ஸ்ரீ ரமண நூற்றிரட்டு

ஸ்ரீ ரமண நூற்றிரட்டு

ஸ்ரீ அருணாசலஸ்துதிபஞ்சகம்,
உபதேசநூன்மாலை, அநுவாதநூன்மாலை (செய்யுள்),
அநுவாதநூன்மாலை (வசனம்), அருண்மொழித்தொகுப்பு
இவை யடங்கியது

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம்
திருவண்ணாமலை
2002

SRI RAMANA NOOL–THIRATTU (Tamil)
(Collected works of Bhagavan Sri Ramana Maharshi: Tamil) Enlarged Edition. Published by V.S. Ramanan, President, Sri Ramanasramam, Tiruvannamalai – 606 603.

© ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம்
திருவண்ணாமலை

விரிவுபடுத்திய முதற்பதிப்பு – 2002
பிரதிகள் – 2000

CC No. : 2025

ISBN : 81–88225–43–6

விலை : ரூபாய் 50/-

பதிப்பாளர்:
வே.சு. ரமணன்
தலைவர்,
ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம்
திருவண்ணாமலை

லேசர் அச்சுக்கோர்வை:
ரிப்ளிக்கா
சென்னை – 600 004.

அச்சிட்டோர்:
கார்த்திக் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்
சென்னை – 600 015.

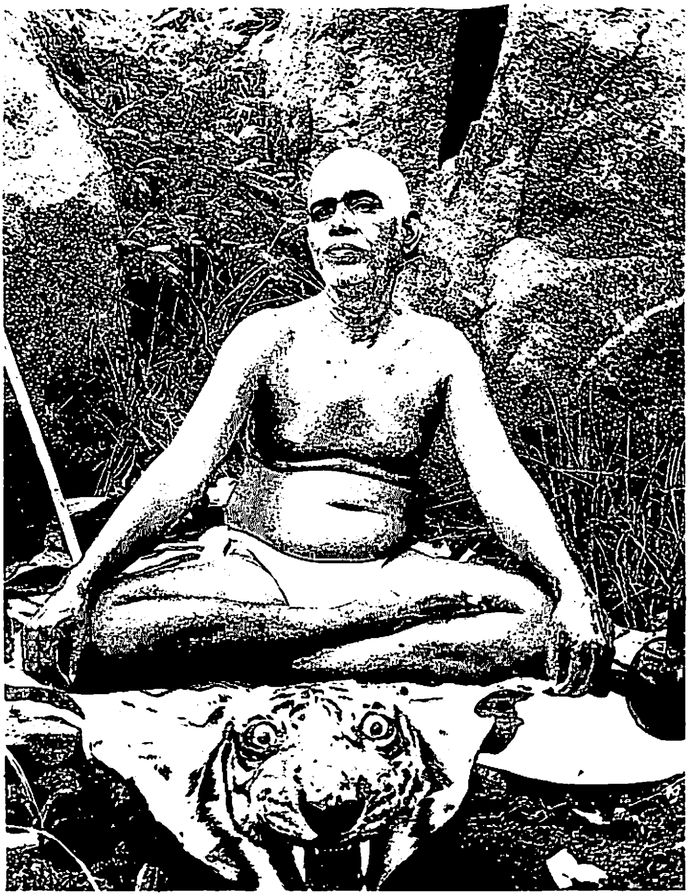

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷி

ஸ்ரீ

ஓம் நமோ பகவதே ஸ்ரீரமணாய

முகவுரை

பூமண்டலத்தின் இதயமாய், ஞானத் தபோதனரை வாவென்றழைப்பதாய், நினைக்க முக்தியருளும் தேஜோலிங்க சுயம்புவான ஸ்ரீ அருணாசலம் விளங்கும் திருவண்ணாமலை யெனும் இத்திவ்ய ஸ்தலத்தில், ஆன்ம கோடிகள் பவபந்தம் நீங்கிப் பர மானந்தப் பிராப்தி பெற்று ஈடேறும் வண்ணம், ஸ்ரீ தக்ஷிணா மூர்த்திவடிவாய் ஆத்மாநுபூதிநிஷ்டரா யெழுந்தருளி, தம் அபார கருணைப் பிரவாஹத்தால் மௌனபாவத்தினின்று அருள் புரியும் பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளின் பிரஸாத ரூப அமிருதமாம், "ரமண நூற்றிரட்டு" என்னும் இப் பொன்னூல்.

இதன்கண்ணுள்ள ப்ரபந்தங்கள் பண்டிதர் பாமரர் அனை வரும் அவரவர் சக்திக்கேற்றபடி படித்துப் பயன் பெறுமாறு, செய்யுளாகவும், வசனமாகவும், வினாவிடையாகவும், கீர்த்தனை யாகவும் அமைந்திருப்பது நம்மனோர் செய்த அரும்புண்ணியமே யாம்.

இவற்றில் முதலாவதாய் விளங்கும் "ஸ்ரீ அருணாசல ஸ்துதி பஞ்சகம்," ஸ்ரீ பகவான் மௌனபாவத்திருந்து பேசத் தொடங்கிய ஆதி நாட்களில் தோன்றிய ஆன்மவெள்ளப் பெருக்காம். இத்துதி யிலே "தானே தானே தத்துவ மிதனைத் தானே காட்டுவா யருணாசலா" வென்று மிளிர்கின்றபடி பரம் பொருள் ஸ்ரீ ரமண மூர்த்தியின் இதயத்திலிருந்து, தானே பக்தி ஞானங்களின் இலக்கணங்களை வெளியிட்டிருக்கும் பெருமையை அன்பர்கள் கண்டு மகிழ்க.

இந்நூற்றிரட்டில் இரண்டாவதா யமைந்திருக்கும் உபதேச நூன்மாலையிலுள்ள "உபதேசவுந்தியார்", ஸ்ரீ பகவானின் அன்பர்களுள் ஒருவராகிய முகவைக் கண்ண முருகனார் தாம் பாடிய திருவுந்தியாரின் சார்பாய் ஸ்ரீ பகவானது உப தேசம் வேண்டி நிற்க, ஸ்ரீ பகவான் அருளிய உயர்நூ லாகும்.

“உள்ளது நாற்பது”ம் அதன் “அநுபந்த”மும் ஸ்ரீ பகவான் தம் அன்பர்கள் வேண்ட அவ்வப்போழ்து அருளியவைகளின் தொகுப்பு. தெலுங்கில் வெண்பாக்களாய் முதலில் எழுதப் பெற்றுப் பின்னர் தமிழாக்கப்பெற்றது “ஏகான்ம பஞ்சகம்”. ஸ்ரீ பகவானின் திருவன்னை அழகம்மையார் மைந்தனை அப்பளமிட வேண்ட, ஸ்ரீ பகவான் தம் தாய் சுவைத்து இன்புறும்படி இட்டுக்கொடுத்தது அற்புதமாம் “அப்பளப் பாட்டு.” பல்லவி அநுபல்லவிகளைப் பாடிய பாரத்வாஜ – முக வைக்கண்ண முருகனார் பகவானிடம் வேண்டிப்பெற்ற சரணங் கள் கொண்டு இன்று உலகிற்கே சரணமாய்த் திகழ்வது “ஆன்ம வித்தை”க் கீர்த்தனம். இப்புனிதமாம் “உபதேசநூன்மாலை” சுவைக்கச் சுவைக்கத் தித்திக்கும்; பாடப்பாட பான்மை அளிக்கும்; ஓத ஓத உள்ளொளி பெருக்கும். அன்பர்கள் அனுபவத்திற் காண்க.

இந்த ஞானவிருந்தின் பின், தெய்வத் திருவாக்கை உலகம் அடைந்து பயன்பெறுமாறு, ஈசன் தேவிக்கருளிய “தேவிகா லோத்தர — ஞானசார விசார படல”மும், குமாரனுக்கருளிய “சர்வஞானோத்தர — ஆன்ம சாக்ஷாத்காரப் பிரகரண”மும் அன்பர் வேண்டத் தொகுத்தளித்த “பகவத்கீதாசார”மும் ஸ்ரீ பகவான் அருளிய வெண்பாக்களாக விளங்குகின்றன. ஸ்ரீ பூஜ்ய பாத சங்கராசாரியர் செய்தருளிய “ஸ்ரீ தக்ஷிணா மூர்த்தி தோத்திரம்”, “ஆன்ம போதமும்”, அன்னார் மாணவரருளிய “குருஸ்துதி”, “அத்தாமலகம்” ஆகிய அவ்வப் பெயர் கொண்ட வடமொழி நூல் அனுவாதம் இந்நூற்றிரட் டின் மூன்றாம் பாகத்தில் அமைந்திருப்பதோடு, அவ்வாசிரியர் அருளிய “விவேகசூடாமணி”, “திருக்குதிருசிய விவேகம்” * என்னும் நூல்களின் மொழிபெயர்ப்பு வசனம் நான்காம் பாகமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.

முடிவி லமைந்துள்ள அருண்மொழித் தொகுப்புப் பகுதி, “நானார்” “விசாரசங்கிரகம்” “உபதேச மஞ்சரி” என்னும் மூன்று நூற்கள் கொண்டதாம். இவற்றுள் “நானார்” என்னும் பகுதி அன்பர் சிவப்ரகாசம் பிள்ளையவர்கள் ஸ்ரீ பகவானிடம் பெற்ற

---

* திருக்கு திருசிய விவேகத்தை ஸ்ரீ வித்யாரண்ய சுவாமிகள் அருளினா ரென்பாருமுளர்.

வாக்கியத் தொகுப்பாம். அளவிற் சிறிதேயாயினும் இந்நூல் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் விந்தையே விந்தை. பின்னது, கம்பீரம் சேஷய்யர் என்ற அன்பர் கேட்ட வினாக்களுக்கு ஸ்ரீ பகவான் மௌனமா யிருந்தபோது எழுத்து மூலம் அருளிய அருமொழிகளாம்*. மஹர்ஷிகள் எப்போதும் விசாரமார்க்கத்தையே உபதேசிப்பது வழக்கமாயினும், இதில் கருமம், பக்தியாதி இதர மார்க்கங்களைக் காட்டியிருப்பதற்குக் காரணம், அக்காலத்தில் அன்பர் சேஷய்யர் அவ்வநுஷ்டான பரராயிருந்ததேயாம். அன்னார் அன்று தனியே கொண்ட கனியை, இன்று உலகெலாம் கொண்டது. இதுபோன்றே, அன்பர் நடனானந்தர் மஹர்ஷிகள்பாற் கொண்ட உரை மலர்த் தொகுதியே "உபதேசமஞ்சரி"யாகும்.

பகவான் ஸ்ரீ மஹர்ஷிகளின் வசனாமிருதமாகிய இந் நூலால், உலகத்தில் ஆஸ்திகம் பெருகி, ஜீவர்கள் ஸர்வதுக்க நிவிருத்தி பரமானந்தப் பிராப்தி வடிவாகிய பரமைசுவரி யத்தை யடைவது திண்ணம்.

பிரசுரகர்த்தா

* ஐயரவர்களின் ஸஹோதரரிடமிருந்து கிடைத்த எழுத்துப் பிரதியை யிந்நூலுருவாக்கி யுதவியவர் பிள்ளையவர்களும் வினாவிடை வடிவாக்கினார் அன்பர் நடனானந்தருமாவர்.

விஷயசூசிகை

பக்கம்

அருணாசலஸ்துதிபஞ்சகம்

1. அருணாசல தீபதர்சன தத்துவம் 1
2. அருணாசல மாகாத்மியம் 3
3. அருணாசல அக்ஷரமணமாலை 5
4. அருணாசல நவமணிமாலை 16
5. அருணாசல பதிகம் 19
6. அருணாசல அஷ்டகம் 22
7. அருணாசல பஞ்சரத்னம் 25

உபதேசநூன்மாலை

8. உபதேசவுந்தியார் 29
9. உள்ளதுநாற்பது 33
10. உள்ளதுநாற்பது - அனுபந்தம் 40
11. ஏகான்மபஞ்சகம் 48
12. அப்பளப்பாட்டு 49
13. ஆன்மவித்தை (கீர்த்தனம்) 50

அநுவாதநூன்மாலை

(செய்யுள்)

14. தேவிகாலோத்தர—ஞானசாரவிசாரபடலம் 55
15. சர்வஞானோத்தர—ஆன்மசாட்சாத்காரப் பிரகரணம் 68
16. பகவத்கீதாசாரம் 78
17. தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம் 85

பக்கம்

18. ஆன்மபோதம் 90
19. குருஸ்துதி 101
20. அத்தாமலகம் 103

அநுவாதநூன்மாலை

(வசனம்)

21. விவேகசூடாமணி 109
22. திருக்கு திருசிய விவேகம் 171

அருண்மொழித்தொகுப்பு

23. நானார்? 179
24. விசாரசங்கிரகம் 188
25. உபதேசமஞ்சரி 214
26. மணிமொழிகளும் தனிப்பாக்களும் ... 243
27. விசாரமணி மாலை 281

ஜை

அருணாசல

ஸ்துதி பஞ்சகம்

மாகாத்மியத்துடன்

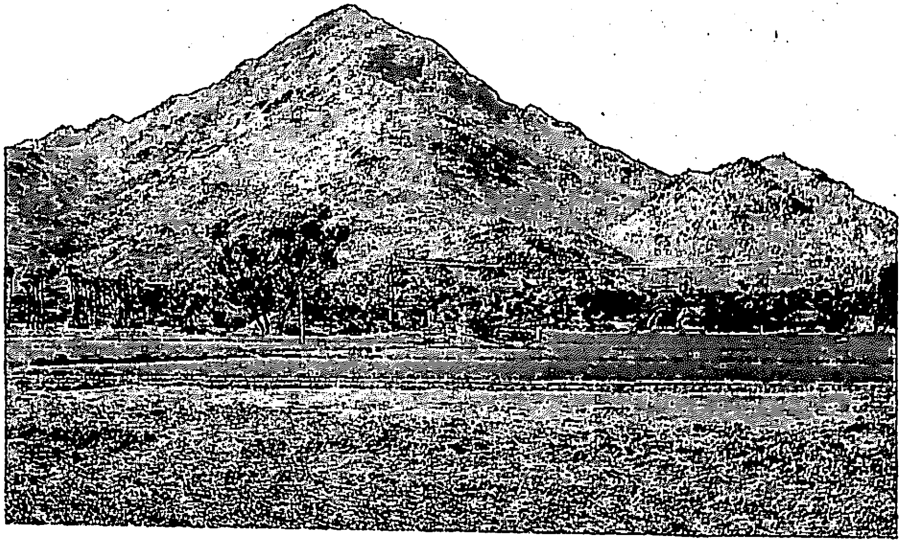

"கருணார் ணவமாய்க் கருதக் கதிநல்
கருணா சலசிவ மீதாம்" - ஸ்ரீ பகவான்

ஸ்ரீ

அருணாசலதத்துவம்

புத்தியகங் காரம் புலம்பெய்த வோங்கு
மத்தியித யந்தான் மறையவனு மாலு
நத்தவறி யாது நலங்குலைய வன்னார்
மத்தியொளி ரண்ணா மலையினது மெய்யே.

தீபதர்சனதத்துவம்

இத்தனுவே நானா மெனுமதியை நீத்தப்
புத்தியித யத்தே பொருந்தியக நோக்கா
லத்துவித மாமெய் யகச்சுடர்காண் கைபூ
மத்தியெனு மண்ணா மலைச்சுடர்காண் மெய்யே.

பிரஜோத்பத்தி ஆண்டு தீபதர்சனத்தன்று, அருணாசல தத்துவத்தை எழுதின மு.க. முருகனார் வேண்டுகோட் கிணங்க, தீபதர்சனதத்துவம் பகவானால் அருளப்பெற்றது.

ஸ்ரீ

அருணாசல மாகாத்மியம்

நந்திவாக்கு:-

விருத்தம்

1. அதுவேதல மருணாசலந் தலம்யாவிலு மதிக
மதுபூமியி னிதயம்மறி யதுவேசிவ னிதயப்
பதியாமொரு மருமத்தலம் பதியாமவ னதிலே
வதிவானொளி மலையாநித மருணாசல மெனவே.

வெண்பா

2. ஆதியரு ணாசலப்பே ரற்புதலிங் கத்துருக்கொ
ளாதிநாண் மார்கழியி லாதிரையச்—சோதியெழு
மீசனைமான் முன்னமர ரேத்திவழி பட்டநாண்
மாசிசிவ ராத்திரியா மற்று.

சிவவசனம்:-

விருத்தம்

3. அங்கியுரு வாயுமொளி மங்குகிரி யாகத்
தங்கலரு ளாலுலகந் தாங்குவதற் கன்றி
யிங்குறைவன் சித்தனென வென்றுமென துள்ளே
பொங்கியொளி ருங்குகைபல் போகமொடென் றுள்ளே.

வேறு

4. எல்லா வுலகுந் தகையவ் வியலாற்
பொல்லா வினைகள் *ருணமாம் புகலீ
தில்லா ததுவா மெதுகண் ணுறலா
லெல்லா ரருணா சலமா மிதுவே.

---

*ருணத்தலால், ருணம்: ருணத்தல் - தகைதல், பந்தித்தல்.

வேறு

5. உருத்தெரி யெல்லை யுற்றுகண் ணுற்ருற்
கருத்திறைற் றூரக் கருதிற லும்மே
வருத்த முருது வராதவே தாந்த
வருத்தவிஞ் ஞான மார்க்குமுண் டாமே.

6. **யோ**சனை மூன்று மித்தல வாசர்க்
காசறு தீக்கை யாதியின் றியுமென்
பாசமில் சாயுச் சியம்பயக் கும்மே
யீசனு மென்ற ணையி னுனே.

தேவியுரை:-

வேறு

7. **எ**ன்றுமே யறவோ ரன்பர்க்
கிருப்பிட மித்த லந்தான்
பொன்றுவார் பிறர்க்கின் னுவுன்
புன்மையர் பன்னேய் துன்னி
யொன்றுரு தொழியுந் தீயோ
ருரனெரு கணத்திங் கங்கிக்
குன்றுரு வருணை யீசன்
கோபவெந் தழல்வி ழாதே.

அருணாசல மாகாத்மியம்
ஸம்பூர்ணம்

ஜ௦௨

ஸ்ரீ

அருணாசல அக்ஷரமணமாலை

பாயிரம்*

விருத்தம்

தருணா ருணமணி கிரணா வலிநிகர்
தரும க்ஷரமணி மகிழ்மாலை
தெருணா டியதிரு வடியார் தெருமரல்
தெளியப் பரவுதல் பொருளாகக்
கருணா கரமுனி ரமணா ரியனுவ
கையினாற் சொலியது கதியாக
வருணா சலமென வகமே யறிவொடு
மாழ்வார் சிவனுல காள்வாரே.

காப்பு

அருணாசல வரற்கேற்ற வக்ஷரமண மாலைசாற்றக்
கருணாகர கணபதியே கரமருளிக் காப்பாயே.

நூல்

அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா!
அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா!

1. அருணா சலமென வகமே நினைப்பவ
ரகத்தைவே ரறுப்பா யருணாசலா (அ)

2. அழகுசுந் தரம்போ லகமும் நீயுமுற்
றபின்னமா யிருப்போ மருணாசலா (அ)

* ஸ்ரீ முருகனார் இயற்றியது.

3. அகம்புகுந் தீர்த்துன் னககுகை சிறையா
யமர்வித்த தென்கொ லருணாசலா (அ)

4. ஆருக் காவெனை யாண்டனை யகற்றிடி
லகிலம் பழித்திடு மருணாசலா (அ)

5. இப்பழி தப்புனை யேனினைப் பித்தா
யினியார் விடுவா ரருணாசலா (அ)

6. ஈன்றிடு மன்னையிற் பெரிதருள் புரிவோ
யிதுவோ வுனதரு ளருணாசலா (அ)

7. உனையே மாற்றி யோடா துளத்தின்மே
லுறுதியா யிருப்பா யருணாசலா (அ)

8. ஊர்சுற் றுளம்விடா துனைக்கண் டடங்கிட
வுன்னழ கைக்காட் டருணாசலா (அ)

9. எனையழித் திப்போ தெனைக்கல வாவிடி
லிதுவோ வாண்மை யருணாசலா (அ)

10. ஏனிந்த வுறக்க மெனைப்பிற ரிழுக்க
விதுவுனக் கழகோ வருணாசலா (அ)

11. ஐம்புலக் கள்வ ரகத்தினிற் புகும்போ
தகத்தினீ யிலையோ வருணாசலா (அ)

12. ஒருவனா முன்னை யொளித்தெவர் வருவா
ருன்சூ தேயிது வருணாசலா (அ)

13. ஓங்கா ரப்பொரு ளொப்புயர் வில்லோ
யுனையா ரறிவா ரருணாசலா (அ)

14. ஔவைபோ லெனக்குன் னருளைத் தந்தெனை
யாளுவ துன்கட னருணாசலா (அ)

15. கண்ணுக்குக் கண்ணாய்க் கண்ணின்றிக் காணுனைக்
காணுவ தெவர்பா ரருணாசலா (அ)

16. காந்த மிரும்புபோற் கவர்ந்தெனை விடாமற்
கலந்தெனோ டிருப்பா யருணாசலா (அ)

17. கிரியுரு வாகிய கிருபைக் கடலே
கிருபைகூர்ந் தருளுவா யருணாசலா (அ)

18. கீழ்மே லெங்குங் கிளரொளி மணியென்
கீழ்மையைப் பாழ்செய் யருணாசலா (அ)

19. குற்றமுற் றறுத்தெனைக் குணமாய்ப் பணித்தாள்
குருவுரு வாயொளி ரருணாசலா (அ)

20. கூர்வாட் கண்ணியர் கொடுமையிற் படாதருள்
கூர்ந்தெனைச் சேர்ந்தரு ளருணாசலா (அ)

21. கெஞ்சியும் வஞ்சியாய்க் கொஞ்சமு மிரங்கிலை
யஞ்சலென் றேயரு ளருணாசலா (அ)

22. கேளா தளிக்குமுன் கேடில் புகழைக்
கேடுசெய் யாதரு ளருணாசலா (அ)

23. கையினிற் கனியுன் மெய்ரசங் கொண்டுவ
கைவெறி கொளவரு ளருணாசலா (அ)

24. கொடியிட் டடியரைக் கொல்லுனைக் கட்டிக்
கொண்டெங்ஙன் வாழ்வே னருணாசலா (அ)

25. கோபமில் குணத்தோய் குறியா யெனைக்கொளக்
குறையென் செய்தே னருணாசலா (அ)

26. கௌதமர் போற்றுங் கருணைமா மலையே
கடைக்கணித் தாள்வா யருணாசலா (அ)

27. சகலமும் விழுங்குங் கதிரொளி யினமன
சலச மலர்த்தியி டருணாசலா (அ)

28. சாப்பா டுன்னைச் சார்ந்துண வாயான்
சாந்தமாய்ப் போவ னருணாசலா (அ)

29. சித்தங் குளிரக்கதி ரத்தம்வைத் தமுதவா
யைத்திற வருண்மதி யருணாசலா (அ)

30. சீரை யழித்துநிர் வாணமாச் செய்தருட்
சீரை யளித்தரு ளருணாசலா (அ)

31. சுகக்கடல் பொங்கச் சொல்லுணர் வடங்கச்
சும்மா பொருந்திடங் கருணாசலா (அ)

32. சூதுசெய் தென்னைச் சோதியா தினியுன்
சோதி யுருக்காட் டருணாசலா (அ)

33. செப்படி வித்தைகற் றிப்படி மயக்குவிட்
டுருப்படு வித்தைகாட் டருணாசலா (அ)

34. சேரா யெனின்மெய் நீரா யுருகிக்கண்
ணீராற் றழிவே னருணாசலா (அ)

35. சையெனத் தள்ளிற் செய்வினை சுடுமலா
லுய்வகை யேதுரை யருணாசலா (அ)

36. சொல்லாது சொலிநீ சொல்லற நில்லென்று
சும்மா விருந்தா யருணாசலா (அ)

37. சோம்பியாய்ச் சும்மா சுகமுண் டுறங்கிடிற்
சொல்வே றென்கதி யருணாசலா (அ)

38. சௌரியங் காட்டினை சழக்கற்ற தென்றே
சலியா திருந்தா யருணாசலா (அ)

39. ஞமலியிற் கேடா நானென் னுறுதியா
ஞடிநின் னுறுவே னருணாசலா (அ)

40. ஞானமில் லாதுன் னாசையாற் றளர்வற
ஞானந் தெரித்தரு ளருணாசலா (அ)

41. ஞிமிறுபோ னீயு மலர்ந்திலை யென்றே
நேர்நின் றனையென் னருணாசலா (அ)

42. தத்துவந் தெரியா தத்தனை யுற்றாய்
தத்துவ மிதுவென் னருணாசலா (அ)

43. தானே தானே தத்துவ மிதனைத்
தானே காட்டுவா யருணாசலா (அ)

44. திரும்பி யகந்தனைத் தினமகக் கண்காண்
டெரியுமென் றனையென் னருணாசலா (அ)

45. தீரமி லகத்திற் றேடியுந் தனையான்
றிரும்பவுற் றேனரு ளருணாசலா (அ)

46. துப்பறி வில்லா விப்பிறப் பென்பய
னொப்பிட வாயே னருணாசலா (அ)

47. தூய்மன மொழியர் தோயுமுன் மெய்யகந்
தோயவே யருளென் னருணாசலா (அ)

48. தெய்வமென் றுன்னைச் சாரவே யென்னைச்
சேர வொழித்தா யருணாசலா (அ)

49. தேடா துற்றநற் றிருவரு ணிதியகத்
தியக்கந் தீர்த்தரு ளருணாசலா (அ)

50. தைரிய மோடுமுன் மெய்யக நாடயான்
றட்டழிந் தேனரு ளருணாசலா (அ)

51. தொட்டருட் கைமெய் கட்டிடா யெனிலியா
னட்டமா வேனரு ளருணாசலா (அ)

52. தோடமி லீயகத் தோடொன்றி யென்றுஞ்சந்
தோடமொன் றிடவரு ளருணாசலா (அ)

53. நகைக்கிட மிலைநின் னாடிய வெனையரு
ணகையிட்டுப் பார்நீ யருணாசலா (அ)

54. நாணிலை நாடிட நானா யொன்றிநீ
தாணுவா நின்றனை யருணாசலா (அ)

55. நின்னெரி யெரித்தெனை நீறாக் கிடுமுன்
னின்னருண் ,மழைபொழி யருணாசலா (அ)

56. நீநா னறப்புலி நிதங்களி மயமா
நின்றிடு நிலையரு ளருணாசலா (அ)

57. நுண்ணுரு வுனையான் விண்ணுரு நண்ணிட
வெண்ணலை யிறுமென் றருணாசலா (அ)

58. நூலறி வறியாப் பேதைய னென்றன்
மாலறி வறுத்தரு ளருணாசலா (அ)

59. நெக்குநெக் குருகியான் புக்கிட வுனைப்புக
னக்கனா நின்றனை யருணாசலா (அ)

60. நேசமி லெனக்குன் னாசையைக் காட்டிநீ
மோசஞ் செயாதரு ளருணாசலா (அ)

61. நைந்தழி கனியா லலனிலை பதத்தி
னாடியுட் கொள்நல மருணாசலா (அ)

62. நொந்திடா துன்றனைத் தந்தெனைக் கொண்டிலை
யந்தக னீயெனக் கருணாசலா (அ)

63. நோக்கியே கருதிமெய் தாக்கியே பக்குவ
மாக்கிநீ யாண்டரு ளருணாசலா (அ)

64. பற்றிமால் விடந்தலை யுற்றிறு முனமருள்
பற்றிட வருள்புரி யருணாசலா (அ)

65. பார்த்தருண் மாலறப் பார்த்திலை யெனினருள்
பாருனக் கார்சொல்வ ரருணாசலா (அ)

66. பித்துவிட் டுனைநேர் பித்தனுக் கினையருள்
பித்தந் தெளிமருந் தருணாசலா (அ)

67. பீதியி லுனைச்சார் பீதியி லெனைச்சேர்
பீதியுன் றனக்கே னருணாசலா (அ)

68. புல்லறி வேதுரை நல்லறி வேதுரை
புல்லிட வேயரு ளருணாசலா (அ)

69. பூமண மாமனம் பூரண மணங்கொளப்
பூரண மணமரு ளருணாசலா (அ)

70. பெயர்நினைத் திடவே பிடித்திழுத் தனையுன்
பெருமையா ரறிவா ரருணாசலா (அ)

71. பேய்த்தனம் விடவிடாப் பேயாப் பிடித்தெனைப்
பேயனுக் கினையென் னருணாசலா (அ)

72. பைங்கொடி யாநான் பற்றின்றி வாடாமற்
பற்றுக்கோ டாய்க்கா வருணாசலா (அ)

73. பொடியான் மயக்கியென் போதத்தைப் பறித்துன்
போதத்தைக் காட்டினை யருணாசலா (அ)

74. போக்கும் வரவுமில் பொதுவெளி யினிலருட்
போராட் டங்காட் டருணாசலா (அ)

75. **பௌ**திக மாமுடற் பற்றற்று நாளுமுன்
பவிசுகண் டுறவரு ளருணாசலா (அ)

76. **ம**லைமருந் திடநீ மலைத்திட வோவருண்
மலைமருந் தாயொளி ரருணாசலா (அ)

77. **மா**னங்கொண் டுறுபவர் மானத்தை யழித்தபி
மானமில் லாதொளி ரருணாசலா (அ)

78. **மி**ஞ்சிடிற் கெஞ்சிடுங் கொஞ்ச வறிவனியான்
வஞ்சியா தருளெனை யருணாசலா (அ)

79. **மீ**காம னில்லாமன் மாகாற் றலைகல
மாகாமற் காத்தரு ளருணாசலா (அ)

80. **மு**டியடி காணா முடிவிடுத் தனைநேர்
முடிவிடக் கடனிலை யருணாசலா (அ)

81. **மூ**க்கிலன் முன்காட்டு முகுரமா காதெனைத்
தூக்கி யணைந்தரு ளருணாசலா (அ)

82. **மெ**ய்யகத் தின்மன மென்மல ரணையினா
மெய்கலந் திடவரு ளருணாசலா (அ)

83. **மே**ன்மேற் றாழ்ந்திடு மெல்லியர்ச் சேர்ந்துநீ
மேன்மையுற் றனையென் னருணாசலா (அ)

84. **மை**மய னீத்தருண் மையினா லுனதுண்
மைவச மாக்கினை யருணாசலா (அ)

85. **மொ**ட்டை *யடித்தெனை வெட்ட வெளியினீ
நட்டமா டினையென் னருணாசலா (அ)

---

* 'யழித்' தெனவும் பாடம்.

86. **மோ**கந் தவிர்த்துன் மோகமா வைத்துமென்
மோகந்தீ ராயென் னருணாசலா (அ)

87. **மௌ**னியாய்க் கற்போன் மலரா திருந்தான்
மௌனமி தாமோ வருணாசலா (அ)

88. **ய**வனென் வாயின் மண்ணினை யட்டி
யென்பிழைப் பொழித்த தருணாசலா (அ)

89. **யா**ருமறி யாதென் மதியினை மருட்டி
யெவர்கொளை கொண்ட தருணாசலா (அ)

90. **ர**மணனென் றுரைத்தேன் ரோசங் கொளாதெனை
ரமித்திடச் செயவா வருணாசலா (அ)

91. **ரா**ப்பக லில்லா வெறுவெளி வீட்டில்
ரமித்திடு வோம்வா வருணாசலா (அ)

92. **ல**ட்சியம் வைத்தரு ளஸ்திரம் விட்டெனைப்
பட்சித்தாய் பிராணனோ டருணாசலா (அ)

93. **லா**பநீ யிகபர லாபமி லெனையுற்று
லாபமென் னுற்றனை யருணாசலா (அ)

94. **வ**ரும்படி சொலிலை வந்தென் படியளா
வருந்திடுன் றலைவிதி யருணாசலா (அ)

95. **வா**வென் றகம்புக்குன் வாழ்வரு ளன்றேயென்
வாழ்விழந் தேனரு ளருணாசலா (அ)

96. **வி**ட்டிடிற் கட்டமாம் விட்டிடா துனையுயிர்
விட்டிட வருள்புரி யருணாசலா (அ)

97. **வீ**டுவிட் டீர்த்துள வீடுபுக்குப் பையவுன்
வீடுகாட் டினையரு ளருணாசலா (அ)

98. வெளிவிட்டே னுன்செயல் வெறுத்திடா துன்னருள்
வெளிவிட் டெனக்கா வருணாசலா (அ)

99. வேதாந் தத்தே வேறற விளங்கும்
வேதப் பொருளரு ளருணாசலா (அ)

100. வைதலை வாழ்த்தா வைத்தருட் குடியா
வைத்தெனை விடாதரு ளருணாசலா (அ)

101. அம்புவி லாலிபோ லன்புரு வுனிலெனை
யன்பாக் கரைத்தரு ளருணாசலா (அ)

102. அருணையென் றெண்ணயா னருட்கண்ணி பட்டேனுன்
னருள்வலை தப்புமோ வருணாசலா (அ)

103. சிந்தித் தருட்படச் சிலந்திபோற் கட்டிச்
சிறையிட் டுண்டனை யருணாசலா (அ)

104. அன்பொடுன் னாமங்கே ளன்பர்த மன்பருக்
கன்பனா யிடவரு ளருணாசலா (அ)

105. என்போலுந் தீனரை யின்புறக் காத்துநீ
யெந்நாளும் வாழ்ந்தரு ளருணாசலா (அ)

106. என்புரு கன்பர்த மின்சொற்கொள் செவியுமென்
புன்மொழி கொளவரு ளருணாசலா (அ)

107. பொறுமையாம் பூதர புன்சொலை நன்சொலாப்
பொறுத்தரு ளிஷ்டம்பின் னருணாசலா (அ)

108. மாலை யளித்தரு ணாசல ரமணவென்
மாலை யணிந்தரு ளருணாசலா (அ)

அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா !
அருணா சலசிவ அருணா சலசிவ
அருணா சலசிவ அருணாசலா !

அருணா சலம்வாழி யன்பர் களும்வாழி
அக்ஷர மணமாலை வாழி.

ௐ

ஸ்ரீ

அருணாசல நவமணிமாலை

வெண்பா

1. அசலனே யாயினு மச்சவை தன்னி
லசலையா மம்மையெதி ராடு—மசல
வுருவிலச் சத்தி யொடுங்கிட வோங்கு
மருணா சலமென் றறி.

கட்டளைக்கலித்துறை

2. சத்திய சிற்சுக மன்றிப் பரவுயிர் சாரயிக்க
மர்த்தவத் தத்வ மசியரு ணப்பொரு ளாமசலத்
தர்த்தங் கனமது *வாகுஞ்செவ் வாடக வாரொளியா
முத்தி நினைக்க வருளரு ணாசல முன்னிடவே.

விருத்தம்

3. அருணா சலத்திலுறு கருணா கரப்பரம
னருணார விந்த பதமே
பொருணாடு சுற்றமொடு வருணாதி பற்றியுள
மருணாட லற்று நிதமுந்
தெருணா டுளத்தினின லருணாடி நிற்குமவ
ரிருணாச முற்று புவிமேற்
றருணா ருணக்கதிரி னருணாளு முற்றுசுக
வருணால யத்தி லிழிவார்.

வேறு

4. அண்ணா மலையுனை யெண்ணா னெனவெனை
யண்ணாந் தேங்கிட வெண்ணாதே

---

* 'வாகு மிரண்மய' எனவும் பாடம்.

மண்ணு மலவுட லெண்ணு வகமென
மண்ணு மாய்ந்திட வொண்ணுதே
தண்ணு ரளிசெறி கண்ணு டொருகிறி
பண்ணு தென்னிரு கண்ணுளா
பெண்ணு ணலியுரு நண்ணு வொளியுரு
வண்ணு லென்னக நண்ணுயே.

வேறு

5. சீரான சோணகிரி சிறக்க வாழுஞ்
சிற்சொருப ளுமிறையே சிறிய னேன்றன்
பேரான பிழையெல்லாம் பொறுத்துக் காத்துப்
பின்னுமிவன் பாழிதனில் வீழா வண்ணங்
காரான கருணைவிழி கொடுப்பா யின்றேற்
கடும்பவத்தி னின்றுகரை யேற மாட்டே
னேரான துண்டோதாய் சிசுவுக் காற்று
நிகரற்ற நலனுக்கு நிகழ்த்து வாயே.

வேறு

6. காமாரி யென்றுநீ யன்பரா லென்றுமே
கதித்திடப் படுகின்று
யாமாமெ யுனக்கிது வாமாவென் றையுறு
மருணச லேச்சுரனே
யாமாயி னெங்ஙனந் தீரனே சூரனே
யாயினும் வல்லனங்கன்
காமாரி யாகுமுன் காலரண் சரண்புகு
கருத்தினுட் புகவலனே.

வேறு

7. அண்ணு மலையா யடியேனை
யாண்ட வன்றே யாவியுடற்
கொண்டா யெனக்கோர் குறையுண்டோ
குறையுங் குணமு நீயல்லா

லெண்ணே னிவற்றை யென்னுயிரே
 யெண்ண மெதுவோ வதுசெய்வாய்
கண்ணே யுன்றன் கழலிணையிற்
 காதற் பெருக்கே தருவாயே.

வேறு

8. புவிக்குட் பொங்கிடும் புவிச்சொற் புங்கவன்
 புரிக்குட் புண்ணியன் சுழிக்குட் சுந்தரன்
றவற்குச் சுந்தரஞ் சதிக்குற் பன்னனந்
 தலத்திற் புன்புலன் சழக்கிற் றுன்புறுந்
தவிக்குத் துஞ்சிடும் படிக்குத் தன்னுளந்
 தழைக்கத் தன்பத மெனக்குத் தந்தனன்
சிவக்கச் சின்மயஞ் செழிக்கத் தன்மயஞ்
 செகத்திற் றுன்னுசெம் பொருப்புச் செம்மலே.

கட்டளைக்கலித்துறை

9. அம்மையு மப்பனு மாயெனைப் பூமியி லாக்கியளித்
தம்மகி மாயையெ ழுழ்கடல் வீழ்ந்துயா ழுழ்ந்திடுமுன்
னென்மன மன்னி யிழுத்துன் பதத்தி லிருத்தினையால்
சின்மய ணுமரு ணுசல நின்னருட் சித்ரமென்னே.

ஶ்ரீ

ஸ்ரீ

அருணாசல பதிகம்

எழுசீர்விருத்தம்

1. கருணையா லென்னை யாண்டநீ யெனக்குன்
 காட்சிதந் தருளிலை யென்று
லிருணலி யுலகி லேங்கியே பதைத்திவ்
 வுடல்விடி லென்கதி யென்னா
மருணனைக் காணு தலருமோ கமல
 மருணனுக் கருணனா மன்னி
யருணனி சுரந்தங் கருவியாய்ப் பெருகு
 மருணமா மலையெனு மன்பே.

2. அன்புரு வருணா சலவழன் மெழுகா
 யகத்துனை நினைந்துநைந் துருகு
மன்பிலி யெனக்குன் னன்பினை யருளா
 தாண்டெனை யழித்திட லழகோ
வன்பினில் விளையு மின்பமே யன்ப
 ரகத்தினி லூறுமா ரமுதே
யென்புக விடநின் னிட்டமென் னிட்ட
 மின்பதெற் கென்னுயி ரிறையே.

3. இறையுனை நினையு மெண்ணமே நண்ணா
 வெனையுன தருட்கயிற் றலீர்த்
திறையுயி ரின்றிக் கொன்றிட நின்று
 யென்குறை யியற்றின னேழை
யிறையினிக் குறையென் குற்றுயி ராக்கி
 யெனைவதைத் திடலெதற் கிங்ங
னிறைவனா மருணா சலவெண முடித்தே
 யேகனா வாழிநீ டூழி.

4. **ஊழி**யில் வாழு மாக்களி லென்பா
லூதியம் யாதுநீ பெற்றுய்
பாழினில் வீழா தேழையைக் காத்துன்
பதத்தினி லிருத்திவைத் தனையே
யாழியாங் கருணை யண்ணலே யெண்ண
வகமிக நாணநண் ணிடுமால்
வாழிநீ யருணா சலவுனை வழுத்தி
வாழ்த்திடத் தாழ்த்துமென் றலையே.

5. **த**லைவநீ யென்னைக் களவினிற் கொணர்ந்துன்
றுளிலிந் நாள்வரை வைத்தாய்
தலைவநின் றன்மை யென்னவென் பார்க்குத்
தலைகுனி சிலையென வைத்தாய்
தலைவநான் வலைமான் றனைநிக ராதென்
றளர்வினுக் கழிவுநா டிடுவாய்
தலைவஞ மருணா சலவுள மேதோ
தமியனுர் தனையுணர் தற்கே.

6. **த**ற்பர நாளுந் தாளினிற் றங்கித்
தண்டலர் மண்டுக மானேன்
சிற்பத நற்றே னுண்மல ரளியாச்
செய்திடி லுய்தியுண் டுன்ற
னற்பதப் போதி னுனுயிர் விட்டா
னட்டதூ ணுகுமுன் பழியே
வெற்புரு வருண விரிகதி ரொளியே
விண்ணினு நுண்ணருள் வெளியே.

7. **வெ**ளிவளி தீநீர் மண்பல வுயிரா
விரிவுறு பூதபௌ திகங்கள்
வெளியொளி யுன்னை யன்றியின் றென்னின்
வேறுயா ருருளன் விமலா
வெளியதா யுளத்து வேறற விளங்கின்
வேறென வெளிவரு வேனுர்
வெளிவரா யருணா சலவவன் றலையில்
விரிமலர்ப் பதத்தினை வைத்தே.

8\. **வை**த்தனை வாளா வையகத் துய்யும்
  வழியறி மதியழித் திங்ஙன்
வைத்திடி லார்க்கு மின்பிலை துன்பே
  வாழ்விதிற் சாவதே மாண்பாம்
பைத்தியம் பற்றிப் பயனறு மெனக்குன்
  பதமுறு மருமருந் தருள்வாய்
பைத்திய மருந்தாப் பாரொளி ரருண
  பருப்பத வுருப்பெறு பரனே.

9\. **ப**ரமநின் பாதம் பற்றறப் பற்றும்
  பரவறி வறியரிற் பரமன்
பரமுனக் கெனவென் பணியறப் பணியாய்
  பரித்திடு முனக்கெது பாரம்
பரமநிற் பிரிந்திவ் வுலகினைத் தலையிற்
  பற்றியான் பெற்றது போதும்
பரமனு மருணா சலவெனை யினியுன்
  பதத்தினின் றெதுக்குறப் பாரேல்.

10\. **பா**ர்த்தனன் புதுமை யுயிர்வலி காந்த
  பருவத மொருதர மிதனை
யோர்த்திடு முயிரின் சேட்டையை யொடுக்கி
  யொருதன தபிமுக மாக
வீர்த்ததைத் தன்போ லசலமாச் செய்தவ்
  வின்னுயிர் பலிகொளு மிஃதென்
னோர்த்துய்மி னுயிர்கா ளுளமதி லொளிரிவ்
  வுயிர்க்கொலி யருணமா கிரியே.

11\. **கி**ரியிது பரமாக் கருதிய வென்போற்
  கெட்டவ ரெத்தனை கொல்லோ
விரிதுய ராலிப் பிழைப்பினில் விழைவு
  விட்டுடல் விட்டிட விரகு
கருதியே திரிவீர் கருத்தினு ளொருகாற்
  கருதிடக் கொலாமலே கொல்லு
மருமருந் தொன்றுண் டவனியி லதுதா
  னருணமா திரமென வறிவீர்.

ௐ

ஸ்ரீ

அருணாசல அஷ்டகம்

எண்சீர்விருத்தம்

1. அறிவறு கிரியென வமர்தரு மம்மா
வதிசய மிதன்செய லறிவரி தார்க்கு
மறிவறு சிறுவய ததுமுத லருணா
சலமிகப் பெரிதென வறிவினி லங்க
வறிகில னதன்பொரு ளதுதிரு வண்ணா
மலையென வொருவரா லறிவுறப் பெற்று
மறிவினை மருளுறுத் தருகினி லீர்க்க
வருகுறு மமயமி தசலமாக் கண்டேன்.

2. கண்டவ னெவனெனக் கருத்தினு ளுடக்
கண்டவ னின்றிட நின்றது கண்டேன்
கண்டனை னென்றிடக் கருத்தெழ வில்லை
கண்டில னென்றிடக் கருத்தெழு மாறென்
விண்டிது விளக்கிடு விறலுறு வோனார்
விண்டிலை பண்டுநீ விளக்கினை யென்றால்
விண்டிடா துன்னிலை விளக்கிட வென்றே
விண்டல மசலமா விளங்கிட நின்றாய்.

3. நின்னையா னுருவென வெண்ணியே நண்ண
நிலமிசை மலையென நிலையினை நீதா
னுன்னுரு வருவென வுன்னிடின் விண்ணேக்
குறவுல கலைதரு மொருவனை யொக்கு
முன்னுரு வுனலற வுன்னிட முந்நீ
ருறுசருக் கரையுரு வெனவுரு வோயு
மென்னையா னறிவுற வென்னுரு வேறே
திருந்தனை யருணவான் கிரியென விருந்தோய்.

4. இருந்தொளி ருனைவிடுத் தடுத்திட றெய்வ
மிருட்டினை விளக்கெடுத் தடுத்திட லேகா
ணிருந்தொளி ருனையறி வுறுத்திடற் கென்றே
யிருந்தனை மதந்தொறும் விதவித வுருவா
யிருந்தொளி ருனையறி கிலரெனி லன்னோ
ரிரவியி னறிவறு குருடரே யாவா
ரிருந்தொளி ரிரண்டற வெனதுளத் தொன்று
யிணையறு மருணமா மலையெனு மணியே.

5. மணிகளிற் சரடென வுயிர்தொறு நானு
மதந்தொறு மொருவனு மருவினை நீதான்
மணிகடைந் தெனமன மனமெனுங் கல்லின்
மறுவறக் கடையநின் னருளொளி மேவும்
மணியொளி யெனப்பிறி தொருபொருட் பற்று
மருவுற லிலைநிழற் படிதகட் டின்விண்
மணியொளி படநிழல் பதியுமோ வுன்னின்
மறுபொரு ளருணநல் லொளிமலை யுண்டோ.

6. உண்டொரு பொருளறி வொளியுள மேநீ
யுளதுனி லலதிலா வதிசய சத்தி
நின்றணு நிழனிரை நினைவறி வோடே
நிகழ்வினைச் சுழலிலந் நினைவொளி யாடி
கண்டன நிழற்சக விசித்திர முள்ளுங்
கண்முதற் பொறிவழி புறத்துமோர் சில்லா
னின்றிடு நிழல்பட நிகரருட் குன்றே
நின்றிட சென்றிட நினைவிட வின்றே.

7. இன்றக மெனுநினை வெனிற்பிற வொன்று
மின்றது வரைபிற நினைவெழி லார்க்கெற்
கொன்றக முதிதல மெதுவென வுள்ளாழ்ந்
துளத்தவி சுறினொரு குடைநிழற் கோவே
யின்றகம் புறமிரு வினையிறல் சன்ம
மின்புதுன் பிருளொளி யெனுங்கன விதய
மன்றக மசலமா நடமிடு மருண
மலையெனு மெலையறு மருளொளிக் கடலே.

8\. கடலெழு மெழிலியாற் பொழிதரு நீர்தான்
    கடனிலை யடைவரை தடைசெயி னில்லா
துடலுயி ருனிலெழு முனையுறு வரையி
    லுறுபல வழிகளி லுழலினு நில்லா
திடவெளி யலையினு நிலையிலை புள்ளுக்
    கிடநில மலதிலை வருவழி செல்லக்
கடனுயிர் வருவழி சென்றிட வின்பக்
    கடலுனை மருவிடு மருணபூ தரனே.

൬൩

ஸ்ரீ

அருணாசல பஞ்சரத்னம்

வெண்பா

1. அருணிறை வான வமுதக் கடலே
விரிகதிரால் யாவும் விழுங்கு—மருண
கிரிபரமான் மாவே கிளருளப்பூ நன்றாய்
விரிபரிதி யாக விளங்கு.

2. சித்திரமா மிஃதெல்லாஞ் செம்மலையே நின்பாலே
யுத்திதமாய் நின்றே யொடுங்கிடுமா—னித்தியமு
நானென் றிதய நடித்திடுவை யாலுன்பேர்
தானிதய மென்றிடுவர் தாம்.

3. அகமுகமா ரந்த வமலமதி தன்னா
லகமிதுதா னெங்கெழுமென் றாய்ந்தே—யகவுருவை
நன்கறிந்து முந்நீர் நதிபோலு மோயுமே
யுன்கணரு ணாசலனே யோர்.

4. வெளிவிடயம் விட்டு விளங்குமரு ணேசா
வளியடக்க நிற்கு மனத்தா—லுளமதனி
லுன்னைத் தியானித்து யோகி யொளிகாணு
முன்னி லுயர்வுறுமீ துன்.

5. உன்னிடத்தி லொப்புவித்த வுள்ளத்தா லெப்பொழுது
முன்னைக்கண் டெல்லாமு முன்னுருவா—யன்னியமி
லன்புசெயு மன்றோ னருணாச லாவெல்கு
மின்புருவா முன்னிலாழ்ந் தே.

அருண கிரிரமண ணரியத்திற் கண்ட
வருமறையந் தக்கருத்தே யாகு—மருணா
சலபஞ் சகமணியைத் தண்டமிழ்வெண் பாவா
லுலகுக் களித்தா னுவந்து.

தனி

விருத்தம்

அரியாதியி தரசீவர தகவாரிச குகையில்
லறிவாய்ரமி பரமாத்தும னருணாசல ரமணன்
பரிவாலுள முருகாநல பரனார்ந்திடு குகையார்ந்
தறிவாம்விழி திறவாநிச மறிவாயது வெளியாம்.

வாழ்த்து*

வாழ்க வானரு ணாசல வண்பெயர்
வாழ்க வப்பெயர் வாய்துதி பஞ்சகம்
வாழ்க வாய்மலர் மாரம ணன்பதம்
வாழ்க வப்பத மன்னுநல் லன்பரே.

ஓம் தத் ஸத்

ஸ்ரீ
அருணாசல ஸ்துதிபஞ்சகம்
ஸம்பூர்ணம்

---

* ஸ்ரீ முருகனார் இயற்றியது.

உபதேசநூன்மாலை

உ

உபதேசவுந்தியார்

1. கன்மம் பயன்றரல் கர்த்தன தாணையாற்
   கன்மங் கடவுளோ வுந்தீபற
   கன்மஞ் சடமதா லுந்தீபற.

2. வினையின் விளைவு விளிவுற்று வித்தாய்
   வினைக்கடல் வீழ்த்திடு முந்தீபற
   வீடு தரலிலை யுந்தீபற.

3. கருத்தனுக் காக்குநிட் காமிய கன்மங்
   கருத்தைத் திருத்தியஃ துந்தீபற
   கதிவழி காண்பிக்கு முந்தீபற.

4. திடமிது பூசை செபமுந் தியான
   முடல்வாக் குளத்தொழி லுந்தீபற
   வுயர்வாகு மொன்றிலொன் றுந்தீபற.

5. எண்ணுரு யாவு மிறையுரு வாமென
   வெண்ணணி வழிபட லுந்தீபற
   வீசனற் பூசனை யுந்தீபற.

6. வழுத்தலில் வாக்குச்ச வாய்க்குட் செபத்தில்
   விழுப்பமா மானத முந்தீபற
   விளம்புந் தியானமி துந்தீபற.

7. விட்டுக் கருதலி னாறுநெய் வீழ்ச்சிபோல்
   விட்டிடா துன்னலே யுந்தீபற
   விசேடமா முன்னவே யுந்தீபற.

8. அனியபா வத்தி னவனக மாகு
   மனனிய பாவமே யுந்தீபற
   வனைத்தினு முத்தம முந்தீபற.

9\. பாவ பலத்தினுற் பாவனு தீதசற்
பாவத் திருத்தலே யுந்தீபற
பரபத்தி தத்துவ முந்தீபற.

10\. உதித்த விடத்தி லொடுங்கி யிருத்த
லதுகன்மம் பத்தியு முந்தீபற
வதுயோக ஞானமு முந்தீபற.

11\. வளியுள் ளடக்க வலைபடு புட்போ
லுளமு மொடுங்குறு முந்தீபற
வொடுக்க வுபாயமி துந்தீபற.

12\. உளமு முயிரு முணர்வுஞ் செயலு
முளவாங் கிளையிரண் டுந்தீபற
வொன்றவற் றின்மூல முந்தீபற.

13\. இலயமு நாச மிரண்டா மொடுக்க
மிலயித் துளதெழு முந்தீபற
வெழாதுரு மாய்ந்ததே லுந்தீபற.

14\. ஒடுக்க வளியை யொடுங்கு முளத்தை
விடுக்கவே யோர்வழி யுந்தீபற
வீயு மதனுரு வுந்தீபற.

15\. மனவுரு மாயமெய்ம் மன்னுமா யோகி
தனக்கோர் செயலிலை யுந்தீபற
தன்னியல் சார்ந்தன னுந்தீபற.

16\. வெளிவிட யங்களை விட்டு மனந்தன்
னொளியுரு வோர்தலே யுந்தீபற
வுண்மை யுணர்ச்சியா முந்தீபற.

17\. மனத்தி னுருவை மறவா துசாவ
மனமென வொன்றிலை யுந்தீபற
மார்க்கநே ரார்க்குமி துந்தீபற.

18. எண்ணங்க ளேமனம் யாவினு நானெனு
மெண்ணமே மூலமா முந்தீபற
யானு மனமென லுந்தீபற.

19. நானென் றெழுமிட மேதென நாடவுண்
ணுன்றலை சாய்ந்திடு முந்தீபற
ஞான விசாரமி துந்தீபற.

20. நானுன்று தானத்து நானுனென் ருென்றது
தானுகத் தோன்றுமே யுந்தீபற
தானது பூன்றமா முந்தீபற.

21. நானென்னுஞ் சொற்பொரு ளாமது நாளுமே
நானற்ற தூக்கத்து முந்தீபற
நமதின்மை நீக்கத்தா லுந்தீபற.

22. உடல்பொறி யுள்ள முயிரிரு ளெல்லாஞ்
சடமசத் தானதா லுந்தீபற
சத்தான நானல்ல வுந்தீபற.

23. உள்ள துணர வுணர்வுவே றின்மையி
னுள்ள துணர்வாகு முந்தீபற
வுணர்வேநா மாயுள முந்தீபற.

24. இருக்கு மியற்கையா லீசசீ வர்க
ளொருபொரு ளேயாவ ருந்தீபற
வுபாதி யுணர்வேவே றுந்தீபற.

25. தன்னை யுபாதிவிட் டோர்வது தானீசன்
றன்னை யுணர்வதா முந்தீபற
தானு யொளிர்வதா லுந்தீபற.

26. தானு யிருத்தலே தன்னை யறிதலாந்
தானிரண் டற்றதா லுந்தீபற
தன்மய நிட்டையீ துந்தீபற.

27\. அறிவறி யாமையு மற்ற வறிவே
யறிவாகு முண்மையீ துந்தீபற
வறிவதற் கொன்றிலை யுந்தீபற.

28\. தனதியல் யாதெனத் தான்றெரி கிற்பின்
னனாதி யனந்தசத் துந்தீபற
வகண்ட சிதானந்த முந்தீபற.

29\. பந்தவீ டற்ற பரசுக முற்றவா
றிந்த நிலைநிற்ற லுந்தீபற
விறைபணி நிற்றலா முந்தீபற.

*30. யானற் றியல்வது தேரி னெதுவது
தானற் றவமென்ற னுந்தீபற
தானும் ரமணேச னுந்தீபற.

உபதேசவுந்தியார் முற்றிற்று

௵

* 30-வது பாட்டு ஸ்ரீ முருகனாரால் இயற்றப்பட்டது.

உள்ளதுநாற்பது

மங்கலம்

வெண்பா

உள்ளதல துள்ளவுணர் வுள்ளதோ வுள்ளபொரு
ளுள்ளலற வுள்ளத்தே யுள்ளதா—லுள்ளமெனு
முள்ளபொரு ளுள்ளலெவ னுள்ளத்தே யுள்ளபடி
யுள்ளதே யுள்ள லுணர்.

மரணபய மிக்குளவம் மக்களர ணாக
மரணபவ மில்லா மகேசன்—சரணமே
சார்வர்தஞ் சார்வொடுதாஞ் சாவுற்றார் சாவெண்ணஞ்
சார்வரோ சாவா தவர்.

நூல்

1. நாமுலகங் காண்டலா னானாஞ் சத்தியுள
வோர்முதலை யொப்ப லொருதலையே—நாமவுருச்
சித்திரமும் பார்ப்பானுஞ் சேர்படமு மாரொளியு
மத்தனையுந் தானா மவன்.

2. மும்முதலை யெம்மதமு முற்கொள்ளு மோர்முதலே
மும்முதலாய் நிற்குமென்று மும்முதலு—மும்முதலே
யென்னலகங் கார மிருக்குமட்டே யான்கெட்டுத்
தன்னிலையி னிற்ற றலை.

3. உலகுமெய்பொய்த் தோற்ற முலகறிவா மன்றென்
றுலகுசுக மன்றென் றுரைத்தெ—னுலகுவிட்டுத்
தன்னையோர்ந் தொன்றிரண்டு தானற்று நானற்ற
வந்நிலையெல் லார்க்குமொப் பாம்.

4. உருவந்தா ஞயி னுலகுபர மற்ரு
முருவந்தா னன்றே லுவற்றி—னுருவத்தைக்
கண்ணுறுதல் யாவனெவன் கண்ணலாற் காட்சியுண்டோ
கண்ணதுதா னந்தமிலாக் கண்.

5. உடல்பஞ்ச கோச வுருவதனு லைந்து
முடலென்னுஞ் சொல்லி லொடுங்கு—முடலன்றி
யுண்டோ வுலக முடல்விட் டுலகத்தைக்
கண்டா ருளரோ கழறு.

6. உலகைம் புலன்க ளுருவேறன் றவ்வைம்
புலனைம் பொறிக்குப் புலனு—முலகைமன
மொன்றைம் பொறிவாயா லோர்ந்திடுத லான்மனத்தை
யன்றியுல குண்டோ வறை.

7. உலகறிவு மொன்ரு யுதித்தொடுங்கு மேனு
முலகறிவு தன்னு லொளிரு—முலகறிவு
தோன்றிமறை தற்கிடனுய்த் தோன்றிமறை யாதொளிரும்
பூன்றமா மஃதே பொருள்.

8. எப்பெயரிட் டெவ்வுருவி லேத்தினுமார் பேருருவி
லப்பொருளைக் காண்வழிய தாயினுமம்—மெய்ப்பொருளி
னுண்மையிற்ற னுண்மையினை யோர்ந்தொடுங்கி
யுண்மையிற் காண லுணர். [யொன்றுதலே

9. இரட்டைகண் முப்புடிக ளென்றுமொன்று பற்றி
யிருப்பவா மவ்வொன்றே தென்று—கருத்தினுட்
கண்டாற் கழலுமவை கண்டவ ரேயுண்மை
கண்டார் கலங்காரே காண்.

10. அறியாமை விட்டறிவின் ருமறிவு விட்டவ்
வறியாமை யின்ருகு மந்த—வறிவு
மறியா மையுமார்க்கென் றம்முதலாந் தன்னை
யறியு மறிவே யறிவு.

11\. அறிவுறுந் தன்னை யறியா தயலை
யறிவ தறியாமை யன்றி—யறிவோ
வறிவயற் காதாரத் தன்னை யறிய
வறிவறி யாமை யறும்.

12\. அறிவறி யாமையு மற்றதறி வாமே
யறியும துண்மையறி வாகா—தறிதற்
கறிவித்தற் கன்னியமின் றுயவிர்வ தாற்று
னறிவாகும் பாழன் றறி.

13\. ஞானமாந் தானேமெய் நானுவா ஞானமஞ்
ஞானமாம் பொய்யாமஞ் ஞானமுமே—ஞானமாந்
தன்னையன்றி யின்றணிக டாம்பலவும் பொய்மெய்யாம்
பொன்னையன்றி யுண்டோ புகல்.

14\. தன்மையுண்டேன் முன்னிலைப டர்க்கைக டாமுளவாந்
தன்மையி னுண்மையைத் தானுய்ந்து—தன்மையறின்
முன்னிலைப டர்க்கை முடிவுற்றொன் றுயொளிருந்
தன்மையே தன்னிலைமை தான்.

15\. நிகழ்வினைப் பற்றி யிறப்பெதிர்வு நிற்ப
நிகழ்கா லவையு நிகழ்வே—நிகழ்வொன்றே
யின்றுண்மை தேரா திறப்பெதிர்வு தேரவுன
லொன்றின்றி யெண்ண வுனல்.

16\. நாமன்றி நாளேது நாடேது நாடுங்கா
னுமுடம்பே னுணுட்டு ணும்படுவ--நாமுடம்போ
நாமின்றன் றென்றுமொன்று நாடிங்கங்
னுமுண்டு நாணுடி னும். [கெங்குமொன்று

17\. உடனுனே தன்னை யுணராரர்க் குணர்ந்தார்க்
குடலளவே நான்ற னுணராரர்க்—குடலுள்ளே
தன்னுணர்ந்தார்க் கெல்லையறத் தானெளிரு நானிதுவே
யின்னவர்தம் பேதமென வெண்.

18. உலகுண்மை யாகு முணர்வில்லார்க் குள்ளார்க்
குலகளவா முண்மை யுணரார்க்—குலகினுக்
காதார மாயுருவற் றுருமுணர்ந் தாருண்மை
யீதாகும் பேதமிவர்க் கெண்.

19. விதிமதி மூல விவேக மிலார்க்கே
விதிமதி வெல்லும் விவாதம்—விதிமதிகட்
கோர்முதலாந் தன்னை யுணர்ந்தா ரவைதணந்தார்
சார்வரோ பின்னுமவை சாற்று.

20. காணுந் தனைவிட்டுத் தான்கடவு ளைக்காணல்
காணு மனோமயமாங் காட்சிதனைக்—காணுமவன்
றுன்கடவுள் கண்டானுந் தன்முதலைத் தான்முதல்போய்த்
தான்கடவு ளன்றியில தால்.

21. தன்னைத்தான் காண றலைவன் றனைக்காண
லென்னும்பன் னூலுண்மை
[யென்னையெனின்—றன்னைத்தான்
காணலெவன் றுனொன்றுற் காணவொணு தேற்றலைவற்
காணலெவ னூணுதல் காண்.

22. மதிக்கொளி தந்தம் மதிக்கு ளொளிரு
மதியினை யுள்ளே மடக்கிப்—பதியிற்
பதித்திடுத லன்றிப் பதியை மதியான்
மதித்திடுத லெங்ஙன் மதி.

23. நானென்றித் தேக நவிலா துறக்கத்து
நானின்றென் றுரு நவில்வதிலை—நானொன்
றெழுந்தபி னெல்லா மெழுமிந்த நானெங்
கெழுமென்று நுண்மதியா லெண்.

24. சடவுடனு னென்னுது சச்சித் துதியா
துடலளவா நானொன் றுதிக்கு—மிடையிலிது
சிச்சடக்கி ரந்திபந்தஞ் சீவனுட்ப மெய்யகந்தை
யிச்சமு சாரமன மெண்.

25. உருப்பற்றி யுண்டா முருப்பற்றி நிற்கு
முருப்பற்றி யுண்டுமிக வோங்கு—முருவிட்
டுருப்பற்றுந் தேடினு லோட்டம் பிடிக்கு
முருவற்ற பேயகந்தை யோர்.

26. அகந்தையுண் டாயி னனைத்துமுண் டாகு
மகந்தையின் றேலின் றனைத்து—மகந்தையே
யாவுமா மாதலால் யாதிதென்று நாடலே
யோவுதல் யாவுமென வோர்.

27. நானுதியா துள்ளநிலை நாமதுவா யுள்ளநிலை
நானுதிக்குந் தானமதை நாடாம—னுதியாத்
தன்னிழப்பைச் சார்வதெவன் சாராமற் றனதுவாந்
தன்னிலையி னிற்பதெவன் சாற்று.

28. எழும்பு மகந்தை யெழுமிடத்தை நீரில்
விழுந்த பொருள்காண வேண்டி—முழுகுதல்போற்
கூர்ந்தமதி யாற்பேச்சு மூச்சடக்கிக் கொண்டுள்ளே
யாழ்ந்தறிய வேண்டு மறி.

29. நானென்று வாயா னவிலாதுள் ளாழ்மனத்தா
னெனென்றெங் குந்துமென நாடுதலே—ஞானநெறி
யாமன்றி யன்றிதுநா னுமதுவென் றுன்னறுணை
யாமதுவி சாரமா மா.

30. நானு ரெனமனமுண் ணுடியுள நண்ணவே
நானு மவன்றலை நாணமுற—நானுனைத்
தோன்றுமொன்று தானுகத் தோன்றினுநா
னூன்றமது தானும் பொருள். [னன்றுபொருள்

31. தன்னை யழித்தெழுந்த தன்மயா னந்தருக்
கென்னை யுளதொன் றியற்றுதற்குத்—தன்னையலா
தன்னிய மொன்று மறியா ரவர்நிலைமை
யின்னதென் றுன்ன லெவன்.

32. அதுநீயென் றம்மறைக ளார்த்திடவுந் தன்னை
யெதுவென்று தான்றேர்ந் திராஅ—ததுநா
னிதுவன்றென் றெண்ணலுர னின்மையினு லென்று
மதுவேதா னுயமர்வ தால்.

33. என்னை யறியேனு னென்னை யறிந்தேனு
னென்ன னகைப்புக் கிடனுகு—மென்னை
தனைவிடய மாக்கவிரு தானுண்டோ வொன்ரு
யனைவரனு பூதியுண்மை யால்.

34. என்று மெவர்க்கு மியல்பா யுளபொருளை
யொன்று முளத்து ளுணர்ந்துநிலை—நின்றிடா
துண்டின் றுருவருவென் ருென்றிரண் டன்றென்றே
சண்டையிடன் மாயைச் சழக்கு.

35. சித்தமா யுள்பொருளைத் தேர்ந்திருத்தல் சித்திபிற
சித்தியெலாஞ் சொப்பனமார் சித்திகளே—நித்திரைவிட்
டோர்ந்தா லவைமெய்யோ வுண்மைநிலை நின்று
தீர்ந்தார் தியங்குவரோ தேர். [பொய்ம்மை

36. நாமுடலென் றெண்ணினல நாமதுவென் றெண்ணுமது
நாமதுவா நிற்பதற்கு நற்றுணையே—யாமென்று
நாமதுவென் றெண்ணுவதே னுன்மனித னென்
நாமதுவா நிற்குமத னுல். [றெணுமோ

37. சாதகத்தி லேதுவிதஞ் சாத்தியத்தி லத்துவித
மோதுகின்ற வாதமது முண்மையல—வாதரவாய்த
தான்றேடுங் காலுந் தனையடைந்த காலத்துந்
தான்றசம னன்றியார் தான்.

38. வினைமுதனு மாயின் விளைபயன் றுய்ப்போம்
வினைமுதலா ரென்று வினவித்—தனையறியக்
கர்த்தத் துவம்போய்க் கருமமூன் றுங்கழலு
நித்தமா முத்தி நிலை.

39. பத்தனு னென்னுமட்டே பந்தமுத்தி சிந்தனைகள்
பத்தனு றென்றுதன்னைப் பார்க்குங்காற்—சித்தமாய்
நித்தமுத்தன் ருனிற்க நிற்காதேற் பந்தசிந்தை
முத்திசிந்தை முன்னிற்கு மோ.

40. உருவ மருவ முருவருவ மூன்ரு
முறுமுத்தி யென்னி லுரைப்ப—னுருவ
மருவ முருவருவ மாயு மகந்தை
யுருவழிதன் முத்தி யுணர்.

உள்ளதுநாற்பது
முற்றிற்று

உள்ளதுநாற்பது—அனுபந்தம்

மங்கலம்

விருத்தம்

ஏதன்கண்ணே நிலையாகி யிருந்திடுமிவ் வுலகமெலா
மெதன தெல்லா
மெதனின்றிவ் வனைத்துலகு மெழுமோமற் றிவையாவு
மெதன்பொ ருட்டா
மெதனாலிவ் வையமெலா மெழுந்திடுமிவ் வெல்லாமு
மெதுவே யாகு
மதுதானே யுளபொருளாஞ் சத்தியமா மச்சொருப
மகத்தில் வைப்பாம்.

நூல்

வெண்பா

1. **ச**த்திணக் கத்திறுற் சார்பகலுஞ் சார்பகலச்
சித்தத்தின் சார்பு சிதையுமே—சித்தச்சார்
பற்று ரலேவிலதி லற்றூர்சீ வன்முத்தி
பெற்று ரவரிணக்கம் பேண்.

2. **சா**துறவு சாரவுளஞ் சார்தெளிவி சாரத்தா
லேதுபர மாம்பதமிங் கெய்துமோ—வோதுமது
போதகனு னூற்பொருளாற் புண்ணியத்தாற்
சாதகத்தாற் சாரவொணு தால். [பின்னுமொரு

3. **சா**துக்க ளாவார் சகவாச நண்ணிறு
லேதுக்கா மிந்நியம மெல்லாமு—மேதக்க
தண்டென்றன் மாருதந் தான்வீச வேவிசிறி
கொண்டென்ன காரியநீ கூறு.

4. தாபந்தண் சந்திரனுற் றைனியநற் கற்பகத்தாற்
பாபந்தான் கங்கையாற் பாறுமே—தாபமுத
லிம்மூன்று மேகு மிணையில்லா சாதுக்க
டம்மா தரிசனத்தாற் றுன்.

5. கும்மயமாந் தீர்த்தங்கள் கன்மண்ணுந் தெய்வங்க
ளம்மகத்துக் கட்கிணையே யாகாவா—மம்மவவை
யெண்ணிணு ளாற்றூய்மை யேய்விப்ப சாதுக்கள்
கண்ணிணுற் கண்டிடவே காண்.

6. தேவனு ரார்மனந் தேருவ னென்மன
மாவியா மென்னு லறிபடுமே—தேவனீ
யாகுமே யாகையா லார்க்குஞ் சுருதியா
லேகனுந் தேவனே யென்று.

விருத்தம்

7. ஒளியுனக் கெதுபக லினனெனக் கிருள்விளக்
கொளியுண ரொளியெது கணதுண ரொளியெது
வொளிமதி மதியுண ரொளியெது வதுவக
மொளிதனி லொளியுநீ யெனகுரு வகமதே.

வேறு

8. இதயமாங் குகையி னுப்ப ணேகமாம் பிரம்ம மாத்ர
மதுவக மகமா நேரே யவிர்ந்திடு மான்மா வாக
விதயமே சார்வாய் தன்னை யெண்ணியா ழலது வாயு
வதனுட னுழ்ம னத்தா லான்மாவி னிட்ட னுவாய்.

வெண்பா

9. அகக்கம லத்தே யமல வசல
வகமுருவ மாகு மறிவே—தகத்தை
யகற்றிடுவ தாலவ் வகமா மறிவே
யகவீ டளிப்ப தறி.

விருத்தம்

10. **தே**கங் கடநிகர் சடமிதற் ககமெனுந் திகழ்விலதா
ஞகஞ் சடலமி றுயிலினி றினமுறு நமதியலாற்
கோகங் கரனெவ ஞுளனுணர்ந் துளருளக் குகையுள்ளே
சோகம் புரணவ ருணகிரி சிவவிபு சுயமொளிர்வான்.

வெண்பா

11. **பி**றந்த தெவன்றன் பிரம்மமூ லத்தே
பிறந்ததெவ ஞுனென்று பேணிப்—பிறந்தா
னவனே பிறந்தா னவனிதமு னீச
னவனவன வன்றினமு நாடு.

12. **இ**ழிவுடல்யா னென்ன லிகந்திடுக வென்று
மொழிவிலின் பாந்தன்னை யோர்க—வழியு
முடலோம்ப லோடுதனை யோரவுனல் யாறு
கடக்கக் கராப்புணைகொண் டற்று.

13. **தா**னந் தவம்வேள்வி தன்மம்யோ கம்பத்தி
வானம் பொருள்சாந்தி வாய்மையருள்—மோனநிலை
சாகாமற் சாவறிவு சார்துறவு வீடின்பந்
தேகான்ம பாவமற றேர்.

14. **வி**னையும் விபத்தி வியோகமஞ் ஞான
மினையவையார்க் கென்ருய்ந் திடலே—வினைபத்தி
யோகமுணர் வாய்ந்திடநா னின்றியவை யென்றுமிரு
ஞகமன லேயுண்மை யாம்.

15. **ச**த்தியினுற் ருமியங்குந் தன்மையுண ராதகில
சித்திகளுஞ் சேர்வமெனச் சேட்டிக்கும்—பித்தர்கூத்
தென்னை யெழுப்பிவிடி னெம்மட்டித் தெவ்வரெனச்
சொன்னமுட வன்கதையின் சோடு.

16. சித்தத்தின் சாந்தியதே சித்தமா முத்தியெனிற்
சித்தத்தின் செய்கையின்றிச் சித்தியாச்—சித்திகளிற்
சித்தஞ்சேர் வாரெங்ஙன் சித்தக் கலக்கந்தீர்
முத்திசுகந் தோய்வார் மொழி.

17. பூபரந் தாங்கவிறை போலியுயிர் தாங்கலது
கோபுரந் தாங்கியுருக் கோரணிகாண்—மாபரங்கொள்
வண்டிசெலு வான்சுமையை வண்டிவை யாதுதலை
கொண்டுநலி கொண்டதெவர் கோது.

விருத்தம்

18. இருமுலை நடுமார் படிவயி றிதன்மே
லிருமுப் பொருளுள நிறம்பல விவற்று
ளொருபொரு ளாம்பல ரும்பென வுள்ளே
யிருவிரல் வலத்தே யிருப்பது மிதயம்.

19. அதன்முக மிகலுள தகமுள சிறுதுளை
யதனிலா சாதியொ டமர்ந்துள திருந்தம
மதனையா சிரித்துள வகிலமா நாடிக
ளதுவளி மனதொளி யவற்றின திருப்பிடம்.

வேறு

20. இதயமலர்க் குகையகமா யிலகிறையே
குகேசனென வேத்தப் பட்டோ
னிதமனைய குகேசன்யா னெனுஞ்சோகம்
பாவனைதா னின்னு டம்பிற்
றிதமுறுநா னெனுந்திடம்போ லப்பியாச
பலத்தாலத் தேவாய் நிற்கிற்
சிதையுடனு னெனுமவித்தை செங்கதிரோ
னெதிரிருள்போற் சிதையு மன்றே.

21. எப்பெருங்கண் ணுடியின்கண் ணிவையாவு
நிழலாக வெதிரே தோன்று
மிப்பிரபஞ் சத்துயிர்கட் கெல்லாமவ்
விதயமென விசைப்ப தேதோ
செப்புதியென் றேவினவு மிராமனுக்கு
வசிட்டமுனி செப்பு கின்ரு
னிப்புவியி னுயிர்க்கெல்லா மிதயமிரு
விதமாகு மெண்ணுங் காலே.

22. கொளத்தக்க துந்தள்ளத் தக்கதுமா
மிவ்விரண்டின் கூறு கேளா
யளத்தற்கா முடம்பின்மார் பகத்தொரிடத்
திதயமென வமைந்த வங்கந்
தளத்தக்க தோரறிவா காரவித
யங்கொள்ளத் தக்க தாமென்
றுளத்துட்கொள் ளஃதுள்ளும் புறமுமுள
துள்வெளியி லுள்ள தன்ரும்.

23. அதுவேமுக் கியவிதய மதன்கண்ணிவ்
வகிலமுமே யமர்ந்தி ருக்கு
மதுவாடி யெப்பொருட்கு மெல்லாச்செல்
வங்கட்கு மதுவே யில்ல
மதனுலே யனைத்துயிர்க்கு மறிவதுவே
யிதயமென வறைய லாகுஞ்
சிதையாநிற் குங்கற்போற் சடவுடலி
னவயவத்தோர் சிறுகூ றன்ருல்.

வேறு

24. ஆதலினு லறிவுமய மாஞ்சுத்த
விதயத்தே யகத்தைச் சேர்க்குஞ்
சாதனையால் வாதனைக ளொடுவாயு
வொடுக்கமுமே சாருந் தானே.

வெண்பா

25. அகில வுபாதி யகன்ற வறிவே
தகமச் சிவமென் றனிச—மகத்தே
யகலாத் தியான மதனு லகத்தி
னகிலவா சத்தி யகற்று.

விருத்தம்

26. விதவிதமா நிலேகளெலாம் விசாரஞ் செய்து
மிச்சையறு பரமபதம் யாதொன் றுண்டோ
வதனையே திடமாக வகத்தாற் பற்றி
யனவரத முலகில்விளை யாடு வீரா
வெதுசகல விதமான தோற்றங் கட்கு
மெதார்த்தமதா யகத்துளதோ வதைய றிந்தா
யதனலப் பார்வையினை யகலா தென்று
மாசைபோ லுலகில்விளை யாடு வீரா.

27. போலிமன வெழுச்சிமகிழ் வுற்றோ னகிப்
போலிமனப் பதைப்புவெறுப் புற்றோ னகிப்
போலிமுயல் வாந்தொடக்க முற்றோ னகிப்
புரையிலனு யுலகில்விளை யாடு வீரா
மாலெனும்பல் கட்டுவிடு பட்டோ னகி
மன்னுசம னகியெல்லா நிலைமைக் கண்ணும்
வேலைகள்வே டத்தியைவ வெளியிற் செய்து
வேண்டியவா றுலகில்விளை யாடு வீரா.

வெண்பா

28. அறிவுண்மை நிட்டனு மான்மவித் தாவா
னறிவாற் புலன்செற்ற ஞர்தா—னறிவங்கி
யாவனறி வாங்குலிசத் தான்கால காலனவன்
சாவினைமாய் வீரனெனச் சாற்று.

29. தத்துவங் கண்டவற்குத் தாமே வளருமொளி
புத்திவலு வும்வசந்தம் போந்ததுமே—யித்தரையிற்
ருருவழ காதி சகல குணங்களுஞ்
சேர விளங்கலெனத் தேர்.

30. சேய்மையுளஞ் சென்றுகதை கேட்பார்போல் வாதனைக
டேய்மனஞ்செய் துஞ்செய்யா தேயவைக—டோய்மனஞ்செய்
தின்றேனுஞ் செய்ததே யிங்கசைவற் றுங்கனவிற்
குன்றேறி வீழ்வார் குழி.

31. வண்டிதுயில் வானுக்கவ் வண்டிசெல னிற்றலொடு
வண்டிதனி யுற்றிடுதன் மானுமே—வண்டியா
மூனவுட லுள்ளே யுறங்குமெய்ஞ் ஞானிக்கு
மானதொழி னிட்டையுறக் கம்.

32. நனவு கனவுதுயி லுடுவார்க் கப்பா
னனவு துயிற்றுரிய நாமத்—தெனுமத்
துரிய மதேயுளதாற் றேன்றுமூன் றின்ருற்
றுரிய வதீதந் துணி.

33. சஞ்சிதவா காமியங்கள் சாராவா ஞானிக்கூழ்
விஞ்சுமெனல் வேற்ருர்கேள் விக்குவிளம்—புஞ்சொல்லாம்
பர்த்தாபோய்க் கைம்மையுருப் பத்தினியெஞ் சாததுபோற்
கர்த்தாபோ மூவினையுங் காண்.

34. மக்கண் மனைவிமுதன் மற்றவர்க ளற்பமதி
மக்கட் கொருகுடும்ப மானவே—மிக்ககல்வி
யுள்ளவர்த முள்ளத்தே யொன்றலபன் னூற்குடும்ப
முள்ளதுயோ கத்தடையா யோர்.

35. எழுத்தறிந்த தாம்பிறந்த தெங்கேயென் றெண்ணி
யெழுத்தைத் தொலைக்க வெணுதோ—ரெழுத்தறிந்தென்
சத்தங்கொ ளெந்திரத்தின் சால்புற்ருர் சோணகிரி
வித்தகனே வேருர் விளம்பு.

36. கற்று மடங்காரிற் கல்லாதா ரேயுய்ந்தார்
பற்று மதப்பேயின் பாலுய்ந்தார்—சுற்றுபல
சிந்தைவாய் நோயுய்ந்தார் சீர்தேடி யோடலுய்ந்தா
ருய்ந்ததொன் றன்றென் றுணர்.

37. **எ**ல்லா வுலகுந் துரும்பா யினுமறைக
ளெல்லாமே கைக்கு ளிருந்தாலும்—பொல்லாப்
புகழ்ச்சியாம் வேசிவசம் புக்கா ரடிமை
யகலவிட லம்மா வரிது.

38. **தா**னன்றி யாருண்டு தன்னையா ரென்சொலினென்
ருன்றன்னை வாழ்த்துகினுந் தாழ்த்துகினுந்--தானென்ன
தான்பிறரென் ருேராமற் றன்னிலையிற் பேராமற்
ருனென்று நின்றிடவே தான்.

39. **அ**த்துவித மென்று மகத்துறுக வோர்போது
மத்துவிதஞ் செய்கையி லாற்றற்க—புத்திரனே
யத்துவித மூவுலகத் தாகுங் குருவிஞே
டத்துவித மாகா தறி.

40. **அ**கிலவே தாந்தசித் தாந்தசா ரத்தை
யகமுண்மை யாக வறைவ—னகஞ்செத்
தகமது வாகி லறிவுரு வாமவ்
வகமதே மிச்ச மறி.

உள்ளதுநாற்பது - அனுபந்தம்
முற்றிற்று

ஓம்

உ

ஏகான்ம பஞ்சகம்

வெண்பா

1. தன்னை மறந்து தனுவேதா னென்ணி
யெண்ணில் பிறவி யெடுத்திறுதி—தன்னை
யுணர்ந்துதா னாத லுலகசஞ் சாரக்
கனவின் விழித்தலே காண்.

2. தானிருந்துந் தானகத் தன்னைத்தா னெவன்
யானிருக்குந் தான மெதுவெனக்கேட்—பானுக்கு
யானெவ னெவ்விடம் யானுள னென்றமது
பானனை யீடு பகர்.

3. தன்னுட் டனுவிருக்கத் தானச் சடவுடலந்
தன்னு ளிருப்பதாத் தானுன்னு—மன்னவன்
சித்திரத்தி னுள்ளுளதச் சித்திரத்துக் காதார
வத்திர மென்றெண்ணு வான்.

4. பொன்னுக்கு வேருகப் பூடண முள்ளதோ
தன்னை விடுத்துத் தனுவேது—தன்னைத்
தனுவென்பா னஞ்ஞானி தானகக் கொள்வான்
றனையறிந்த ஞானி தரி.

5. எப்போது முள்ளதவ் வேகான்ம வத்துவே
யப்போதவ் வத்துவை யாதிகுரு—செப்பாது
செப்பித் தெரியுமா செய்தன ரேலெவர்
செப்பித் தெரிவிப்பர் செப்பு.

ஏகான்ம வுண்மை யினைத்தெனத் தேற்றியன்பர்
தேகான்ம பாவஞ் சிதைவித்தான்—ஏகான்ம
ஞான சொரூபமா நண்ணுங் குருரமணன்
ருனவின்ற விப்பஞ் சகத்து.

முற்றிற்று

உ

அப்பளப்பாட்டு

பல்லவி

அப்பள மிட்டுப் பாரு—அத்தைச்
சாப்பிட்டுன் றுசையைத் தீரு.

அநுபல்லவி

இப்புவி தன்னி லேங்கித் திரியாமற்
சற்போ தசுக சற்குரு வானவர்
செப்பாது சொன்ன தத்துவ மாகிற
வொப்புயர் வில்லா வோர்மொழி யின்படி—   (அப்)

சரணங்கள்

1. **தா**னல்லா வைங்கோச க்ஷேத்ர மிதில்வளர்
தானென்னு மானமாந் தான்ய வுளுந்தை
நானுரென் ஞான விசாரத் திரிகையி
னுனல்ல வென்றே யுடைத்துப் பொடித்து—   (அப்)

2. **ச**த்சங்க மாகும் பிரண்டை ரசத்தொடு
சமதம மாகின்ற ஜீரக மிளகுட
னுபரதி யாகுமவ் வுப்போ டுள்ளநல்
வாசனை யாம்பெருங் காயமுஞ் சேர்த்து—   (அப்)

3. **க**ன்னெஞ்சி னுளு னென்று கலங்காம
லுண்முக வுலக்கையா லோயா திடித்து
சாந்தமாங் குழவியாற் சமமான பலகையிற்
சந்ததஞ் சலிப்பற சந்தோஷ மாகவே—   (அப்)

4. **மோ**னமுத் ரையாகு முடிவில்லாப் பாத்ரத்தில்
ஞானுக்னி யாற்காயு நற்பிரம்ம நெய்யதி
னுனது வாகவே நாளும் பொரித்துத்
தானே தானுக புஜிக்கத் தன்மய—   (அப்)

உ

ஆன்மவித்தை

பல்லவி

ஐயே! யதிசுலபம்—ஆன்மவித்தை
ஐயே! யதிசுலபம்.

அநுபல்லவி

நொய்யார் தமக்குமுளங் கையா மலகக்கனி
பொய்யா மொழியமிகு மெய்யா யுளதான்மா. (ஐயே)

சரணங்கள்

1. மெய்யாய் நிரந்தரந்தா னையா திருந்திடவும்
பொய்யா முடம்புலக மெய்யா முளைத்தெழும்பொய்
மையார் நினைவணுவு முய்யா தொடுக்கிடவே
மெய்யா ரிதயவெளி வெய்யோன் சுயமான்மா--
விளங்குமே; இரு ளடங்குமே; இட ரொடுங்குமே;
இன்பம் பொங்குமே. (ஐயே)

2. உளனு ருடலிதுவே நானு மெனுநினைவே
நானு நினைவுகள்சே ரோர்நா ரெனுமதனு
ளுறு ரிடமெதென்றுட் போனு னினைவுகள்போய்
நானு னெனக்குகையுட் டானாய்த் திகழுமான்ம --
ஞானமே; இதுவே மோனமே; ஏக வானமே;
இன்பத் தானமே. (ஐயே)

3. தன்னை யறிதலின்றிப் பின்னை யெதறிகிலென்
றன்னை யறிந்திடிற்பின் னென்னை யுளதறிய
பின்ன வுயிர்களில பின்ன விளக்கெனுமத்
தன்னைத் தனிலுணர மின்னுந் தனுளான்ம—
ப்ரகாசமே; அருள் விலாசமே; அக விநாசமே;
இன்ப விகாசமே. (ஐயே)

4. கன்மா திகட்டவிழ சென்மா திநட்டமெழ
வெம்மார்க் கமதனினு மிம்மார்க் கமிக்கெளிது
சொன்மா னதததனுவின் கன்மா திசிறிதின்றிச்
சும்மா வமர்ந்திருக்க வம்மா வகத்திலான்ம —
சோதியே; நிதானு பூதியே; இராது பீதியே;
இன்பவம் போதியே. (ஐயே)

5. விண்ணா தியவிளக்குங் கண்ணா தியபொறிக்குங்
கண்ணா மனக்கணுக்குங் கண்ணாய் மனவிணுக்கும்
விண்ணா யொருபொருள்வே றெண்ணா திருந்தபடி
யுண்ணா டுளத்தொளிரு மண்ணா மலையெனான்மா—
காணுமே; அருளும் வேணுமே; அன்பு பூணுமே;
இன்பு தோணுமே. (ஐயே)

உபதேச நூன்மாலை
ஸம்பூர்ணம்

ஓம் தத் ஸத்

௳

அநுவாதநூன்மாலை

(I. செய்யுள்)

ஸ்ரீ

தேவிகாலோத்தர

ஞானசாரவிசாரபடலம்

அவதாரிகை

உபாகமங்களு ளொன்றாய 'ஸ்ரீ தேவிகாலோத்தர'த்தின் கண் சகலாகம சாரத்தின் சாரமாய்ப் பக்குவான்மாக்கள் பரிபாக காலாநந்தர மடையத்தகுந்த ஞானத்தையும் ஆசாரத்தையும் விவரித்துப் பரமசிவன் பரமசிவைக் கருளிச்செய்த இந்த ஞானசார விசார படலக் கிரந்தமானது, சனன மரண ரூப சம்சார துக்க சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து முங்கிப் பொங்கித் தத்தளிக்குஞ் சீவர்களைத் தாங்கி நேர்வழி கொடுபோய் முத்தியெனு மக்கரையிற் சேர்க்கும் அரும் பெருந் தோணியாயிருத்தலின், முமுட்சுக்க ளனைவருந் திகைத்து வழிதப்பி யலையாம லிதன் றுணையால் நேர்மார்க்கமே சென்று அச்சாந்தானந்த பரமபத மடைவாராக.

மங்கலம்

வெண்பா

தேவன் றிருவாயாற் றேவி செவிபுகட்டுந்
தேவிகா லோத்தரந் தேர்ஞான—மாவினைவா
மானந்த வானமுத மானவரு ளத்துவித
மோனக் கரியகமே முன்.

நூல்

தேவி:-

1\. அனைவர்க்கு மேமுத்திக் காகவம் முத்தி
தனையுறுமார்க் கக்காட்சி தானு—மனையபர
ஞானமா சாரமே நாடுமெனக் குன்னருளால்
வானவ ரீசா வழுத்து.

ஈசன்:-

2. யாதினுன் ஞானியர்கள் யாதோர் களங்கமுமி
லோதரிய முத்திதனை யுற்றிடுவார்—மாதரசே
ஞானவா சாரங்க ணுனக் கின்றுரைப்பன்
ஞானமுற யாவருமே நன்கு.

3. ஞானந்தான் யாவர்க்கு நன்முகத்தோ யிக்கால
ஞானத்தா லுள்ளி னணுகாதோ—வான
கணக்கிலாக் கோடிநூல் கற்ருலு மன்னோர்க்
குணர்வுதியா தென்றே யுணர்.

4. அதனலே நிர்ப்பயனு மையமென லின்றி
யெதனிலுமே யிச்சை யிலனு—யிதயத்தி
னற்சிரத்தை யோடு நிராகுலனுய் ஞானத்தி
லுற்சாக முள்ளோனு யுற்று.

5. மமதையின் றிக்கருணை மன்னிப்பூ தங்க
டமக்கெல்லா மேயபயந் தந்து—முமுட்சுவா
யோகத்திற் றற்பரனு யோதிக்கா லோத்தரத்தி
னேகவழி நிற்க விசைந்து.

6. அவன்ருனே நான்முகனு மச்சிவனு மாலு
மவன்றேவர் கோன்குகனு மாவ—னவன்ரு
னகில சுரர்குருவு மாவன்மா யோகி
யகில தபோதனனு மாம்.

7. பண்டிதனு மாபுருடன் பாரமார்த் தப்பேறு
கொண்டவனு மன்னவனே கூறுங்கான்—மண்டியுழல்
வாயுசமஞ் சித்தம் வலித்தெவனு னிச்சலன
மாயிருத்தப் பெற்றிடு மாம்.

8. அதுதானே முத்திக் குபாய மதுவே
சதுபாயர் சார்குணந் தானு—மதுவே
பிரஞ்ஞை திரத்தன்மை பின்னு மதுவே
தருமம் விவேகியர்க்குத் தான்.

9. அதுவேநற் றீர்த்த மதுவேயாந் தான
மதுவே தவமாகு மைய—மிதிலில்லை
யெவ்வுபா யத்தினு லேவாயு விற்சலன
விவ்வுளங்கட் டப்படுமோ வெண்.

10. சித்தஞ் சிறிதசையச் சம்சார நிச்சலமாச்
சித்தநிலை நிற்கமுத்தி சித்தமிது -- சித்தந்
திரமாக்க வேவேண்டு மாதலினுற் றீமான்
பரமாம் பிரஞ்ஞையினுற் பார்.

11. அந்தவே காந்தத் தடையுஞ் சுகமதுவே
யந்தமிலா வத்தியந்த வானந்த—மெந்தக்
கருமமுமி லப்பரத்திற் கற்றவனு மார்தா
னிரமித் திடானீ யிசை.

12. விடயஞா னம்போய் விரிநிட் களமாய்
விடயமின் ஞானபரன் வீடு—மடைய
வவாவிலனே னுந்தீர னட்சயமா மோட்சந்
தவாதுற் றிடுவனே தான்.

13. இருக்கின்றே னென்கலையோ டேய்ந்தசை தன்ய
வுருசத்தி யஃதா லொளிரும்—பிரபஞ்சஞ்
சர்வஞ்சத் தித்யானஞ் சார்நிட் களஞானஞ்
சர்வ நிராலம்பந் தான்.

14. அத்துவித மாகி யறிவொளி மாத்திரமா
யெத்து மகமமிசத் தெச்சூன்ய—முத்திக்கு
வித்ததுவே யென்று விளம்பும் பரயோகத்
துய்த்திடுவ தாகத்தா னுற்று.

15. சக்கரங்க ளுடிகள் சார்பதும தேவதை
யக்கரங்கண் மண்டலமூர்த் தாதியா—மிக்கவிவை
யோர்போது மற்பமுமே யுன்னி யிடத்தகா
நேர்மார்க்க மாமிதனை நீத்து.

16. கும்பகமு மந்திரக் கூட்ட முயிர்ச்சலனத்
தம்பனமுன் ஞயவாந் தாரணைதா—மென்பவைக
ளத்தனையு மாசரிக்க வேண்டாவா மட்சயமா
முத்தியிச்சை யுள்ளோர் முயன்று.

17. பூசை வணக்கம் புரிசெபஞ் சிந்தன
மாசரிப்ப தேதுமே யங்கில்லை--பேசுமது
கேவலம் ஞேயமென்று கேளினிக் கிஞ்சிலன்ய
மாவறிய வேண்டுவதின் றும்.

18. வெளிவிடயம் பற்றும் விரிமனத்தார்க் கென்றும்
விளையும் வெகுபந்த வேது—வெளியே
திரியுஞ்சித் தத்தைத் திருப்பநிலை யுற்றே
யொருதுனிமே வாருலகி லோர்.

19. உள்வெளிமேல் கீழ்நடுதிக் கோர்சிறிது மின்றியே
யுள்ளவுரு வெல்லாமா யோருருவு—மில்லதாய்த்
தான்றனக்கே வேத்தியமாய்த் தானே யிலங்கிடுமாற்
பூன்றமா மொன்று புணர்.

20. எவ்வெதன் றிட்டியா லெவ்வுயிர்செய் யுந்தொழில்க
ளவ்வுயிர்க் கக்கதியுண் டாதலா—லெவ்வ
மருவவை சாரா தயற்றிட்டி யற்று
ணிராலோகந் தானே நினை.

21. ஏது பலங்கருும மில்லை சுபாவத்தி
லோது மிவையாவு முண்மையல—பேத
வுலகமு மில்லை யுலகப்பற் றுள்ள
விலவுகிகன் றுனு மிலை.

22. நிராலம்ப மிந்த நிகிலமு மன்றி
நிராலம்பத் தாலொளிரா நிற்ப—நிராலம்ப
மாகச்செய் திந்த வனைத்து நிராலம்ப
மாகிடுவ னென்றே யறி.

23. வியோமவடி வாகும் வியாபகமா சூன்ய
மியாதொருவன் பாவித் திடானே—லியாண்டுமவன்

பீசகோ சக்கிருமி போலப் பிரபஞ்ச
பாசசமு சாரியாம் பார்.

24. அகிலமாம் யோனியிலு மாருயிர்யா விற்கு
மிகக்கிலே சம்பொருந்து மேன்மே—லகிலக்
கிலேசமுமே நீக்குதற்குக் கேண்மாகூன் யத்தை
யிலேசமருச் சிந்தை யியற்று.

25. ஞானவுத யப்பொருட்டே நற்கிரியை சற்சரியை
தாநவிலப் பட்டதாற் ருனென்றை—மானதத்தி
னுட்கருதுஞ் சாலம்ப யோகந் தனையுமொரீ
நிட்பிரபஞ் சத்தே நிலே.

26. பாதலமுன் பாகப் பகர்சத்தி யந்தமா
யாதரப் பட்டவிவை யத்தனையும்—வீதலுறுஞ்
சூனியமா மத்திரங்கொண் டாராலே சூரரவர்
சூனிய ஞானியராச் சுட்டு.

27. விடயத்தி லாசை விடாதே குரங்கை
விடச்சலிசித் தத்தை விடாது--மடக்கிச்
சருவசூன் யப்பதத்திற் ருபிக்க வஃதா
னிருவாண முற்றிடுவ னோர்.

28. அகிலதத்து வத்து மபின்னமா யாக
மகமென் பதற்கனிய மாகி—யகமெய்ப்
பொருளுக் கபின்னமாம் பூரணசித் தெங்கும்
பொருந்துமுக முள்ள பொருள்.

29. ஆகாயம் போல வகிலத் தகம்புறமு
மேகாங்க மாயுருவ மின்றியதா—மாகா
பரமானந் தத்துட் படிந்தவரன் பேயப்
பரமானந் தப்படிவர் பார்.

30. இந்தனமில் லாவெரிதா னெவ்வண்ணந் தான்ருனே
மந்தமாய்ச் சாந்தியினை மன்னுமோ—வந்தவிதம்
பற்றுபொரு ளற்ருற் பரந்தமன முஞ்சாந்தி
யுற்றுவிடுந் தானுக வோய்ந்து.

31. மோகிகை மாயையே மூர்ச்சிகை சொப்பன
மாகிய விந்நான் கவத்தைகளு—மேக
சுழுத்தியொடு சாக்கிரஞ் சொல்லுமிவை யெல்லா
மொழித்துவிட வேண்டு முணர்.

32. தேகமிதிற் சூக்குமமாச் சேருமுயிர் சித்தபுத்தி
யாகுமகங் காரமிவை யாவுக்கு—மேகசித்
தன்னியமே யென்றுசிந்தை யாற்றவே யச்சித்தை
மன்னிடுவா னென்று மதி.

33. நித்திரையி னுலு நினைவாதி யாலுநிதஞ்
சித்தந்தான் மூடமிகச் சீரழியுஞ்—சித்தமிதை
யெத்தனத்தா லேயுணர்த்தி யேகாமற் றன்னிலையில்
வைத்திடுவாய் மேன்மேலும் வை.

34. சித்தமெப் போது திரமாகு மெவ்விதத்து
மத்தைச் சலிப்பித்த லாகாதே—யித்தனையுஞ்
சிந்திக்க வேண்டுவதின் றுங்கேயச் சித்தத்தைப்
பந்தித்து நிச்சலமே பண்ணு.

35. ஆசிரயம் பற்றியதா மச்சித்த மங்ஙனமே
யாசிரய மின்றியதா யாக்கிடுக—வாசிரயம்
பற்றுசல நிச்சலமாப் பண்ணியந் நிச்சலத்தைச்
சற்றுஞ் சலிப்பியா தை.

36. இவ்வெல்லாப் பூத விலயமுண் டாகிலிவற்
றெவ்வெவ்விண் ணும்விமல மேபோல—வவ்வவ்
வுருவம் வியாபித்து மோர்மலமி றன்னைப்
பொருவி றியானம் புரி.

37. அதுவே சனன மடைந்ததன் பேரு
மதுதானே பாண்டித்ய மாகு—மெதுதான்
சலனமுறும் வாயு சமஞ்சித்த மென்றுஞ்
சலனமறச் செய்சா தனம்.

38. சித்தத்தை மேலேயுந் தாரணஞ் செய்யற்க
மத்தியிலுங் கீழிலு மற்றெங்குஞ்—சித்தமீ
தந்தரங்க பாவனேவிட் டாசிரய மின்றியதாச்
சந்ததமுஞ் செய்திடவே தான்.

39. உறக்கத்தி னின்று முணர்த்திடுக சித்த
முறிற்சலனம் பின்ன ரொடுக்கா—யுறக்க
மலேவென்னு மிவ்விரண்டு மற்றநிலே யுற்ரு
னிலேயிதனி னிச்சலமா நில்.

40. ஆசிரய மின்றியதா யச்சித்தந் தானென்று
மாசறவா லம்பமெலா மற்றதாய்ப்—பாச
மனவவத்தை மன்னிடா மைஞேய முத்தி
தனதிலக்க ணந்தான் றரி.

41. ஆலம்ப மெல்லா மறவிட்டே யம்மனத்தை
யேலத் தரிப்பித் திதயத்தே—சாலத்
துலக்கமா யெவ்வறிவு தோன்றுமோ வஃது
பலக்கவே யென்றும் பழகு.

42. அப்பரமாஞ் சூனியத்தை யார்தியா னித்தேயவ்
வப்யாச தற்பரரா யாவரோ—தப்பார்
பிறப்பிறப்பில் லாத பெருமையுறுந் தான
முறப்பெறுவ ரேயவரென் ரேர்.

43. தேவருந் தேவியரு மங்ஙனமே யன்னியமாம்
பாவமற முந்தற் பலன்களு—மேவியிடு
மாசிரய மாசிரய ஞானமுமே யானவிவை
மாசமு சாரபந்த மால்.

44. தொந்தமென் ருசிரயஞ் சொல்லப் படுமாமத்
தொந்தம் விடப்பரந் தோன்றுமே—பந்தமில்
சீவன்முத் தன்யோகி தேகத் தியாகத்தா
லாவன் விதேகமுத்த னன்று.

45. உடலை விராகத் தொழித்திடுகை புத்தி
யுடையவராற் செய்ய வொணுதே—யுடலிதனை
யாரம்பித் துள்ளவினை யற்றவுட னிவ்வுடல
பாரந்தா னேயகலும் பார்.

46. இதயகம லத்தே யகமுருவா மெச்சித்
ததுநிமல நிச்சலமே யாகு—முதிக்கு
மகங்கார நீக்குதலா லச்சித்தே முத்தி
சுகங்கொடுப்ப தென்று துணி.

47. சருவ வுபாதியுஞ் சாரா துளசித்
துருவ மெதுவொன் றுளது—நிரந்தர
மந்தச் சிவமகமென் றன்பாற் றியானித்தே
யெந்தவா சத்தியுநீ யெற்று.

48. தேசமுஞ் சாதிமுத லாமிவற்றைச் சேர்ந்தனவு
மாசகல்வர் ணுசிரம மன்னினவும்—பேசுமிப்
பாவனைக ளையகற்றிப் பற்றியே தன்னிலையின்
பாவனையே யென்றும் பழகு.

49. ஒருவனு னெற்குரிய னேரொருவ னில்மற்
றொருவற்கில் யானு முரிய—னொருவ
னெவற்குரியன் யானவனைக் கண்டிலேன் யானெற்
கெவனுரியன் கண்டிலேன் யான்.

50. நானே பரப்பிரம்ம நாதனுல குக்கீச
ஞனுவிந் நிச்சய மார்புருடன்—ருனேநன்
முத்தனு மன்றி முரண்வழியிற் செல்புருடன்
பெத்தனு மென்றுநீ பேண்.

51. என்றொருவன் றேக மிலனுக வேதன்னைத்
தன்ஞானக் கண்ணினுற் ருன்காண்ப—னன்றே
யனைத்தினு மாசை யறவிட்டுச் சாந்தி
தனைத்துன்னி யோனுவன் ருன்.

52. அசனீச னென்றெல்லா நூற்களிலு மார்தா
னிசைக்கப் படுவானே வென்று—மசரீர
னுங்குணமில் லானுன்மா வாமவனே யான்சிறிது
மீங்கிதனி லைய மிலை.

53. விஞ்ஞான மாத்ரன் விசுத்தன் விமுத்தனு
னெஞ்ஞான்று மெங்கு மிருப்பனு—னஞ்ஞாயத்
தொன்றலனுன் பற்றவிட வொண்ணுனுன் றுக்கமிலா
னென்றும் பிரம்மமயன் யான்.

54. உச்சி முதலுள்ளங் காலளவா யுட்புறம்
பிச்சருமப் போர்வை யிறுதியா—மிச்சடத்துக்
கன்னியசித் தாய்முழுது மாயமுத மாய்த்தானே
மன்னியவான் மாநான் மதி.

55. இந்தச் சராசரங்கட் கீசனுன் ருயுடனே
தந்தையுந் தந்தைக்குத் தந்தையுஞ்—சிந்தனங்கொண்
டத்துரிய நற்பத மாமெனையே சிந்திப்பார்
முத்தி விருப்பர் முனைந்து.

56. பிரமன்முன் னுந்தேவர் பேணுமர மாதர்
நரரியக்கர் கந்தருவர் நாகர்—நிரையாலு
மெச்சம் பலவாலும் யான்பூச் சியனெனையே
யர்ச்சிப்ப ராரு மறி.

57. அருந்தவங்க டான மனேகவிதத் தாலு
மருச்சிப்ப ரென்னையே யாரும்—பரந்த
சரவசர பூதங்கள் சார்ந்துளமற் றெல்லா
மொருவனும் யானே யுணர்.

58. தூலனுஞ் சூக்குமனுஞ் சூனியனு மல்லனுன்
ஞாலத்தின் பந்துநான் ஞானமயன்—மேலு
நிரந்தரனீ சன்விமல னீடவத்தை யில்லோன்
பிரபஞ்ச மில்லோனுன் பின்.

59. அனுதிவிஞ் ஞான மசன்மம் புராணந்
தனுதித யக்குகையிற் றங்கி—யெநாளு
முருவமுல கங்களங்க மொப்புப்பற் றின்றிக்
கருதக்கா ணக்கொளப்போ காது.

60. சனுதனமா யந்தரமில் சற்பிரம்மஞ் சோக
மெனுநீ யடிக்கடிபா ரேகம்—பனுளுமெவன்
பாவித்து நிச்சலனு நிற்பன் பரப்பிரம்ம
மாவனமு தத்தன்மை யார்ந்து.

61. ஞானமிவ் வாரு நவின்றிடப் பட்டதா
லானமுத்தி யாரு மடைதற்கு—மானினியின்
ருசார மென்னு லருளப் படுமிதுகே
ணீசாவ தானமா நின்று.

62. நீராட லுஞ்செபமு நித்தியவோ மம்பூசை
யாரமுலின் காரிய மாதியாத்—தேருமோர்
சாதனமு மன்னோன் றனக்கென்று மின்ருமான்
மாதரசி யேநீ மதி.

63. நேமமுங் கேத்திரபீ டத்தி னிகழ்சேவை
நாமவர்ச்ச னம்பிதிரர் நற்கருமம்—பூமருவு
தீர்த்தநல் யாத்திரை தேசார் விரதங்க
ளோர்த்திடவற் கில்லையா மொன்று.

64. தருமா தருமந் தருபல னில்லை
மருவு திதியுலக மன்னுங்—கருமமிலை
யெல்லாக் கரும மிகந்திடுல காசார
மெல்லா விதத்து மிக.

65. சமயவா சாரமே சற்றுமின்றித் தள்ளாய்
சமத்தமாங் கன்மந் தனையா—யமையுமாற்
சங்கற்ப மும்விகற்பஞ் சாதிதரு மஞ்சார்ந்த
சங்கத்தை யுந்தூரத் தள்ளு.

66. பலவிதமாஞ் சித்திகளும் பாதாள முன்பா
யிலகுமிர சாயனமு மென்ப—வுலகிற்
பிரத்தியட்ச மாகவே பெற்ருலும் பற்ற
லொருவுகவே சாதக னுள்.

67. இவையாவும் பந்தகமா மிச்சீவ னுக்கே
யிவைமேலுந் தாழ்ந்தநெறி யீவ—விவைக
ளியாவையினு மப்பரம முத்திசுக மில்லை
வியாபகமாஞ் சித்துருவம் விட்டு.

68. எவ்விசே டத்தானு மெல்லா வவத்தையினுந்
தவ்வலற யோகந் தரித்தோனு—யெவ்விதத்து
மையத்தாற் கேத்திரபீ டத்திற் குதூகலமா
மையலெழின் மற்றதனை மாற்று.

69. கிருமிகீ டம்பறவை கேள்சதியே தாரு
வுருமுதலா மெல்லா வுயிரு—மொருபோது
நாசமுறச் செய்யவொணு நல்லறிஞ னுண்மையறி
வாசிரயித் தோனு யறி.

70. வேரெதுவுந் தான்பிடுங்க வேண்டா மிலையினையும்
வேறுபடுத் துஞ்செயலும் வேண்டாமே—சீறி
யினுத செயவேண்டா மெவ்வுயிர்க்கும் பூவு
மனுதரவாய்க் கிள்ளவேண் டாம்.

71. சுயமாக வேயுதிர்ந்த தூமலர்கள் கொண்டே
செயக்கடவன் பூசை சிவனுக்—கியற்றியிடு
மாரணமுச் சாடனமுன் மற்றவித்து வேடணமும்
பேருற்ற தம்பனமும் பின்.

72. சுரமொடு பூதங்கோ டுன்னுமா வேச
முரண்வசிய மாகருட மோக—முரைத்தவிக்
குத்திரகன் மங்கள் குயிற்றற்க கற்கட்டை
யொத்தவற்றிற் பூசை யொழி.

73\. கேத்திரபீ டத்திற் கிளர்தேவ தைப்பொருட்டாச்
சேர்த்திடுமா முத்திரையுஞ் செய்மகமு—நீத்துமுன்
செய்யவற்றின் வாதனைக டீர்த்தே வியாபகமா
மெய்யறிவு தன்னையே மேவு.

74\. சமத்துவமே யுற்றுச் சருவாம லாசை
சமனாய்ச் சுகதுக்கச் சார்விற்—சமனாகி
மித்திரர்க ளல்லாதார் மேலுமோட் டிற்பொன்னி
லொத்தகருத் தோனாகி யுற்று.

75\. பொறிவிட யத்திலொரு போதும் விருப்ப
முறவிடா துண்மமதை யோட்டி—யறிவுரமுற்
றுசைபய மற்றென்று மான்மாவி லேரமிப்பன்
மாசிலா யோகி மதி.

76\. சமனாகி நிந்தையிற் சாற்றுதுதி யிற்பின்
சமனாகிச் சர்வபூ தத்துஞ்—சமதிட்டி
மன்னிடவே வேண்டுமான் மாரும லெந்நாளுந்
தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரிற் றுன்.

77\. ஒருவுகவீண் வாத முடனுலக கோட்டி
யொருவுக பாழ்ங்கலக மும்பின்—னொருவுக
சாத்திர கோட்டியைச் சாராதே தீச்சொல்லோ
டேத்துநற் சொல்லு மிக.

78\. ஈரிடையுங் கோளு மிடம்ப மிராகமுஞ்
சாருமம் மாச்சரியந் தானும்பின்—னேரிடு
மாசையுங் கோபமு மச்சமுஞ் சோகமு
நீசருவ மெல்லமெல்ல நீக்கு.

79\. தொந்த மனைத்துந் தொடரா தகற்றியே
சந்ததமுந் தான்சனத்தைச் சாராதா—னிந்த
வுடம்புடனே யெல்லா முணர்ந்திடுவா னாகித்
திடம்பெறுதே சார்ந்தொளிர்வன் றேர்.

80. ஞானத்தி ஞலேயே நன்முத்தி யவ்வண்ண
மேனைய சித்திபய னின்றேனு—மூனமாம்
போகத்துஞ் சித்தியினும் பூண்டுமயல் வேண்டிடுவர்
சாதகரா யுள்ளவர்க டாம்.

81. அணிமாதி யானகுண மார்ந்திடுக வன்றி
யணுகாம லேயஃ தகல்க—வுணர்ந்தே
விமலமா மப்பதியை வீடுறுத றப்பா
னமலமாந் தேசி யறி.

82. ஆகந்தா னைம்பூத வாகார மங்கேயே
யேகசிவன் ருனு மினிதமர்வன்—பாகமிலா
தெங்கு முறுசிவமுன் னித்தரையீ ருமுலகஞ்
சங்கரன் றன்னுருவந் தான்.

83. இவ்வறிஞ னைக்கண் டிசைகரண மூன்ருனுஞ்
செவ்வியகந் தங்கனிபூத் தீம்புகையுந்—திவ்வியமா
நீராட லாடையூ ணைஞ்சுருகு மன்பாலீந்
தாராரா தித்திடு வார்.

84. அப்படியே வீடுறுவ ராருயிரே யம்முத்தி
மெய்ப்படியு மார்க்க விருப்பமுளா—ரப்புருடற்
பூசைபுரி வாரன்னேன் புண்ணியத்தைப் பாவத்தை
யேசுபவ ரெய்திடுவா ரெண்.

85. அறிவுடனு சாரமெவை யாசிக்கப் பட்ட
தறிவிக்கப் பட்டதெனு லந்த—நெறியாவுங்
காலஞா னந்தான் கருத்தில்வே றேவினவற்
பாலதெது மாதே பகர்.

இங்ஙன மிருபத்துநான்காயிரங் கிரந்த மிசைந்த ஸ்ரீதேவிகா
லோத்தர மென்னும் ஞானகாண்டத்தின்கண்
நைட்டிகர்க்கு ஞானசாரவிசார
மென்னும் அறுபத்தைந்தாம்
படலம் சம்பூர்ணம்

ஸ்ரீ

சர்வஞானோத்தரம்

ஆன்மசாட்சாத்காரப்பிரகரணம்

மங்கலம்

நேரிசைவெண்பா

ஆன்மாவா மீசன் குகனுக் கருள்செய்த
வான்மசாட் சாத்கார மாகுமீ — தான்மாவா
யென்னகத் தேயிருந் தின்றுதமிழ் சொல்வானம்
முன்னவ ஞய முதல்.

நூல்

1. அன்னசிவன் பின்னு மருள்வான் குகனேநிற்
கன்னியஞ் சூட்சி யறைவன்மெய்—மன்னவே
நிட்களமா யாவுளுமே நிற்பதாய் நுட்பமதா
யுட்கொள்ளப் போகாதே னும்.

2. ஏதனு லனுபவமா ஞானநன் கெய்து
மெதனையறிந் தோன்சிவ னேயா—மெதெவர்க்கு
மென்னுற் சொலப்பட்ட தின்றவ்விஞ் ஞானத்தை
யென்னிடத்தி னின்றுகே ளின்று.

3. ஈதுகுரு பாரம் பரியத்துப் போந்ததாம்
வாதிகளெல் லாங்காண வாய்க்காதா—மீதுபவ
பந்தமுத் திப்பொருட் டாம்பரம மாமுகமோ
வெந்தத் தலத்துமுள தே.

4. எவனெல்லா வற்று மிருக்குமித் தேவ
னெவனெல்லா மாகி யிருப்ப—னெவன்முக
மெங்குமுளா னெண்ணவொணுன் றத்துவமெல்
தங்கியெலா மிஞ்சியுளன் ருன். [லாந்தானுய்த்

5. தத்துவங்க ளெல்லாமுந் தான்கடந்தோன் வாக்கோடு
சித்தமு நாமமுஞ் சேராதா—னத்த
னவனு னெனவிகற்ப மற்றசித் தத்தாற்
சிவசிந் தனையேநீ செய்.

6. என்றுமுள தாய்நிலையா யவ்யயமா யெவ்விகற்பு
மின்றியதா யின்னதென வெண்ணவொணு—தொன்றியுள
நிட்களமா ஞான மெதுதா னிகமுமுத
றிட்டாந்த மின்றியதாய்த் தேர்.

7. அடையாள மற்றழிவற் ருருமுப சாந்தம்
விடயங் கடந்தொளிர் வேத்ய—மடுக்காது
பாவனைக் கையம் படரா ததுவேநா
ளுவனிதி லைய மிலை.

8. அந்தப் பரதெய்வ மாகுஞ் சிவனுனே
மந்திரங்கள் யாவின் மயனுமம்—மந்திரங்க
ளெல்லாங் கடந்தே யிலய சிருட்டிக
ளில்லா தவனுமா மே.

9. திருசியஞ் சூன்யந் திரஞ்சரமு மென்னுற்
பரவிடப் பட்டன வாமிச்—சருவமு
நானே யுலகத்தி னுதனெல் லாமென்னுற்
ருனே யிலகுவன தாம்.

10. விவித வுருவத்தால் வேறுவே ருய
புவன நிரைகள் பொருந்திச்—சிவமுத
லிவ்வுலக மீரு யிலகும் பிரபஞ்ச
மவ்வளவு மென்னினிற்ப வாம்.

11. எவ்வளவு காணப் படுபவோ விவ்வுலகி
லெவ்வளவு கேட்க வியைபவோ—வுள்வெளி
பற்றியொளிர் யாவும் பராவுமென் றுற்பரவ
லுற்றவை யாமவையென் றோர்.

12. ஆன்மாயா னென்னினு மப்பர மான்மாவாய்த்
தான்மேவ வுன்னுசிவன் ருன்வேறு—மான்மேவி
யிவ்வா றுபாசிப்போ னெய்தான் சிவத்துவ
மவ்வாற்ற லாலென் றறி.

13. அன்னிய ஞுஞ்சிவ னன்னியனு னேயென்னும்
பின்னபா வத்தைப் பெயர்த்திடுக—வன்னசிவ
னுவன்யா னேயென்னு மத்துவித மாகுமிப்
பாவனையே யென்றும் பழகு.

14. அத்துவித பாவனையே யார்ந்தோனு யெவ்விடத்து
நித்தமு மான்மாவி னிற்குமவ—னத்தனையே
யெல்லாவற் றுந்தனுக்கள் யாவினுள் ளுங்காண்ப
னில்லைசந் தேக மிதில்.

15. ஏகமா மிவ்வான்ம பாவனையோ டென்றுமுளான்
மோக விகற்ப முனிந்தோனும்—யோகிக்குச்
செவ்வேயெல் லாமுணர்தல் செப்பப்பட் டுள்ளதா
மவ்வேதந் தன்னி லறி.

16. சாத்திரங்கள் யாவற்றுஞ் சன்மமில னீசனென
வேத்திடப் பட்டா னெவனேவக்—காத்திரமில்
லான்குணமில் லானுன்மா வாமவனே யாவேனே
யான்சிறிது மைய மிலை.

17. தன்மெய் யறியா தவனே சிருட்டிமுதற்
றன்ம முறுபசு தானுவன்—றன்மெய்
யெவனறிவ னென்று மிருப்பான் விசுத்தன்
சிவனவனே யையமிலை தேர்.

18. அதனுல் விவேகிக ளானோர்நன் காய்ந்து
நிதமறியத் தக்கதான் மாநே—ரதுவே
பரவபர பேதம் பருமையணு பேத
மிருவிதமு மாயிலகு மே.

19. பரமநிர் வாணம் பரமா மபரஞ்
சிருட்டி வகையாற் றிகழும்—பருமையா
மந்திரரூ பம்பகர்வர் சூக்கும மாருத
சிந்தையி னின்றதாத் தேர்.

20. அஃதின்றி யாறு முகனே யனந்தவித
மெஃதுரைத்து மென்ன வியம்புதி—யஃது
வியக்கத் தகுஞ்சொல் விசித்திரமே புத்தி
மயக்கத்திற் கேது மதி.

21. தருமங்கள் யாவுமான் மாவின்கட் டங்கு
நிருமிப்பன் யாது நினைப்பா—லொருமையா
யுன்னியுன்னி யென்றுமதை யுற்றிடுவ னஃததனை
யென்னுமிதி லையமிலை.

22. இப்படி யான்மவிஞ் ஞானமென் றென்னுலே
செப்பிடப் பட்டது சேர்த்துருட்டி—யெப்படியு
மெல்லாமு மான்மமய மென்றோர்ந்தே யான்மசிந்தை
வல்லானு யென்றுமே வாழ்.

23. தெய்வமோ வேதமோ தீயிற்செய் வேள்வியோ
செய்வகையிற் சேர்பலவாந் தட்சிணையோ—வெவ்வகையு
மங்கில்லை நின்மலமா யெங்குமுக மார்ந்ததாய்த்
தங்கான்ம விஞ்ஞானஞ் சார்.

24. மரணபவ சம்சார மாக்கடன் மூழ்கிச்
சரணநா டிச்சா ருயிர்க்குச்—சரண
மருள்வதவ் வான்மவிஞ் ஞானத்தை யன்றி
யொருபொருள்வே றின்றெனவே யோர்.

25. பரமாகி யப்பர மான்மாவை யாவ
னுரமாக வுள்ளபடி யோர்வ—னொருமுயல்வு
மின்றியவன் வீடுறுவ னெல்லா வவத்தைகளு
மொன்றிடுவ னேனு முணர்.

26. ஆன்மலா பத்தினு மன்னிய மாம்பேறு
தான்மற்றொன் றெங்குமே தானில்லை—யான்மாவை
யென்றுமுபா சித்திடுக விவ்வான்மா யாவனவ
னொன்றுபர மான்மாவா மோர்.

27. அல்ல பிராண னபானனுமே யன்றவ்வா
றல்ல வவற்றின்மே லாங்கரண—மெல்லா
முணர்வதுவா யுள்ளபரி பூரணமா மான்ம
வெணநிதமு மெய்துவா யே.

28. அகத்தும் புறத்திலு மேயில்லை யஃது
மிகத்தூரத் தண்மையிலு மேவா—தகளமா
மந்தப் பரந்தாம மார்ந்தொளிரு மாங்கேநீ
சிந்தையை யென்றுஞ் செலுத்து.

29. குறுக்கொடுமேல் கீழிலுமே கூறுபடு முள்ளும்
புறத்திலு மெங்குமெப் போது—முறப்பெறுஞ்
சூனியமாய்த் தானே சொலிக்குமான் மாவையே
மேனிதமும் பாவனைசெய் மேல்.

30. சூனியமு மல்ல வசூனியமு மல்லதாஞ்
சூனிய மல்லதுமாஞ் சூனியமாந்—தானெங்கும்
பக்கபா தஞ்சற்றும் பற்றுத வான்மாவை
யெக்காலுஞ் சிந்தை யியற்று.

31. ஆமயமோ டாதார மற்றதாய் வர்ணமொடு
நாமரூ பங்களு நண்ணிடா—தாமந்
நிரஞ்சன நிர்க்குண வான்மாவை நீயு
நிரந்தர மாக நினை.

32. ஆசிரய மாலம்ப மற்றதாய் மானத்தாற்
கோசரமா காதுவமை கூறரிதாய்—மாசிலியல்
மன்னியதாய் நித்தியமாய் மன்னிய வான்மாவை
யுன்னிடுக நாளு முவந்து.

33. வினைகளெல் லாமுமே விட்டு நிராசை
தனையுற்றுச் சங்கந் தணந்து—பினையென்றுந்
தன்னிலே தன்னாலே தன்னிலமர் தன்னையே
யுன்னிட வேண்டு முணர்.

34. தேயமொடு சாதி திகழ்வர்ண மாசிரம
மாய விவற்றை யனுசரித்து—மேயபல
சிந்தனைக ளெல்லாஞ் சிதைத்தறிஞன் றன்னுருவின்
சிந்தனையே செய்க தினம்.

35. இதுமந் திரமா மிதுதே வதையா
மிதுவே தியான மெனலு—மிதுவே
தவமாகு மெண்ணங்க ளெல்லாந் தணந்து
சுவரூப சிந்தை துணி.

36. எண்ண மிலனுந்தா னெண்ணமோ டொன்றியதை
யெண்ணற் கிடனிலதாய்ச் செய்திடுக—வெண்ணு
மனதையான் மாவிலே மன்னச்செய் தொன்று
மனதா னினையற்க மற்று.

37. சிந்திக்கத் தக்கதல சிந்திக்கொண் ணுதல்ல
சிந்தை யலதுவே சிந்தையுமா—மெந்தவோர்
பக்கமுஞ் சாயாப் பரமான வான்மாவை
யெக்காலுஞ் சிந்தைசெய் யே.

38. சிந்தைசெய் வாய்தினமுஞ் சிந்தைக்கெட் டாததையே
சிந்தை நிராசிரயஞ் செய்தேநீ—யெந்தசுக
மத்தத்து வாதீத நிட்கள வான்மாவிற்
சித்தித் திடுமோ செறிந்து.

39. **நி**ருவிகற்ப மாகி நினைக்கவொண் ணுதா
யொருமுதறிட் டாந்த முருதா—யொருவுவமை
யற்றத்தி யந்தமா மஃதுபரா னந்தமாய்ச்
சொற்றிடப் பெற்றததிற் ரேய்.

40. **வி**டயப்பற் றெல்லாமே விட்டு மனத்திற்
படரும் விருத்தி படுப்பா—யடையுமென்
றுன்மனி பாவமன் ருென்றும தேபரம
வின்ப மெனலாவ தே.

41. **எ**த்திக்கு தேயமு மெல்லாக்கா லங்களுமே
யொத்ததுயோ கத்திற்கென் ருேதுநூ—லித்தனையு
ஞானத்திற் பேதமே நண்ணுவர் ணுசிரம
மானவிவற் ருலென் றறி.

42. **பா**ல்வண்ண மொன்று பசுக்கள் பலநிறங்கள்
பால்போலு ஞானமெனப் பார்த்திடுவர்—சால்புபல
லிங்கமுள வெல்லாம் பசுக்களை யேய்ந்தவே
யிங்கறிதிட் டாந்த மிது.

43. **யா**விலுமுற் றுப்பரவி யப்பிரம மெங்குமுக
மேவிய தாக மிளிர்வதா—லோவலற
வுன்மனத்தை யப்பிரமத் தூன்றியே தேயந்திக்
கென்னுமிவை யெண்ணிடா தே.

44. **இ**ப்புவியி லோர்குறியின் ருசிரமா சாரமிலை
யப்பரமான் மாவினிலை யார்ந்தோனுக்—கப்புருடன்
செய்ததனு லொன்றில்லை செய்திடவு மொன்றில்லை
செய்யென் விதியுமிலை தேர்.

45. **செ**ல்லினு நிற்கினு நித்திரை செய்யினும்
புல்லினுஞ் சாக்கிரம் போசனநீர்—கொள்ளினுங்
காற்றுகுளிர் வெய்யிற் கலந்திடுங் காலுமெவ்
வாற்றினுமெக் காலத்து மற்று.

46. பயமும் வறுமைநோய் பற்றுசுர மந்த
மியைந்திடுங் காலத்து மேதுந்—தியங்கானே
யான்மநிட் டன்சாந்த ஞர்நிட் களஞகி
யான்ம திருத்தஞ வான்.

47. போஞலும் வந்தாலும் போனவன் வந்தவனு
நாஞகேன் போக்குவர ஞடினிலே—நானப்
பிரகிருதி தன்மாறப் பெற்றதரு மந்தோய்ந்
திருந்தோ னிருப்போ னலன்.

48. பிரகிருதி காரியமாங் கன்மங்கள் பேசும்
பிரகிருதி கன்மப் பிறப்பே—நிருமலன்
யாஞேர் செயலிலனென் றேயுக்த தத்துவவித்
தாஞே னனுசந்திப் பான்.

49. அவற்குப் பிரகிருதி யாற்பந்த மில்லை
யவன்முக்த ஞம மடைந்தா—னவன்ருன்
பிரகிருதி காரியமாப் பேசுதோ டத்தா
லொருபொழுது மொட்ட லுருன்.

50. ஒளியா லிருளி னுருவ மொழித்து
விளக்கெவ் விதந்தான் விளங்கும்—விளக்கமி
லஞ்ஞானத் துண்டாகி யாரிருளை மாய்த்தொளிருஞ்
சுஞ்ஞான சோதியான் மா.

51. நெய்தீர்ந்த தீபந்தா னிர்வாண முற்றிடல்போன்
மெய்யான்ம சிந்தை விடாமலே—செய்யோகி
யான்மாவின் கண்ணேயே யார்ந்திருப்ப ஞன்மாவின்
மேன்மேவ வொன்றின்று மெய்.

52. குடங்கொண்டு போங்காற் குடத்துளா காய
முடன்செல்வ தாக வுணர்ந்துங்—குடந்தானே
சென்றிடுவ தாகாயஞ் செல்வதிலை யான்மாவு
நின்றிடுமே யாகாய நேர்.

53. குடமுடை யுங்காற் குடத்துளவா காய
முடன்மகா காயமோ டொன்றுஞ்—சடமா
முடலக லுங்கா லுடலுளவான் மாவு
முடன்பரமான் மாவா யுறும்.

54. என்றதி காரியா யெல்லா முணரீச
னன்றதிகா ரத்தொடிவ் வாறறைந்தான்—வென்றெல்லாப்
பந்தங்க ளின்வீடு பற்றினேன் முற்றுணர்வோ
டந்தமிலா தெங்குமுள னும்.

55. ஆகமங்க ளெல்லா மறவிட் டமலான்ம
யோக சமாதியே யுற்றிதன்மே—லாகவய
லொன்றுமே யின்றெனு வோர்ந்தே மனவிகற்ப
மொன்று முரும லொழித்து.

56. விஞ்ஞான மிங்ஙன் விடாதுன்னி யோகிதா
னெஞ்ஞான்று மெய்துமுட லின்மையச்—சுஞ்ஞானி
யத்தரும தர்மி யகம்புறமு மார்முத்த
னெத்தலமு மேகுவனு மே.

57. முற்றுணர் வின்பமொடு மூதறிவு தன்வயம்
வற்றல் வரம்பில் வலியுமிவை—யுற்றென்று
மாரு நிராமய வான்மா வவன்சிவமே
சேரும் விசுத்தவுடல் சேர்ந்து.

58. நாமசெப மர்ச்சனை நன்னீரி லாடலு
மோமமுஞ் சாதனமற் றெுன்றுமின்—ருமே
தருமாதர் மப்பலன்கள் பிண்டமொடு தண்ணீர்க்
கிரியைகளு மில்லையாங் கேள்.

59. இல்லை நியமங்க ளில்லையுப வாசமு
மில்லை பிரவிருத்தி யெவ்வகையு—மில்லை
நிவிருத்தி நேர்பிரம சாரி விரத
மவற்கில்லை யென்றே யறி.

60. அங்கிநீர் வீழ்வசல நின்றுவிழ லற்றுசிவ
துங்கஞா ஞமுதந் துய்த்துசிவ—அங்கனுய்
நித்தியனுய் நின்மலனுய் விட்டுச் சிருட்டிதன்மஞ்
சித்தம்போற் சஞ்சாரஞ் செய்.

61. சத்தியஞ் சத்தியஞ் சத்தியமென் றேமூன்று
சத்திய மிப்போது சாற்றினே—னுத்தமம்
மிக்க திதிலெங்கும் வேறெதுவு மேதெரியத்
தக்க திலேகுகனே தான்.

62. அமலனு மூடமதி யல்லனுய்ப் புத்தி
நிமலனுய் நின்மலான் மாவாய்—விமலமாம்
பாவத்தி னல்விமலம் பார்ப்பவெலா மென்றமலம்
பாவித்துப் பார்த்திடுவன் பார்.

சர்வஞானேத்தரம்
ஆன்மசாட்சாத்காரப்பிரகரணம்
முற்றிற்று.

௵

ஸ்ரீ

பகவத்கீதாசாரம்

காப்பு

பார்த்தன் றேரினல், வார்த்தை யாலவன்
ஆர்த்தி போக்கருண், மூர்த்தி காக்கவே.

நூல்

வெண்பா

1. கருணை மிகுந்த கருத்தனுய்த் துக்கம்
பெருகி விழிநீர் பெருக—வருந்துமப்
பார்த்தன் றுயரகலப் பார்த்துமது சூதனனிவ்
வார்த்தை யுரைத்தான் வகுத்து.

2. தேகமிது சேத்திரமாச் செப்பப் படுமிந்தத்
தேகத்தை யாவன் றெரிவனோ—தேகியவன்
சேத்திரஞ்ஞ னுமென்று செப்புவார் தாமதனைப்
பார்த்தறிந் தோர்கள் பகுத்து.

3. சேத்திரங்கள் யாவுள்ளுஞ் சேர்ந்தே யிருக்கின்ற
சேத்திரஞ்ஞ னுவென்னைத் தேர்வாயே—சேத்திரஞ்
சேத்திரஞ்ஞன் றன்மை தெரிகின்ற ஞானமே
தோர்த்திடஃ தேயெனக் கொப்பு.

4. ஆன்மாக்கள் யாவி னகத்து மமர்கின்ற
வான்மாயா னுவ னருச்சுனு—வான்மாக்கட்
காதியொடு மத்தியமு மந்தமு மாமிவைக
ளாதியாம் யானே யறி.

5. பிறந்தா ரிறக்கப் பெறுத லுறுதி
யிறந்தார் பிறப்ப தெனலு—முறுதி
விலக்கற் கரிய விதியிதினீ வீணே
கலக்க முறலேன் கழறு.

6. பிறப்பிறப்பில் லானென்றும் பின்னு மிவன்ருன்
பிறந்து கழியப் பெருனே—பிறவாதா
னென்றுமுளன் சாசுவத னிவ்வுடல்கொல் லப்படினுங்
கொன்றுபடான் ருெல்லோனுட் கொள்.

7. இவன்றுணிக்க வொண்ணு னெரிக்கவொண் ணுதா
னிவனனைக்க வற்றவொணு னேது—மிவனித்த
னெங்குமுளன் ருணு வியல்பாற் சஞுதனன்
றங்கு மசலனே தான்.

8. எதனு னிறைவெய்து மேயுமிவை யாவு
மதழிவில் லாத தறிவா—யெதனுனு
மாளாத வப்பொருளை மாளச் செயவல்ல
வாளாகா ருரு மறி.

9. இல்லா ததனுக் கிருப்பில்லை யுள்ளதனுக்
கில்லாமை யென்ப திலையெனவே—யில்லதுள
தென்னு மிரண்டி னியல்பிதுதாங் கண்டார்மெய்
தன்னை யறிந்த தவர்.

10. எங்குமெவற் றும்விண் ணிருந்தாலு நுண்மையினுற்
றங்குமவற் றிற்பற்ருத் தன்மைபோ—லெங்குமே
தேகத் திருந்தாலுந் தேகியா மான்மாவுந்
தேகத்தி லொட்டான் றெளி.

11. கதிரோன் மதியுங் கனலுமெக் காலு
மதனை யொளிர்வித்த லாகா—தெதனை
யடைந்தே மடங்காரோ வஸ்துபர மாமென்
னுடையவீ டாமெனவே யோர்.

12. உதியா தொழியாதென் றேதிடப் பட்ட
வதுமே னிலையென் றறைவ—ரெதனை
மருவித் திரும்பாரோ மற்றஃதென் மேலா
மரியவீ டாகு மறி.

13. மானமிலார் மோகமிலார் மாற்றினுர் சார்பாசை
தாநிலைத்தா ரெக்காலுந் தன்னிலே—யூனசுக
துக்கமெனுந் தொந்தந் தொலைந்தவரா ஞானியரவ்
வக்கரவீ டாளு மவர்.

14. எவனூல் விதியை யிகந்திச்சை யேவு
மவவழி தன்னை யடுப்பா—னவனென்றுஞ்
சாரானே சித்தியொடு சாந்தி சுகத்தினையுஞ்
சேரானே முத்திச் சிறப்பு.

15. எல்லா வுயிர்களிலொத் தேகனுய் நாசமுறு
மெல்லாவற் றும்பொன்ரு தேய்ந்தோனு—யெல்லோரும்
பார்ப்பதற் கொண்ணுப் பரமேச் சுரனையெவன்
பார்ப்பா னவனேபார்ப் பான்.

16. அன்னிய மெண்ணுத வன்பினு லென்னையெவ
ருன்னிடுவா ரன்னவர்க்கே யுத்தமனே—யென்னையிவ்
வாருக மெய்யா யறியத் தரிசிக்கப்
பேருக்கத் தக்கோன்யான் பின்.

17. அவரவர் தன்மைக் கடுத்த படியே
யெவர்க்குஞ் சிரத்தை யெழுங்காண்—புவியிற்
சிரத்தை யுருபுருடன் சேர்சிரத்தைக் கொத்தே
புருடனு மாதல் பொது.

18. சிரத்தையுள் ளோனே திருத்திப் பொறியைக்
கருத்தில் விடாதே கருதி—மருவுவான்
மெய்யறிவு மேவிப்பின் மேலான சாந்தியினை
யெய்துவான் சின்னுளி லிங்கு.

19. என்பாலே சித்த மிருத்தியெப் போதுமுள்
என்பாலே பத்திசெயு மன்பருக்—கென்னையவர்
சார்வா ரெதனுலச் சற்புத்தி யோகத்தை
யீவேனு னென்னருளா லெண்.

20. அன்னவ ருள்ளத் தமர்ந்தே யருளதனற்
றுன்னுமறி யாமையாந் தொல்லிருளை—மின்னு
மறிவாம் விளக்கா லறவே யிறுதி
யுறச்செய்வேன் யானென் றுணர்.

21. அறிவா லெவர்த மகத்தறி யாமை
யறவே யழிந்த தவர்த—மறிவும்
பரிதியைப் போலப் பரத்தை யொளிரப்
புரிவித் திடுமப் பொழுது.

22. மேன்மை யுறப்பொறிகண் மேவும் பொறிகட்கு
மேன்மன மம்மனத்தின் மேன்மதி—தான்மதியின்
மேன்மையா யாவன் மிளிர்வா னவன்றன்னை
யான்மாவா மென்ன வறி.

23. மதிக்குயர்வில் வாறு மதித்தே மனத்தை
மதியா னிறுவியான் மாவின்—மதிசேர்
விசயா செயிப்பாய் வெலற்கரிய காம
நிசசத் துருவுருவை நீ.

24. எரியு மெரியு மெரிகருப்பை யெல்லா
மெரித்துநீ றுக்க லெனவே—யெரியா
மறிவுங் கரும மனைத்து மெரித்தே
யுறுவிக்கு நீறு வுணர்.

25. எவனியக்க மெல்லாமு மிச்சையெண்ண மென்னு
மிவையில் லனவா வியங்கு—மவனே
யறிவெரியால் வெந்தவினை யானவனை யான்றோ
ரறிவொளிசேர் பண்டிதனென் றுார்.

26. ஆசைசின மற்று ரடங்கு மனமுற்றார்
தேசுறூஉ மான்மாவைத் தேரெதிகள்—பாசமில்
புத்த ரவருக்குப் பூரணநிர் வாணசுக
நித்தமனு பூதமா நேர்.

27. தீரஞ்சேர் புத்தியினுற் சித்தத்தை மெல்லமெல்ல
நேரச் செயவேண்டு நிச்சலன—மாரதனே
சித்தத்தை யான்மாவிற் சேர்த்திடுக மற்றெதுவு
மித்தனையு மெண்ணிடா தே.

28. எதுவுந் திரமின்றி யென்றுமலை சித்த
மெதெதனைப் பற்றியே யேகு—மதநினின்
றீர்த்தந்தச் சித்தத்தை யெப்போது மான்மாவிற்
சேர்த்துத் திரமுறவே செய்.

29. ஒடுக்கிப் பொறியை யுளத்தை மதியை
விடுத்தாசை யச்சம் வெறுப்பு—மடுத்தென்று
முத்தி தனக்கே முனையு முனிவனெவன்
முத்தனே யந்த முனி.

30. சகல வுயிர்களிற் றன்னையுந் தன்னிற்
சகல வுயிர்க டமையும்—விகலமறத்
தன்னினிலைத் தெங்குஞ் சமநோக்குள் ளான்காண்பன்
றன்னிய னந்தத் தவன்.

31. அன்னிய சிந்தை யணுவுமிலா தென்னையே
யுன்னியெவ ரென்று முபாசிப்பா—ரென்னிலே
யென்றுமொன்று மன்னவர்தம் யோகக்ஷே மங்களை
யென்றுந் தரித்திடுவேன் யான்.

32. அவர்களின் ஞானி யனனிய பக்த
னவன்விடா யோகியு மாவ—னவனே
பெரிய னவற்குப் பிரியன்யா னெற்குப்
பிரிய னவனும் பெரிது.

33. எண்ணில்சென் மங்க ளிறுதி யதின்ஞானி
யெண்ணி யகத்திலெனை யெப்போது—மெண்ணி
யெலாம்வாசு தேவனென வென்னுறுவான் மான்மா
வெலார்க்கு மரிய னிவன்.

34. அகத்துள பற்றெல்லா மற்றனெப் போதி
லுகப்புந் தனிற்றன்ன லுற்றான்—வகுத்தன
ரப்போ தவன்மெய் யறிஞ னனென்று
மெய்ப்போத முற்றார் மிக.

35. இகந்தவன யிச்சையெலா மெய்தாத திற்பற்
றகன்றவனு மாயுள்ளா னார்தா—னகந்தை
மமதையு மில்லாவம் மாபுருட னென்று
மமைதி யுறுவா னறி.

36. எவன்பா லுலகுபய மேது முறாதோ
வெவனுலகுக் கஞ்சானோ வேது—மெவன்ற
னுவப்புவர்ப்பு பீதி யுளக்கலக்க மற்றோ
னவனெனக்கு மீப்பிரிய னாம்.

37. மானமவ மான மருவிற் சமனாகி
யேனையருற் றார்களிலெர்ப் பேய்ந்தோனாய்த்—தானே
தணந்தான் றனையகலாத் தன்முயற்சி யெல்லாங்
குணங்கள் கடந்தோனக் கூறு.

38. எவனான்மா வின்க ணிரமிப்பான் மற்று
மெவனான்மா விற்றிருத்தி யேய்ந்தா—னெவனான்மா
வின்கண்ணே யின்புற் றிருப்பா னவன்றனக்
கென்றுமே செய்வதற்கொன் றின்று.

39. பண்ணும் வினையாற் பயனேது மெய்தலிலை
பண்ணா ததனாலும் பாவமிலை—நண்ணியவற்
கெவ்வுயிர்க ளாலுந்தா னெய்திடத் தக்கதா
மெவ்வித மாம்பொருளு மின்று.

40. உற்றதாம் பேற்றி லுவப்புற்ருன் ருெந்தங்க
ளிற்ரு னழுக்கா றிலாதவ—ஞெற்றுமை
பெற்ற வவற்றுப் பெருதவற்றுற் ருன்செய்த
லுற்ருலும் பந்த முருன்.

41. ஈச னுயிர்க ளெவற்றுள்ளுஞ் சேரிதயத்
தேசத்தி லென்றுந் திகழ்கின்ருன்—பாசமா
மாயையா லெந்திரஞ்சேர் மன்னுயிர்கள் யாவினையு
மோயலற நின்றுழற்ற லுற்று.

42. அவனைச் சரண மடைகவெவ் வாற்று
மவனருளாற் சாந்தி யடைவா—யவனருளா
லீறில்லா வப்பதமு மெய்துவாய் பாரதனே
பேறிதனி லில்லை பிற.

பகவத்கீதாசாரம் ஸம்பூர்ணம்

ஹரி

ஸ்ரீ

தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்

(தாத்பர்யத்துடன்)

அவதாரிகை

உலக சிருஷ்டிகர்த்தரான பிரம்மதேவரின் மானசிக புத்திரரான சனகர், சனந்தனர், சனத்சுஜாதர், சனத்குமாரர் என்னும் நால்வரும் சகசிருட்டியாதி காரியங்கட்காகத் தாம் பிறப்பிக்கப்பட்டமையைப் பிதாவாற் கேட்டு அதில் விரக்தியுற்றவராய் உபசாந்தியையே நாடி, அதனைத் தெளிவிப்பாரைத் தேடி வரும் அதிதீவிர பக்குவர்களின் பொருட்டுப் பரம காருணிகனை சாக்ஷாத் பரமேசுவரன் ஆலின்கீழ் தக்ஷிணாமூர்த்தமாக மௌனமாய்த் தன்னிலையிற் சின்முத்திரையோடிருக்கக் கண்டதும் காந்தங்கண்ட இரும்புபோற் கவரப்பட்டவரா யவ்வாறே யவரருகிற் றம்முண்மை நிலையிலமர்ந்தனர். அம்மோனமாந் தன்னிலை யுண்மையை யுணருஞ் சக்தியில்லா வுத்தம வதிகாரிகட்குத் தடையாய்க் காணப்படு முலகமாய், காண்பானாய், காட்டு மொளியாய் விரிந்தொடுங்குஞ் சக்தி தன்னையன்றி யின்மையின் 'எல்லாந் தன்மய' மென்னுஞ் சர்வாத்மத்துவத்தைத் தொகுத்து இத்தோத்திரத்தால் ஆசாரிய சங்கரர் அறிவிக்கலாயினர்.

மங்கலம்

மன்னுமா முனிவரர் சாந்தி மன்னவே
தென்முக மூர்த்தியாய்த் திகழ்ந்து மோனமாந்
தன்னிலை திகழ்த்தியித் துதியிற் றன்மயஞ்
சொன்னவச் சங்கரன் றுன்னு மென்னுளே.

நூல்

அறுசீராசிரிய விருத்தம்

**மவுனமா முரையாற் காட்டு மாப்பிரம வத்து வாலன்
சிவநிலைத் தவர்சற் சீடர் செறிகுரு வரன்சிற் கைய
னுவகையோ ருருவன் றன்னு ளுவப்பவன் களிமு கத்த
னவனையாந் தென்பான் மூர்த்தி யப்பனை யேத்து வோமே. (1)**

(தாத்பர்யம்) மௌனமாகிய வியாக்கியானத்தாற் றெரிவித்த பரப்பிரம்ம சொரூபனும், பாலனும், பிரஹ்ம நிஷ்ட முனிகளான உத்தம சிஷ்யர்கள் சூழவிருக்கும் குரு சிரேஷ்டனும், சின்முத்திரைக் கையனும், ஆனந்த மூர்த்தியும், தன்னிலேயே ரமிப்பவனும், சந்தோஷ முகனும் ஆகிய பரம பிதாவான அந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தியை நாம் துதிப்போம்.

**உலகுகண் ணாடி யூர்நே ருறத்தனு ளஞ்ஞா னத்தால்
வெளியினிற் றுயிற்க னப்போல் விளங்கிடக் கண்டு ஞான
நிலையுறு நேரந் தன்னை யொருவனா யெவனேர் காண்பன்
றலையுறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (2)**

(தா–ம்.) உலகமானது கண்ணாடியிற் காணப்படும் பட்டணம் போலத் தனக்குள்ளாகவே யிருந்தும் தன் அறியாமையால், நித்திரையாற் கனவுபோல வெளியி லிருப்பதாகப் பார்த்து (விழித்ததும் தன்னையே காண்பது போலத்) தன்னை யறியும் போது தானொருவனே யிருப்பதாக யார் பார்க்கின்றாரோ, ஆதி குருவான அந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

**வித்துளே முளைபோன் முன்னம் விகற்பமி லிச்ச கம்பின்
கற்பித மாயா தேய காலகர் மத்தாற் பற்பல்
சித்திரம் விரிப்பன் யாவன் சித்தனு மாயி கன்போற்
சத்தியாற் குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (3)**

(தா–ம்.) முன்பு விதைக்குள் முளைபோலத் தனக்குள் வேற்றுமை யின்றி யிருந்த விவ்வுலகத்தைப் பின்பு, மாயையாற் பொய்யாய்த் தோற்றும் தேசகாலகர்மவசத்தா லனேக விசித்திரமாக சித்தனையும் ஜாலக்காரனையும்போலத் தன் இச்சை

(சக்தி)யால் எவன் வெளியில் விரிக்கின்ருனே, அந்தத் தக்ஷிண மூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

எவனொளி யுண்மை யின்மை யியைபொரு ளிலங்கு நேரே
யெவனது நீயா னுயென் றிசைத்துணர்த் துவன்சேர்ந் தோரை
யெவனைநேர் காணின் மீண்டு மிப்பவக் கடல்வீழ் வில்லை
தவருறு குருவா மந்தத் தக்ஷிண மூர்த்தி போற்றி. (4)

(தா-ம்.) எவனது உண்மைப் பிரகாசமே பொய்யாய்த் தோற்றும் பொருள்களில் விளங்குகிறதோ, எவன் தன்னை யடுத் தவர்களை 'தத்துவமஸி' (தத்—அது, துவம்—நீ, அஸி—ஆகுய்) என்னும் வேதவாக்கால் நேராக அறிவிக்கின்ருனே, எவனைப் பிரத்தியட்ச மாய்க் கண்டாற் பின்னுமிச் சம்சார சாகரத்திற் படிவதில்லையோ, தவத்தினரடையும் அந்தக் குரு தக்ஷிணமூர்த் திக்கு நமஸ்காரம்.

பலதுளைக் குடத்துட் டீபப் பாய்கதிர் போல்யார் ஞானம்
விழிமுதற் பொறிவாய்ப் பாய்ந்து வெளிசரித் தறிந்தே னென்ன
விளங்கிடு மெவனைச் சார்ந்து விளங்குமிவ் வவனி யாவுஞ்
சலமறு குருவா மந்தத் தக்ஷிண மூர்த்தி போற்றி. (5)

(தா-ம்.) அனேக துவாரமுள்ள குடத்தினுள்ளிருக்கும் தீபப்பிரகாசம் போல எவனது ஞானம் கண் முதலான இந்திரிய வழியாய் வெளிப்பட்டு விளக்க, 'நான் அறிகிறே'னென்பதாக சுயம்பிரகா சனை எவனை அனுசரித்தே இந்த ஜகமெல்லாம் பிர காசிக்கின்றதோ, அந்தச் சலனமில்லாத தக்ஷிணமூர்த்தி குரு வுக்கு நமஸ்காரம்.

உடலுயிர் பொறிகள் புந்தி யொன்றுபா ழகமாத் தேர்வர்
மடந்தையர் பால ரந்தர் மடையரேய் மூட வாதி
மடமையால் விளையு மம்மா மயக்கமே மாய்க்கு ஞானத்
தடையறு குருவா மந்தத் தக்ஷிண மூர்த்தி போற்றி. (6)

(தா-ம்.) தேகம், பிராணன், இந்திரியங்கள், புத்தி, இவை யொடுங்கின சூன்யம், இவற்றையே தாகை, பெண்டுகள், குழந்தை கள், குருடர், சடர்போல வுணரும் மூடவாதிகளது உண்மை

யறிவின்மையா லுண்டான அப் பெருமயக்கத்தைப் போக்கும் மயக்கமில் ஞானகுருவான அந்தத் தக்ஷிணு மூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

இராகுபற் றிரவி திங்க ளெனவுளன் மாயை மூடப்
பராவுள மொடுங்கத் தூங்கிப் பரவிட வுணருங் காலம்
புராவுறங் கினனு னென்று போதனு மெவன்பு மானுய்ச்
சராசர குருவா மந்தத் தக்ஷிணு மூர்த்தி போற்றி. (7)

(தா–ம்.) ராகுவாற் பிடிபட்ட சூரியசந்திரர்போல் எப்பொழுது முள்ள எவன், மாயையின் மறைப்பாற் புருட (ஜீவ) னுய், விரிந்தமன மொடுங்கும்போது தூங்கி, மனம் விரிந்து விழிக்கும்போது முன் தூங்கினேனென்று தனது இருப்பை யுணர்கின்றுனே, அந்தச் சராசர சற்குருவான தக்ஷிணுமூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

குழவிமுன் னனவு முன்னுக் கூறுபல் லவத்தை யெல்லாஞ்
சுழலினுங் கலந்தி ருந்தே சொலிக்குமுள் ளகமா நாளுங்
கழல்விழு வோர்க்கார் தன்னைக் காட்டுவன் சிற்கு றிப்பாற்
றழல்விழிக் குருவா மந்தத் தக்ஷிணு மூர்த்தி போற்றி. (8)

(தா–ம்.) குழந்தைப்பருவ முதலனவும், நனவு முதலனவும், மற்றும் எல்லா வவத்தைகளும் மாறி மாறி வரினும், மாருமற் கலந்திருந்து உள்ளே 'நான்' என்பதாக எப்போதும் பிரகாசிக்குந் தன்னை, சரணமடைந்தவர்கட்குச் சின்முத்திரையாலெவன் விளக்கு கின்றுனே, ஞானக்கினிநேத்திரனுன அந்தத் தக்ஷிணுமூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

உலகையா ரிப்பு மானேக் குறும்பல நனுக்க னுவிற்
கலங்கியே மாயை யாலே காரிய கார ணம்பின்
றலைவனுந் தாசன் சீடன் குருமகன் றந்தை யாதி
தலமுறு குருவா மந்தத் தக்ஷிணு மூர்த்தி போற்றி. (9)

(தா–ம்.) உலகத்தை, காரியம் காரணம், தலைவன் (உரியவன்) தாஸன் (உரிமை), சீடன் குரு, மகன் பிதா முதலிய பேதங்களாக மாயையால் மயங்கி நனவிலும் கனவிலும் காண

கின்ற இப்புருடனெவனோ, உலக குருவான அந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்திக்கு நமஸ்காரம்.

மண்புன லனல்கால் வான மதிகதி ரோன்பு மானு
மென்றொளிர் சராச ரஞ்சே ரிதுவெவ னெட்டு மூர்த்த
மெண்ணுவார்க் கிறைநி றைந்தோ னெவனினன் னியஞ்சற்
றின்றாந்
தண்ணருட் குருவா மந்தத் தக்ஷிணா மூர்த்தி போற்றி. (10)

(தா-ம்.) பூமி, ஜலம், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம், சூரியன், சந்திரன், புருடன் என்று சராசரமாய்த் தோற்றுமிது எவனது அஷ்டமூர்த்தமோ, விசாரிப்பார்க்கு பரனாய் எங்கும் நிறைந்த எவனைக் காட்டிலும் அன்னியஞ் சிறிதுமில்லையோ, அவ்வதிசாந்த கிருபாமூர்த்தியான தக்ஷிணாமூர்த்தி குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

சருவமுந் தானா நன்றாய்ச் சாற்றுமித் தோத்தி ரத்தின்
சிரவணந் தன்னா லர்த்த சிந்தனந் தியானங் கானம்
புரிவதா லெல்லாந் தானும் பூதிசே ரீசன் றன்மை
மருவிடு மற்று மெட்டா மடிவறு செல்வந் தானே. (11)

(தா-ம்.) சர்வாத்மத்வத்தை (எல்லாம் தானாதலை)த் தெளி வாய்த் தெரிவித்த இத்துதியைக் கேட்டல், பொருளை விசாரித் தல், அப்பொருளைத் தியானித்தல், துதித்தல் செய்தலால் சர் வாத்மத்வ மஹா சம்பத்துள்ள ஈச்வரத்வம் சித்தியாவதோடு சாசுவதமான அணிமாதி அஷ்டைச்வரியமும் தானே சித் திக்கும்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்
முற்றும்

ஶ்ரீ

ஸ்ரீ

ஆன்மபோதம்

நேரிசை வெண்பா

மங்கலம்

ஆன்மாவின் போதமரு ளாசானுஞ் சங்கரனவ்
வான்மாவுக் கன்னிய னவனே—வான்மாவா
யென்னகத் தேயிருந் தின்றுதமிழ் சொல்வானு
மன்னவ னன்றிமற் றூர்.

நூல்

1. தவங்களினூற் பாவந் தவிர்ந்தவராய்ச் சாந்தி
யவிர்ந்தவரா யாசையறுந் தாராய்ப்—பவமுக்தி
யாதரமார்ந் தாருக் கடையத் தகுமான்ம
போதமா மீது புகல்.

2. அறிவொன்றே நேர்முக்தி சாதன மாகும்
பிறசா தனங்களின் பேறு—மறிவின்றி
யாகாது முக்தியுற லக்கினியின் றிப்பாக
மாகாத வாறென் றறி.

3. அறியாமைக் குப்பகை யன்றதனூற் கன்ம
மறியாமை தன்னை யகற்று—தறிவே
யழிக்குமறி யாமையொளி யந்தகா ரக்கும்
பொழிக்குமா றென்றே யுணர்.

4. அறியாமை யான்மறை வானதுபோ லான்மா
வறவேயஃ தேகம தாகி—நிறைவா
யிலகுமே தானு யிரியவே மேக
மிலகுமா தித்தனென வே.

5. அறியாமை யாங்கலக்க மாருமுயிர் தூய்தா
மறிவுப் பயிற்சியி னுலவ்—வறிவு
மகற்றியறி யாமை யழியுமே நீர்மா
சகற்றுந்தேற் ரும்பொடியொப் பாய்.

6. விருப்புவெறுப் பாதி விகாரசம் சாரத்
திருப்புங் கனவுக் கிணையஃ—துருப்படும்
போதுமெய் போலப் பொலியுமே போதமுதி
போததுவும் பொய்யாகிப் போம்.

7. எவ்வளவு கால மெவைக்குமதிட் டானமா
மவ்வியய மாம்பிரம மாய்ந்தறித—லொவ்விடா
தத்துணைக் கால மகிலமுமெய் யாய்த்தோன்றுஞ்
சுத்திவெள்ளி போலத் துணி.

8. முதற்கா ரணமாய் முழுதினு தார
மதுவாம் பரேச னகத்தே--யுததி
யுதிகுமிழி கள்போ லுலகங்க ளெல்லா
முதித்திருந் தோயு முணர்.

9. சச்சிதா னந்தன் சகலத்து முள்ளுள்ளா
னிச்சனும் விஷ்ணு நிலைதன்னிற்--சொச்சமாம்
பொன்னிற் கடகாதி போலும்பல் தோற்றமெலா
மன்னிய மன்றென் றறி.

10. விண்ணிலே போல விளங்கீச னிற்ருேன்று
மெண்ணி லுபாதி யிசைந்தவிபு—வண்ணலுமப்
பேத வுபாதிகளாற் பின்னன்போல் வானவை
போதலும் பூன்றப் பொருள்.

11. பலவா முபாதிகள் பற்றியே நாமங்
குலமா சிரமமுதற் கொள்கை—சலத்திற்
சுவைநிற மாதிபோற் சுத்தவான் மாவி
லவைகற் பிதமா மறி.

12. கலந்தபெரு மைம்பூத காரிய மாகுங்
கலந்தவினை சார்ந்த கலமாங்—கலக்கு
மிடரின்ப போக மெவையும் புசித்தற்
கிடமிவ் வுடலென் றிரு.

13. வாயுக்க ளைந்து மனம்புத்தி யீரைந்தா
யேயுங் கருவிக ளேய்ந்தநுண்—காயங்
கலவாத நுண்பூத காரியமாம் போகத்
துலவாத சாதனமா மோர்.

14. ஆதியற் றிற்றென் றறையொணு வஞ்ஞான
மோதுவ ராதி யுபாதியா—யோது
முபாதிக ளாமூன் றுடல்களின் வேரு
யுபாதியி லான்மாவை யோர்.

15. கோசங்க ளைந்துமுதற் கூட்டுறவா லான்மாவு
மாசிலதே யாயினுமவ் வம்மயநே—ரேசருவு
நீலபடா திக்கலப்பா னிர்மல மாம்படிகம்
போலவே யொட்டாப் பொருள்.

16 உடற்பஞ்ச கோச வுமியாதி யோடுட்
சுடர்பரி சுத்தவான் மாவைத்—திடமான
வுத்தியினுற் குத்தி யொழித்தவற் றையரிசி
யொத்தறிய வேண்டு முணர்.

17. எங்குமே யென்று மிருப்பினு மான்மாவு
மெங்குமே யான்மா விலகலிலை—துங்கமாம்
புத்தியி லேயே பொலியுநிழல் சொச்சமாம்
வத்துவிற் ருேன்றும் வகை.

18. உடல்கருவி யுள்ள மொடுபுத்தி மாயை
விடவே றவற்றின் விருத்தி—யுடனே
யெவைக்குமே சாட்சியா மென்றுமான் மாவை
யவைக்கரசன் போல வறி.

19. கருவி களின்றெழில் கண்டவவி வேகி
கருத்தன்போன் ருன்மாவைக் காண்பன்—றுரிதமா
யோடுமே கங்கண் டுணர்விலி சந்திரனே
யோடுகிரு னென்பதை யொத்து.

20. ஞானவொளி யான்மாவை நண்ணி யுடல்பொறிகண்
மானதம் புத்தியிவை மன்னுதமக்—கானதொழி
லாற்றிடுமா தித்த னவிரொளியான் மக்கடொழி
லாற்றுவது போலு மறி.

21. தேகம் பொறிக டிகழ்குணங் கள்வினைக
ளாகுமிவை தூயசச்சி தான்மாவில்—மோகத்தாற்
கற்பிப்பர் சுத்த ககனத்தி னீலமுதற்
கற்பித்தல் போலக் கருது.

22. மனமா முபாதி மருவுகர்த் தத்வ
வினமாய வற்றையறி வின்மை—யெனுமயலா
லான்மாவிற் கற்பிப்ப ரப்பலைவை நீர்தோன்றும்
வான்மதியிற் கற்பிக்கு மாறு.

23. விருப்பாசை துன்பின்பு மேலுமிவை போல்வ
விருப்பவாம் புத்தி யிருப்பா—லிருப்பில்லாத்
தூக்கத்தி லின்றதனாற் சொந்தமவை புந்திக்கே
யோர்க்குகவான் மாவிற்கா மோ.

24. அருக்கன் றனக்கொளி யப்புக்குத் தட்ப
மெரிக்குட் டணமு மியல்பா—யிருக்கையெனச்
சத்துச்சித் தானந்தஞ் சார்நித்தஞ் சுத்தமியல்
பொத்ததான் மாவுக்கென் றோர்.

25. சத்துச்சித் தென்னத் தகுமான்ம வம்சமும்
புத்தி விருத்தி புகலொன்று—மொத்த
விரண்டோடு மூடத்தால் யானறிகின் றேனென்
றெருத்தன் றெழிற்படுவ னோர்.

26. என்றும் விகார மிலதான்மா புத்தியு
மென்றுமறி வின்றியதே யென்றுலு—மொன்றிய
சீவனே யெல்லாந் தெரிவான்செய் வான்காண்பான்
பாவத்தான் மாமோகி பார்.

27. தன்னைத்தான் சீவனெனத் தாம்பிலே பாம்புபோ
லுன்னியே யச்ச முறுகின்றுன்—றன்னைத்தான்
சீவனலன் யான்பரமான் மாவென்று தேர்ந்ததனு
லாவனஞ் சானு யவன்.

28. ஒருபொருளா மான்மா வொளிர்க்கு மதிமுன்
கருவிகளைத் தீபங் கடாதி—பொருவ
வொளியி லவற்ரு லொருபோது மான்மா
வொளிர்க்கப் படாதென் றுணர்.

29. விளக்கி னுருவை விளக்கிட வேறு
விளக்கை விரும்பா விதம்போல்—விளங்கு
மறிவுருவா மான்மா வறிந்திடத் தன்னைப்
பிறிதறிவு வேண்டப் பெருது.

30. நேதிநேதி வாக்கினு னீக்கி யுபாதியெலா
மீதியாஞ் சீவான்மா மீதிலா—வாதியா
மப்பரமான் மாக்களி னைக்கியமா வாக்கியங்கள்
செப்புவ தோர்ந்து தெளி.

31. அவித்தையா லானவை யாகமுதற் காணு
மிவைகுமிழி போலவழி வெய்து—மிவற்றி
னயலா மமல வகம்பிரம மாமென்
றயராம லென்று மறி.

32. உடலுக்கு வேறெனக் குண்டாதன் மூத்த
லொடுகுன்றல் சாவுமுத லொன்ரு—படர்ந்த
வொலிமுற் புலன்களோ டொன்றலெனக் கின்றே
யலன்பொறிகள் யானுத லால்.

33. மனமலஞ ஞுதலான் மன்னுதுய ராசை
சினமச்ச மாதியெனைச் சேரா—வினமாக
வப்பிரா ணன்மனமில் லான்சுத்த னென்றுமறை
செப்புகின்ற தன்றே தெளி.

34. நிர்க்குணனி ரஞ்சன னித்த னிராகார
னிர்விகா ரன்சுத்த னிட்கிரிய—னிர்விகற்ப
னித்தமுக் தன்முன் னிகழ்த்திடப் பட்டவை
யத்தனையு நானென் றறி.

35. ஆகாயம் போல வகிலத்தி னுள்வெளியான்
சாகாதான் சர்வ சமன்சித்தன்—றேகாதி
யாவற்றும் பற்றற்ரு னென்றுமம லன்சலியா
ஞுவஞ னென்றே யறி.

36. எதுநித்தஞ் சுத்த மெதுமுக்த மேக
மெதகண்ட வின்பிரண் டில்ல—தெதுசத்துச்
சித்தனந்த மாகுந் திகழப் பரப்பிரம
வத்துயா னேயா மதி.

37. நிரந்தரமிவ் வாறு நிகழ்த்தப் படுமப்
பிரமமே யாஞவ னென்னு—முறுதி
யழிக்குமறி யாமை யலைவுகளை நோய்க
ளொழிக்குமிர சாயன மொத்து.

38. ஏகாந்த தேசத் திருந்தாசை யின்றிவெளி
போகாது வென்று பொறிகளை—யேகமா
யந்தமி லான்மாவை யன்னியமில் புந்தியனுய்ச்
சிந்திக்க வேண்டுந் தெரி.

39. புத்திமான் காணும் பொருளெவையு மான்மாவிற்
புத்தியா லொன்றல் புரிவித்தே—சுத்தமாம்
விண்ணெனை வொன்ருய் விளங்கிடு மான்மாவை
யெண்ணுக வெப்போது மே.

40. உள்ள துணர்ந்தோ னுருவம் வருணமுத
லுள்ள மயல்க ளொருங்கொழித்—துள்ளந்
திகழ்பரி பூன்ற சிதானந்தந் தானுத்
திகழ்ந்திடுவ ஞளுந் தெளி.

41. அறிவா னறிவோ டறிபடுவ பேத
முறுபரமான் மாவி லுருதே—யறிவின்
புருவாயொன் ருயஃ துறுவத ளுற்றன்
னுருவாலே தானொளிரு மோர்.

42. ஆன்மா வெனுமவ் வரணியி லிவ்வித
மான்மத் தியான வகமதனந்—தான்முயன்று
சந்ததஞ் செய்தலாற் சார்ஞானத் தீமடமை
யிந்தனமெல் லாமெரிக்கு மே.

43. அருணனு லேயல் லகலுதல் போன்முன்
மருவறி வாலம் மடமை—யிரியவே
பொங்குமான் மாபரி பூரண மாகவே
பொங்குமா தித்தனைப் போல்.

44. ஆன்மாவெப் போது மடைந்துளதே யானுலுந்
தான்மடமை யாலடையா தாயமரு—மான்மடிய
வெய்தப்பெற் ருற்போ லிலகுந்தன் கண்டவணி
யெய்தப்பெற் ருற்போல வே.

45. பிரமத்திற் சீவன் பிராந்தியாற் கட்டை
புருடன்போற் கற்பிதன் பொய்யா—முருவத்தின்
றத்துவம் யாதென்று தானுணரி னவ்வுருவம்
வத்துவா காது மதி.

46. தத்துவசொ ரூபானு பூதியாற் ருனுதி
யுத்தம ஞான முடனேயம்—மித்தையா
நானெனதஞ் ஞான நசிப்பிக்குந் திக்பிரமை
பானுவுத யத்தெனவே பார்.

47. நன்று தனையறிவிஞ் ஞானியாம் யோகியு
மொன்றுமெலாந் தன்னி லுறுவதை—யொன்றுன
தானெல்லா மாயுளதைத் தன்ஞானக் கண்ணிஞற்
றுன்காண்ப னென்றே தரி.

48. ஆன்மாவே யிவ்வுலகெல் லாமாகு மற்பமு
மான்மாவுக் கன்னிய மாயில்லை—யான்மாவாய்க்
காண்பனெல் லாமுங் கடாதிகள்மண் ணின்வேருய்க்
காண்பது முண்டோ கழறு.

49. சீவன்முக் தன்வித்வான் றேருவதன் முன்றன்னை
மேவு முபாதிகுணம் விட்டுடனே—மேவுவான்
றன்னுருசச் சித்தின்பைத் தான்கீடம் வண்டினுருத்
தன்னையுறல் போலத் தரி.

50. மோகக் கடல்கடந்து மூளாசை கோபமுத
லாகு மரக்க ரறக்கொன்று—யோகி
யமைதி யொடுகூடி யான்மாவி னின்பத்
தமைந்தொளிர்வ னென்றே யறி.

51. அநித்தவெளி யின்பிச்சை யற்றுஞ யான்மா
தனின்பிற் றிருத்தி தனையுற்—றனிசமுந்
தன்னொளி யாற்குடந் தன்னுள் விளக்கெனத்
தன்னுளே தானொளிர்வன் றுன்.

52. உபாதியுற் றுனேனு மொட்டாவிண் போலவ்
வுபாதிதரு மங்களோ டொட்டா—னுபாதியிலான்
முற்றறிவ னேனுமுனி மூடனென வாயுபோற்
பற்றற்றுச் சஞ்சரிப் பான்.

53. உபாதிநா சத்தா லுறுவான் முனிவ
னுபாதியில் விஷ்ணுவி னுள்ளே—யபேதமே
தோயத்திற் றேயமுந் தூவிண்ணி லேவிண்ணுந்
தீயிற்றீ யும்போலத் தேர்.

54. எவ்வடை விற்பிறி தேதுமடை தற்கின்ரே
வெவ்வின்பி னிற்பிறி தின்பின்ரே—வெவ்வறிவு
தன்னிற் பிறிதறிவு தானின்ரு மோவது
தன்னேப் பிரமமெனச் சார்.

55. எதுகாணக் காண்டற் கெதுவுமே யின்ரே
வெதுவான பின்சன்ம மின்ரே—வெதுவறிந்த
பின்னறியத் தக்க பிறிதோர் பொருளின்ரே
வன்னது தான்பிரம மாம்.

56. எதுகுறுக்கு மேல்கீழா மெங்குநிறை வாகு
மெதுசச்சித் தின்பிரண் டில்ல—தெதனந்தம்
நித்தமா யொன்ருய் நிகழ்வதெது வாகுமவ்
வத்து பிரம மதி.

57. ஏதழிவில் லாத தெதையன்றென் றன்றென்றே
வேத முடிவு விளக்கிடும்—யாதொன்
றகண்டவின் பாகி யமருமது தானே
திகழும் பிரமந் தெளி.

58. அகண்ட சுகமய வான்மாவி லற்ப
சுகத்தை யடுத்தே சுரராய்த்—திகழும்
பிரமாதி யேனோர் பிறங்குவரின் புற்றுத்
தராதர மாகத் தரி.

59. அதனிடத் துள்ள தகிலமுஞ் செய்கை
யதையடுத் துள்ளதே யாகு—மதனுற்
பரவிடு மெல்லாம் பரம்பொருள் பாலில்
விரவிடு நெய்போல வே.

60. பருமையு நுண்மையுற் பத்தி விநாசங்
குறுகலு நீட்சியுங் கூடா—துருவங்
குணங்குல நாமமுங் கொள்ளாம லுள்ள
துணர்க பிரமமென் றுற்று.

61\. **ஏ**தனொளியி னுலொளிரு மேயிரவி யாதி
யெதனை யவையொளிர்க்க வேலா—தெதனுலே
யிந்தவுல கெல்லா மிலகு மதுதானே
யந்தப் பிரம மறி.

62\. **ஒ**ளிர்த்துலக மெல்லாந்தா னுள்வெளிவி யாபித்
தொளிர்ந்திடு மப்பிரம மோர்வா—யொளிரு
நெருப்பினிற் காய்ந்தங்கி நேரொளிரு மந்த
விருப்புண்டை யைப்போல வே.

63\. **பி**ரம முலகிற் பிறிதாகு மந்தப்
பிரமத் தணுவில் பிறிதாய்ப்—பிரமத்திற்
கன்னிய மேது மவிர்ந்தா லதுமித்தை
யுன்னுக கானனீ·ரொத்து.

64\. **ஏ**துவெது காணவுங் கேட்கவு மேயு
மதுபிரமத் தன்னிய மாகா—ததுவுமே
தத்துவஞா னத்தினுற் சச்சிதா னந்தமா
மத்துவி தப்பிரம மாம்.

65\. **ச**ருவத்துஞ் சார்ந்ததாஞ் சச்சிதா னந்தப்
பிரமத்தை ஞானக்கண் பெற்றுன்—றரிசிப்பான்
ஞானக்கண் ணில்லாதா னண்ணுனே காட்சியொளிர்
பானுவையந் தன்போலப் பார்.

66\. **சி**ரவண மாதிகளாற் றேசுறு ஞான
வெரியினிற் காய்ச்சி யெடுக்கச்—சருவ
மலமும்போய்ச் சீவன் மறுவில்பொன் போனிர்
மலனுகித் தானொளிர் வான்.

67\. **இ**தயவெளி தோன்றி யிருளையழி ஞான
வுதயரவி யான்மா வொளிரு—நிதமுமே
யெல்லாவற் றும்பரவி யெல்லாமுந் தாங்கிநின்
றெல்லா மொளிர்விக்கு மெண்.

பஃறொடை வெண்பா

68. திக்கிடங் காலமுத றேடாம லென்றுமெத்
திக்குமார்ந் தேகுளிர்முன் றீர்ப்பதா--யெக்களங்கு
மற்றநித் யானந்த வான்மதீர்த் தத்துட்டோய்
வுற்றவ ஞர்செய்கை யொன்றின்றி--மற்றவன்
யாவு மறிந்தோனு யெங்குநிறைந் தாரமிர்த
னுவ னெனவே யறி.

ஆன்ம போதம்

முற்றிற்று

ஓம்

ஸ்ரீ

குருஸ்துதி

அவதாரிகை

ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கரர் திக்விஜயஞ் செய்யத் தொடங்கி வட திசைக்கண் விளங்கும் மாகிஷ்மதி நகரத்து வசிக்கும் கர்ம காண்டப் பிரவர்த்தகரான மண்டன பண்டிதரை வாதத்தில் ஜயிக்க, அவரது பார்யை 'என்னையும் ஜயிக்ினன்றி ஜயம் முற்றுருது' என்றுரைத்து அவருடன் வாதித்துத் தோற்றுப்பின் காமசாஸ் திரத்தில் வாதிக்க, அதற்கவர் ஒருமாத கால வரையறை கூறி யோர்மலைக் குகையில் சீடர் காவலில் தம் சரீரத்தை வைத்து, மரித்த அமருக ராசனுடற் புகுந்து அவனது மனைவியரான நூற்றுவருடன் கலந்து காமபோக மனுபவித்துக் கொண்டிருக் கையில், குரு கூறிப்போன காலங்கடந்தமையாற் கவலையுற்றுச் சீடரிற் சிலர் பாடக வேடந்தரித்துச்சென் றவ்வரசன் முன்னின்று இத்தோத்திரத்தால் ஏத்தலாயினர்.

நேதிநே தியாதி வாக்கா னிடேதித்து மூர்த்தா மூர்த்த
மேதுமே தள்ளற் கில்லா வெதைச்சுவ சொரூப மாக
வோதருஞ் சாது வானோ ருள்ளத்திற் கொள்ளு வார்க
ளாதிமெய் யறிவா னந்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (1)

உத்தியாங் குத்தி ஞூலே யுமியெனு மைந்து கோசம்
புத்தியாற் பிரித்துப் பின்னர்ப் பொருந்திடு மரிசி போலு
மெத்தினைச் சத்துக் கள்கண் டிதயத்தி லனுப விப்ப
ரத்தமி னித்த சித்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (2)

பொறிகளாம் பரிக டம்மைப் புலன்களில் விளங்குந் தோட
வறிவெனுங் கசைய டித்தே யகமுகக் கயிற்று லீர்த்தவ்
வறிவறி யறிஞ ரெத்தி லணைத்தொன்றுப் பிணித்தி ருப்ப
ரறிபொருட் கதீத மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (3)

பூக்களி னின்று வேருய்ப் பொருந்திடுஞ் சூத்தி ரம்போற்
சாக்கிர மாதி யான சருவத்தும் வேற தான
சாக்கியா நோக்கி யாதைச் சத்துக்க ளகத்த ணைவ
ராக்கமு நீக்க மில்லா வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (4)

கடகமகு டாதி யாவுங் கனகமே யாகு மாபோற்
சடசித்தா முலகம் யாவுஞ் சற்றுமே பின்ன மின்றிச்
சுடருமவ் வடிவா யென்று சொற்றிடும் வேதம் யாதை
யடிநடு முடிவில் லாத வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (5)

இனனிலித் தனுவில் யானு யிலங்குவ னேக னேயென்
றனிசமும் வேத வாதி யாயினோர் முயற்சி யோடு
மினிமையா யெடுத்து ரைப்ப ரெத்தத்து வத்தை நன்று
யனர்த்தமி லெதார்த்த மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (6)

அருமறை வாக்கி னுலே யகத்தினிற் சிரத்தை யோடு
மருந்தவம் யாகந் தான மாதிநல் லறங்க ளாலே
யருமறை யவர்க ளெத்தை யறிந்திட வவாவு கின்று
ரருமறைப் பொருளாய் நின்ற வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (7)

சாந்திமுத லான வுற்றுச் சந்ததந் தன்னுற் றன்னி
லாய்ந்தெதை யறிஞர் கண்டவ் வறிவின்ப மெய்யா யென்று
மீந்தெலா முடித்தொ ளிர்வர் மிகுபவக் கேத நீத்தே
யாழ்ந்தறி தத்வ மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான். (8)

இதனைக்கேட் டாசார்ய ரவர்க் குத்தரவுகொடுத் தனுப்பி விட் டுடனவ் வரசனுடல் விட்டுத் தம்முடற் புக்குச் சென் றவ் வம்மையை வென்று அவ்விருவரையுந் தமக்குள்ளாக்கி யிக்குவ லய முற்றும் விளக்க முற்றனர்.

குருஸ்துதி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீ

அத்தாமலகம்

அவதாரிகை

ஸ்ரீ சங்கர ஜகத்குரு மேற்கு திக்கில் விஜயஞ் செய்யுங்கால், அங்குள்ள ஸ்ரீவலியென்னுங் கிராமத்து வசிக்கும் பிரபாகரர் என்னு மந்தணர் ஆசார்யரது வரவை அறிந்து, தம் பதின்மூன்று வயதுள்ள புத்திரனை யழைத்துச் சென்று குரு சந்நிதியில் நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று தநயனையும் நமஸ்கரிப்பித்து, சிறு வயது முதல் மூகனாய் ஒன்றிலும் பிரவிருத்தியற்று விருப்பு வெறுப்பு மாறுவமான மின்றி யிருக்குமவன் வரலாற்றைச் சொல்ல, கிடந்த வண்ணமிருந்த பாலனைத் தேசிகர் கரங்களாலெடுத்துப் பார்த்துக் களிமீக்கூர இவ்வாறு வினவலாயினர்:-

இங்குறு நீயார் பிள்ளாய் யாருடை மைந்த னீதா
னெங்குசெல் கின்ரு யுன்பே ரென்னநீ யெங்கி ருந்து
மிங்குவந் தனையென் னுள்ள மின்புற விசைப்பா யென்று
சங்கர னவிலப் பாலன் சாற்றிட வாய்தி றந்தான். (1)

அத்தாமலக னுத்தரம்:-

நரனலன் சுரனி யக்க னுனல னந்த ணன்மற்
றரசனும் வணிகன் சூத்ர னல்லனற் பிரம சாரி
கிரகியும் வானப் ரத்தன் கேடகல் சந்நி யாசி
நிரையினி லாரு மல்லே னிசபோத வடிவ னுமே. (2)

சூரியன் சகத்தொ ழிற்குச் சொற்றிடு நிமித்த மென்ன
வாருளஞ் சட்சு வாதி யாட்டத்திற் கேது வாவ
னுரெலா வுபாதி யும்விட் டாகாயம் போலி ருப்ப
னோரிய னித்த சித்த வுருவனு மவ்வான் மாநான். (3)

எரியது வெம்மை போல வெவனித்த போத ரூப
னொருவனுய்க் கம்ப மின்றி யொளிர்தரு மெவனைச் சார்ந்தே
யறிவிலாக் கரண மிந்தி யாதிதந் தொழின்மேற் செல்லு
மறிவுரு நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (4)

அத்தத்திற் பதிப லித்த வம்முக முகத்தின் வேறோர்
வத்துவன் றதுபோற் புத்தி வருசிதா பாச சீவன்
சித்துரு வெவன்வே றுகச் சிறிதுமோர் வத்து வாகா
னத்வய நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (5)

அத்தமே யில்லை யாகி லம்முகா பாச மின்று
வத்துவா யுற்ற தேக வதனமே விகற்ப மின்றி
புத்தியற் றிடவே யாவன் பொலிவனு பாச மின்றி
யத்திற நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (6)

மனச்சட்சு வாதி யோடு மருவிடா திருப்பன் யாவன்
மனச்சுட்சு வாதி கட்கு மனச்சட்சு வாதி யாவன்
மனச்சட்சு வாதி யாலே மருவிடப் படாதான் யாவ
னனித்தமி னித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (7)

கடசலந் தோறுந் தோன்றுங் கதிரவ னொருவ னேபோ
லுடலுறு முள்ளந் தோறு மொளிரினு நானு வாகச்
சுடருவ னொருவன் றனே சுத்தசே தனனு யாவ
னடைதலி னித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (8)

ஒளியதா மனேகங் கண்கட் கொருரவி யொருகா லத்தே
யொளிசெயு முலகத் தைப்போ லொருஞான வுருவன் யாவ
னொளியதா யனேகம் புத்திக் கொளிர்ப்பனிவ் வுலகந் தன்னை
யளவிலா நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (9)

இரவியா லொளிருங் கண்ணே யெதிருறு முருவம் பற்று
மிரவியா லொளிரா தின்று மிதுபோலவ் விரவி தானு
மொருவனு றொளியி னுலே யொளிர்ப்பனோ நேத்தி ராதி
யருவனாய் நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (10)

சலசலத் தனேகன் போலச் சாருவ னேக பானு
சலனமில் சலத்திற் றனே சாருவ னேக னுகை
சலமதி யனேகன் போலச் சாரினு மேகன் யாவ
னலைதலி னித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (11)

மூடன்றன் விழியி னேக்கார் மூடிட வதால ருக்கன்
மூடுபட் டொளியற் ருனு முன்னுதல் போல யாவன்
மூடனின் பார்வை யாலே முற்றுமே பெத்தன் போல்வ
னுடலி னித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (12)

அகிலவத் துக்க டம்மி லனுகூத னேக னுகி
யகிலவத் துக்க டம்மி லசங்கனு யிருப்பன் யாவன்
ககனநேர் நித்த சுத்த களங்கமி லுருவன் யாவ
னகமிலா நித்த சித்த னுயுள வவ்வான் மாநான். (13)

பலவித வுபாதி யாலே பலவிதம் படிகந் தோன்றும்
பலவித புத்தி யாலே பலவித முனக்கு மாகுஞ்
சலமதி னிலவி னுட்டஞ் சான்ருகப் பூன்ற னேயச்
சலமுறு புத்தி யாலே சஞ்சல நினக்கு மாமே. (14)

அத்தத்தி னெல்லி போல வான்மாவைக் காட்ட லாலீ
தத்தா மலகத் தோத்ர மாகும்பேர் பெற்ற தன்றி
யத்தா மலக னென்றவ் வறிவினிற் பெரிய பால
னித்தரை யாவ ராலு மேத்திடப் பட்டா னம்மா. (15)

இதனைக்கேட் டாச்சரியத்தாற் றம்மை மறந்து நிற்கும் பிதாவை யாசாரியர் நோக்கி, ‘இவன் முற்றவக்குறையா லுமக்கு மகனுன துமது பாக்கியமே. இகத்தில் இவனுலுமக்கோர் பிரயோசனமு மிராது. நம்பாலிருக்கட்டும்’ என்றுரைத் தவரை யனுப்பிவிட்டுத் தம்முடன் பாலனைக் கூட்டிச் சென்றனர். பின்னர், குருவைப் பார்த்து, ‘இச்சிறுவன் சிரவணுதி சாதனமின்றி யிப் பிரஹ்மநிஷ்டை யடையக் காரணம் யா’ தென்று சீடர் வினவ, குரு, ‘இவன்தாய் முன் யமுநாதீரத்திற்றவஞ்செய்யும் சர்வை சுவரிய சம்பந்த சாதுவான சித்தயோகியிடம் தன்னிருவயதுள்ள குழந்தையை விட்டு மற்ற ஸ்திரீகளுடன் ஸ்நானஞ் செய்கையில் சிசு மெல்ல நடந்துபோ யந்நதியில் வீழ்ந்திறக்க அதற்காற்ருது துக்கிக்கு மவரைத் தேற்றக் கருணை மிகுதியா லச்சாது தம்முடலை விட்டச் சிசுவுடலிற் புக வதனுலேயே இப்பெரும்பேறு பெற்றனன்’ என்று புகன்றனர்.

அத்தாமலகம் ஸம்பூர்ணம்

அநுவாதநூன்மாலை

(II. வசனம்)

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ

பகவத்பூஜ்யபாத சங்கரஜகத்குரு அருளிய

விவேகசூடாமணி

அவதாரிகை

உலகத்தில் எல்லா ஜீவர்களும் துக்கமென்ப தின்றி எப்போதும் சுகமாயிருக்கவேண்டுமென, தன் சுபாவமல் லாத ரோகாதிகளை நீக்கி எப்போதும்போற் சுகமாயிருக்க வேண்டு மென்பதுபோலக் கோருதலானும் யாவர்க்கும் தன்னிடத்திலேயே அத்தியந்தம் பிரீதி யிருப்பதானும், பிரி யம் சுகத்திலன்றி யுண்டாகாததாலும், நித்திரையில் ஒன்று மின்றியே சுகமாயிருக்கு மனுபவத்தாலும் சுகமென்பது தானகவே யிருக்க, தன்னையறியாத அஞ்ஞானத்தாலேயே அபார சம்சாரத்தி லுழன்று, சுகந்தரும் மார்க்கம் விட்டு, இகபர போக மடைதலே சுகவழியெனப் பிரவிருத்திக்கின் றனர். ஆனால் துக்கமற்ற சுகங்கிடைக்கிறதில்லை. இதன் நேர்வழி காட்டவே சாக்ஷாத் ஸ்ரீ சங்கரர் சங்கர வேஷம் பூண்டு இச்சுகத்தின் பெருமையைக் கீர்த்திக்கும் வேதாந் தத்தின் பிரஸ்தானத் திரயத்திற்கும் பாஷ்யஞ்செய்து வழி காட்டி நடந்துங் காட்டினர். அவற்றைப் பார்த்தலி லசமர்த் தராய் அதி தீவிர சுகேச்சுக்களான முமுக்ஷுக்களுக்கவை பயன்படாமையின், அவற்றினந்தரங்கத்தை இந்த **விவேக சூடாமணிக்** கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி முமுக்ஷுக் களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை விஸ்தாரமாய்க் கூறி நேர் மார்க்கங் காட்டியிருக்கின்றனர்.

இதில், மனுஷ்ய ஜன்மங் கிடைப்பது துர்லப மென்றும், அதனால் தன் சுபாவ மோக்ஷானந்த மடையப் பிரயத்தனஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், ஞானத்தாலேயே மோக்ஷ மென்றும், ஞானம் விசாரத்தாலேயே வருமென்றும், அதற்குக் குருவை யடையவேண்டு மென்று குரு லக்ஷணம், சிஷ்ய லக்ஷணம், குருசேவையையுங் கூறிப் பின்னும் சுகமடையத் தன் பிரயத்தனமே முக்கியமென்றும், வாங்மாத்திர ஞானத்தாற் சுகங் கிடையாதென்றும், சிரவணுதி விசாரமே மோக்ஷ சாதனமென்று மாரம்பித்து, சரீரத் திரயமும் அனாத்மா, அசத்தியம்; 'அஹம்' எனும் ஆத்மா அவைக்கு விலக்ஷணம், அனாத்மாவில் ஆத்ம புத்தி பந்தம், அஞ்ஞானத்தால் வந்தது, ஞானத்தால் நாசமாம் என்று சிரவணத்தையும்; நானார்? என அகத்திற் செய்யும் சூக்ஷ்ம விசாரத்தால் அச்சரீரத்திரயமான பஞ்ச கோசங்களையும் நானன்றெனத்தள்ளி இவைகட்கு விலக்ஷணமாய் ஏகமாய், ஹிருதயத்தில் 'அஹம்' என்றிருக்கும் 'த்வம்' பதார்த்தமான ஆத்மாவை, முஞ்சம்புல்லினுள் ளாணியைப் போலப் பிரித்துக்காணும் மனனத்தையும்; 'தத்' பத உபாதியான நாம ரூபப் பிரபஞ்சம் பிரஹ்ம மாத்ரமென அவ்வுபாதி நீக்கத்தையும்; 'தத்' பதார்த்தத்தையும்; அவ்விரு பதார்த்தங்களான ஆத்ம பர ஐக்கியத்தைத் தெரிவிக்கும் "தத்துவமஸி" மஹா வாக்கிய உபதேசத்தையும்; இந்த 'அஹம் பிரஹ்ம'மா யிருக்கவேண்டு மென்பதையும்; அங்ஙனமிருக்கினும் பூர்வ வாசனைகள் அதிதிடமா யுதித்துத் தடை செய்யு மென்று, வாசனாத்திரயம், மூலமான அகங்காரவாசனை, இதன் விருத்திக் கேதுவான பேதபாஹ்ய வாசனை; இவற்றிற் கேதுவான விக்ஷேப ஆவரண சக்திகளையும்; இவை நீங்கும் வரை மனதை யிதயத்திருத்தி நிரந்தரம் பிரமாதமின்றிச் செய்யும் 'அஹம் பிரஹ்மம்' 'பிரஹ்மமே அஹம்' என்னும் சஜாதீய சத்திய ஆன்மாகார விருத்தியைக் கிளப்புதலாகிய பக்தி, யோகம், தியான மென்னப்பட்ட ஆத்மானு

சந்தானமாகிற நிதித்யாசனத்தையும்; இங்ஙனம் ஹிருத யத்தில் மனம் எனும் மத்தை நட்டு, அரணி தயிரிவற்றில் அக்கினி வெண்ணெய்களை வெளிப்படுத்துவதுபோலப் பிரமாத மின்றித் தைலதாரைபோல் நிரந்தரஞ் செய்யும் பிரஹ்மாப்யாச மதன பலத்தா லாவிர்ப்பவிக்கும் சஹஜ நிர்விகற்ப சமாதியால் பிரயத்தனமின்றியே அகம் புறமெங் கும் எல்லாக் காலமும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அப்பிரதி பந்த அபரோக்ஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞானுனுபவம் ஸித்தியாகும். அதனுல் அஞ்ஞான வாசனு ஹிருதயக் கிரந் தியும், ஸம்சயங்களும், கர்மங்களும் நாசமடையும். அகண் டானந்த முத்தி சித்தியாம் என்று சாதனத்தோடு சமாதி யையும்; இதில் பேத விகற்பங்க ளணுவுமில்லை யென்பதை யும்; இதனை யடைதலே புருஷார்த்தம்; இதனை யடைந்த வனே ஜீவன்முக்தன், பரோக்ஷஞானி யன்று என்று ஜீவன்முக்தன் லக்ஷணம், அவனது கர்மத்திரய நிவிருத்தி, இந்நிலை யடைந்த சிஷ்யனது ஸ்வானுபவம், ஜீவன்முக்த னது யதேச்சாசரணம், அவனடையும் விதேக கைவல்யம், புனராவிருத்தியின்மை என்பவற்ருல் இருவித முக்தியான சாக்ஷாத்காரத்தையும்; இவற்றை யனுசரித்த அனேக விஷயங்களையும் குரு சிஷ்ய சம்வாதமாய்க் கூறியிருக்கின் றனர். இஃது பிரஹ்மஸ்ரீ பிக்ஷு சாஸ்திரிகளால் தமிழ்க் கவிகளாக முன்னமே மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. நானு வர்ணத்தோ டனேக ரூபங்களாகச் செய்து வைத்தி ருக்கும் ஒரே மிட்டாயில் அவரவர்க் கிஷ்ட மானதை வாங்கிக் குணதோஷம் பாராதுண்டு அவ்வொரே மிட்டா யின் ரஸத்தை விவேகிக ளனுபவித்து சுகிக்கின்றனரல்லவா!

மங்கலம்

அகமெனு மூல வவித்தை யகன்றிட
வகமக மாக வல்லும் பகலற
வகமொளி ராத்ம தேவன் பதத்தினி
லகமகிழ் வாக வனிசம் ரமிக்கவே.

குருஸ்துதி

அதி தீவிர மோக்ஷாதிகாரிகள் கஷ்டப்படாமல் சுலபமாகத்தானே யறிந்து அமிர்தத்வத்தை யடையத் தயையினுல் வேதாந்தார்த்தங்களின் ஹிருதயத்தை விஸ்தாரமாயிவ் விவேகசூடாமணி கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி சிவசொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஜகத்குரு ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத் பாத சரணுரவிந்தங்களில் என் ஹிருதயாரவிந்தத்தையென்றும் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நூல்

ஸகல வேதாந்த ஸித்தாந்தத்திற்கே கோசரராயும், இதரப் பிரமாணங்களா லறியப்படாதவராயும் விளங்கும் பரமானந்தமய ஸ்ரீ கோவிந்த சத்குருவுக்கு நமஸ்காரம்.

ஜீவர்களுக்கு மனுஷ்ய ஜன்மங் கிடைப்பதே வெகு துர்லபம். அதில் புருஷனுய்ப் பிறத்தலும், அதிலும் பிராஹ்மணனுதலும், அதனில் வேதமோதும் வைதிகதர்ம மார்க்கத்தில் நடத்தலும், அதனிலும் வித்வானுதலும், அதனில் ஆத்மானுத்ம விசாரம் பிறத்தலும், அதனிலும் ஸ்வானுபவ ஜ்ஞானமடைதலும் மிகவருமை. அந்த ஞானத்தால் பிரஹ்மாகாரமாக விருக்கும் மோக்ஷமானது அனந்த கோடி ஜன்மாந்தரங்களிற் செய்த சுகிர்தங்களா லன்றிக் கிடையாது. இவைக ளெல்லாவற்றையுங் கிரமமாயடையாவிடினும் ஈசுவரானுக்கிரக காரணமாய் அருமையான மனுஷ்யத்வம், முமுக்ஷுத்வம், மகாத்மாக்களின் சங்கம் என்னும் இம்மூன்றுங் கிடைக்கின் மோக்ஷமடைய இதுவே போதும்.

எத்தவத்தாலோ! கிடைத்தற்கரிய மனுஷ்ய தேகம் பெற்று சுருதியி னர்த்தங்களை யறிவதற் கேதுவான புருஷத்துவ மடைந்தும் அசத்தான தேகாதிகளிலபிமானத்தால் தன்மயமான சாசுவத மோக்ஷத்தை யடைதற்கு எத்தனஞ் செய்யாத மூடன் ஆத்மஹத்தி (தற்கொலை) செய்

தவனுவான். தன்னிதத்தை நாடாத அவனினும் மூடாத்மா எவனிருக்கின்றனன்.

சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவபூஜை பண்ணினு லும், கர்மங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை யுபாசித் தாலும், இன்னு மென்ன செய்தாலும் பிரஹ்மாத்மைக் கிய ஞானத்தாலன்றி எத்தனை கோடி கற்பங்களாயினும் முத்தி சித்தியாது. 'தனத்தினுல் (தனத்தாற் செய்யப்படுங் கர்மத்தால்) மோக்ஷ ஆசையே யில்லை' என்னுஞ் சுருதி கர்மங்கள் மோக்ஷ காரண மன்று என்று நன்ருய்க் கூறி யிருத்தலால், மோக்ஷ மடைய விச்சிக்குந் தீரன் பாஹ்ய விஷயசுகங்களிலாசையை முற்றுந் துறந்து, மகாத்மாவாய் சாந்தரா யுள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அவருபதேசித்த பொருளில் மனதை நிறுத்திச் சந்ததம் தியானிக்கும் யோகத்தா லடைந்த அனுபவஜ்ஞான நிஷ்டையாகும் கப்பலால் சம்சார சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்குந் தன் னைத் தான்ருனே மோக்ஷமாகின்ற கரையின்மே லேற்றிக் கொள்ள வேண்டும். ஆதலால் தைரியசாலியா யுள்ளவன் தார புத்திர தன மென்னு மீஷணுத் திரயத்தை நீக்கி, கர் மங்க ளனைத்தையுந் தூரத்தள்ளி, ஜனன மரண சம்சார பந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைவதற்கே பிரயத்தனம் பண்ண வேண்டும். கர்மங்கள் சித்தசுத்திக்காக ஏற்பட்டனவே யன்றி வஸ்துவை யறிதற்கன்று. வஸ்து ஞானம் விசாரத் தால் வருமே யன்றிக் கோடி கர்மங்களாலும் சித்திக்காது. ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பத்தைக் கண்டு பிரமித்தோனுக்கு அப் பிராந்தியா லுண்டான சர்ப்ப பயத்தையும் அதனுல் வந்த துன்பத்தையும் நிவிருத்திக்கும்படியான 'இதுரஜ்ஜு தான்' என்னும் ரஜ்ஜு ஞானம் எங்ஙனம், அறிந்த ஆப் தன் சொல்லினுலும், நன்ருய் விசாரித்தலாலும் வருகின் றதோ, மற்ற எதனுலும் வரவில்லையோ, அங்ஙனமே குரு உபதேசத்தாலும், வஸ்து விசாரத்தாலும் பிரஹ்ம ஞானம் வரவேண்டுமேயன்றி, ஸ்நான தான பிராணுயாமாதி களால் ஒருக்காலும் அவ்வஸ்துவை யுணர்தல் கூடாது.

ஆதலால் ஆத்மவஸ்துவை யறியவேண்டிய முமுக்ஷு, நிராசை யுற்ற பிரஹ்மவித்தாய்க் கிருபாசாகரரா யுள்ள உத்தமகுருவை யடைந்து ஆத்ம விசாரமே செய்ய வேண்டும். முக்கியமாய் விசாரத்தாலேயே அதிகாரிக்கு ஞான சித்தி யுண்டாம். தேசம், காலம், ஈசுவரானுக்கிரக மிவை ஞானம் பெற ஸஹாயமாம்.

மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகித்து அசாரத்தைத் தள்ளக்கூடிய சாமர்த்தியவானாய், சாஸ்திரங்களிற் கூறி யுள்ள லக்ஷணங்கள் யாவும் தன்பா லமையப் பெற்றோன் ஆத்ம விசாரத்தில் அதிகாரி யாவன். என்னை? விவேகி யாய், விரக்தனாய், சமதமாதி சத்குண சகிதனாய், தீவிர முமுக்ஷுவா யுள்ள சாதன யுக்த அவ்வதிகாரிக்கே பிரஹ்ம விசாரம் செய்ய யோக்கியதை யுண்டாகும். சாதனங்கள்: (1) நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம், (2) இஹாமுத்தி ரார்த்த பல போக விராகம், (3) சமாதிஷட்க சம்பத்தி, (4) முமுக்ஷுத்வம் என நான்கு விதமாக மகான்களாற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வதிகாரிக் கிவையிருந் தாலே பிரஹ்ம நிஷ்டை கிடைக்குமன்றி யின்றேற் சித்தி யாது. இவற்றுள்: (1) பிரஹ்மமே சத்தியம்; ஜகத்து மித்யை யென்னும் நிச்சயமே நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகம். (2) தேகாதி பிரஹ்மா பரியந்த முள்ள அநித்திய போக்கிய வஸ்துக்களின் அநித்திய துக்க தோஷங்களைப் பிரத்தியக்ஷ மாய்ப் பார்ப்பதாலும், சாஸ்திரங்களாற் கேட்பதாலும் அவைகளி லுண்டாகும் வைராக்கியமே இஹாமுத்திரார்த்த பல போக விராகம். (3) (i) விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களை யடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்தலால் அவைகளில் விரக்திய டைந்து மனத்தைத் தன் லக்ஷயத்திலிருத்துவது சமம்; (ii) விஷயங்களிற் செல்லும், ஞான, கர்ம இந்திரியங்களைத் திருப்பி அதனதன் கோளக (ஸ்தான)த்திலேயே யிருக்கச் செய்வது தமம்; (iii) மனது பூர்வ வாசனையால் மீண்டும் பாஹ்ய விஷயங்களை நினையாது தன் லக்ஷயத்திலேயே ஸ்திரமாய் நிறுத்தி இதர கர்மங்களை விட்டுவிடல் உபரதி;

(iv) எவ்வளவு துக்கங்கள் வரினும் தடைசெய்யாமலும் அவற்றிற்கா யேங்கி யழாமலும் தைரியத்தா லவைகளைச் சகித்தல் திதிக்ஷை; (v) வேதாந்த சாஸ்திரமும், குரு வாக்கியமும் சத்தியம் எனக்கொள்ளும் நிச்சயம் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரத்திற் கேதுவான சிரத்தை; (vi) சர்வ யத்தனங்களாலும், சஞ்சல சுபாவமாயுள்ள சித்தத்தைப் பரிசுத்தப் பிரஹ்மத்திலேயே ஸ்திரமா யிருத்துதல் சமாதானம்; அஃதன்றி மனம்போனபடி போகவிடுதல் ஸமாதி யன்று. இவ்வாறுங் கூடி சமாதி ஷட்க சம்பத்தி யெனப்படும். (4) அஞ்ஞாதி யஞ்ஞானத்தால் வந்த அகங்காராதி தேகாந்தமாயுள்ள பந்தத்தை ஸ்வாத்ம ஞானத்தால் தொலைப்பதற்குள்ள இச்சையே முமுக்ஷுத்வம். அம் முமுக்ஷுத்வம் மந்தம் மத்திமமாயிருந்தாலும், வைராக்கியத் தாலும், சமதமாதிகளாலும், குரு வனுக்கிரகத்தாலும் கிரமமாய் வளர்ந்து பருவமுற்றுக் காலாந்தரத்திற் பலனைக் கொடுக்கும். வைராக்கியத்தோடுங் கூடின முமுக்ஷுத்வம் எவனிடத்தில் தீவிரமாயிருக்கின்றதோ, அவனிடத்திற் கூடிய சமதமாதி சமீபத்திலேயே பலனைத் தரும். ஆனால் எவனிடத்தில் மந்தமாயிருக்கின்றதோ அவனிடத்தில் சமதமாதி மருபூமியில் ஜலம்போல ஆபாசமாகவே பொருந்தும்.

மோக்ஷமடைதற் கேதுவா யுள்ள சாமக்கிரி (சாதனங்) களில் பக்தியே மிகவும் சிரேஷ்டம். ஸ்வ (ஆத்ம) ஸ்வரூபத்தின் அனுசந்தானமே பக்தி என்று மகாத்மாக்கள் சொல்லுகின்றனர்.

முன் சொன்ன சாதன ஸம்பந்நனை ஆத்ம தத்துவமடைய விச்சிக்கும் அதிகாரி, தன்னை யாசிரயித்தவர் பவ பந்தத்தை நிவிருத்திப்பவராய், பிரஜ்ஞாவந்தராய், சர்வமு மறிந்தவராய், நிர்மலராய், காமத்தை வென்றவராய், பிரஹ்மவித் சிரேஷ்டராய், விறகற்ற அக்னிபோலப் பிரஹ்மத்தில் விசிராந்தி யடைந்தவராய், எக்காரணமு மின்றியே கிருபாசாகரராய், தன்னை யடுத்த சாதுக்களுக்குப் பரம பந்துவாய் உள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அன்போடும் நமஸ்

கரித்துப் பயபக்தியோடு செய்துவந்த நானாவித சிசுருஷை களாற் பிரசன்னரான (சந்தோஷமுற்ற) குருவிடம் தானறிய வேண்டுவதை வினவலுற்றான்: — "ஸ்வாமின்! தீன பந்தோ! நமஸ்காரம். பயங்கரமான பவசாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் என்னைத் தங்கள் கருணாகடாக்ஷமாகிற கப்பலாற் கரையேற்றி வைக்க வேண்டுகின்றேன். கருணாவாரிதே! துரதிருஷ்ட (பாப)க் காற்றால் வற்றித் தப்பிப் போக வழியின்றிச் சூழ்ந்தெரியும் சம்சார தாவாக்கினி (காட்டுத்தீ)யால் தபிக்கப்பட்ட என்னைக் காருண்யாமிருத வர்ஷத்தால் சாந்தப்படுத்தத் தங்களைப் பன்முறை பிரார்த்திக்கின்றேன். சாந்தராய், மகாத்மாக்களாய், வசந்தகாலம் போல லோகத்திற்கு ஹிதமே செய்பவர்களாய், பவசாகர பயத்தைக் கடந்து மற்றவர் பயத்தையும் நீக்கிவைப்பவராயிருக்கும் தங்களை யொத்த சாதுக்களுக்கு, சூரியனது உஷ்ண கிரணத்தால் தபிக்கப்பட்ட ஜகத்தைச் சந்திரன் சீதள கிரணத்தால் தானே ரக்ஷிக்கின்றதுபோலப் பவத்திற் கஞ்சிச் சரணாகதரான எம்போலிகளை நிரேதுகமாய்க் காத்து ரக்ஷித்தல் சுபாவமே யாதலால், சம்சார தாபத்தாற் பீதியடைந்து வேறு கதியின்றி தீனனாய்ச் சரணாகதனான என்னையும், இஜ்ஜனன மரண சம்சாரத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கத் தங்களுக்கே பாரம். ஸ்வாமீ! பவதுக்க மென்னுங் காட்டுத்தீச் சுவாலைகளால் தாபமடைந்த என்னை, பிரஹ்மானந்தானுபூதியால் பரம சீதளமாய், பரிசுத்தமான தங்கள் முகமென்னுங் கலசத்தினின்று வெளிப்படும் வாக்கியமாகின்ற அமிருத தாரையால் சீக்கிரம் நனைப்பீர்களாக. தங்கள் கடாக்ஷ வீக்ஷண்ய லேசத்துக்குப் பாத்திரராய் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவர்கள் தன்னியராகின்றனரன்றோ? இப்பவ சாகரத்தை யெப்படி நான் கடப்பேன்? இதற்கென்ன உபாயம்? எனக்கென்னதான் கதி? என்றொன்றுந் தெரியவில்லை. தாங்கள்தான் இந்தச் சம்சார துக்கத்தை யகற்றி ரக்ஷிக்கவேண்டும்." சம்சார தாவானலத்துக் காற்றாமலிவ்வாறு பிரலாபித்து, தன்னை விதிப்படி சரணம் பிரா

பித்தவனுய்ச் சொன்னபடி செய்யும் சாந்த சித்தனுன சிஷ்யனே பிரஹ்மஞானியா யுள்ள வாசாரியர் கருணை நிறைந்த சீதள திருஷ்டியால் வீக்ஷித்து அபயந் தந்து தயையினுற் ருனே தத்துவோபதேசஞ் செய்கின்ருர்:—

"வித்வானுன சிஷ்யனே! பயப்படாதே. இனி யுனக் கபாயமே யில்லை. அபாரமாய், பயங்கரமாயுள்ள சம்சார சாகரத்தைத் தாண்டக்கூடிய மகத்தான ஒருபாயமிருக்கின் றதைத் தெரிவிக்கின்றேன். சாதுக்களா யுள்ள யதிகள் எதனு லிப்பவத்தைக் கடந்தார்களோ அவ்வுபாயத்தால் நீயும் எவரானுங் கடத்தற்கரிய விப்பவசாகர பீதியைக் கடந்து பரமானந்தம் பெறுவாய். வேதாந்தார்த்த விசா ரத்தால் உத்தமமான தத்துவஞான முண்டாம். அதனுல் இவ்விடத்திலேயே சம்சார பந்தம் அத்தியந்தம் நாசமாகும். 'முமுக்ஷுவுக்குச் சிரத்தை பக்தி தியான யோகம் இவை மோக்ஷ ஹேது' வென்று சுருதியே கூறலால், இவ்வுத்தம சாதனத்தைப் பெற்று நிரந்தரம் சாதித்துவரின் அனுதி யஞ்ஞானத்தால் வந்த தேகபந்தம் நீங்கிப்போகும். எப் போதும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கும் உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே இவ்வனுத்ம சம்சார பந்தம் வந்தது. ஆதலால், ஆத்மானுத்ம விசாரத்தாற் பிறந்த ஞானமாகிற அக்கினி, அஞ்ஞான காரிய சம்சாரபந்த துக்கத்தை சமூல மாக (காரண வஞ்ஞானத்தோடுகூட) எரித்துவிடும்" என் றுரைத்த குருவைப் பார்த்து, "ஸ்வாமீ! பந்தமாவது எது? எப்படி வந்தது? இருப்ப தெங்ஙனம்? நசிப்ப தெப்படி? அவ்வனுத்மா எது? ஆத்மாதான் எது? ஆத்மானுத்ம விவேகமெது? தங்கள் முகத்தினின்று முத்தரங்கேட்டுயான் கிருதார்த்தனுகும் பொருட்டுக் கிருபையா லிப்பிரசினேகளேக் கேட்டனுக்கிரகிப்பீராக" என்று கேட்ட சிஷ்யனே நோக் கிக் குருவானவர்,

"சிஷ்யனே! அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தம் நீங்கி பிரஹ்மமா யிருத்தற் காசை கொண்டனே யாதலின், நீயே தன்யன், கிருதகிருத்தியன், உன் குல முன்னுற் பவித்திர

மாயிற்று. பிதாவின் ருணத்தை (கடனை) நீக்க புத்திராதி பந்துக்களுண்டு; அங்ஙனமே ஒருவனுக்குத் தலைபாரத்தா லுண்டான சிரமத்தை நிவிருத்திக்க அன்னியரிருக்கின்றனர். ஆனால் தனக்குப் பசியாதியால் வந்த துக்கத்தைப் புசித்தலாதியால் எங்ஙனம் தானே யகற்ற வேண்டுமோ, மற்றவரால் கூடாதோ, தனக்கு வந்த வியாதியைத் தானே மருந்துண்டு பத்தியமிருந்து போக்க வேண்டுமன்றி மற்றோ ரனுஷ்டிக்குங் கர்மங்களால் நீங்காதோ, அங்ஙனமே தன்னஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தத்தைத் தன் முயற்சியால் நீக்கவேண்டு மன்றி அனேக கோடி கற்பங்களாயினும் அவித்யா காம கர்மாதி ரூபமான பாசபந்தத்தைத் தவிர்க்க எவரால்தான் சாத்திய மாகும்? தனது ஸ்பஷ்டமான (பிரதிபந்தமின்றிய) ஞான நேத்திரத்தால் பிரஹ்மத்தை யறியலாமல்லாமல் மற்றொரு பண்டிதனாலு மறியக்கூடாது. சந்திரனை சுத்தமான தன் நேத்திரத்தா லன்றி அன்னியர் பார்த்தலால் தான் பார்க்கக் கூடுமா? பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஞானத்தா லன்றி சாங்கியம், யோகம், கர்மம், வித்வத்வம் முதலெதனாலும் மோக்ஷங் கிடைக்காது. வீணையினது ரூப சௌந்தரியமும், தந்தியால் மதுரமாகக் கானஞ்செய்தலும் எப்படி ஜனங்களுக்கு சந்தோஷமாத்திர முண்டாக்குகிறதன்றி சாம்ராஜ்யாதிபத்யந் தருவதில்லையோ, அப்படியே மதுரமான வாக்கோடு சாதுர்யமான வசனம், சாஸ்திர வியாக்யான சாமர்த்தியம் முதலிய வித்வான்களது சிரேஷ்டமான வித்வத்வம் போகத்தைக் கொடுக்குமன்றி மோக்ஷத்தைக் கொடாது. பரதத்துவத்தை யறியாவிட்டால் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் பலங்கொடாமையின் நிஷ்பலம்; பரதத்வத்தை யறிந்த பின்னர் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் வேறு பயனின்மையின் நிஷ்பலமே. ஆதலால், மனமயக்கத்திற் கேதுவான சாஸ்திர ஜால மகாரண்யத்தைக் கடந்து தத்துவஞானியாகிற குருவால் ஆத்மதத்துவத்தை யனுபவமா யறிய வேண்டும். அஞ்ஞான ஸர்ப்பத்தாற் கடியுண்டவர்க்கு ஆத்மஞான சஞ்சீவியை யன்றி வேதங்களாலும் சாஸ்திரங்

களாலும் மந்திரங்களாலும் மற்ற மருந்துகளாலும் என்ன பிரயோசனம்? ஔஷதமுட்கொள்ளாது 'மருந்து' எனச் சொல்வதால் தன் ரோகம் போகாததுபோல, அபரோக்ஷ அனுபவ ஞானமில்லாமல் 'அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி' என வாக்காற் கூறுவதால் தன் பந்தம் நீங்காது. சத்துருக்களை நாசஞ் செய்யாமலும், அகில பூமண்டல சாம்ராஜ்யத்தை யடையாமலும், 'நான் ராஜா' என்றுசொல்வதால் எப்படி அரசனாகமாட்டானோ, அப்படியே அனாத்ம திருசியத்தை நாசஞ் செய்யாமலும், ஆத்ம தத்துவத்தை யனுபவமா யறியாமலும், 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் வாக்கு மாத்திரத்தால், பிரஹ்மமாத்திரமா யிருக்கும் முக்தியடைய மாட்டான். எங்ஙனம் பூமியிலுள்ள புதையலானது அறிந்த ஆப்தனாற் கேட்டு, பூமியை வெட்டி அதன்மேல் மூடியுள்ள கல்லை நீக்கி வெளியேயெடுத்தலா லடையப்படுமோ, சொன்மாத்ரத்தா லடையப்படாதோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மத்தை யறிந்த குருவினிடத்தில் சொரூபலக்ஷணத்தை சிரவணஞ் செய்து, அதனை மனனம்பண்ணி, நிரந்தரந் தியானிப்பதா லுண்டாகும் அபரோக்ஷ அனுபவ ஞானத்தால் அடையலாகுமல்லாமல், மாயையால் மறைபட்டுள்ள ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் குதர்க்க யுத்திகளா லடையக்கூடாது. ஆகையால் விவேகியானோர் ஸர்வ பிரயத்தனத்தாலும், பவபந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைதற்பொருட்டு, ரோகாதிகளை நீக்குதலிற்போலத் தாங்களே முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

சிஷ்யனே! நீ கேட்ட கேள்வியானது உத்தமமாய், சாஸ்திர ஞானிகட்குச் சம்மதமாய், சூத்திர சமானமாய், சூக்ஷ்மார்த்த முள்ளதாய், மோக்ஷத்தை யபேக்ஷிப்பவனா லறியக்கூடியதா யிருக்கிறது. இதற்கு யான் கூறு முத்தரத்தை சாவதான சித்தனாய்க் கேள். அதனால் உடனே பந்த மகன்றுபோம். மோக்ஷ மடைதற்கு அநித்யவஸ்துகளில் வைராக்யமடைதல் முந்தின ஹேது. பின்னர் சமம், தமம், திதிக்ஷை, ஸர்வ கர்ம பரித்தியாகம் (உபரதி) எனுமிவை கிரமமாக ஹேது. அதன் பின், வேதாந்த சிரவணம்

பின்ன ரதன் மனனம், அதன்பின்பு இடைவிடாமல் வெகு காலஞ் செய்யும் பிரஹ்மத் தியானமும் ஹேது. அந்நிரந் தரத் தியானத்தா லுண்டாகும் நிர்விகற்ப சமாதியாற் பெறப்பட்ட அபரோக்ஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞான பலத்தால் விவேகி இவ்விடத்திலேயே மோக்ஷானந்தத்தை யனுபவிக்கின்ருன். இதுவே மோக்ஷ சாதனக் கிரமம். நீ யறிய வேண்டிய ஆத்மானுத்ம விவேகத்தை யிப்போது சொல்லுகிறேன். அதனை நன்ருய்க் கேட்டு மனதில் தரித் துக்கொள். இரண்டில் முன்னம் அனுத்மாவைக் கேள்.

மஜ்ஜை (மூளை), அஸ்தி, மேதஸ் (கொழுப்பு), மாம் சம், ரத்தம், சர்மம், சுக்கிலம் என்னும் சப்த தாதுக் களுற்று, பாதம், துடை, மார்பு, புஜம், முதுகு, சிரசு முதலிய அங்க உபாங்கங்களோடு கூடியதாய், நான் எனது எனவே யாவராலு மறியப்பட்டு, மோகத்திற்கு முக்கிய ஸ்தான மாய், பிரத்தியக்ஷமா யிருக்கு மிதுவே ஸ்தூலதேக மென் றறிஞர் கூறுகின்றனர். இந்த ஸ்தூலதேகம் ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, அப்பு, பிருதிவி என்னும் சூக்ஷ்ம பூதங்கள் (தன்மாத்திரைகள்) தத்தம் அம்சங்களில் அன்யோன்யம் கலந்து பஞ்சீகரித்ததா லுண்டான ஸ்தூல பூதங்களேந்தா லானது. அவ் வைந்து தன்மாத்திரைகளுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களா யிருந்து விஷய போக்தாக்களான ஜீவர்க்கு சுகசாதனம் போலத் தோன்றும். அஞ்ஞராகின்ற எந்த மூடர் ராகம் (ஆசை) ஆகின்ற பாசத்தால் இவ் விஷயங் களிற் கட்டப்படுகின்ருரோ உடனே யவர் தங்கள் கர்ம மென்னுந் தூதனு லிழுக்கப்பட்டவராய், அக் கர்மானுசார மாக மேலுங்கீழும் போக்குவரத் துடையவராய் மிகவு மலைந்து துக்கிப்பர். இச்சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களில், சப்தத்தால் ஸர்ப்பம் அல்லது மானும், ஸ்பரிசத்தால் யானையும், ரூபத்தாற் பதங்கமும், ரசத்தால் மீனும், கந்தத்தால் வண்டும் ஒவ்வொன்றி லாசை வைத்தே உயிர் துறக்குமாயின் இவ்வைந்திலும் ஆசை யுள்ள மனுஷ்யனது கதி என்ன வாகும்? விஷயமானது தன்

தோஷத்தால் கிருஷ்ணசர்ப்ப (கருநாக) விஷத்திலுங் கொடியது. ஏனெனின், விஷமானது உட்கொண்டவனை மாத்திரங் கொல்லும்; விஷயமோ கண்ணுற் கண்டவனை யும் மனத்தால் நினைத்தவனையுங்கூட நசிக்கச் செய்கின் றது. எவனொருவன் நீக்கற்கரிய விஷயாசை என்னும் மகா பாசத்தைத் திடவிராகத்தா லறுத்து அதினின்றும் விடு படுகிருனே அவனே மோக்ஷமடைவ னன்றி, அன்னி யன் ஷட் சாஸ்திர பண்டித னுயினும் முக்தி பெறமாட் டான். திட வைராக்கிய மின்றிப் பவசாகரத்தைக் கடந்து மோக்ஷதீரஞ் சார யத்தனிக்கும் முமுக்ஷுவின் கழுத்தை ஆசையாம் முதலை பிடித்து அதிவேகமா யிழுத்துப்போய் க்ஷணத்தில் அச் சம்சார சமுத்திர மத்தியி லமிழ்த்திவிடு மாத லால், எந்த முமுக்ஷு விஷயாசை யென்னும் முதலையைத் திடவிராக மென்னும் வாளினுற் கொல்வனோ அவனே பவக்கடலின் முக்தி தீரத்தைத் தடையாதுமின்றியடைவன். நல்ல புத்தி யில்லாதவனுய் மாறிமாறித் தோன்றும் விஷய மார்க்கத்திற் பிரவேசிப்பவன், மேன்மேலும் துக்க மனுப வித்துக் கெட்டேபோவான். சுபுத்தி யுள்ளவன் தன் யுக் தியால் குருபதேச மார்க்கமே சென்று நற்கதியே பெறு வன். இது சத்தியம். ஆதலின், உனக்கு மோக்ஷமுற விருப்ப மிருக்கும் பக்ஷத்தில், விஷயங்களை விஷம்போலு மதிதூரத்திற் றள்ளிவிட்டு, சந்தோஷம், தயை, க்ஷமை, ஆர்ஜவம் (ருஜுமார்க்கம்), சாந்தி, தாந்தி முதலாய ஸத் குணங்களை அமிருதம்போ லெப்போதுங் கைக்கொண்டு, தேகாபிமானத்தாற் செய்யும் சகல காரியங்களையும் விட்டு, அவித்தையாற் செய்யப்பட்ட பந்த மோக்ஷ (நீக்க)த்திற்கே சர்வகாலமும் எத்தனஞ் செய். இத்தேகமோ பரார்த்தமாய் (மண், தீ, மிருக, பக்ஷியாதிகட் கிரையாய்) இருக்கின்றது. எவன் தன்னை மறந்து தேகத்தைத் தானுக வபிமானித் துப் போஷிக்க எண்ணுகிருனே, அவன் ஆத்மஹந்தா ஆகிருன். சரீர போஷணையிற் புத்தியுள்ளவனுய் எவன் ஆத் மாவை யறிய இச்சிக்கின்றுனே, அவன் முதலையைக்

கட்டையெனப் பிடித்து அதனுல் நதி தாண்டச் செல்பவ ஞவன். தேகாதிகளி லுள்ள மோகமே முமுக்ஷுவுக்குப் பெரிய மிருத்யு. எவனிந்த மோகத்தை வென்ருனே அவனே மோக்ஷபதம் பெறுவா ஞதலால், எதனை வென்று முனீசுவரர்கள் அவ் விஷ்ணுவின் பரமபத (வியாபகப் பிரஹ்மபத) மடைந்தார்களோ, தேக தார சுதாதிகளி லுள்ள அம்மோகத்தை ஜயித்து நீயு மந்த மோக்ஷபதம் பெறுக. தோல், மாமிசம், நரம்பு, மேதஸ், மஜ்ஜை, அஸ்தி களோடுங் கூடியதாய் மூத்திர புரீஷ (மல)ங்களாற் பூர்ண மாயுள்ள இந்தத் தேகம் மிகவும் நிந்திக்கத் தக்கது. பூர்வ ஜன்மாந்தர கர்மானுசாரமாய், பஞ்சீகிருத ஸ்தூல பஞ்ச மகாபூதங்களா லுத்பன்னமான இந்த ஸ்தூல தேகம், கிரு கஸ்தனுக்குக் கிருகம்போல, விஷயபோகங்களை ஆத்மா இருந் தனுபவிக்க ஓர் போகாலயமாம். இத னவஸ்தை ஜாக்கிரம் எனப்படும். மாலை, சந்தன, ஸ்திரீயாதி நாஞ விசித்திரரூப ஸ்தூல போக்கிய் பதார்த்தங்களை பாஹ்யேந் திரியங்களால் ஆத்மா தானே இத்தேகத்துடன் அத்தியா சத்தாற் கூடி யனுபவிக்குங்காலம் ஜாக்ரம் எனப்படுவதால், இவ்வவஸ்தையிலேயே ஸ்தூலதேக மறியக்கூடியது. இத ஞசிரயத்தாலேயே புருஷனுக்கு பாஹ்ய சம்சார மனைத் தும் வந்ததென் றறி. உத்பவம், பெருத்தல், ஜரை, மரணமாதி இத்தேகத்தின் தர்மங்கள். சைசவம், கௌ மாரம், யௌவனம், வார்த்தக்கிய மிவை இதன் அவஸ்தா பேதங்கள். வர்ண ஆசிரமமாதி நியமமாம். மானம், அவமானுதி இதன் விசேஷங்களாகும். இத் தூலமோ ரோகங்க ளனைத்திற்கும் ஆஸ்பத (இருப்பிட)மா யிருக்கின்றது.

சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹ்வை, கிராணம் இவை, சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களை அறிவதால் ஞானேந் திரியங்களாம். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் இவை, வசனுதிக் கிரியைகள் செய்வதால் கர்மேந்திரியங்க ளாம். அந்தக்கரணம் ஒன்றே ஸங்கற்ப விகற்பாதி விருத்தி,

வஸ்து நிச்சய விருத்தி, அபிமான விருத்தி, பதார்த்தானு சந்தான விருத்தி என்னும் தன் விருத்தி பேதத்தாற் கிரமமாய், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என நான்கு பிரகாரமாகும். ஸ்வர்ணம் ஜலம் முதலியன விருத்தி பேதத்தால் நானுருப மாவதுபோலப் பிராணன் ஒன்றே தன் விருத்தி பேதத்தால் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்று ஐந்துவிதமா யிருக்கும். ஆகாசாதி பூதபஞ்சகம், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், வாக்காதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், பிராணாதி வாயு பஞ்சகம், மனாதி அந்தக்கரண சதுஷ்டயம், அவித்தை, காமம், கர்மம்—இவ்வெட்டையும் புரியஷ்டகம் என்றும் சூக்ஷ்மதேக மென்றுங் கூறுவர். அபஞ்சீகிருத பஞ்ச சூக்ஷ்ம பூதங்களா லானதாய், வாசனையோடுங் கூடிக் கர்ம பலமான போகங்களை ஆத்மா அனுபவித்தற்கு சாதனமா யிருக்கும் இந்த லிங்க தேகம் அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அநாதி யுபாதி. இதன் அவஸ்தை ஸ்வப்னம். இவ்வவஸ்தையில் மனமே நானாவித சாக்கிரத் வாசனையால் கர்த்திரு முதலிய பாவங்களை யடைந்து விளங்கும். அப்பொழுது ஸ்வயம் பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும் ஆத்மா, மனமாத்திரத்தை யுபாதியா யடைந்து அதனாற் செய்யப் படுங் கர்மங்களிற் பற்றின்றி அவைக்கெல்லாம் சாக்ஷி மாத்திரமா யிருக்கும். வாச்சி முதலியன தச்சனது தொழிலுக்குக் கரணமாதல்போல, ஞானரூப ஆத்மாவின் ஸர்வ வியாபாரங்கட்கு மிந்த லிங்கதேகம் கரணம். அக் கரணமும் ஆத்ம ஸந்நிதிமாத்ரத்தாலேயே ஸர்வகர்மங்களும் செய்வதால், அவ்வாத்மா எப்போதும் விகாரமின்றி யசங்கமாகவே யிருக்கும். சக்ஷுவின் குணதோஷ வசத்தாலுண்டாகும் அந்த, மந்த, படுத்துவங்கள் (குருடு, மந்த திருஷ்டி, நல்ல திருஷ்டி) அங்ஙனமே பதிர, மூகத்வங்கள் (செவிட்டு, ஊமைத்தன்மைகள்) முதலியன நேத்ர சுரோத்திராதி இந்திரிய தர்மங்களே யன்றி சுத்தமாயுள்ள ஆத்மாவின் தர்மங்க ளாகா. உச்வாச, நிச்வாசங்கள் (மேல் கீழ்

போக்கு வரத்தா யுள்ள சுவாசம்), கொட்டாவி, தும்மலாதி பிராணுதிகளின் தர்மங்கள். பசி, தாகம் பிராணன் ஒன் றன் தர்மம். அந்தக்கரணமொன்றே சிதாபாசப் பிர காசத்தோடு சக்ஷுராதி இந்திரியங்களிற் பொருந்தி திட மாக நான் என்று அபிமானிக்கும். அதுவே அகங்காரம். அவ்வகங்காரமே கர்த்தா, போக்தா அபிமானியாய், சத் வாதி முக்குணவசத்தால் வரும் அவஸ்தாத்திரயத்தையு மனுபவித்து, அனுகூல விஷயங்களிற் சுகத்தையும், பிரதி கூல விஷயங்களிற் றுக்கத்தையு மடையாநிற்கும். ஆத லால், சுகதுக்கங்கள் அகங்கார தர்ம மின்றி ஸதானந்த ஆத்மாவினதன்று; விஷயங்களனைத்தும் ஆத்மாவின் பொருட்டுப் பிரியமாய்த் தோன்றுவதல்லாமல் சுயமே யுள்ளவாறு பிரியமாகா. உண்மையில் ஆத்மாவே யாவர்க் கும் அத்தியந்தம் பிரியமாயிருப்பதால் அவ்வாத்மா ஸதா னந்த சொரூபம். அதற்குத்துக்கம் ஒருசிறிது மில்லை. இந் நிர்விஷய ஆத்மானந்தம் சுழுப்தியில் அனைவர்க்கு மனு பவம். இதில் சுருதி, பிரத்தியக்ஷம், ஐதிகம், அனுமானம் இவை பிரமாணங்கள்.

அவ்வியக்தம், அவித்தை, மாயை முதலிய நாமங்க ளுற்றதாய், திரிகுணாத்மிகை (முக்குணரூபி)யாய், புத்தி மான்களால் தன் காரியங்கொண் டனுமானிக்கப் பட்டதாய், ஸர்வ திருசியங்கட்கும் மேலானதாய், ஜகமெல்லா முண் டாக்குவதாய், சத்து, அசத்து, சதசத்து, பின்னம், அபின் னம், பின்னாபின்னம், சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவ நிரவயவம் என்னும் நவப்பிரகாரமு மல்லாமல் அநிர்வ சனீய (இன்ன தென் றுரைக்கக் கூடாத) சொரூபமாய், அனாதியாய், ரஜ்ஜு ஞானத்தால் ஸர்ப்பப்பிராந்தி நசிப் பதுபோல சுத்தாத்வைத பிரஹ்ம ஞானத்தால் நசிப்ப தாய், மகா அற்புதமான ஓர் பரமேசுவர (பிரஹ்ம) சக்தி யுள்ளது. யாவரு மறிவதாயுள்ள தங் காரியத்தாற் பிர ஸித்தமான அச்சக்தியின் (1) சத்வம், (2) ரஜஸ், (3) தமஸ் என்னும் திரிகுணங்களில், (2) கிரியாரூபியான ரஜோ

குணசக்தி விக்ஷேபசக்தி யெனப்பட்டு சர்வப் பிரவிருத்தி கட்கு மேதுவா யிருக்கும். இதனுலேயே ராகாதி துக்காதி களான மனோ விகாரங்களெல்லா முண்டாகின்றன. காமம், குரோதம், லோபம், டம்பம், அசூயை, அகங்காரம், ஈர்ஷை, மச்சரம் முதலான மனவிகாரங்க ளிதன் தர்மங்கள். இவ் விக்ஷேப சக்தி புருஷர்க்குப் பிரவிருத்தி யுண்டாக்குந் தோஷத்தால் பந்த ஹேது. (3) தமோகுணசக்தி ஆவ ரணசக்தி யென்னப்படும். இதனுலேயே வஸ்து அந்நிய தாவாய் (வேருய்) விளங்குகின்றது. விக்ஷேபசக்தியைப் பொருந்தின காரணத்தால் இதுவே புருஷனது சம்சாரத் திற் காதிகாரணம். இவ் வாவரண சக்தியா லாவிருத (மூடப் பட்டவ)ன், பிராஜ்ஞனுயினும், பண்டிதனுயினும், சதுரனுயி னும், சூக்ஷ்மார்த்த மறிந்தவனுயினும், ஸர்வவல்லப னுயி னும், குரு முதலானோர் ஆத்ம தத்துவத்தை நன்ருய் வெகு விதமாய் போதித்தாலும் அம்மறைப்பா லதனை யறியாத வனுய், அஞ்ஞானப் பிராந்தியா லாரோபிதமான வஸ்துக் களை நல்லதா யெண்ணி அவற்றையே யடைகின்ருன். மகா சாமர்த்திய முள்ளதாய், எவரானும் நீக்கற் கரியதா யிருக்கும் இத்தமோகுண ஆவரண சக்தியுடன் கூடியவனே, அபாவனை (ஏதுமறியாமை), அசம்பாவனை (சொல்லினு மறியாதிருத்தல்), சம்சயபாவனை (சந்தேகம்), விபரீத பாவனை (மாருகவறிதல்) என்னுமிவை விட்டு நீங்குகிற தில்லை. அவனை விக்ஷேபசக்தியு மெப்போது மிழுத்தலைத்து வைக்கின்றது. அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம், ஜடத்துவம், நித் திரை, பிரமாதம் (செய்வன தவிர்தல்), மூடத்துவம் இவை தமோகுண விகாரங்கள். இவற்றை யடைந்தவன் ஒன்றுங் கிஞ்சித்து மறியாதவனுய், நித்திரைபுரிபவன் போலும், ஸ்தம்பம்போலும் மூடமா யிருக்கிருன். இனி (1) சத்துவ குணம் ஜலம்போல் அதிக பரிசுத்த மாயினும் ரஜஸ், தமோ குணங்களைச் சேர்ந்ததால் (i) மலினமாகி, பந்தஹேது வாம். ஆத்மா, இதில் பிரதிபிம்பித்து ஜக மனைத்துஞ் சூரியன்போலப் பிரகாசிப்பிக்கும். அமானித்வ (மான

மின்மை) முதலியன, யம நியமாதி, சிரத்தை, பக்தி, முமுக்ஷுத்வம், தெய்வ சம்பத்தி, அசத்துக்களி னீக்கம் இவை புருஷயத்தனத்தால் பூர்வம்போல் ரஜஸ், தமஸதிக மின்றிய (ii) மிசிரசத்துவத்தின் தர்மங்கள். (iii) விசுத்த சத்துவத்தின் மிகுந்த தெளிவினால், ஸ்வாத்மானுபூதி, பரமசாந்தி, நித்யதிருப்தி, அதிக சந்தோஷம், சதா ஆனந்த மடைதற் கேதுவான பிரஹ்ம நிஷ்டை இவை ஸித்தியாம். திரிகுணங்களோடுங் கூடின இந்த அவ்வியக்த சக்தியே ஆத்மாவின் காரணதேகம். சர்வ இந்திரிய மனவிருத்திகள் லீனமான சுழுப்தி இதனவஸ்தை. இவ்வவஸ்தையில் 'ஒன்று மறியாது சுகமாய்த் தூங்கினேம்' என்னும் உலகானுபவத்தால் எல்லாவித ஞானமும் சாந்தமாகி, மனம் காரணாத்மகமா யிருந்தே பிரஹ்மானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது. தேகம், இந்திரியம், மனம், அகங்காரமாதி விகாரமனைத்தும், விஷய சுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதங்களும், மற்றும் அவ்யக்த பரியந்த ஜக மனைத்துமான இதுவே அனாத்மா. மாயை, அதன் காரியமான மஹத்தத்துவம் முதல் தேக முடிவாக வுள்ள இவ்வனாத்மா, கானல் ஜலம்போல அசத்தாகும் என நீ யறி.

சிஷ்யனே! எதனை யறிந்து புருஷன் சம்சார பந்தத்தினின்று விடுபட்டுக் கைவல்யத்தை யடைகின்றானோ அந்தப் பரம ஆத்ம சொரூபத்தை யினி யுனக்குச் சொல்லுகிறேன். 'அஹம், அஹம்' (நான், நான்) என்று சுயமாய்த் தோற்று மனுபவத்தால் லக்ஷிதமான (குறிக்கப்பட்ட) அர்த்த சொரூபமாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய், ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் மனவிருத்தியின் பாவத்தையும், சுழுப்தியில் அதன் அபாவத்தையும் அறிவதாயுள்ள அஹம் பதார்த்த ('நான்' எனும் சொற்பொருள்) சொரூபமே ஆத்மா. எது ஸர்வத்தையும் சுயமே பார்க்கின்றதோ அச் சர்வமும் எததனைச் சிறிதும் பார்க்கிறதில்லையோ, எது புத்தியாதிகளைப்

பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ எதனை யவை பிரகாசிக்கச் செய்கிற தில்லையோ, எதனால் இஜ்ஜகமானது வியாபிக்கப் பட்டிருக்கிறதோ எதனை யிஜ்ஜகம் சிறிதும் வியாபிக்க வில்லையோ, யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் ஜடமான விச் சகலமும் விளங்குகின்றனவோ, எதனது ஸந்நிதி மாத்தி ரத்தால் தேக, இந்திரிய, மன, புத்திகள் பிரேரேபிக்க (ஏவ)ப்பட்டவை போலத் தத்தங் காரியங்களிற் பிரவேசிக் கின்றனவோ, நித்திய ஞான சொரூபமான எதனால் அகங் காராதி தேகாந்தமா யுள்ளவையும், விஷயங்களும், சுகாதி களுங் கடத்தைப்போலத் திருசியமா யறியப் படுகின்ற னவோ, எதனால் உயிரும் வாக்கும் மற்றவையும் சரிக் (அசை)கின்றனவோ, அந்த அந்தராத்மா புராண புருஷ னாய், நிரந்தரமாய், அகண்ட பரிபூரணமாய், ஆனந்த சொரூபமாய், ஏகமாய், ஸத்ரூபமாய், பிரதி தேகத்திலும் சாக்ஷி (ஞான) மாத்திரமா யிருக்கிறது. இத் தேகத்தின் கண், ஹிருதய குகையில் அவ்வியாகிருத (சூக்ஷ்ம, வியாப கத்வத்தால் வெளிப்பட்டுத் தோற்றுத) ஆகாசத்தைப் போலப் பிரகாசிக்கின்ற பரிசுத்த ஆத்மா, ஆகாசத்தில் சூரியனைப்போலத் தன் தேஜஸால் இவ்வுலகைப் பிரகாசிப் பிக்கின்றது. மன அகங்காரங்களின் விகாரங்களையும், தேக இந்திரியப் பிராணாதிகளின் செயல்களையு மறிவ தாய், தப்தாயப் பிண்டத்தில் அக்னிபோ லவைகளில் அநுஸ்யூதமா யிருப்பினும் இது ஒன்றைச் செய்கிறது மில்லை; ஒரு விகார மடைகிறது மில்லை. இவ்வாத்மா ஜநி யாது, மரியாது, பெருக்காது, இளைக்காது; வேறு விகா ரங்களு முறாது. கடம் நசிக்கினும் நசியாத கடாகாசம் போல், இத்தேகம் மரிக்கினும் மரணமுறாத நித்திய ஸ்வரூ பம்.. பிரகிருதி (காரணமாயை), விகிருதி (அதன் காரியம்) கட்கு விலக்ஷணமாய், சுத்த ஞான சொரூபமாய், சத்து அசத்துக்களைப் பிரகாசிப்பித்து நிர்விசேஷமாய், ஜாக் ராதி அவஸ்தைகளில் புத்திக்கு சாக்ஷியா யிருந்து 'அஹம், அஹம்' எனவே நித்தியாபரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கும்

அப்பரமாத்மாவை ஏகாக்கிர சித்தத்தால் 'இந்த நான் பிரஹ்மம்' என்று அனுபவமா யறி. இங்ஙனம் புத்திப் பிரஸாதத்தால் உன்னுத்மாவை யுன்னிலேயே நீ யுணர்ந்த வதனுல் ஜனனமரண தரங்கங்க ளுள்ள அபார சம்சார சாகரத்தைக் கடந்து கிருதார்த்தனுய்ப் பிரஹ்ம சொரூப மாத்திரமா யிருக்கக் கடவாய்.

அனுத்மாவில் (தானல்லாத் தேகாதிகளில்) அஹம் (நான்) எனும் புத்தியே சர்வானர்த்த ஹேதுவான பந்தம். இப்பந்தம் புருஷனுக்கு ஜனன மரணங் கொடுக்குங் காரணமாய் அஞ்ஞானத்தால் வந்தது. இந்த அஞ்ஞானத்தால் அசத்தியமான இத் தேகாதிகளை சத்தியமா யெண்ணி இதில் ஆத்மபுத்தி செய்து, கோசகாரப்புழு (பட்டுப்பூச்சி) வாய் நூலாற் றன்னைக் காத்து நசிப்பதுபோல சப்தாதி விஷயங்களா லிதனைப் போஷித்து நாசமுறுகின்றனர். ஆவரணத்தால் மூடப்பட்டவர்க்கெல்லாம் விவேக மின்மையின், ஸர்ப்பத்தில் ரஜ்ஜுபுத்தி போல வஸ்துவல்லாததில் வஸ்து எனும் புத்தி தோற்றல் சுபாவ மாதலால், அகண்டமாய், நித்தியமாய், அத்வைதமாய், தன் நிர்மல ஞான தேஜஸால் சுயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அனந்த வைபவமுள்ள ஆத்மாவை, சூரியனை ராகு மறைத்தல் போலவே தமோமயமான இவ் வாவரண சக்தி மறைக்கவும், புருஷன் தன் சொரூப ஞானத்தை மறந்து, மோகமா முதலையால் விழுங்கப்பட்டவனுய், அம்மோகத்தால் தானல்லாத சரீரத்தைத் தானுக எண்ணிக் காமக் குரோ தாதிகளுடன் கூடி புத்திகெட்டு அப்புத்தியி னவஸ்தைகளனைத்தையும் தன்னதாக வபிமானித்து அதனுல் விஷய விஷம் நிரம்பிய அபார சம்சார சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தும் எழுந்தும் ஓர் கதியின்றிப் பிரமிக்கும்படி ரஜோ குண விக்ஷேபசக்தி மகத்தான துன்பஞ் செய்து வைக்கின்றது. சூரியனது கிரணத்தா லுண்டான மேகபங்திகள் அச் சூரியனை மறைத்துப் படர்ந்து விருத்தியாதல் போல, ஆத்மாவில் அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அகங்கார பந்

தம் அவ்வாத்மாவை மறைத்துத் தானும் விருத்தியாகின்றது. மழைக்காலத்தில் மேகங்களால் சூரியன் மறைபட்ட தினத்தில் பனியும் குளிர்காற்று மதிகமாய் ஜனங்கட்குத் துக்கந் தருவது போல, தமோகுண ஆவரணசக்தி ஆத்மாவை மறைக்கும்போது ரஜோகுண விக்ஷேப சக்தி அவ்வஞ்ஞானியை மோகத்தால் தானல்லாத் தேகந் தானுக மயங்கச்செய்து நானுவித துக்கங்களால் மிகவுந் துன்புறச் செய்வதால், இவ்விரண்டு சக்திகளாலுமே புருஷனுக்குப் பந்தம் வந்தடைந்ததாகும். இச்சம்சார விருக்ஷத்திற்குத் தமஸ் (ஆவரணம்) பீஜம்; தேகாத்மபுத்தி அங்குரம்; ராகம் தளிர்; கர்மம் ஜலம்; தேகம் அடிக்கட்டை; உயிர்கள் சாகைகள்; இந்திரியங்கள் அவற்றின் நுனிகள்; விஷயங்கள் புஷ்பங்கள்; நானு கர்மத்தா லுண்டாம் நானுவித துக்கம் பழம்; அம்மரத்திலுள்ள ஜீவன் இதனைப் பக்ஷிக்கும் பக்ஷி. அஞ்ஞானத்தா லுண்டாய் ஜீவர்க்கு ஜன்ம மரண ஜராதுக்காதிகளை மேன்மே லுண்டாக்கும் இந்த அனுத்ம சம்சாரபந்தம் உற்பத்தியின்றிய அனுதியே யாயினும், சுருதியைப் பிரமாணமென நம்பி, அதனுற் கூறப்படும் ஸ்வதர்மங்களை நிஷ்காமமா யனுஷ்டிக்குமதனுல் உண்டாகு மந்தக்கரண சுத்தியோடு நிரந்தரம் செய்யும் தியானத்தால் மாலின்யமின்றித் தீட்டப்பட்ட ஆத்மாபரோக்ஷ ஞான மென்னுங் கூரான வாளினுல் சமூலம் நாசமாம். அதன்றி மற்ற அஸ்திர சஸ்திரங்களாலும், வாயு அக்கினிகளாலும், கோடி கர்மங்களாலும் அதனைச் சேதிக்க சக்கியமாகாது.

ஆத்மா, தன் அஞ்ஞானசக்தியின் காரியமான அன்னமயாதி பஞ்ச கோசங்களால் மூடப்பட்டு, பாசிப் படலத்தான் மூடப்பட்ட வாபிஜலம் போல சுத்தமாய்த் தோற்றவில்லை. ஜலத்தினின்றும் அப்பாசிக் கொத்தினைத் தள்ளும்போது பரிசுத்தமாய், தாக தாபங்களை நீக்கிப் புருஷனுக்குப் பரம சௌக்கிய முண்டாக்கும் அந்த ஜலம் போல, சூக்ஷ்மபுத்தியால் ஆத்மாவினின்றும் திருசிய பஞ்ச கோசங்களை நேதி, நேதி (இதல்ல) எனவே பிரித்துத்

தள்ளும் அபவாதத்தால் முஞ்சம் புல்லின் மத்தியில் இஷீகை (தண்டு) போல அந்தத் தேகாதி திருசிய வர்க்கங்கட்கு விலக்ஷணமாய், பிரத்தியக்காய் (ஆந்தரமாய்), பரிசுத்தமாய், ஏகரஸமாய், அசங்கமாய், அக்கிரியமாய், சதாநந்த சொரூபமாய், சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவை யறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவிற் கற்பித சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவே யாதல்போல ஆத்மாவிற் கற்பிதமான அத்திருசிய வர்க்கங்களும் ஆத்மாவேயெனப் பிரவிலாபித்து, ஆத்மா மாத்திரமாய் எவனிருக்கின்றுனே அவனே முக்தன். ஆதலால் விவேகி, தன் பந்தமோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஆத்மானுத்ம விவேசனம் செய்யவேண்டும். அதனுல் சச்சிதானந்த சொரூபமான தன்னையறிந்து ஆனந்த மடைகின்றனன். அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்னும் பஞ்சகோசங்களுள்:-

அன்னத்தா லுண்டாய், அன்ன முண்பதால் விருத்தியாய், அன்னமின்றேல் நாசமுறு மிந்த ஸ்தூல தேகம் அன்னமயகோசம். தோல், ரத்தம், மாம்சம், மேதஸ், அஸ்தி, மலம், மூத்திரம் இவைகள் கூடி மிகவும் அசங்கியமாய், முன்னும் பின்னு மின்றி மத்தியத்தில் மாத்திரந் தோன்றி, க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் விகாரமுற்று, ஓர் நியமமுமில்லாமல் கடம்போல் திருசியமாய், ஜடமாய், நானுவாய், நியம்யமாய் (ஏவப்படத் தக்கதாய்) இருக்குந் தேகம், சுபாவத்திலேயே இதற்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், அங்கங்கள் (பாணி, பாதாதி) நசிக்கினும் அவ்வச் சக்திகள் நாசமாகாது ஜீவித்திருப்பது போல, அஸ்த பாதாதி அவயவாகாரமான சரீரம் நசிக்கினும் நாசமுருத நித்தியமாய், பரிசுத்தமாய், தேகம்—ஷட்பாவ விகாரங்களான அதன் தர்மம், கர்மம், அவஸ்தை யிவற்றை சாக்ஷிமாத்திரமா யிருந்து சுயமறிந்து கொண்டு நியாமகமா (ஏவுகிறதா) யிருக்கும் ஆத்மாவாதல் எங்ஙனம்? ஒருபோது மாத்மாவாகாது. ஜடனுன மூடன் துவக்கு, மாம்ச, அஸ்தி, மல, மூத்திர ராசியான தேகமே அகமென நினைப்பன். சிறிது விவேகமுள்ள கர்மஞானி

தேகம், ஜீவன் இரண்டையுங் கூட்டி நான் என்றெண்ணு வன். விசாரசீலனுய்த் திருடமான விவேக ஞானமுள்ள மகாத்மா, இத்தேக விலக்ஷணமாய்த் தன்மயமாகவே யிருக் கும் பரமார்த்த பிரஹ்ம சொரூபமாகவே தன்னை எப் போது மறிவான். தேகாத்ம புத்தியே மனுஷ்யர்க்கு ஜன் மாதி துக்கபீஜ மாதலால், உன் சாயாசரீரம், பிரதிபிம்ப தேகம், மனோராஜ்யவுடல், சொப்பனவுடம்பு இவைகளில் ஆத்மபுத்தி வைக்காததுபோல, தோல், மாமிச, எலும் பாதி விகாரமான இத்தூலதேகத்திலும் ஆத்மபுத்தி சிறிதும் வையாது, பிரயத்தனத்தால் அதனை நீக்கி, சர்வாத்மக, சச் சிதானந்தகன, நிர்விகற்பப் பிரஹ்மத்தில் ஆத்ம புத்தி வைத்ததால் மனதை நாசஞ் செய்து பரம சாந்தி பெறுவா யாக. பின்னை யுனக்குப் பவமேயில்லை. வேதாந்தார்த் தங்களை நன்குயறிந்த வித்வானுயினும் பிரமையினுல் அசத்தான தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை எதுவரை விட மாட்டானே அது பரியந்தமவனுக்கு மோக்ஷம் என்னும் வார்த்தையுங்கூடி யில்லை.

கர்மேந்திரியங்க ளைந்துடன் பிராணன் சேர்ந்து பிரா ணமயகோசம். முற்கூறிய அன்னமயகோசம் இப்பிராண மயத்தாற் பூர்ணமாய் (நிரம்பி)த் தன் கிரியைகளிற் பிர விருத்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய், அதனைப்போ லவே யுள் வெளியிற் போக்குவரத் துள்ளதாய், இஷ்டம், அநிஷ்டம், அந்நியம் தனது என்றென்றுங் கிஞ்சித்து மறியாது பரதந்திரமா யிருத்தலின் இப்பிராணமயகோச மும் ஆத்மாவாகாது.

ஞானேந்திரியங்க ளைந்துடன் கூடின மனமே மனோ மயகோசம். இது, என்னது, யான் என்று வஸ்து விகற்ப காரணமாய், நாமாதி நானு விருத்தி பேதத்தோடுங் கூடி மகாபல முள்ளதாய், முற்கூறிய பிராணமயகோசத்திற் பூர்ணமாய் அதனை முற்றும் பரவியிருக்கும். பஞ்சேந்திரி யங்க ளென்னும் பஞ்சஹோதாக் (ஹோமம் செய்வோர்) களால், சப்தாதி விஷயங்களாகிற நெய்யினுலும், வாசனைக

ளாகிற சமித்துக்களினுலும் வளர்க்கப்பட்டு மிகவும் ஜ்வலிக்கின்ற மனோமய அக்கினி, இந்தப் பிரபஞ்ச மெல்லாந் தகிக்கின்றது (தாப முண்டாக்குகின்றது). மனத்தை யன்றி வேறு அவித்தை யில்லை. அதுவே பவபந்த ஹேது வான அவித்தை. அம்மனம் பெருத்தால் அனைத்தும் விருத்தியாய், அது நசிக்கி லனைத்தும் நாசமாம். முன் யாதொரு வஸ்துவுமின்றிய ஸ்வப்னவஸ்தையில் மனமே தன் சாமர்த்தியத்தால் போக்தா முதலாய்த் தோற்றப் பட்ட ஸ்வப்ன ஜக மனைத்தையும் எங்ஙன முண்டாக்குகின் றதோ, அங்ஙனமே இந்த ஜாக்கிரத்திலும் மனதாலுண் டாய்க் காணப்பட்ட இவை யாவும் அம்மனோ விலாசமே. சுழுப்தியில் மனம் லீனமாகுங்கால் ஒன்றுந் தோன்ருதது யாவர்க்கு மனுபவமாதலால், புருஷனுக் கிச்சம்சார பந்தம் மனக்கற்பித மன்றி யுண்மையில் பவபந்த மில்லை. வாயு தானே ஆகாசத்தில் மேகங்களைச் சேர்த்துப் பின் விலக்கி விடுதல் போலும், மனுஷ்யன் கயிற்ருற் பசுவைக் கட்டிப் பின் னவிழ்த்துவிடுதல் போலும், மனம் முக் குணங்களில் ரஜஸ் தமோ குணங்களைச் சேர்ந்ததால் மலினமாகி, தேகாதி ஸர்வ விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு ராகம் (ஆசை) உண்டாக்கி பந்தத்தையும், . ரஜஸ்தம ஸின்றிய சுத்தஸத்வத்தை அனுசரித்ததால் வந்த அவ் விஷயங்களை விஷம்போ லகற்றும் விராகத்தாலும், விவே கத்தாலும் நிர்மலமாய் மோக்ஷத்தையுந் தருங் காரணமா யிருத்தலால், புத்திமானை முமுக்ஷு அவ்விவேக வைராக்கிய மிரண்டையும் முன்னம் திடமா யடையவேண் டும். மனம் என்னும் நாமமுள்ள மகா வியாக்ரமொன்று (ஓர் புலி), விஷயமாகின்ற மகாரண்யப் பிரதேசத்தில் எப் போதும் சஞ்சரிக்கின்றதால் சாதுக்களான முமுக்ஷுக்கள் அம்மார்க்கமாய்ப் போகவே வேண்டாம். ஜீவனுக்கு ஸ்தூல சூக்ஷ்ம விஷயங்க ளனைத்தையும், சரீர வர்ண ஆசிரம ஜாதி பேதங்களையும், குணம் கிரியை ஹேது பலன் இவைகளை யும் மனமே யெப்போதுந் தோற்றுவிக்கின்றது. இவ்வற்ப

மனம், அசங்க சித்ரூப வஸ்துவை மோகிப்பித்து, தேக இந்திரியப் பிராண குணங்களாற் பந்திப்பித்து, தன்னுற் செய்யப்பட்ட கர்மபல போகத்தில் நான், எனது எனவே சர்வதா பிரமிக்கச் செய்கிறது. அத்தியாச தோஷத்தால் மனமே புருஷனுக்கிப் பொய்யான சம்சார பந்தத்தைக் கற்பிக்கின்றது. ராஜஸ, தாமஸகுண தோஷங்களுடன் கூடின அவிவேகிகட் கிதுவே ஜனனமாதி துக்கங் கொடுக்கும் மூலகாரணம். வாயுவால் மேக மண்டலம் சுழல்வது போல மனதால் இஜ்ஜக மனைத்தும் பிரமை கொண்டு சுற்றுகின்றதல்லவா! இதனுலேயே தத்துவ வித்துக்களான பண்டிதர்கள் மனத்தையே அவித்தை யென்பர். ஆகை யால் முமுக்ஷு, தன் பிரயத்தனத்தால் இம்மனதைச் சோதிக்கவேண்டும். இது சோதனை செய்யப்பட்டு சுத்த மாம்போது மோக்ஷம் கரதலக்கனிபோ லாகும். மோக்ஷ மாத்திரத்திலுள்ள ஆசையால் இதர விஷயாசையை நிர் மூலமாக்கி சர்வ கர்மங்களையும் துறந்து சிரத்தையோடு நிரந்தரம் சிரவணுதி நிஷ்டனுயுள்ளவனே மனத்தின் சஞ்சல சுபாவத்தை நிவிருத்திப்பன். ஆதியந்த முள்ளதாய், பரிணுமியாய், துக்காத்மகமாய் திருசிய விஷயமா யிருத்த லின் இம் மனேமய கோசமும், திரஷ்டாவாய்ப் பரமமா யுள்ள ஆத்மாவாகாது.

பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடிய புத்தியே விஞ் ஞானமயகோசம்; இது புருஷனுக்கு சம்சார காரணமாய், பிரகிருதி விகாரமாய், அனுதியாய், சித் பிரதிபிம்பத்தைச் சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்கும் அகங்கார சுபாவனுன ஜீவரூபமாய், விருத்தியோடு கூடிய கர்த்தாவாய், ஞானக்ரியைக ளுள்ளதாய், சர்வதா தேகேந்திரியாதிகளை நானென்றும் அவற்றின் ஆசிரம, தர்ம, கர்ம, குணங்களை என்னதென்றும் மிகவும் அபிமானித்து, பூர்வவாசனைக்குத் தக்கபடி புண்ய பாப கர்மங்களைச் செய்து, அக் கர்மானுசார மாய் ஊர்த்துவ அதோ லோகங்களிற் போவதும் வரு வதுமா யலைந்து திரிந்து நானுவிசித்திர யோனிகளிற்கூடி,

ஜாக்ர ஸ்வப்னுதி யவஸ்தைக ளுற்று, சுகதுக்கங்களாகிற அக்கர்ம பல போகங்களைப் புஜிக்கின்றது. இவ் விஞ்ஞான மயாதி கோசங்கட்குள் ஹிருதயத்திற் கூடஸ்தனுய், சுயஞ் ஜோதியாய் ஸ்புரித்து (விளங்கி)க் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, சுபாவமாகவே ஏக சத்திய சர்வாத்மக பரிபூர்ண நிர்விகார பரமாத்மாவா யிருந்தும், தன் சந்நிதான சாமீப்ய விசேஷத்தால் மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதியா யிருக்கும் இவ் விஞ்ஞானமயகோச புத்தியின் அத்தியாச தாதாத்மியத்தால் (பொய்க் கூட்டுறவால்) மித்யா பரிச் சேத மடைந்து, 'அக்கோசமே நான்' என்று, மண்ணின் வேருகக் குடத்தைக் காண்பது போலத் தன்னைத் தனக் கன்யமாகவும், கர்த்தா போக்தா வாதியாக, அயவிகார முற்ற நிர்விகார அக்கினிபோல அவ் வுபாதியின் தர்மங் களைத் தானடைந்ததாகவும் மதித்து பிரமையினுல் சம் சாரத்தை யடைகின்றது."

என்றுரைத்த குருவை நோக்கி, "குருமூர்த்தி! பர மாத்மாவுக்குப் பிராந்தியாலேனும், மற்ற எதனுலேனும் அனுதி ஜீவபாவம் தோன்றிற் றெனின் அவ்வனுதி யுபா திக்கு அந்தமு மில்லையாமே. இன்றெனின் ஜீவபாவமும் நித்தியமாய், சம்சார பந்தமும் நீங்காதே. அங்ஙனமாயின் இதன் மோக்ஷமுற லெங்ஙனம்? இதனை யருள் செய்ய வேண்டும்" எனக் கேட்ட சிஷ்யனைப் பார்த்து, "வித்வா னை சிஷ்யா! நன்ருய்க் கேட்டனை. யான் கூறு முத்த ரத்தை சாவதானமாய்க் கேள். பிராந்தி மோகத்தாற் கற் பிதமான வஸ்துக்களை யெல்லாம் பிரமாணத்தால் நன்ருக விசாரிக்குங்கால், ரஜ்ஜுவில் பிராந்தி காலத்தில் தோன்றி அப் பிராந்தி நாசத்தில் நாசமுறும் சர்ப்பாதிகள் போல, பிராந்தி யுள்ளவரை தோற்றுமவை அப் பிராந்தி நீங்கவே யதார்த்த வஸ்து வாகாது அசத்தாய் நசித்தலால், அசங்க நிஷ்கிரிய நிர்க்குண நிர்விகார நிராகார சச்சிதானந்த பிரத்தியக் ஸாக்ஷி சொரூபமாய், ஆகாசத்தில் நீலாதி போலப் பிரமையாலன்றி யொரு வஸ்துசம்பந்தமு முருத

ஆத்மாவுக்கு பிராந்தி ஞானத்தால் வந்த புத்தியாகிற அஞானதி மித்யா வுபாதியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் கானல் ஜலம் போற் கற்பிதமான அசத்திய ஜீவபாவம், அஞானதியேயாயினும் வஸ்து வாகாமையின், அழுக்குஜலத்தி னழுக்கை நீக்கவே நிர்மலமாய்த் தோன்றும் ஜலம் போல ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தால் ஆத்மாவினின்றும் அஞானதி யவித்தை, அதன் காரிய அஹங்காராதி யசத்துபாதிகளை நேதிசெய்து நீக்கும் போது நிர்மலமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும் சுருதி சம்மத பிரஹ்மாத்மைக்கிய சத்திய ஞானத்தா லப் பிராந்தி நசிக்கவே, அஞானதி பிராகபாவம் அந்தமுறல் போலவும், ஜாக்கிரத்தில் சொப்பனப் பிராந்தி நஷ்டமாதல் போலவும் சமூலம் (அஞானதி யவித்தையாதி யுபாதிகளோடு) நாசமடையும். ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தாலுண்டான சத் திய ஞானத்தாலன்றி மற்றவையால் அசத்திய ஜீவபாவ பந்த மோக்ஷ முண்டாகாததால், நீயும் விவேகித்து அகங் காராதி யசத்துக்களையகற்று. இந்த விஞ்ஞானமய கோசமும் விகாரியாய், ஜடமாய், பரிச்சின்னமாய், திருசியமாய் விய பிசாரியாய் (ஒருபடித் தாயிராததாய்) இருத்தலின் சிரேஷ் டமான ஆத்மா வாகாது. அநித்யம் நித்திய மாகுமா?

பிரஹ்மானந்தப் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடின அவித் யா விருத்தியே ஆனந்தமயகோசம். ஜாக்ர ஸ்வப்னங் களி லிஷ்ட முண்டாகும்போது தோன்றிப் பிரியம், மோதம், பிரமோதம் (விஷய தரிசன, லாப, அனுபவத் தால் முறையே யுண்டாகும் சந்தோஷம்) என்னும் பேதத் தால் சகல ஜீவர்களாலும் ஸ்வல்பமா யனுபவிக்கப்பட்டு, சுழுப்தியிற் பிரயத்தன மின்றியே ஆனந்தமயமா யனு தினம் சுகிப்பதால் விசேஷமா யனுபவிக்கப்படுவதான இவ் வானந்தமய கோசத்தின் பூர்ணனுபவமே ஸாதுக்க ளாகிய விவேகிகள் சர்வதா அடைவதாம். ஸோபாதியாய், பிரகிருதி விகாரமாய், புண்ணிய காரியமாய், விகார சங்கா தங்களினுட்பட்டதா யிருத்தலின் இவ் வானந்தகோசமும் பரமமான ஆத்மா வாகாது.

இப் பஞ்சகோசங்களையும் ஆத்மா வன்றென நீக்குங் கால் அவ் வபவாதத்தின் முடிவில் இவற்றின் விலக்ஷண மாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், சுயஞ்ஜோதியாய், நிர் விகார நிரஞ்ஜன நித்ய போதானந்த சொரூபமாய், திருசிய கடமுமாகாது அதன் தர்மமுமுருது அதனை யறிந்துகொண் டிருக்கும் தேவதத்தனைப் போல, திருசிய பஞ்சகோசங்களு மாகாது அவற்றின் தர்மமு மடையாது அவற்றை யறிந்து கொண்டு ஏகமாய் மிஞ்சித் தோன்றும் இவ் வாத்மாவையே 'அஹம்' என அறிய வேண்டும்" என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து சிஷ்யன்,

"குருவே! இப் பஞ்சகோசங்களும் சுத்த மித்தை யென யூகத்தால் நேதிசெய்து நீக்கிய பின், சுத்த சூன்ய மன்றி 'நான்' என்று ஒன்றுங் காணேமே. ஆதலால், 'அஹம்' என்றறியத்தக்க ஆத்மவஸ்து வேறேதிருக்கின் றது?" என்று வினவ, குரு, "வித்வானுன சிஷ்யா! நீ விசாரத்தில் ஸமர்த்தனுதலா லுண்மை சொன்னுய். "எது எதனை 'இது' என அறிகின்றதோ அது அதற்கு சாக்ஷி; அறியாதது சாக்ஷியன்று" என்னும் நியாயத்தால், அஸ் திரமாய் நானுரூப விகாரத்தோடு கூடிய அஹங்காராதி திருசிய வஸ்துக்களின் பாவத்தை (இருப்பை)யும், அவற்றின் அபாவரூபமான சூன்யத்தையும் இவற்றின் மேல் ஞான சொரூபமா யிருந்தறிவதால் அவற்றின் சாக்ஷியாய், மேலே தன்னையறிதற் கொன்றின்றித் தன்னைத் தன் தேஜஸால் தான்ருனே யறிவதால் தனக்கும் சாக்ஷியா யிருந்து, ஜாக்ர ஸ்வப்ந சுழுப்திகளில் ஏகமாய், பிரத்தியகாத்மா வாய், ஹிருதயத்தில் 'அஹம், அஹம்' என்று ஸதா தானுகவே ஜ்வலித்துக்கொண் டிருக்கும் நித்திய ஞானு னந்த ஆத்மாவை அதி சூக்ஷ்ம புத்தியால் 'அஹம்' (நான்) என்றறிவாயாக. மூடன், கட ஜலத்தில் தோன்றும் சூரியப் பிரதிபிம்பத்தை சூரிய னென்பான்; விவேகி, கடம் ஜலம் பிரதிபிம்பம் இவற்றை விட்டு, ஆகாசத்தில் ஏகமாய்த் தாக்கற்று இம் மூன்றையும் பிரகாசிப்பித்து சுயம் பிரகா

சித்துக் கொண்டிருக்கும் சூரியனை யுள்ளபடி யறிவான். அதுபோல, அஞ்ஞனய மூடன், பிராந்தியால் தேகத்தின் கண் புத்தியுபாதியில் தோற்றும் ஆத்மப் பிரதிபிம்ப ஜீவனை அஹமென் றெண்ணுவன்; விவேக ஞான வித்வான், தேகம் புத்தி சிதாபாச மிவற்றைவிட்டு, ஹிருதயாகாசத்தில் ஏகமாய், இவையாவு மறிந்துகொண்டு நித்தியமாய், சர்வத்திலும் நிறைந்து அச் சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பித்து சூக்ஷ்மமாய், வியாபகமாய், ஸத் அஸத்துக்கு விலக்ஷணமாய், உள்வெளி யின்றிச் சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் அகண்ட ஞான சொரூபமான தன் நிஜரூப ஆத்மாவை நன்ருய் விசாரித்தறிந்து அதனுல் நிர்மலனுய், ஜனன மரணுதிகளற்று ஒன்ருனும் பயமின்றி துக்கரகிதனுய், நிச்சலானந்தகன சொரூப மாகின்ருன். ஸத்ய ஞான அனந்த ஆனந்த ஏகரஸ நித்திய நிரந்தர ஸ்வதஸித்த சுத்த பிரத்தியக் அபின்ன பிரஹ்மத்தை யுள்ளவாறு அகமென அனுபவமா யறிந்த ஞானி மீண்டும் இச் சம்சார மடைதலின்றி அவ்வத்வைதானந்தப் பிரஹ்மமே யாவதால், 'பிரஹ்மாஹம்' என்னும் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஞானமே சம்சார பந்தத்தினின்றும் முக்திபெற முக்கிய காரணம். இந்த பிரஹ்மாத்ம ஞானத்தையன்றி பவபந்த மோக்ஷத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு வேறு வழியில்லை யாதலால், நீயும் 'அஹம் பிரஹ்மம், பிரஹ்மாஹம், பிரஹ்மைவாஹம்' என்று உன்னை யனுபவமா யெப்போது மறி.

இந்தப் பிரஹ்மம், தன்னில் வேறு வஸ்து வின்மையின் பரமாத்வைதமாம். மிருத்காரிய கும்பத்திற்கு மண்ணுருவத்தை யன்றி வேறு ரூப மின்மையின், மண்ணை யன்றி யன்யமாய்க் கடத்தைக் காட்ட எவனும் சமர்த்த னுகாமையால், மோகத்தாற் கற்பிதமாய் நாமமாத்திரமா யிருக்கும் அசத்திய கும்பம் சத்திய மண்மாத்திரமா யதற் கற்பமும் பின்னமின்றி யிருத்தல் போலவும், அதிஷ்டானத்திற் கற்பிதமா யன்யம்போற் ருேற்றும் யாவும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானமே யாரோபமெனத் தோன்றலால், ரஜ்ஜு

ஸர்ப்பம்போ லுண்மையிலின்றி சுத்தப் பொய்யாகத் தோற் றுமவை, ஆரோப ரஜதம் தன் அதிஷ்டான சுக்திக் கன்ய மின்றி யச் சுக்தியே யாதல்போ லவ்வதிஷ்டானத்திற் கன்யமின்றி யதிஷ்டானமே யாதல் போலவும், பிராந்த ஞன மூடனுக்கு, அஞ்ஞானப் பிரமையால் நாஞரூப இச் சர்வ ஜகமாய் எதுவெது திருசியமாய் சத்தியம் போற் ருே ன்றுகின்றதோ, சாதுவே! யதார்த்த ஞான தசையில் பிரஹ்ம காரியமாய் அவ் வதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்திற் கற் பிதமா யன்யமாய் சத்யம் போற் ருேற்றுமச் சர்வமும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மமே யாரோப ஜகமெ னத் தோற்றலால், நாம மாத்ரமாய் அற்பமு மோர் பொரு ளாயிராது சுத்த மித்தையாய், அவ் வதிஷ்டானப் பிரஹ் மத்திற் கன்யமாகாது உதயாஸ்தமன ரஹித அச்சச்சிதா னந்தப் பிரஹ்மமாத்ரமாகவே யிருக்கின்றது. அன்றியும், பிரஹ்மத்திற் கன்யமாய் ஜகம் சத்தியமாயிருக்கிறதெனின் பிரஹ்மத்தின் பரிபூர்ணத்வத்திற் கானியும், 'இப்பிர பஞ்ச மனைத்தும் பிரஹ்மமே' என்றுரமாய் அதர்வண சுருதியிற் கூறும் வேதத்திற்கு அப்பிரமாணத்வ ஸித்தி யும், 'சர்வ பூதங்களு மென்னிலில்லை; ஏகனும் யானு மவற்றி லில்லை' என்றுரைத்த சர்வஜ்ஞனை ஈசுவரனுக்கு அசத் திய வாதித்வமும் வரும். இம் மூன்று தோஷங்களும் ஸாதுக்களான மகான்களுக்கு சம்மதமாகாது. அதுவு மன்றி சுழுப்தியிலும் ஜகம் சிறிதும் தோன்ருது, முற் கூறியபடி விசாரிக்கில் சொப்பன ஜகம்போல வெறும் பொய்யாய்ப் போதலின், அங்ஙனம் கூறும் மோகமரு அம்மூடர் வசனம் தூங்குவோனது பிதற்றல்போ லசத்திய மாம்; அதனுல் பிரஹ்மமே எங்கும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக் கின்றது. அத்விதீயமாய், அரூப அக்கிரிய அவ்யக்த அவ் விய்ய அப்பிரமேய ஆதியந்தரஹித சத்திய சாந்த பரிசுத்த ஆனந்தரஸ சொரூபமாய், மாயையாற் செய்யப்பட்ட சர்வ பேதங்களு மின்றி நித்ய நிரந்தர நிஷ்களை நிரஞ்ஜன நிர் நாம நிர்விகற்ப சுயஞ்ஜோதியாய், ஞாதிரு ஞான ஞேய

மென்னுந் திரிபுடிசூன்ய கேவல அகண்ட சின்மாத்ரமாய் சதா பிரகாசிக்கு மிந்த பரப்பிரஹ்ம தத்துவத்தை ஞானிக ளறிகின்ருர்கள்.

சிஷ்யனே! பற்றவும் விடவுங் கூடாததாய், மனவாக்கு கட் கேகோசரமாய், அப்பிரமேயமாய், ஆதியந்தமற்ற அப் பரிபூர்ணப் பிரஹ்மமே நாமும், நீயும், மற்ற ஜீவர்களும். இவ்வாறு சோதிக்கப்பட்டுத் 'தத்' 'துவம்' பதங்களா லறியப்பட்ட பிரஹ்ம ஜீவர்க்கு, 'தத்துவமஸி' மகாவாக்கிய மும், இன்னு மனேக மகாவாக்கியங்களும் முறையே, ஈசு வரனது மாயையாதியும், ஜீவனது பஞ்சகோசங்களு மென் னப்பட்ட கற்பித அசத்திய காரண காரிய வுபாதிகளால் சூரியனும் மின்மினியும், ராஜனும் சேவகனும், சமுத்திர மும் கிணறும், மேருவும் அணுவும் போன்று விரோத தர் மங்களுற்று ஏகத்துவ முருத வாச்சியார்த்தத்தால் ஐக்கியங் கூருமல் லக்ஷணைகளில் இங்கு பயனின்றிய ஜகதி, அஜகதி (விட்டது, விடாதது) களைவிட்டு ஜகதஜகதி (விட்டுவிடாத) லக்ஷணையால், 'சோயந் தேவதத்த:' என்னும் வாக்கானது விரோத தர்மங்களை நீக்கி அவனது ஏகத்வ மறிவிப்பது போல, பிரஹ்மத்திற் கற்பித துவைதத்தை நிஷேதிக்கும் அச்சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் விவேக ஞானத்தாலும் ரஜ்ஜுசர்ப்பம், சொப்பனம் போலக் கற்பிதமாய், அசத் தியமான திருசிய விருத்த வுபாதிகளை யிரண்டிடத்தும் 'நேதி, நேதி' என யுக்திகொண்டு நீக்கவே, முறையே ராஜ்யபார கேடயாதி ராஜசேவகரது உபாதிகளை யகற்றும்போது, ராஜ சேவகரின்றி மனுஷ்யத்வத்தா லொன்ருவது போல, ஈசுவர ஜீவரின்றிச் சின்மாத்ரமாய், அகண்டைகரசமாய் விருத்தமின்றிச் சேஷித்து (மிஞ்சி) நின்ற சுத்தமான லக்ஷ் யார்த்தத்தால் சுபாவ ஐக்கியத்தை நன்ருய்க் கூறுகின் றன. இந்தப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய வகண்ட பாவத்தை மஹத்துக்களான ஞானிகள் பரிசயிப்பதால், நீயும் தேகாதி யசத்துக்களை நானன்றென நன்ரு யபவாதித்து, சுத சித்தமாய் ஆகாசம்போ லதிசூக்ஷ்மமாய் எப்போதும் பிர

காசிக்கும் சத்திய ஞானனந்த பரிபூரண பிரஹ்மமே நானெ ன்று தெளிவான புத்தியா லுன்னை யறி.

மண்ணிலுண்டாய் மண்மயமாகவே யிருக்கும் கடாதி சகலமும் மண்மாத்ரமே யாதல்போல், சத்ரூபப் பிரஹ்மத் திலுண்டாய் பிரஹ்மமயமாகவே யிருக்கும் இவ்வுலகனைத் தும் பிரஹ்மமாத்ரமாயும், சொப்பனத்தில் நித்திரையாற் கற்பிக்கப்பட்ட தேச கால விஷய ஞாதுரு முதலிய சர்வ மும் மித்தை யாதல்போல், இந்த ஜாக்கிரத்திலும், தன் னஞ் ஞானத்தாற் கற்பிக்கப்பட் டன்யம்போற் ருேன்றும் தேக கரண பிராண அகங்காராதி ஜகம் சுத்த மித்தையாயு மிருத்தலால், தன்னிலன்யமா யெதுவுமின்றி சத்தியமாய், ஆத்மாவாயிருக்கும் அதிசாந்த நிர்மல அத்வைதப் பிரஹ்ம மெதுவோ சத்தியமாக, 'அது நீ யாகிருய்' (தத்துவமசி). ஜன்மாதிஷட்பாவ விகாரங்களும், ஜாதி நீதி, குல கோத் திர, நாம ரூப, குறி குண, குண (நல்ல) தோஷ, ஆதி வியாதி களும், பசி தாக சோக மோக ஜரா மரண மென்னும் ஷடூர்மிகளும், தேச கால விஷயாதிகளுமின்றி, சகல வாக்கு களாலு மறியப்படாது ஞானக்கண்ணு லறியப் படுவதாய், யோகிகளது ஹிருதயத்தாற் பாவிக்கப்பட்டு மற்றக் கரணங்களாற் பாவிக்கப்படாததாய், ஸ்தூலபுத்தி அறிதற் கரியதாய், பிராந்தி கற்பித மித்யா ஜகத்திற்கும் தனக்குந் தானே யாசிரயமானதாய், ஜகத் சிருஷ்டி ஸ்திதி நாச ஹேதுவாய், காரிய நாஞரூப சர்வஜகத்திற்கும், தனக்கும் வேறு காரண மின்றிய பரம காரணமாயினும் காரண காரிய விலக்ஷணமாய், ஸத் அஸத் விலக்ஷணமாய், க்ஷர (மாயா கார்யம்) அக்ஷர (மாயை) விலக்ஷண பரமாக்ஷர மாய், பிரமையால் சுவர்ணம் போல் நாம ரூப குண விகார பேதமாய்த் தோற்றினுலும் நிர்நாம நிரூப நிர்க்குண நிர் விகார நிர்ப்பேதமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் நிச் சலமாய், நித்ய நிஷ்கள நிரஞ்ஜன நிருபம நிர்விகற்ப நித்ய முக்த அவ்யய அஞதி பரிசுத்த பராத்பர பிரத்தியக் அகண்ட பரிபூரண சத்திய ஞானகன அனந்த ஆனந்த

ஏகரசமா யுள்ள பிரஹ்ம மெதுவோ சத்தியமாய் 'அது நீ யாகிருய்' (தத்துவமஸி). இவ்வர்த்தத்தை யுக்தியோடு சூக்ஷ்ம புத்தியால் ஹிருதயத்தில் பின்னமின்றி நிச்சலமாய் எப்போதும் சிந்தை செய். அதனுல் கரதல ஜலம்போற் சம்சயமின்றிய தத்துவஞான முண்டாகும். சேனு சமூக மத்தியில் அரசனைப் போல் தேகாதி சங்காதங்கட்குள் ஞான மாத்ரமா யிருக்கும் பிரஹ்மரூப ஆத்மாவை விவேசித்தறிந்து, அதற்கன்யம் போற் ருேன்றும் திருசிய வர்க்கங்களை அவ்வஸ்துவாகவே பிரவிலாபித்து, அவ்வாத்மாவாகவே எப்போது மிருப்பதா லானந்தமுற் றுபசாந்தனுவாய்.

புத்தியாகின்ற குகையிலே ஸத் அஸத்துக்கு விலக்ஷணமான அத்விதீய சத்தியப் பிரஹ்மவஸ்து இருக்கின்றது. எவன் அவ்வஸ்துவாகவே எப்போதும் அந்த ஹிருதய குகையில் ஸ்திரமாய் வசிக்கின்ருனே அவனுக்குப் பின்னர் சரீரகுகையிற் பிரவேசமே யில்லை (பிறப்பில்லை).

இவ்வாறு வஸ்துவை யறிந்தாலும், சம்சார காரணமாய், நான் கர்த்தா, போக்தா என மிகவுங் கெட்டிப்பட்டு மகா பலமுள்ள அனுதி வாசனை அடிக்கடி தடையாக வரும். சுவாத்தும திருஷ்டியால் ஸ்திரமாகத் தன்னிலை நின்று சிறிதும் தவிராத தன் பிரயத்நத்தால் வரும் அவ்வாசனைகளை அப்போதே யடக்கிவிடு. வாசனுக்ஷயத்தைத்தான் வசிஷ்டாதி முனீசுவரர் முக்தியென்பர். லோகவாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திர வாசனைகளால் ஆத்மஞானம் உள்ளபடி தோன்ருது. அன்றி 'சம்சார காராக்கிருகத்தி (சிறைச் சாலையி)னின்று மோக்ஷமுற (விடுபட) இச்சிப்பவர்க்கு இவ்வாசனுத் திரயமும் இருப்பு விலங்கு' என் றறிஞரு முரைப்பதால், லோகப்பற்று சாஸ்திரப் பற்றுடன், தேகத்தைப் பிராரப்தம் போஷிக்கு மென்னுந் திட நிச்சயத்தால், தேகப்பற்றையும் விடுத்து, மகா தைரியவானுய்ச் சலிப்பின்றி மிக முயற்சித்து, சத்துவ ரஜோ குணங்களால் தமோ குணமும், மிசிர சத்துவத்தால் ரஜசும், சுத்தத்தால் மிசிரமும் போவதால் சுத்த சத்வத்தை யனுசரித்தவனுய்,

சாவதான சித்தத்தோடு 'தத்துவமஸி' முதலிய மகாவாக்கியங்களால் ஜீவப் பிரஹ்ம அபேதங் கூறும் சுருதிப்பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும், ஸ்வானுபவத்தாலும், 'நான் ஜீவனன்று, புத்தி விருத்தி சாக்ஷியாய் அஹமென அனுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ணப் பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமே நான்' என்னும் அகண்டப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய விருத்தி ஞானத்தை, இத்தேகத்தில் அகம் புத்தி சேஷமில்லாது நாசமுறும் வரையிலும், சொப்பனம்போ லிஜ்ஜீவஜகத்தோற்றம் விளங்கும் பரியந்தமும், பிக்ஷையெடுத்தல் ஜலமலவிசர்ஜ்ஜன மன்றி தியானிக் கற்பமும் வேறு வேலையின்மையி னெல்லாக் காலத்திலும், நித்திரை லோகவார்த்தை சப்தாதி விஷயங்கள் இவற்ருல் சுவாத்துவ சிந்தனையை மறத்தலுக்குச் சிறிது மிடங்கொடாமல் நிரந்தரமாய் ஹிருதயத்தில் அனுசந்தானிக்கும் ஏகாத்தும நிஷ்டாபலத்தால், வாசனையற்று வஸ்துவில் திடபுத்தி யுண்டாதற் பொருட்டு, அவ்வாசனு வேகத்தால் ஒவ்வோர்கால முண்மைபோற் ருேன்றிவரும் தேகேந்திரியாதிகளில் நான், எனது என்னும் எண்ணமாகின்ற அத்தியாச மனைத்தையும் அடியோடு நீக்கிவிடு. ஜலாதி சம்பந்தத்தால் தோன்றும் துர்க்கந்தத்தால் மறைபட்டது போன்றிருக்கும் அகிற்கட்டையின் சுபாவ சுகந்தம், அக்கட்டையை அரைப்பதால் துர்க்கந்தம் நீங்கவே சுயமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல, இந் நிரந்தர ஞானுப்பியாச மென்னும் அரைத்தலால், மனம் ஆத்மாவில் லயிக்கு மவ்வளவே வாசனையும் நீங்கலால், சந்ததம் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் யோகிகட்கு மனம் நாசமுற, அதனுல் ஹிருதயத்துள்ள அநாத்ம பாஹ்ய வாசனைகள் நிச்சேஷமாய் நீங்கவே, அவ் வாசனு ஜாலத்தால் மறைபட்டது போன்றிருந்த பரம ஆத்மானுபூதியும் பிரதிபந்தமின்றி சந்தனகந்தம்போல நிர்மலமாய், சுயமே பிரகாசிக்கும்.

சர்வப் பிரகாரத்தாலும் திருசியமாய்த் தோன்றும் அகங்காராதி சர்வமும் பொய்யாய், விகாரியாய், க்ஷணிக

மாய்க் காணப்படுவதால், சர்வத்தையு மறிதல்கூடாது ஜட மாயிருத்தலால், இவ்வகங்காராதிகளையும், மனோரத சொப் பன சுழுப்திகளில் அடிக்கடி யில்லாததாய்க் காணப்படு மவற்றின் விகாரங்களையும், சுழுப்தியிலும் நீங்காதிருந்தறி வதால் சுருதி சொல்லும்படி ஜன்மநாசமின்றிய நித்திய மாய், சாக்ஷியாய், நிர்விகாரமாய், சத்து, அசத்து விலக்ஷண மாயிருக்கும் 'அஹம்' பதார்த்தப் பிரத்தியகாத்மா வாகா. ஆதலால் மாதா பிதாக்களின் மலத்தாற் பிறந்த மல மாம்ஸ மய பிண்டமான இப்பிண தேகத்தைச் சண்டாளன்போ லதிதூரத்தில் நீக்கி, இத் தூலத்திலும், புத்திகற்பித இத னபிமானத்திலும், இதிலுள்ள நாம ரூப குல கோத்திர ஜாதி ஆசிரமாதிகளிலும், அங்ஙனமே லிங்க தேகத்திலும், கர்த்திருத்துவாதி யதன் தர்மங்களிலும் அகம் புத்தியை விடுத்து, சத்திய ஞானானந்த ஆத்மாவில் அகம்புத்தி வைத்து, எவ்வஸ்துவில் கண்ணாடியில் நகரப்பிரதிபிம் பம்போ லிஜ்ஜகமெல்லாம் சாயாமாத்திரமாய் விளங்கு கிறதோ அந்த சர்வாதிஷ்டான சுயம்பிரகாசப் பிரஹ்மத் தில் மகாகாசத்தில் கடாகாசத்தைப் போல ஆத்மாவைப் பிர விலாபித்து, 'அது நான்' என்று அபின்னமாய், அரூப அக் கிரிய அத்வைத அகண்ட சச்சிதானந்த சொரூபமான உன் நிஜ ரூபத்தை யனுபவமா யறிந்து, கூத்தாடி தன் நிஜரூப மடைந்து வேஷ ரூபத்தை நீக்கிவிடுதல்போ லிப்பொய் யுடம்பைவிட்டு, இப் பிண்டாண்ட பிரஹ்மாண்டத்தை மல பாண்டம்போல் விசாரித்து அறிவா லகற்றி, அந்நிச்சல அகண்ட பாவத்தால் அகண்ட சுரூப கேவல பிரஹ்ம மாத்ரமாய் சதாகாலமும் சும்மாவிருந்து கிருதகிருத்தியனாய்ப் பரமசாந்தி யடை.

புருஷனுக்கு சம்சாரகாரணமான பிரதிபந்தங்கள னேக மிருக்கினும் முதல்விகாரமாக முளைக்கும் அகங்கா ரமே அவையனைத்திற்கு மாதிகாரணம். அனந்த மகிமை யுள்ள அகண்ட ஏகரச நிர்விகார சத்திய ஞானானந்த மூர்த்தியான வுனக்கு இவ்வகங்காரத்தோடு அத்தியாச

தாதாத்மிய வசத்தாலேயே ஜன்ம மரண ஜரா துக்காதி சம் சாரம் வந்தடைந்ததன்றி சுபாவமாகச் சிறிது மில்லாமை யாலும், தேகத்தில் விஷதோஷம் அற்பமிருக்கினும் ஆரோக்கிய மில்லாதது போல அற்பமேனும் அஹங்காரத் தோடு சம்பந்தமிருக்கும்வரை யாருக்கு மெவ்வளவும் மோக்ஷமென்னும் பேச்சு மில்லாததாலும், தமசால் மூடப் பட்ட மூடபுத்தியால் முன்பு தோன்றிய அகங்காரமும், அதன் காரிய நாஞு விகற்பமும் சேடமின்றி யத்தியந்தம் நசித்தலால் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஸ்திதி பிரதிபந்தமின்றி விளங்கலின், பிரத்தியகாத்ம தத்துவ விவேகத்தால் 'அது நான்' எனவே சுயம்பிரகாச பரிபூர்ண சதானந்த ஸ்வரூப தத்துவத்தை யடைந்து, ராகுவால் விடுபட்டு நிர்மலமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனைப் போல் அவ்வகங்காரமுக் தன் அதுவாகவே சதா பிரகாசிப்பதாலும், ஹ்ருதய மாகின்ற பூமியில் மகாபலமுள்ள அகங்காரமென்னு மதி பயங்கர சர்ப்பத்தாற் சுற்றப்பட்டு, அதன் குணத்திரய மென்னும் சிரத்திரயத்தால் எவருமடையாவண்ணம் ரக்ஷிக் கப்படுகின்ற பூர்ணுனந்தங் கொடுக்கும் பிரஹ்மானந்த மஹாநிதியை, மகாதைரியத்தோடு சுருதிசம்மத அனுபவ ஞானமென்னும் பெரிய வாளினுல் அதன் கோரமான தலை மூன்றையும் வெட்டி அவ்வகங்கார முத்தலைப் பாம்பை முற் றுந் தொலைத்தவனே அடைந்தனுபவிக்க சமர்த்த ஞுதலா லும், நீயும், கர்த்தாவாய் விகாரியாய் ஆத்மப்பிரதிபிம்ப முற்று அதனுல் சத்துப் போலத் தோன்றும் அகங்காரத்தில் ஆத்மபுத்தி விட்டு, அவ்வகங்காராதிகளிற் சென்ற விருத்தி யினை யந்தர்முகமாகத் திருப்பி, புஜிப்பவன் தொண்டையி லடைத்த முட்போலுனக்குத் தீங்கு செய்து வந்த உன் சத் துருவான அகங்காரத்தை ஞானவாளாற் கொன்று, உன் பரமார்த்தசொரூப மடைந்ததால் இதர ஆசையை விட்ட வனுய், ஸ்வஸ்வரூப சாம்ராஜ்யசுகத்தை யிஷ்டப்படி நன்ரு யனுபவித்துப் பூர்ணுத்மாவாய், அந்நிர்விகற்பப் பிரஹ்ம பதத்தில் எப்போதும் தூஷ்ணீம்பாவ (மௌன) முற்றிரு.

இவ்வாறு அகங்காரம் கொல்லப்பட்டாலும், பின்னர் க்ஷணமாத்திரமேனும் மனதாற் சிந்திக்கப்படின் மீண்டு முயிர் பெற்று, காற்றுலவையுங் கார்கால மேகம்போலனந்த விக்ஷேபங்கள் செய்யு மாதலாலும், தேகாதி திருசிய விஷயங்களில் நான், எனது முதலிய சிந்தனையுள்ளவனே பாச பத்தனும் அஃதற்றவன் முக்தனுமாகலின், விஷய சிந்தனையே பேதபாவத்தால் பவபந்தஹேது வாகலானும் இவ்விஷயசிந்தனையால் அவ் வகங்கார சத்துருவுக்குக் கொஞ்சமு மிடங்கொடுக்க லாகாது. வாடிய எலுமிச்ச மரத்திற்கு விடும் ஜலம்போ லிச்சிந்தனையே அகங்கார முயிர் பெற்றெழுங் காரணமாகும். காரியவிருத்தியால் காரண பீஜமும் விருத்தியாய்க் காரிய நாசத்தால் பீஜமும் நசிப்பதைப் பார்த்தலால் முன்னம் காரியத் (சிந்தனத்)தை நீக்கு; காரிய சிந்தனை வளர்ந்தாற் காரண அகமாதி வாசனையும், அவ்வாசனு விருத்தியாற் சிந்தனையும் விருத்தியாகும். அச்சிந்தனையால் பாஹ்யக்கிரியை யுண்டாம். இவ்விரண்டாலும் அவ்வாசனை மிக வளர்ந்து புருஷரனை வர்க்கும் பலவித சம்சாரபந்தமுண்டாக்கும். இப்பந்தத்தைச் சேதிக்க முன் சொன்ன மூன்றையும் நசிப்பிக்க வேண்டு மாதலாலும், அதற்கு சர்வதேச, சர்வகால, சர்வாவஸ்தையிலும், 'நானு ரூபமாய்த் தோன்றுமிச் சர்வமும் பிரஹ்மமாத்திரம்' என்னும் திருஷ்டியே மிகநல்ல உபாயமானதாலும், இந்த பிரஹ்ம பாவனையின் பலத்தால் முன்னம் கிரியை யொடுங்க, அதனுற் சிந்தனை (நினைவு) யிறக்க, அதனுல் வாசனை க்ஷயமாகும். அவ்வாசனுக்ஷயமே மோக்ஷமாகும். இங்ஙனம் 'ஸர்வம் பிரஹ்மம்' என்னும் சத்வாஸனு முதிர்ச்சியால், அருணப் பிரபையால் இருள் போல அகமாதி மலினவாசனைகள் லயித்து, பின் சூரியனுதிக்கவே இருட்டும் அதன் காரிய சர்வானர்த்தங்களும் சிறிதுமின்றி நசிப்பதுபோல, அத்வைதானந்தானுபவ முதிக்கவே பந்தமும், அதனுல் வந்த துக்கலேசமுமின்றி முற்றும் நசிப்பதால், நீயும் திருசியமாய்த் தோற்று மிவை

களைப் பிரஹ்மமாத்ரமாய்ப் பிரவிலாபித்து, 'அவ் வானந் தகனப் பிரஹ்மமாத்ரோஹம்' எனும் நிச்சல பாவனை யால் பாஹ்யத்திலோ ஆந்தரத்திலோ சர்வகாலமும் சமாதி நிஷ்டனுய்க் கர்மபந்த முள்ளவரை காலங் கழித்துவா.

இப்பிரஹ்மநிஷ்டையை எக்காலத்தும் கிஞ்சித்தும் விட (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண)க் கூடாது. விடின், அப்பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிர்தலே) மிருத்யு வாகுமென்று பிரஹ்மபுத்திரரான *ஸனத்சுஜாத பகவான் விசேஷித் துரைத்திருப்பதன்றி, ஸ்வஸ்வரூபத்தினின்று நழுவும் பிர மாதத்தால் மோகமும், அதனுல் அகம்பாவமும், அதனுல் பந்தமும் அதனுற் றுன்பமு முண்டாவதால் ஞானிக்கிப் பிரமாதத்தை யன்றி வேறு அனர்த்தமில்லை. ஜலத்தினின் றும் விலக்கப்பட்ட பாசி சற்றும் நில்லாது மீண்டு மதனை மறைத்தல் போல, பஹிர்முகப்பட்ட புருஷன் பிராஞ்ஞனு (ஞானியா)யினும் மாயை ஆவரணஞ் செய்தலால், தன்னை மறந்த மறதி விஷய மார்க்கமாய்ச் செல்லு மந்த வித்வானுன பராமுகனையும், வியபிசாரி ஸ்திரீ தன்னிடத்தில் மோக முள்ளஜாரபுருஷனை யலைப்பதுபோல புத்தி தோஷங்களாற் பலவாறு ஆட்டி வைக்கும். என்னை? பிரமாதத்தினுற் சித்தம் சுவசுவரூப மாகின்ற லக்ஷ்யத்தினின்று அற்பம் நழுவு மாயின், கையினின்று நழுவிப் படிக்கட்டின்மேல் விழுந்த பந்தைப்போ லாங்காங்கு பாஹ்ய விஷயங்களிற் பாய்ந்து விழும். பின்னர் அவ்விஷயங்களை நல்லதென ஸங்கற்பிக் கும். அதனுல் இது நமக்கு வேண்டும் என்னுங்காம முண் டாம். அக்காமத்தாற் புருஷனுக்கு அவ்விஷயானுபவத் திற்குள்ள பிரவிருத்தி யுண்டாகும். அப்பிரவிருத்தியால் ஸ்வரூபநிஷ்டை விட்டுப்போய் அதோகதியி லாழ்ந்து திரும்பி யேறி சொரூபத்தை யடைத லின்றி நாசமுறு வான். ஆதலால் பிரஹ்மநிஷ்டையிற் செய்யும் பிர மாதத்தை யன்றி பிரஹ்மநிஷ்ட விவேகிகட்கு வேறு மிருத்தியு வில்லை. அந்நிரந்தர நிஷ்டையுள்ளவனே சித்தி

* கவியில் வசிஷ்டரெனப்பட்டிருக்கிறது.

பெறுவா னுதலால், சர்வானர்த்த ஹேதுவான பிரமாதத்தா லுண்டாகும் சங்கற்பத்தைத் தள்ளி சாவதானமாய் அச் சொரூபநிஷ்டனுகவே யிரு.

ஜீவித்திருக்கு மிப்போதே பிரஹ்மாகாரமாயிருக்கும் முக்தியுற்றவ (முக்த)னே, விதேகஸ்திதியிலும் அங்ஙனமே பிரகாசிப்பன். 'பேததிருஷ்டி யற்பமேனு முள்ளவர்க்கு பீதி யுண்டாம்' என யஜுர்வேத முரைத்தலின், பிர மாதத்தா லெப்போதாவது பரிபூர்ணப் பிரஹ்மத்தில் அணுமாத்ரபேதம் பார்ப்பவன் அப்பின்ன திருஷ்டியாற் பயத்தை யடைவதுடன், நானுவித சுருதி ஸ்மிருதி நியாயங் களால் நிஷேதிக்கப்பட்ட அசத்தான தேகாதி திருசியத் தில் ஆத்மபுத்தி செய்பவன் நிஷித்த கர்மஞ் செய்யும் பாபி யைப்போல துக்கத்தின்மேல் துக்கத்தையே யடைவன். அன்றி சத்தியானுசந்தானபரன் (மெய்யன்) துக்கவி முக்தனுய் மகத்துவ மடைவதையும், மித்யானுசந்தானபரன் (பொய்யன்) நாசமுறுவதையும் *அசோர சோரர்களிடத் துப் பார்த்தலாலும், அசத்தாயுள்ள பாஹ்ய விஷய நிரோ தத்தால் மனப் பிரசாதமு (தெளிவு)ம், அதனுற் பரமாத்ம தர்சன (ஞான)மும், அதனுற் சம்சார பந்தநாசமும் சித் திப்பதால் பாஹ்ய நிரோதமே மோக்ஷமார்க்க மாதலாலும், சத்தியாசத்திய விவேகியாய் சுருதிப் பிரமாணத்தாற் பர மாத்ம நிர்ணய மறிந்த புத்திமானுன எந்த முமுக்ஷு, அசத் தானது தன் நாசஹேது வென்றறிந்தும் பாலன்போ லதனைப் பற்றுவன்? எவனும் பற்ருனுதலாலும், மேன் மேலும் துர்வாசனையையே விருத்தியாக்கிப் பந்தஹேது வாயுள்ள அசத்திய பாஹ்யானுசந்தானத்தை விட்டு, விவேகியான யதி, 'சத்தியஞானனந்த பரப்பிரஹ்மமை வாஹம்' எனு மனுபூதியால் அவித்யாகாரிய சர்வ துக்கங் களையும் நீக்கிப் பரமானந்தங் கொடுக்கும் பிரஹ்மநிஷ்டை யில் தற்பரனு யிருக்கவேண்டும். விரோத லக்ஷண முற்றி

* களவில் சம்சயமுள்ளவன் கைகளிற் காய்ந்த விரும்பைக் கொடுக்க, எடுத்தால் தகிக்க இன்றேல் சுகமுறுகின்றனன். (சாந்தோக்கியம்)

ருத்தலின், ஜாக்கிரமுள்ளவனுக்குச் சுழுப்தியும், சுழுப்த னுக்கு ஜாக்கிரமு மில்லாததுபோல, தேகாதியபிமானமுள்ள வனுக்கு முக்தியும், சராசரங்களி னுள்வெளியில் தன்னை யேகமாம் அவைகட்குச் சாக்ஷியாயும், அதிஷ்டானமாயும் சூக்ஷ்மமான தன் மனத்தாற் பார்க்கும் சர்வாத்மபாவத் தினால் சர்வோபாதிகளையும் நீக்கி அகண்ட பரிபூரணமாயி ருப்பவனே முக்தனாகலின் அம்முக்தனுக்குத் தேகாதி யபிமானமு மில்லை. இச்சர்வாத்ம பாவத்தை யன்றி சர்வப் பிரகாரத்தாலும் பவபந்த மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி யெதுவுமின்று. சர்வாத்ம பாவமோ சதா காலமும் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் திருசியத்தைப் பற்றுதகற்றுவதால் ஸித்தி யாகும். தேகாத்ம புத்தியோடு பாஹ்ய விஷயானுபவத் தில் ஆசையுள்ள மனமுடையவனாய் அதற்கான கிரியை களையே எப்போதுஞ் செய்து கொண்டிருப்பவனுக்கு எவ் வாறு திருசியத்தை யகற்றக் கூடும்? கூடாதாகலின், ஸர்வ தர்ம கர்ம விஷயங்களையுந் துறந்து, தத்வஜ்ஞனாய், நிரந்தர மாத்மநிஷ்டாபரனாய், சதானந்தத்தி லாசக்தியுள்ள மன துடையவனுக்கே பிரயத்தனத்தால் திருசியநீக்கங் கூடும். இவ்வாறு திருசியத்தை நீக்கி சந்ததமும் சர்வாத்ம பாவம் சித்தித்தற்பொருட்டே 'சாந்தோ தாந்த:' எனும் சுருதி, சாந் தராய யதிகட்கு சிரவணாதி கர்மஞ் செய்தபின் சர்வதா நிர்விகற்ப சமாதியை விதிக்கின்றது. ஆதலால் அந் நிச்சல நிர்விகற்பசமாதி யடைந்தவனன்றி, அனந்தகோடி ஜன் மாந்தர வாசனையுள்ளவன் எவ்வித பண்டிதனாயினும் அகங்காராதி திருசியநாசஞ் செய்ய ஒருபோதும் சக் கியமாகாது.

ஆவரணசக்தியின் பலத்தினால் விக்ஷேபசக்தி அஞ்ஞ னும் புருஷனை மோககாரணமாம் இவ் வகங்காரத்தோடு கூட்டிவைத்து அதனது குணங்களால் விருதாவாய்ப் பேய் போ லாட்டிவைக்கின்றதாலும், இவ்வாவரணம் நசிக்கின் ஆத்மா சம்சயாதிப் பிரதிபந்த ரகிதமாய் சுயம் பிரகாசிக் கும்; விக்ஷேபமு மில்லாமற்போம்; இருக்கினும் சுத்தப்

பொய்யாகவே தோற்றிக் கொண்டிருக்குமாதலாலும், இவ் வாவரணம் நசியாவிடின் விக்ஷேபமும் நசியா தாதலாலும், க்ஷீரஜல விபாகம்போலத் திருக்கு திருசிய விபாகத்தி லேயே அவ் வாவரணம் நசிக்கு மாதலாலும், ஸ்பஷ்டமான ஞானத்தாற் பிறந்த நல்ல விவேகமே திருக்கு (ஆத்மா) திருசியங் (அனாத்மாக்)களை நன்றாய்ப் பிரித்து அவித்யா காரிய மோகரூப பந்தத்தைக் கெடுக்கு மாதலாலும், விவேகி யாயுள்ள புருஷன், 'அவித்யையா லுண்டான புத்தியே அய அக்கினி சம்பந்தம் போல சத்ரூப ஆத்மாவோடு மித்யாதா தாத்மியமுற்று ஞாதுரு ஞான ஞேயப் பிரபஞ்சாகாரமாய் விஜிரும்பித்தலின், சித்தப்பிரமண மனோரத சொப்பன மிவைகளிற் போலக் காணப்படுமவை அசத்ய மாவதோடு பிரகிருதி விகாரமான இவ்வகங்காராதி தேகாந்தமா யுள்ள வையும், மற்றுந் திருசிய மான சர்வ விஷயங்களும் க்ஷணத் தில் நானா விகாரமுறுவன; சத்திய ஆத்மா ஓர்காலும் விகாரமுறாது. சதசத் விலக்ஷணமாய், புத்தியாதி சாக்ஷி யாய், 'அகம்' பத லக்ஷ்யார்த்தமாயிருக்கும் இவ்வேக நித் யாத்வைத அகண்ட ஞான பிரத்தியகாத்மா, ஸதானந்த கன பரமாத்மாவே' என்றிவ்வாறு விவேகத்தால் சத்திய (ஆத்மா) அசத்தியங் (அனாத்மாக்) களைப் பகுத்து அதில் சத்திய ஆத்மாவை நிச்சயித்துத் தன் ஞான திருஷ்டியால் 'இந்த நானே அகண்ட ஞான பரப்பிரஹ்ம சொரூபம்' என்றனுபவமாய்க் காணுந் தன் ஆத்ம தரிசனத்தால் ஆவ ரணமும், மித்யா ஞானமும், விக்ஷேபத்தால் வந்த துக்க மனைத்தும் ரஜ்ஜுதரிசனத்தில் நிவிருத்தியாவதைப்போல நிவிருத்தியாகலின், இவற்றினின்றும் முக்தனாய்த் தானே பரம உபசாந்தி யடைகின்றான்; இங்ஙனம் நிர்விகற்ப சமாதி யால் அத்வைதாத்மாவை எப்போது தரிசிக்கின்றானோ, அப் போதுதான் அஞ்ஞானமும், அதனது காரிய ஹிருதயக்கிரந் தியும் நிச்சேஷமாய் நசிக்கும். இவ்வாறு பரஜீவைக்ய ஞானாக்கினியால் அவித்யாரண்யம் சேஷமின்றி நசித்தபின் அத்வைதாத்மரூப மடைந்துள்ள அம்முக்தனுக்குப் பவ

பீஜம் வேறேதிருக்கின்றது. இன்மையின், புனர்ஜன்ம மரணரூப சம்சாரமின்று. ஆதலின் விவேகி, சம்சாரபந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவசியம் ஆத்மதத்வத்தை யறிய வேண்டும்.

இந்நிர்விகற்ப பரமாத்வைதாத்மாவில் புத்தியின் தோஷத்தாலேயே தோன்றும் நீ, நான், இது முதலிய கற்பனுவிகற்பங்க ளனைத்தும் சமாதியில் பிரஹ்மானுப வத்தா லபாவமாம். அன்றி உபாதிபேதத்தாற் பின்ன னுய்க் காணப்படுந் தானே உபாதியற்றுல் ஏகனுய்ப் பிர காசித்தலின், இவ் விகற்போபாதி லயித்தற்பொருட்டு சதா சமாதிநிஷ்டனுதல் வேண்டும். இவ்வேக நிஷ்டையால் பிரஹ்மத்தி லாசக்தியுள்ள புருஷன் அப் பிரஹ்மத்தை நிச்சலமா யெப்போதும் தியானிக்கும் பிரஹ்மானுசந்தான பலத்தால், புழு சர்வ காரியங்களையும் விட்டுக் குளவியை சதா தியானித்துக் குளவியே யாவதுபோல அப் பரமாத்ம சொரூபமே யாகின்றுன். இங்ஙனம் நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாப்பியாச பலத்தால், புடம் வைத்தலாற் களங்க மற்று சுத்தமான தன் சுபாவகுண மடையும் சுவர்ணம் போல, சத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களாம் மலத்தை விட்டுத் தன் சுத்தமான சுபாவமுற் றிவ்வாறு பரிபக்குவமான மனம் எப்போது பிரஹ்மத்தில் லீனமா (அப்பிலுப்பென அம்மயமாய் லயிக்) கின்றதோ, அப்போதுதான் அத்வை தானந்த ரசானுபவத்திற் கேதுவான நிர்விகற்பசமாதி ஸித்தியாகும். அச்சமாதியால் ஸமஸ்த வாசனுக்கிரந்தியும் ஸர்வகர்மங்களும் நசிப்பதோடு தன் பிரயத்நமின்றியே உள்ளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும் சொரூபப்பிரகாசம் சுயமே யனுபவமாகும். இவ்வாறு சமாதியா லதிசூக்ஷ்மமான விருத்தியொன்றுல் அவ்வதி சூக்ஷ்மப்ரஹ்மம், அதிசூக்ஷ்ம புத்திமான்களா லனுபவமா யறியப்படுமே யல்லாமல், ஸ்தூலதிருஷ்டியால் அறிவதற் கெவராலும் சக்கியமாகாது. அங்ஙனமே சாந்தி, தாந்தி, உபரதி, திதிக்ஷையோடுங் கூடின யதி, சதா சமாதிநிஷ்டை

யால் தன் சர்வாத்மபாவ மடைந்து அவித்யாந்தகாரத்தா லுண்டான ஸமஸ்த விகற்பங்களையு மகற்றி நிஷ்கிரிய நிர் விகற்பனாய் பிரஹ்மாகாரமாகவே யெப்போதும் சுகிப் பன். இங்ஙனம் சப்தாதி பாஹ்ய விஷயங்கள், சுரோத்தி ராதி யிந்திரியங்கள் மன மிவற்றைத் தானாகிற ஞானாத் மாவிற் பிரவிலாபித்து நிர்விகற்பசமாதி யடைந்தவர் எவரோ, அவர்களே சம்சார பாசபந்தத்தினின்று முக்தரா வரன்றிப் பரோக்ஷஞானம் பேசு மேனையோர் ஒரு போதும் முக்தராகார். இந்நிர்விகற்பஸமாதி யொன்றால் நிச்சயமாக பிரஹ்ம சொரூபத்தைப் பிரதிபந்த மின்றி ஸ்பஷ்டமா யறியலாம். அஃதின்றேல் சதா மனவிருத்தி சஞ்சலிப்பதால் இதர விருத்திகளைச் சாரும். ஆதலால், இந்திரியமனங்களை யடக்கி சந்ததமும் நின்னாத்மாவில் நிஷ்டையுடையவனாய், அவ்வேகாத்ம தரிசனத்தால் காரிய ஸஹித அவித்தியாந்தகாரத்தை யசேடம் நாசஞ்செய்து அவ்வாத்மாவாகவே எப்போது மிரு. சிரவணத்தில் மன னம் நூறு மடங்கும், அதில் நிதித்யாசனம் லக்ஷம் பங்கும் பலாதிக்ய முள்ளது. நிர்விகற்பசமாதியாற் பெறும் பலத் திற் கோரளவே யின்று.

இச்சமாதியோகத்திற்கு வாக்குமௌனம், அபரிக் கிரகம் (ஏதும் வாங்காமை), நிராசை, கிரியையின்மை, எப் போதும் ஏகாந்தவாசம் என்னு மிவையெல்லாம் ஆரம்ப மார்க்கம். ஏகாந்தவாசத்தால் இந்திரிய மடங்க, அதனால் மனமடங்க, அம்மன நிரோதத்தால் அஹமாதி வாசனை யற்று சதா நிச்சலப் பிரஹ்மானந்த ரசானுபவமுறுவதால், யோகி யெப்போதும் தன் பிரயத்தனத்தாற் சித்தநிரோ தஞ் செய்யவேண்டும். முன்னம் வாக்கை மனதிலும், மனதை புத்தியிலும், அப் புத்தியை சாக்ஷியிலும் அடக்கி அச்சாக்ஷியைப் பரிபூர்ண நிர்விகற்ப பிரஹ்மமாக அறிவ தாற் பரமசாந்தி யடை. தேக இந்திரிய பிராண மனோ புத்தியாதிகளில் சித்தம் எவ்வுபாதியுடன் சேருமோ, தியானி யும் அம்மயமேயாய் சுகமுறுன். ஆதலால் அச்சித்த

நிவிருத்தியின் பொருட்டு அவையனைத்தையு மகற்றிப் பிரஹ்மத்தில் சாந்தியுறுவதே சதானந்தம்.

விரக்தியுற்றவனே மோக்ஷேச்சையால் பிரஹ்ம நிஷ்டையை யடைந்து அகங்காராதிகளோடுள்ள அகப்பற்றையும், பாஹ்ய விஷயங்களோடுள்ள புறப்பற்றையும் ஒழிக்க சமர்த்தனுகையால் அவனுக்கே அகத்துறவு, புறத்துறவு இரண்டும் ஸித்திக்கும். அன்றி அத்தியந்த வைராக்கிய முற்ற விரக்தனே சமாதியையும், சமாதியுற்றவன் திடஞானத்தையும், அந்தத் தத்துவஞானி முக்தியையும், முக்தன் நித்தியானந்தத்தையும் அடைதலின், மோக்ஷகாந்தையைக் கூடி சுகமனுபவிக்க விரக்தியே முக்கிய மார்க்கம். இதனையன்றி சுகமடைவிக்குங் காரணம் எங்கும் காணேம். இவ் வைராக்கியம் அதிசுத்த ஆத்மஞானத்தோடு சேர்ந்தால் அவசியம் மோக்ஷசாம் ராஜ்யசுக மளிக்கும். பக்ஷிக்குள்ள பக்ஷத்துவயம்போல மோக்ஷ உப்பரிகை (மாடி)யிலேறப் புருஷனுக்கு அத்தியாவசியகமான வைராக்கியம், ஞானம் என்னுமிரண்டில் ஒன்றின்றேனும் முக்தி சித்தியாது. ஆதலின் நாசஹேதுவான விஷசம விஷயத்திலுள்ள ஆசையையறுத்து, ஜாதிகுல ஆசிரமத்தி லபிமானத்தையும், சர்வ கர்மங்களையுந் தூரத் தள்ளி, இவ்வஸத்திய தேகாதிகளில் அகம்புத்தி விட்டு, வாஸ்தவத்தில் நீ சாக்ஷியாய், நிர்மலாத்வைதப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிருயாதலால் உன் ஞத்மாவிலேயே சதா நாட்டம் வைத்திரு.

சர்வசாக்ஷியாய் சுயஞ்ஜோதியா யுள்ள இந்தப் பிரஹ்மரூபாத்மா விஞ்ஞானமயகோசத்தில் 'அஹம், அஹம்' எனவே யனவரதம் பிரகாசித்தும் பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய், 'அகம்' அனுபவத்தால் லக்ஷிதமான நித்யாபரோக்ஷ ஆத்மசொரூப மாத்ரமாய் விளங்கும். இந்த லக்ஷியப் பிரஹ்மத்தில் இருதயத்தை ஸ்திரமாயிருத்தி பாஹ்யேந்திரியங்களை யதனதன் கோளக (ஸ்தான)த்திலேயே யமர்த்தி, சரீரத்தை யசையாமல் அதில் உதாஸீன புத்தியோடு, 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி, பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் இதர

(விஜாதீய) விருத்தியின்றிய பிரஹ்மாத்மைக்கிய அகண் டாகார தன்மயாவிச்சின்ன சஜாதீய விருத்திப் பழக்கத் தால் மனதை மெல்ல மெல்ல நிச்சலமாக்கி, ஆத்மபரைக் கிய பூர்ணானுபவத்தை நன்ருயறிந்தவனுய், அப்பிரஹ்மா னந்தரசத்தை சதா சந்தோஷமாய்ப் பானம்பண்ணு. துச்ச மான மற்ற தேகாதி யனுத்மப்பிரபஞ்ச சிந்தனையால் என்ன பிரயோஜனம்? ஆதலால், சர்வதுக்ககாரணமாய் ஹீனமான இவ்வனுத்ம சிந்தனை விட்டு, தானும் ஆனந்தாத் மாவை 'நான்' எனத் திடமாயறிந்து, அகங்காராதிகளில் அஹம்புத்தி யகற்றி, கடபடாதிகளிற்போ லவற்றி லுதாசின னுய் மோக்ஷஹேதுவான ஆத்மசிந்தனையே அனிசம் செய்.

கடம், குசூலம் (குதிர்), ஊசி முதலான பின்னுேபாதி யறின் ஆகாசம் ஒன்ருயிருத்தல் போலும், ஒன்றில் பிராந் தியாற் கற்பிக்கப்பட்ட வஸ்து பிராந்திநாசத்தால் ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போல் அதில் வேருகாது அவ்வஸ்துவே யாதல் போலும், ஜலத்தில் பின்னமாய்த் தோன்றும் அலை, நுரை, குமிழி, சுழி முதலியன விசாரிக்கில் ஒரே ஜலமயமா யிருத்தல் போலும், கட கலச கும்பாதிகள் மண்ணினும் பின்னமாகாது அம்மண்ணே யாதல்போலும், தன் அஞ் ஞான கற்பித தேக இந்திரிய பிராண மன அகங்காராதி பின்னவுபாதிக ளற்று மகாகாசம்போ லேகபூர்ணமாய் விளங்கும் சச்சிதானந்த பரிசுத்தப் பிரஹ்மரூபாத்மா வில், மாயாமத்யத்தைப் பானம் பண்ணி அம்மயக்கத்தால் மயங்கியுள்ள மூடர்கள் நான், நீ, அதுவெனப் பலவித மாய்க் கண்டு பிதற்றும் பிராந்திகற்பித தேகாதி அகங்கா ராந்தமும் மற்றும் மனுேவாக்கா லறியப்படும் சுத்தமித்தை யான பிரஹ்மாதி ஸ்தம்பாந்தமாய்க் காணப்பட்ட ஜகம னைத்தும் அவ்வாத்மாவினும் பின்னமாகாது பிரகிருதி வில க்ஷண அச்சத்ரூப ஆத்மாவே யாதலால், அகண்டைகரச சித்ரூப பரமாத்மாவான தானே கிழக்கு மேற்கு தெற்கு வடக்கு உள்வெளி மேல்கீழ் எங்குமாயிருப்பதன்றி பிரஹ்மா விஷ்ணு சிவன் இந்திரன் தேவர் மனிதர் முதல்

மற்றெல்லாம். மிகச் சொல்வானேன்? சுருதியே மித்யாத் யாசத்தை நீக்க, 'துவைதமே இல்லை'யென்றும், 'ஏகமே வாத்விதீயம் பிரஹ்மம்' என்றும் சொல்வதால் ஈசுவர னும், ஜீவர்களும், பரமாணு பரியந்த ஜகத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரம். ஆகாசம் போல நிர்மலமாய், பாஹ்யாந்தரமின்றி நிர்விகற்ப நிர்விகார நிச்சல நிரவதி (எல்லையற்ற) நிர்ப் பின்ன அத்வைதப் பிரஹ்மமே தானும். இனி யறிய வேண்டுவ தென்ன இருக்கிறது? 'புருஷன் சவமயமான தேகத்தை நான் என்றறியும்வரை அசுத்தனாய், ஜனன மரண வியாதி முதலிய நானாவித துக்கங்கட்கே யிடமாவன்' என்றும், 'தன்னில் பிராந்தியாற் கற்பிக்கப்பட்டுத் தோற் றும் சர்வ வஸ்துக்களையும் நீக்கித் தன்னை யதிசுத்த அசல சிவமயமாய் அறியும்போது தானே நிஷ்கிரிய பூர்ணாத் வைத பரப் பிரஹ்மமாய் விமுக்தனாவன்' என்றும், சுருதி யுரைப்பதன்றி, இந்தப் 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் மகத் ஞானமுற்ற ஞானிகளும் பாஹ்யமுற்றும் விட்டு சச்சிதா னந்த ஏகரசப் பிரஹ்ம மாகவே பிரகாசிப்ப துண்மையாத லால், நீயும் மலமய ஸ்தூல தேகத்திலும், வாயுவைப்போற் சலிக்கும் லிங்கதேகத்திலும் நான் என்னும் ஆத்மாபிமா னம் விட்டு வேதங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட 'நித்யானந்த சொரூபமே தான்' என்று சலிப்பின்றிப் பரிசயித்து அப் பிரஹ்மாகாரமாகவே எப்போது மிரு.

'துவைதம் மாயாமாத்ரம்; அத்வைதமே பரமார்த்தம்' என்று சுருதியே நேரா யுரைப்பதாலும், சித்தத்தாற் கற் பிக்கப் பட்ட பேத(விகற்ப)ங்கள் சித்தம் லயித்து சுகமய மாயுள்ள சுழுப்தியிலேயே யில்லாமை யனுபவ மாதலாலும், சர்ப்பம் ஜலம் முதலிய கற்பித வஸ்துக்கள் காலத்திரயத்தி லும் வேறின்றி அதிஷ்டான ரஜ்ஜு, மருபூமி முதலனவே யிருப்பதை விவேகிகள் காண்டலாலும், மனோவிருத்தி ஆத்மாகாரமாய் நிர்விகற்ப பரமாத்மாவில் சமாதியுற்றக் கால் விகற்ப மொன்றுமே காணாமையாலும், மனோபிராந்தி யாற் பிரபஞ்சரூபமாய்க் காணப்பட்ட இவ்விகற்ப ஜாலங்

கள், உண்மை யுணருங்கால், சத்தியமின்றி அசத்தியமாய் பிரஹ்மமாத்ரமே யிருப்பதால் ஞாதிரு ஞான ஞேய சூன்ய மாய், தேஜசில் இருட்டுப்போல விகற்பப் பிராந்திக்கு மூல (காரண)மான அஞ்ஞானந்தகாரம் லயிக்குமிடமாய், கற் பாந்த சமுத்திரம்போ லேகபரி பூர்ணமாய் நிறைந்துள்ள நிர்மல நிஷ்கிரிய நிர்விசேஷ நிர்விகார நிராகார அத்வை தப் பிரஹ்மவஸ்துவில், பேதமென்னும் பேச்சுக்கே யிட மில்லாதபோது பேதம் எங்கிருக்கும்? அன்றி நித்திய ஞாஞ னந்த நிருபம நிச்சங்க நிஷ்கள நிஷ்கிரிய நிர்விகற்ப நிர்க் குண நிர்விகார நிரூப நிர்நாமமாய்; பந்தமில் நித்யமுக்த மாய், ஆகாச சமானமாய், சமானரஹிதமாய், பிரகிருதி (காரணம்) விகிருதி (காரியம்) அற்றதாய், பாவஞதீதமாய், வேதாந்தப் பிரமாணத்தால் ஸித்திப்பதாய், ஹிருதயத்தி லாவிர்ப்பவிப்பதாய், சதா, ‘அகம்’ என்னும் அனுபவ சொரூபமாய், ஜன்மஜராமரண சூன்யமாய், சாசுவதமாய், சாந்தமாய், சமரசமாய், எல்லையற்ற அபாரமாய், நிஸ் தரங்க சமுத்திரம்போல் நிறைந்துள்ள ஏகபரி பூரணப் பிரஹ்மத்தை ஞானியும் சமாதியின்கண் ஹிருதயத்தில் ‘அகம்’ எனவே யபரோக்ஷமா யனுபவிப்பதால், மீண்டும் சம்சார மார்க்கத்திற் செல்லாதிருத்தற் பொருட்டு ஹிருதயத் தில் தன்மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சர்வோபாதிகளுமற்ற சச் சிதானந்தாத்வைதப் பிரஹ்ம பாவனையால் நிர்விகற்ப சமாதியுற்று, பிராந்திகாரணமான சித்தத்தை நாசமாக்கி, பவதுக்க ஆஸ்பத (இருப்பிட)மான ஹிருதயபந்தத்தைப் பேதித்து (பிளந்து), அகண்டானந்த வைபவ ஆத்மானுபவ முற்றவனுய், அதிதுர்லபமாய்க் கிடைத்த புருஷஜன்மத்தை சபலமாக்கு. பிராரப்த பலத்தாற் புருஷனது சாயையைப் போலத் தோற்றன்மாத்திரமாக விளங்கும் சரீரத்தைப் பிணம்போ லதிதூரத்தி லறிவா லகற்றி, அகண்டானந்த ஆத்மாவைத் தானுக வறிந்து அந்த சத்ரூப நிர்விகற்பப் பிரஹ்மாக்கினியில் தேகாதி பின்னேபாதிகளை சமூலம் தகித்து, அவ்வானந்தப் பிரஹ்மத்தில் லயித்த சித்தனுய்,

நித்யஞானனந்தப் பிரஹ்ம மாத்திரமா யிருக்கும் மகாத்மா வாய், தத்வஞானியாய், ஜீவன்முக்தனுயுள்ள யோகி அகம் புறமும் அவ்வகண்டானந்தரஸத்தை யனுபவிப்பதன்றி இத்தேகத்தைப் பின்னும் எதனை யபேக்ஷித்து எதன் பொருட் டபிமானித்துப் போஷிக்கப்போகின்றான்? பிரா ரப்த பாசத்தாற் கட்டப்பட்ட இஃதிருந்தாலும் போனாலும் பசுவானது கழுத்திலுள்ள மாலையைப்போல லக்ஷியஞ் செய்யான். ஆதலால் நீயும், நித்திய சுத்த ஞானனந்த ஆத்மாவை யடைந்து, இஜ் ஜடமலோபாதியை தூரத் தள்ளி விடு. திரும்பி நினையாதே. வாந்தி செய்த வஸ்துவை யபே க்ஷிப்ப தஸங்கிய மல்லவா?

கானல்ஜல முதலியவற்றில் நிவிருத்தி, பிரவிருத்தியே ஞானஞ்ஞானங்கட்குப் பலனுதல்போல, ஆத்ம ஞானத் திற்கு அசத்திய துக்க நிவிருத்தி, நித்ய திருப்தி, சதா தானுகவே தோன்றும் சமானரகிதானந்தம் இவை பிரயோ ஜனமாயும், அசத்ய துக்கரூப விஷயப்பிரவிருத்தி அஞ் ஞானத்திற்குப் பயனுயும் இருத்தலால், ஞானஸியால் அஞ் ஞான ஹிருதயக் கிரந்தியை சமூல மறுத்தெறிந்த விஷ யேச்சையின்றிய வித்வான், முன் பிராந்தி காலத்திற் செய்துவந்த நானுவித துச்ச கர்மங்களை எங்ஙனம் பின் னுஞ் செய்வான்? பிரவிருத்திக்குக் காரணமான விஷயம் யாதிருக்கின்றது?

வைராக்கியத்திற்கு ஞானமும், ஞானத்திற்கு உபரதி யும், உபரதிக்கு சுவானந்தானுபவத்தா லுண்டாகும் உப சாந்தியும் பலனுயிருத்தலால், இவற்றில் மேன்மேலுள்ள சாதனங்கள் சித்தியாவிடின் பூர்வபூர்வ சாதனங்கள் நிஷ் பலம். போக்கிய விஷய வாசனை பின்னுண்டாகாமை வைராக்கியத்திற்கும், தேகாதிகளில் அகம்பாவம் என்று மெழும்பாமை ஞானத்திற்கும், நிரந்தராப்பியாசத்தால் பிரஹ்மத்தில் லீனமான மனோவிருத்தி யற்பமும் வெளிப் படாமை உபரதிக்கும் பரமாவதி யாகும்.

ஆத்மப்பிரஹ்மங்கட்கும், பிரபஞ்சப்பிரஹ்மங்கட்கும் உள்ள பேதபுத்தி யென்றுமின்றி, சுருதிபலத்தால் 'தானே பிரஹ்மம்' என்றறிந்து, சுத்தமான பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஏகபாவமுற்று, நிர்விகற்ப சின்மாத்திரவிருத்தியாகிய பிரஜ்ஞையை (சோரநாயகி, ஜாரபுருஷனிடத்திற் போல) பிரஹ்மத்தின்கண் திடமாய் வைத்து அதிலேயே லீனசித்தனாய், எப்போதும் ப்ரஹ்மாகார மாகவேயிருக்குமதனால் பாஹ்யவிஷயங்கள் விடுபட்டு, சுஷுப்த பாலர்களைப் போலப் போகபோக்கியங்களன்னியரா லறிபவனாய், நிஷ்கிரிய நிர்விகாரனாய், நிரந்தரானந்தானுபோகியாய், ஜகத்தை மறந்தவன்போல் மனம் லயித்திருப்பினும் எப்போதும் ஜாகரூக (விழிப்புள்ளவ)னும், ஜாக்கிரத்தர்ம மில்லாதவனுமாய், சாயைபோற் றொடருந் தேகத்திலும் இந்திரியங்களிலும் இதர வஸ்துக்களிலும் அகம் மம பாவமில்லாது உதாசீனனாய், சம்சாரதோஷமும் விஷயவாசனையுமற்ற விவேகியாய், சித்தமிருந்தும் நிச்சிந்தனாய், கலாசகிதனாயும் நிஷ்களனாய், சென்ற, வரும் கால வஸ்து சிந்தனமின்றித் தற்கால மடைந்தவற்றிற் பிரியாப்பிரிய மில்லாதவனாய், பிரஹ்மானந்தரசானுபவத்தில் ஆசக்தியுள்ள மனதினால் பாஹ்யாந்தர விஷயஞானமில்லாதவனாய், ஞானபலத்தால் அன்யோன்ய விலக்ஷணமான குணதோஷங்கள், இஷ்டாநிஷ்டங்கள், சாதுக்கள் துஷ்டர்களாற் செய்யப்படும் பூஜாவமானங்கள் முதலிய துவந்துவங்களில் ஒரு விகாரமுமின்றி சமபாவனாய், நதிப்பிரவாகம் சமுத்திரத்திற் போலத் தன்னை யடைந்த விஷயங்கள் விகாரமுண்டாக்காது தன்மயமாகவே லயிக்கப்பெற்றவனா யுள்ள ஞானியான யதியே பவபந்தமற்ற ஸ்திதப்பிரஜ்ஞனாகிய ஜீவன்முக்தன். அவனே அபார புண்யத்தின் பலனை யனுபவிப்போனும், பூஜ்யனுமாவான். இந்த ஞானிக்கு வஸ்துவின் ஏகத்துவ ஞானத்தாலேயே சர்வ வாசனைகளும் நாசமடைந்ததால் பூர்வ வாசனாவேகத்தாற் பின்னும் சம்சாரமுண்டென்றுரைக்கக்கூடாது. அதி காமுகனது மனதும் மாதா

விடத்திற்போவதில்லை. அது போலப் பூர்ணப் பிரஹ்மா னந்தானுபவமுள்ள இவனுக்கும் பூர்வம்போலத் திருசிய சம்சார மில்லவே யில்லை. இருந்தால், பிரஹ்மத்தை யறிந்த ஞானியல்ல; பகிர்முகனே.

'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் ஞானுக்கினியால், ஸ்வப் னத்திற்செய்த புண்ணியபாபங்கள் விழித்தவர்க்கு ஸ்வர்க்க நரகப் பிராப்திக் கேதுவாகாது நசிப்பதுபோல் அனந்த கோடி கல்பங்களாய் ஆர்ஜ்ஜிக்கப்பட்ட சஞ்சிதகர்மங் களும், ஆகாசம்போல் அசங்க உதாஸீனப் பிரஹ்மமாகத் தன்னை யறிந்ததால், கடாதிகளின் சங்கத்தால், ஆகாசத்தில், அவற்றிலுள்ள மத்யாதி வாசனைகள்பற்ருததுபோல ஆகாமியகர்மங்களும், சேராது தகிக்கப்பட்டு நாசமாய் விடும். 'கர்மமுண்டேற் பலனுமுண்டு; இன்றேறே லில்லை' எனும் நியாயத்தால், கர்மஜன்ய சுகாதிபலானுபவ முள்ள வரை கர்மம்விடாததால், சதாசமாதிநிஷ்டனை ஞானிக்குச் சிலசமயம் பாஹ்யப்பிரவிருத்தியும் பலானுபவமும் காணப் படலால், வியாக்கிர (புலி) புத்தியால் விடப்பட்ட பாணம் பசுவென் றறியினும் நில்லாது லக்ஷ்யத்தைச் சேதித்துவிடு வதுபோல ஞானத்திற்குப் பூர்வமே யாரம்பித்த பிராரப்த கருமமும் தன் பலனைக் கொடாதுவிடாததால், 'ஞானிக்குப் பிராரப்தம் மாத்ர முண்டு; அது அனுபவத்தாலேயே நாச மாம்' என்று மித்யா பிராரப்தத்தை சுருதி சொல்லுகிறது. சொப்பனங்கண்டு விழித்தவன், அச்சொப்பனஜக மடை தலும், அதிலுள்ள மித்யாவிஷயானுபவத்தி லாசையும், அதிற்கண்ட தேகத்தையும், அதற்குபயோகமான பிரபஞ் சத்தையும் ஜாக்கிரத்தின்கண் நான், எனது, இதுவென அறிதலுமின்றி ஜாக்கிரத்திலேயே சுகமாயிருப்பன்; சொப்பனப்பற் றிருக்கின் நித்திரைவிட்டவ னன்று. அது போலப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய மடைந்து இதரத்தைப் பாராது, சொப்பன ஸ்மரணம் போல போஜன விசர்ஜ் ஜனுதி செய்தும், உபாதிசங்க விஹீன கேவலப் பிரஹ

மாகாரமாகவே யென்று மிருக்கும் ஞானிகள் நிர்க்குணப் பிரஹ்மமேயாவதால் அவருக்குத் திரிவிதமாம் கர்ம மற் பழுமில்லையென்றால் பிராரப்தம் மாத்திர முண் டென்ப தெப்படி? நனவுற்றவர்க்குக் கனவுண்டா? கர்மநிர்மித மான தேகத்தை யனுசரித்து ஞானிக்குப் பிராரப்த முண் டென்னில், தேகாத்மபுத்தி யிருக்கும்வரை சித்தியாமது, அப்புத்தியை அடியோடு விட்டு 'அஜன், நித்யன், சாச் வதன்' என சுருதி கூறும் கர்மஜன்ய மின்றி யனுதி நிர் மல ஆத்மாகாரமாயிருக்கும் ஞானிக்குப் பிராரப்தகற் பனை யெங்ஙனமிருக்கும்? பிராந்திகற்பித அசத்திய தேகத் திற்குப் பிராரப்தத்தைக் கற்பிப்பதும் பிராந்தியே. கற் பிதபதார்த்தம் எப்படி வஸ்துவாய்ப் பிறந்திருந்திறக்கும்? இங்ஙனம் எதற்கும் பிராரப்தமின்றெனின் சுருதியே கூறு வானேன் எனின், ஞானத்தால் காரியசகித அஞ்ஞானம் நசித்தபின் ஞானிக்குத் தேகாதி எங்ஙனமிருக்கும்? என் றிவ்வாறு சங்கை செய்யும் பிராந்தியரு மூடர்க்குச் சமா தானமாக சுருதியும் ஞானிக்கு மித்யா பிராரப்தத்தை பாஹ்யதிருஷ்டியால் ஏகதேசம் சொன்னதையன்றி, ஞானிக்குத் தேகாதிகள் சத்தியமாயுளது என்றங்கீகரிக் கச் சொல்லவில்லை. அவனது திருஷ்டியில் ஆதியந்தரகித பரிபூர்ண நித்ய சத்ய ஞான ஆனந்தகன அக்கிரிய அவி கார அப்பிரமேய அனந்த பிரத்தியக் ஏகரசமாய், தள்ள வுங் கொள்ளவுங் கூடாததாய், அதிசூக்ஷ்மமாய், அகம்புற மெங்கும் நிறைந்து நிராதார நிர்க்குண நிரஞ்சன நிஷ்கள நிர்விகற்ப சத்தாமாத்ரமாய், இப்படிப்பட்டதென்று மன தால் நிச்சயிக்கவும் வாக்கால் சொல்லவுங் கூடாத (வாங் மன அகோசரமாயுள்ள) ஸ்வதஸ்ஸித்த சுத்தாத்விதீயப் பிரஹ்மமொன்றே பிரகாசிக்கின்றது. இங்கு நானாவாய்த் தோன்றும் பேதம் சொற்பம்போலும் இல்லவேயில்லை. இவ்வேக ஸ்வரூபத்தை போகத்தையும், போகேச்சையை யும் நீக்கி, சாந்திதாந்திகளோடுங் கூடின மகாத்மாக் களான யதிகள் ஆத்மயோகத்தால் ஹிருதயத்தி லறிந்து,

பரமானந்த முக்தி பெற்றனர். ஆதலால் புத்திரா! நீயும் தன்மயமான பரமானந்த பரமாத்மாவை நிச்சலசமாதியா லுண்டாம் ஞான திருஷ்டியால் சம்சயமின்றிக் கண்டறி யின், பின் சிரவணார்த்தத்தில் விகற்பமே யுண்டாகாது. அதனால் மனோகற்பித பேதமோஹத்தை நீக்கி ஞானி யாய், முக்தனாய், கிருதார்த்தனாய் ஆகக்கடவாய். சுருதி களைப் போலவே ஆசாரியரும் சாதாரணமாய்ப் போ திப்பர். பந்தம், மோக்ஷம், பசி, திருப்தி, ரோகம், ஆரோக் கியமிவற்றைத் தாங்களே யறிவர்; மற்றோ ரனுமானிப்பர். அதுபோலப் பரமேசுவரானுக்கிரகத்தாற் கிடைக்கும் தன் னனுபவத்தாலேயே விவேகி பவசாகரத்தைக் கடக்க வேண்டும். இங்ஙனம் தன்னஞ்ஞான கற்பித பந்தத்தின் மோக்ஷ முற்று சச்சிதானந்தாத்மாகார மாதலில் சுருதி, யுக்தி, குரு வசனம், அகத்திலுள்ள தன் அனுபவம் இவை பிரமாணங்கள்.

[வேதாந்தசாஸ்திரங்களில் சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுழுப்தி, ஸ்தாணுபோலுள்ள பிரஹ்மமாகிய என்னில் அன்யம்போலக் காணப்படு மனைத்தும் அணுவுமில்லை; இருப்பவன் நானே எனப்பார்க்கும் வாததிருஷ்டி 1: சொப்னம், இந்திரஜாலம்போ லென்னி லன்யமாய்த் தோற்று மனைத்தும் மித்தை; நானே சத்தியன் எனக் காணும் மித்யா திருஷ்டி 2; சமுத்திரத்திற் பின்னம் போற் றோற்றும் பேன, புத்புத, தரங்காதி (நுரை, குமிழி, அலை) யனைத்தும் சமுத்திரமே யாதல்போலும், சொப்பனத்திற் காணப்படு மனைத்தும் அதனைக் காணும் புருஷனே யாதல் போலும், ஸமுத்திரம் புருஷன் போன்ற ஏகசிதாகாச மான என்னில் அன்யம் போற் காணப்படு மனைத்தும் நானேயெனத் தன்மயமாய்ப் பார்க்கும் பிரவிலாப திருஷ்டி 3; என்னும் இம்மூன்றில் மனதிற்கிசைந்த எதனா லாவது திருசியத்தைத் தள்ளி, திருக்குருவமான அகண்ட நிர்மலாத்வைதப் பிரஹ்மத்தைத் தானாக அறிந்தவனே

முக்தன். *இம்மூன்றும் ஞான சாதனமேயாயினும் தன்மய மாய்க்காணும் பிரவிலாபதிருஷ்டியே ஞானத்தில் சர்வோத் தமஹேது] அதனால் அகண்டாத்மாவாகிய தன்னைத் தன்னனுபவத்தா லறிந்து தன்மயமாய் எப்போதும் நிர் விகற்பனா யிருத்தல் வேண்டும். அதிகம் சொல்வானேன்? ஸகல ஜீவர்களும் பிரபஞ்சமும் பிரஹ்மமே; அகண்டாத் வைத அப்பிரஹ்மமாயிருத்தலே மோக்ஷம். சகல வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் ரஹஸ்யமிதுவே; அச்சுருதி களே யிதிற் பிரமாணம்."

என்றுரைத்த குருவசனத்தாலும், சுருதிப் பிரமாணத் தாலும், தன்யுக்தியாலும் ஆத்மதத்துவ மறிந்து, இந்திரி யங்களை யடக்கி, ஏகாக்கிரசித்தனாய், அப்பரமாத்மாவின் கண் நிச்சலசமாதிநிஷ்டனாய்க் கொஞ்சக் காலமிருந்து, பின் னெழுந்து குருவைப் பார்த்து, "குருவே! மகானுபாவா! அதிசாந்தமூர்த்தி! அசங்க நித்யாத்வைதானந்தரஸப் பிரஹ்மசொரூபா! அபார கிருபாசாகரா! நமஸ்காரம். (என்று நமஸ்கரித்துச் சீடன் தன்னனுபவங் கூறுகிறான்). தங்கள் கடாக்ஷமாகிற சந்திரிகையால் பவதாபத்தா லுண் டான சிரமந் தீர்ந்து க்ஷணத்தில் அத்வைதானந்தாத்மபத மடைந்தேன். பிரஹ்மாத்மைக்கிய மறிந்ததால் பேதபுத்தி கெட்டது; பிரவிருத்தி யாவும் விட்டது. இது வென்றும், இதல்ல வென்றும் ஒன்றுந் தெரியவில்லை. சமுத்திரத்திற் சேர்ந்த ஆலங்கட்டியைப் போல பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத் தின் அம்சாம்ச லேசலேசத்திற் கலந்து என்புத்தி இன்ன தென்றும் இவ்வளவென்றும் அறிதற் கசாத்தியமான அப் பிரஹ்மானந்தசாகரமே யாய்விட்டது. ஆ! ஆ! ஆனந்தா மிருதம் நிரம்பியுள்ள இப் பிரஹ்மானந்த சாகரத்தின் பெரு மையை நினைப்பதெப்படி? சொல்வ தெப்படி? இப்போது பார்த்த ஜகமனைத்தும் காணவே காணோமே! எங்கு போயிற் றோ! யாரால் நீங்கிற்றோ? எவ்விடத்தில் லயித்ததோ?

*இத் திருஷ்டித்திரயம் மூலத்தி லில்லை; தமிழ்ப் புஸ்தகத்தி லிருக்கின்றது

இதென்ன அதிசயம்! இவ்வகண்டானந்தம் பூர்ணமாயுள்ள பிரஹ்மானந்த மகா சமுத்திரத்தில் தள்ளவும், கொள்ளவும், பார்க்கவும், கேட்கவும், அறியவும் அன்யமான (விலக்ஷண) பதார்த்தம் ஏதிருக்கின்றது? விலக்ஷணனந்தாத்மாவான நானே யிருக்கிறேன். நான் அசங்கன்; ஸ்தூல சூக்ஷ்ம தேக மில்லாதவன்; நாசரஹிதன்; பரமசாந்தன்; அகர்த்தா; அபோக்தா; அவிகாரன்; அக்கிரியன்; திரஷ்டா, சுரோதா, வக்தா, கர்த்தா, போக்தா வல்லாதவன்; இது (அறிபடு பொருள்), அது (அறிபடாப்பொருள்) என்னும் பதார்த்தங்க ளாகாது அவ்விரண்டையும் பிரகாசிப்பிப்பவன்: பாஹ்யாந்தர சூன்யம்; சமானரஹிதன்; புராணபுருஷன்; அனுதி; நான், நீ, இது, அது என்னுங் கற்பனையற்றவன். ஸர்வபூதங்களிலு மிருப்பவனும், அவற்றி னுட்புறமும் ஞானுகாசமாய் நிறைந்து அவற்றிற் கதிஷ்டானபூதனு யிருக்கின்றவனும் நானே. பிரஹ்மாவும், விஷ்ணுவும், ருத்திரனும், ஈசனும், சதாசிவனும் நானே. நான் நிரீசுவரனுய், நிர்மல நிரகங்கார சர்வசாக்ஷியாய், எல்லையற்ற நிரந்தர கேவல அகண்ட பரிபூர்ண சத்ய நித்ய சுத்த புத்த முக்த பரமானந்த ஏகரஸ அத்விதீயப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறேன். முன், வேருய் 'இது' என்று போக்திருபோகபோக்கியங்களாய்க் காணப்பட்ட வனைத்தும் இப்போது நானேயானேன். அகண்டானந்தசாகரனை என்னில் மாயையாம் வாயுவேகத்தால் நானுவித பிரபஞ்ச அலைகள் உதித் தொடுங்கினுலு மெனக்கென்ன? அனேக தோஷங்களால் தூஷிக்கப்பட்ட மூடர் தம் பிராந்தியாற் காணப்படும் தேகாதி பாவங்களை, ரூப பேத மற்ற காலத்தில் கல்ப வருஷ அயன ருதுவாதிகளைக் கற்பிப்பது போல, நிஷ்கள நிர்விகற்பனை என்னிடத்திற் கற்பிக்கின்றனர். அதனுல், கானல்ஜலப் பிரவாகத்தால் மருபூமி ஈரமாகாததுபோல, அதிஷ்டானமாய், ஆகாசம்போ லெவற்றினும் பற்ருது, ஆதித்தன்போற் பிரகாசிக்கப் பட்டவைகளுக்கு விலக்ஷணனும், பர்வதம்போல் நிச்சலனும், சமுத்தி

ரம்போல் அபாரனுமான எனக்கு ஒரு ஹானியுமில்லை. மேகசம்பந்தமுரு ஆகாசத்தைப் போல் எனக்குத் தேகசம் பந்தமே யில்லையெனில், ஜாக்ர சொப்பன சுழுப்திகளான அதன் தர்ம மெப்படியிருக்கும்? தேகாதி யுபாதிகளே வரும், போகும், கர்மஞ்செய்யும், அவற்றின் பலனை யனுப விக்கும்; பிறந் திருந்து ஜீர்ணமாய் நசிக்கும். குலபர் வதம்போ லெப்போதும் நிச்சலனுய், நிர்ப்பின்னனுய், இந் திரியம், சித்தம், ரூபம், விகார மின்றி ஆகாசம்போல் நெருங்கி நிறைந்துள்ள பரிபூர்ணனை நான் கர்மஞ்செய்வ தெப்படி? எனக்குப் பிரவிருத்தி யேது? நிவிருத்தி யேது? அக்கர்மபலனை புண்ய பாப மேது? நிழலைப் பற்றின சீதம் உஷ்ணம், நன்மை தீமை யிவை அதற்கன்யனை புரு ஷனைச் சிறிதும் சேராததுபோல, எனக்கு புண்ணிய பாப மில்லை. சுருதியு மிங்ஙனமே சொல்லுகிறது. கிருக தர்மம் அங்குள்ள தீபத்தை யடையாதது போல திருசிய தர்மங்க ளொன்றும், அத் திருசியவிலக்ஷணமாய் நிர்விகார உதா ஸீன சாக்ஷியான என்னை யடையாது. நான், சூரியன் கர்ம சாக்ஷியா யிருப்பதுபோலத் திருசியப்பிரபஞ்சத்திற்கு சாக்ஷியும், அக்கினி இரும்பினைத் தகிப்பதுபோலப் பிரபஞ்சத்தி லனுஸ்யூதனுய் அதனை விளக்குவிப்பவனும், ரஜ்ஜுஸர்ப்பம்போலப் பொய்யாய்த் தோற்றுமதற் கதிஷ் டானனு மாகிறேன். சுயம்பிரகாச சொரூபனுகிய நான் ஒன்றைச் செய்பவன், செய்விப்பவன், புஜிப்பவன், புஜிப் பிப்பவன், காண்பவன், காண்பிப்பவ னன்று. மூடர், உபாதிசலனத்தாற் சலிக்கும் சித்பிரதிபிம்ப சலனத்தைச் சித்ரூப ஆத்மாவிலேற்றி, நான் கர்த்தா, போக்தா, கெட் டேன் என்பர். சூரியன்போல நிஷ்கிரியனுய், பிம்பபூத ஆத்மாவாமெனக்கு அச்சிதாபாசதர்மங்க ளொன்றுமில்லை. இத்தேகம் ஜலத்திலோ, ஸ்தலத்திலோ புரண்டு கிடக்கட் டும். கடதர்மங்கள் ஆகாசத்தைப் போல அதன் தர்மங்க ளென்னைப் பற்ரு. கர்த்திருத்தவ, போக்திருத்தவ, கலத்வ, ஜடத்வ, மத்தத்வ, பத்தத்வ, முக்தத் வாதி புத்தி தர்மங்கள்

கேவலாத்வைதப் பிரஹ்மமாகும் எனக்கில்லை. மேகஜாலங்கள் ஆகாசத்தை ஸ்பரிசிக்காதது போலப் பத்து நூருயிரங்களா யுண்டாகும் பிரகிருதிதர்மங்களும் ஏகசிதாகாசமான என்னை ஸ்பரிசிக்கா. பிரகிருதிமுதல் ஸ்தூலபரியந்த இப் பிரபஞ்சம் சாயைபோலத் தோற்றமாத்திரமாய் எதில் விளங்குகின்றதோ, ஸர்வாதாரமாய், ஸர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிப்பதாய், ஸர்வாத்மாவாய், ஸர்வாகாரமாய், ஸர்வ வியாபியாய், ஸர்வவிலக்ஷணமாய், ஸர்வசூன்யமாய், மாயா விசேஷங்களொன்றுமின்றிப் பிரத்தியக்காய், ஸ்தூல புத்தி விருத்தியாலறிதற்கரியதாய், ஆகாசதுல்யமாய், ஆதியந்த ரஹிதமாய், அதிசூக்ஷ்மமாய், நிச்சல நிஷ்கள நிஷ்கிரிய நிர்விகற்பமா யுள்ளது எதுவோ, அந்த சுத்த கேவல அகண்ட நித்ய சத்ய ஞான அனந்த ஆனந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மமே நானுயிருக்கிறேன்.

ஸ்வாமி! மாயையாற் செய்யப்பட்ட ஜன்ம ஜராமரண சம்சார வன ஸ்வப்நத்திற் பிரமித்து, அதிலுள்ள தாப ஜாலங்களாற் கிலேசமுற்று அகங்காரப் புலியால் மிகவுந் துன்பமடைந்த என்னைக் கிருபையா லெழுப்பிப் பரமானந் தந்தந்து ரக்ஷித்தீ ரல்லவா! மகானுபாவா! தங்கள் கிருபாப் பிரஸாத மகிமையால் ஸ்வஸ்வரூப ஸாம்ராஜ்ய பாக்கியம் என்னுலு மடையப்பட்டதே! நானே தன்யன்; கிருத கிருத்தியன். பவபந்தத்தினின்றும் முக்தனுய், பரிபூர்ண நித்தியானந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றேன். ஆ! ஆ! எல்லாம் தங்கள் கிருபா வைபவம். தேசிகேந்திரா! பிரபஞ்சமெல்லாமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஏக சத்தியபோதா நந்தஸ்வரூபமான தங்கள் பாதாரவிந்தங்களுக்கு நமஸ் காரம். நமஸ்காரம். பின்னும்பின்னும் நமஸ்காரம்; எப் போதும் நமஸ்காரம்." ஏகாத்ம தத்துவத்தை யறிந்து ஆத்மானந்தமுற்று இவ்வாறு தம்மை நமஸ்கரித்த ஸத் சிஷ்யனைப் பார்த்து மகாத்மாவான ஆசாரியேந்திரர் சந்தோஷ ஹ்ருதயத்தோடு பின்னும் மகத்தான இவ்வசனம் கூறுவராயினர்: -- "நேத்திரமுள்ளவனுக்கு ரூபமன்

றிப் பார்க்க வேறில்லாதது போல பிரஹ்மவித்துக்கும் பிரஹ்மானுபவத்தையன்றி புத்திக்கு விஷயம்வேறில்லா ததாலும், ஸந்தோஷந்தரத்தக்கதாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனைவிட்டுச் சித்திர சந்திரனை யெவனு மிச்சியாதது போல, இந்தப் பரமானந்த ரசானுபவத்தை விட்டு அசத்திய விஷயத்தில் எந்த வித்வானும் ரமியாததலாலும், இவ்வசத் திய பதார்த்தானுபவத்தால் திருப்தி யற்பமுமின்று, துக்க மும் போகாததாலும், சர்வப் பிரகாரத்தாலும் தன்னிற் றேன்றும்ஜகமனைத்தும் தானேயாய் எங்கு மேகமாய்ப் பிர காசிக்கும் சத்தியாத்வைத பிரஹ்மமாகும் தன்னையே ஞானதிருஷ்டியால் அதிசாந்த மனத்தோடு சதா பார்த்து, எப்போது மகத்திற் சிந்தித்து சந்ததம் ஆத்ம நிஷ்டனாய், தன் அகண்டானந்தரசானுபவத்திலேயே ரமிப்பவனாய், அதனா லேயே திருப்தனாய், நிர்விகற்ப அகண்ட ஞானத்மாவில் ஆகாசபட்டணம்போலத் தோன்றும் விகற்பஹேதுவான புத்தி, அந்தப் பிரஹ்மாகாரமாய்ச் சும்மா விருக்கும் நிரந்த ரானந்தஹேதுவாம் பரமசாந்தி யடைந்து எப்போதும் மௌனமுற்றவனாய் சுகமாய்க் காலந்தள்ள வேண்டும். வாசனாரகித இவ்வுத்தம மௌனத்தை யன்றி, ஆத்மாவை யறிந்தகண்டானந்த மனுபவிக்கும் பிரஹ்ம வித்துக்களான மகான்களுக்குச் சதானந்தானுபவ ஹேது வேறில்லை.

அப்பிரதிபந்த விருத்தியோடுங்கூடி இவ்வாறு பிரஹ் மத்தையறிந்த முனி ஆத்மாவிலேயே சதா ரமிப்பவனாய்ப் போவன்; வருவன்; நிற்பன்; இருப்பன்; படுப்பன்; இன்னு மெத்தனைவிதங்களாகவோ இஷ்டப்பிரகாரம் நடப் பன். அவனுக்குத் தேசம், காலம், ஆசனம், திக்கு, யமாதி, லக்ஷ்ய திருஷ்டி முதலிய ஒன்றுந் தேவையில்லை. தன்னை யறிதற்கு நியமங்களெதற்கு? 'தேவதத்தன் நான்' என் றறிவதற்கு இதரா பேக்ஷை யில்லாததுபோல 'பிரஹ்மமே நான்' என்றறிவதற்கு ஒரு அபேக்ஷையு மில்லை. 'இது கடம்' என்றறிவதற்கு சுத்தமான நேத்திரத்தையன்றி வேறு நியமம் வேண்டாததைப் போல, நித்யஸித்தமான

இவ்வாத்மா மனோவிருத்தி சுத்தமாயிருக்கும்போது தானே பிரகாசிக்கின்றது. தேசகால சுத்தியாதி யபேக்ஷையில்லை. சூரியப்பிரகாசத்தால் ஜகத்துப் போல யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் சர்வஜகத்தும் பிரகாசிக்கின்றதோ, வேத சாஸ்திர புராண விவித பூதங்களையும் பிரகாசிப்பித்து அறிந்து கொண்டிருக்கு மந்தப் பிரஹ்மத்தைத் துச்சமான எந்த அஸத்ய அநாத்மா பிரகாசிப்பிக்கும்? இந்தப் பரமாத்மா சுயம்பிரகாசமாய், அநந்த சக்தி களோடுங்கூடி எவராலு மறியப்படாது அனைவரது 'அகம்' என்னும் அனுபவ சொரூபமா யிருக்கும். இவ்வாத்மாவையே உத்தமோத்தமனாகிய பிரஹ்மவித் துணர்ந்து, பந்தத்தினின்றும் விமுக்தனாய், நிரந்தரானந்த ரசானுபவ திருப்தனாய், அறியக் கூடாத லக்ஷண முள்ளவனாய், அனுகூலப் பிரதிகூல பாஹ்யவிஷயங்களில் சந்தோஷம், விசனம், ஆசை, நிராசை யெதுவுமின்றிப் பரேச்சையாற் பொருந்தும் விஷயங்களை யெல்லாம் பாலர்போலனுபவித்து, பசி, தாகம், தேகபீடை யிவற்றைவிட்டுப் பாலன் கிரீடாதற்பரனாய் சுகிப்பதுபோல நிர்மம நிரகங்காரனாய் சதா தன்னிலேயே க்ரீடித்துக் கொண்டும் தன்னிலேயே சுகித்துக்கொண்டுமிருப்பன். சரீரவிமானரூடனாய் அகண்ட சிதம்பரத்தி லிருக்குமவன், யாதொரு சிந்தனையும், தீனபாவமுமின்றி பிக்ஷையெடுத்துண்டு, நதி யாதி ஜலத்தைப் பானம்பண்ணி, தோய்த்துலர்த்தாத வஸ்திரம், வற்கலை (மரவுரி) தரித்து, அல்லது திகம்பரனாய், ஒருநியமமுமின்றி சுதந்திரனாய், பாலர், பித்தர், பேயர்போலப் பூமியிற் சரிக்கினும் வேதாந்த வீதியிற் சஞ்சரிப்பவனாய், பூ (பூமி) மெத்தையிற் படுத்து, நிர்ப்பயனாய்க் காடு சுடுகாடு முதல் எங்காவது நித்திரை செய்தும் சதா பிரஹ்மத்திலேயே கிரீடையுள்ளவனாய், ஸர்வாத்மாவா யுள்ள தான் இஷ்டப்பிரகாரம் எத்தனையோ ரூபந் தரித்து எத்தனையோ அனுபவித்து, ஓரிடம் மூடன், ஓரிடம் வித்வான், ஓரிடம் பிராந்தன், ஓரிடம் சாந்தன், ஓரிடம் மகாராஜன், ஓரிடம் அஜகர (மலைப்பாம்பு)

ஆசாரன், ஓரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம் நிந்தியன் என்ன ஒருவனே எங்கு மெவராலு மறியப்படாதவனுய் சஞ்சரிப் பன். அவன் நிர்த்தனனுயினும் சதானந்தி; அசகாய னுயினும் அதிபலவான்; புசியாவிடினும் நித்ய திருப்தன்; விஷமங்களில் சமதிருஷ்டியுள்ளவன்; ஒன்றைச் செய்தும் செய்யாதவன்; புஜித்தும் புஜியாதவன்; சரீரியேனும் அசரீரி; பரிச்சின்னனுயினும் பரிபூர்ணன். இந்தச் சரீர பந்தவிமுக்தப் பிரஹ்ம வித்தினைத் தேகாபிமானிகட்குள்ள பிரியாப்பிரிய, சுகதுக்க, சுபாசுபங்க ளொன்றும் ஸ்பரிசிக் காது. சூரியன் ராகுவாற் பிடிபடாதிருக்கினும் பிடிபட் டதுபோலத் தோற்றலால் உண்மையறியா மூடர், தம் பிராந்தியால் ‘சூரியன் பிடிபட்டான்’ என்பது போல, தேகாதி பந்தமற்ற பிரஹ்மவித்தும் தேகிபோல் தோற்ற லால் ‘இவன் தேகி’ என்று தம் மயக்கத்தாற் கூறுவர். அதனு லுண்மையா யிவனுக்கொன்று மில்லை. இத்தேகபந் தம் விட்டிருக்கும் முக்தனது தேகம் பாம்பின் சட்டையைப் போலப் பிராணவாயுவா லங்குமிங்குஞ் சரிக்கும். நதிப் பிரவாகத்தால் மேடுபள்ளத்தையடையும் தாருவைப்போல ஒவ்வோர் சமயம் பிராரப்தத்தால் முக்தன் தேகமும் போகத்திற் பொருந்தும். பிராரப்தகர்ம வாசனைகளால் சம்சாரி தேகம் போலவே முக்தன் தேகமும் போகத்திற் பொருந்தினும், இவன் சாக்ஷி போலவும் சக்கரமூலத்தைப் போலவும் சங்கற்பவிகற்ப சூன்யனுய், உதாசீனனுய், மௌனமாகவேயிருப்பன். இந்திரியங்களை விஷயங்களிற் சேர்க்கான்; அதினின்றும் பிரிக்கான்; அக்கர்மபலனை யும், அகண்டானந்தரசபானத்தால் மத்தனுன அவன் சிறிது மடையமாட்டான். லக்ஷ்யாலக்ஷ்யங்களை விட்டுக் கேவலாத்மாவாயிருக்கும் அந்தப் பிரஹ்மவித் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனே; சம்சயமில்லை.

ஒருநடன் வேஷங்கொண்டபோதும், விட்ட போதும் புருஷனேயாவதுபோல, கிருதகிருத்தியனுய்த் தேகாதி யுபாதிகளோடுங்கூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்மா

காரமாய் சதாமுக்தனுன அந்தப் பிரஹ்மஞானி, உபாதி நாசத்திலும் பிரஹ்மாகாரமாய் பிரஹ்மத்தையே யடைகின்ருன். மரத்தின் பழுத்த இலை, நதி, வாய்க்கால், வீதி, சிவாலயம் முதலிய எங்கு விழுந்தாலும் சுபாசுபம் மரத்திற் கின்மைபோல, முன்னமே ஞானக்கினியால் தகிக்கப்பட்ட ஞானியின் தேகம் எவ்விடத்தில் விழுந்தாலும் இவனுக் கானியில்லை. பத்திர புஷ்ப பலாதிகள்போலத் தேகேந்திரியப் பிராண புத்தியாதி யுபாதிகள் நசிக்குமே யன்றி, மரம்போலிருக்கும் சச்சிதானந்தாத்மா ஒரு போதும் நாசமுருது. சுருதியும் 'உபாதி விகாரமுள்ளதற்கே நாசம்' என்றும், 'பிரஞ்ஞானகன ஆத்மா ஸத்யன்; நாச ரஹிதன்' என்றுங் கூறியிருக்கிறது. பூர்ணுத்வைதானந்தப் பிரஹ்மமாய் சத்ருபப்பிரஹ்மத்தில் நிஷ்டனுன முனிக்கு, தோல் மாம்ச மல பிண்டமான தேகத்தை விடுக்கத் தேசகாலாதி யபேக்ஷயில்லை. என்ன? தேகத்தின் மோக்ஷ(நீக்க)மும், தண்டகமண்டலங்களின் மோக்ஷமும் மோக்ஷமன்று; அஞ்ஞானஹிருதயக்கிரந்தியின் மோக்ஷமே யதிகளுக்குச் சம்மதமான மோக்ஷம்.

கல், மரம், திருணம், தான்யம், பாய், படம், கடம் முதலியன தகிக்கப்பட்டு மண்மயமே யாதல்போல, தேகாதி திருசியோபாதிகளனைத்தும் ஞானக்கினியால் தஹிக்கப்பட்டு ஞானகாரமாய், ஆதித்தப்பிரகாசத்தில் அந்தகாரம் போலப் பிரஹ்மத்தில் லயமாகிவிடும். கடமுடைந்தால் கடாகாசம் மகாகாசமாவதுபோல உபாதிநீங்கவே, பாலிற் பாலும் ஜலத்தில் ஜலமும் தைலத்தில் தைலமும்போல பிரஹ்மத்தின் கண் பிரஹ்மமாய் விளங்கும் ஜீவன்முக்தனுகிய ஞானியும் கலந்து எப்போது மேகமாய்ப் பிரகாசிப்பன்.

இங்ஙனம் சன்மாத்திராகண்ட பிரஹ்மபாவ முற்றிருக்கும் விதேககைவல்யமடைந்தயதி மீண்டு ஜனிப்பதேயில்லை. ஆத்மபரஐக்கிய ஞானக்கினியால் அவித்தையாதி தேகோ பாதிகள் தகிக்கப்பட்டு பிரஹ்மாகாரமாகவே

யிருக்கும் யதிக்கு புனர்ஜன்மம் எங்ஙனமுண்டாம்? மித்யா ஸர்ப்பத்தின் தோற்றமும் நாசமும் ரஜ்ஜுவில் உண்மை யில் இல்லாததுபோல, நாசரஹித நித்திய அசங்க அத் வைத கேவலஞானத்ம வஸ்துவில், உண்டு இல்லை யெனப் பட்ட தெல்லாம் புத்தியின் தர்மங்களன்றி உண்மையிலின் மையின் அப் புத்திகற்பிதமாய், மேகத்தால் வந்த தன் நேத்திராவரணத்தை அறியாதான் ஆதித்தனில் ஆரோ பிப்பதுபோல மூடர்களால் விருதாவாயாரோபிக்கப்பட்ட மாயாகிருத பந்தமோக்ஷங்களு மில்லவேயில்லை. பிரஹ் மத்தி லன்யமா யெதுவு மின்மையின், ஆவரணத்தால் பந்தமென்றும் ஆவரண நாசத்தால் மோக்ஷமென்றுஞ் சொல்லக்கூடாது. சொல்லின், அத்வைதஹானியும் துவை தப் பிரதீதியும் சித்தியாகும். இது வேதங்களுக்கு சம்மத மாகாது. நிஷ்கள நிர்மல நிஷ்கிரிய நிரஞ்ஜனமாய், ஆகாசம்போலப் பூர்ணமாயிருக்கும் அவ்வதிசாந்த அத்வி தீயப் பிரஹ்மத்தில் கற்பனை யெங்கிருக்கும்? 'உத்பத்தி யில்லை; நாசமில்லை; பத்தனில்லை; சாதகனில்லை; முமுக்ஷுவில்லை; முக்தனுமில்லை; இதுவே பரமார்த்தம்' எனச் சுருதியும் கோஷிக்கின்றது. ஸகல வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தமாய், ரகசியங்களி லதிரகசியமான இது, சிஷ்யனே! என்று லுனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. கலி தோஷ மற்று விரக்தனுன முமுக்ஷுவைப் பலதரம் பரீ க்ஷித்து நீயு மிதனை யுபதேசிப்பாயாக.'

என்றிவ்வாறுரைத்த குருவசனத்தைக் கேட்ட சிஷ் யன் அநேக நமஸ்காரங்கள் செய்து குருவி னுத்தரவு பெற்று ஆனந்தமாய்ப் போயினன். ஆசாரியரும் பிரஹ் மானந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவராய், ஜகத்தைப் பவித் திரமாக்கும்பொருட் டெங்கும் சஞ்சரித்தனர்.

இவ்விதமாய் முமுக்ஷுக்களுக்கு சுலபமாய்ப் போத மாம் வண்ணம், குருசிஷ்ய ஸம்வாதமாய் ஆத்ம லக்ஷண மறிவிக்கப் பட்டது. நிஷ்காம விஹிதகர்மத்தால் சமஸ்த சித்ததோஷங்களுமற்று சம்சாரசுகவிரக்தராய், சாந்த

சித்தராய், சுருதியை நம்பின முமுக்ஷுக்களாயுள்ள உத்தமயதிகள் ஹிதமான இவ்வுபதேசத்தை யாதரிப்பார்களாக.

ஸம்சாரகோரவனத்தில் தாபத்திரயமாகும் கடோர வெய்யிலா லுண்டான தாகதுக்கத்தால் மிகக் கிலேசமுற்று ஜலாசையால் மருபூமியில் பிரமித்து அலைந்து கஷ்டப்படும் ஜீவர்கள் சுக மடையும்பொருட்டு, அதி சமீபத்தி லுள்ள அத்வயப் பிரஹ்மானந்த அமிருதசாகரத்தைத் தெரிவிக்க ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு சங்கரபகவத் பாதாசாரியா ளனுக்கிரகித்த சுககரமான இந்த 'விவேகசூடாமணி'க் கிரந்தம் அகத்தியம் சாசுவத மோக்ஷானந்தத்தைக் கொடுக்கும். சம்சயமே யில்லை. சுபம்.

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாத குரு வாழ்க.
விவேகசூடாமணி சமாப்தம்
ஓம் தத் ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதரருளிய

திருக்கு திருசிய விவேகம்

அவதாரிகை

'ஏகமேவாத்விதீயம்பிரஹ்ம' அதாவது இரண்டற்ற பிரஹ்மம் ஒன்றே யுள்ளது என்னும் அத்வைத சித்தாந் தத்தில், பிரஹ்மம் ஒன்றே யாயின் அது விளங்காது பிர பஞ்சம் தோற்றுவானேன்? எனச் சங்கை நிகழும் உத்தமா திகாரியின் பொருட்டு, அப்பிரஹ்மமாய தன் சொரூபத் தில் அந்நியமின்றி அநாதியேயுள்ள ஆவரண விக்ஷேபரூப அவித்யை என்னும் அற்புத சக்தி, (பிரகாசத்திலும் அந்த காரத்திலும் தோற்ருது, இருட்டின் வழியாகத் தோற்றும் பொய்ப் பிரதிபலனப் பிரகாசத்திற் காணப்படும் படச்சா யாகாக்ஷிபோல) அவ்விருளையொத்த தன்வழியாய்த் தோற் றும் நினைவு ரூபமான ஆத்மப்பிரதிபலன மித்யா விக்ஷே பப் பிரகாசத்தில் முதலிலுண்டான கர்த்திருரூப அகங்கார ஜீவன், தன்கரணரூபமனம் பூர்வவாசனையாற் காட்டுந் திரு சியச் சாயாகாட்சியை ஜாக்கிரசொப்பனுதிகளிற் சத்திய மாய்ப் பார்க்க, யதார்த்த சொரூபத்தை மறைத்துத் திருசியத்தோற்றத்திற்கு மூலகாரணமான ஆவரணம், திருசியம் தோற்றுங்காலும், அலையாதிகளுடன் கூடின சமுத்திரம்போல் ஏகமாயிருக்குந் தனக்கும் அத்தோற்றத் திற்கும் பேதந் தெரியவொட்டாதிருத்தலின், பூர்வசம்ஸ்கா ரத்தினுல் அத் தோற்றத்திலுள்ள திருஷ்டியை நீக்கித் தன்னையே பாஹ்யாந்தர திருஷ்டிபேதமின்றி எப்போதும் நாடும் சஹஜசமாதிப் பழக்கத்தால் அவ்வாவரணம் நீங்

கவே, அத்விதீயப் பிரஹ்மாத்ம சொரூபமாத்திரம் மிஞ்சிப் பிரகாசிக்கும் என ஆசாரியர் அத்வைத சித்தாந்த ரகசிய தாத்பரியத்தை விரிவின்றிச் சுருக்கமா யறிவித்த இச்சிறு கிரந்த மொன்றுமே உத்தமாதிகாரிகளான முமுக்ஷுக் கட்குச் சாலும்.

வெண்பா

திருக்கு திருசிய விவேகந் தெரித்த
திருக்காமச் சங்கர தேவே--திருக்கு
திருசிய மென்னுந் திருக்கறவே நெஞ்சி
லொருசிவமா யோங்கு மொளி.

நூல்

திருசியமா மிவையாவும் அனாத்மா. நிர்விகாரதிருக்கே ஆத்மா. இவ்வாத்மாநாத்மவிவேகமே கோடி கிரந்தங்க ளாலுங் கூறப்படுகின்றது.

நாம் பார்க்கும் இப்பிரபஞ்சவுருவம் கண்ணாற் காணப் படுவதால் திருசியம், காணுங்கண் திருக்கு; அக்கண் மனதாலறியப்படுவதால் திருசியம், மனம் திருக்கு; விருத்திகளுடன் கூடின அம்மனம் சாக்ஷியாகிய ஆத்மா வாலறியப் படுவதால் திருசியம், ஆத்மாதிருக்கு; அது ஒன் றாலு மறியப் படாததால் திருசியமன்று. நீல பீதாதி வர் ணங்கள், ஸ்தூல சூக்ஷ்மம், நெட்டை குட்டை முதலிய நானாருபங்களைக் கண் ஏகமாயும்; நேத்திரத்தின் அந்த மந்த படுத்துவாதி நானா தர்மங்களையும், அங்ஙனமே சுரோத் திராதிகளின் தர்மங்களையும் மனம் ஏகமாயும்; காமம், ஸங்கல் பம், சந்தேகம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், பயம், லஜ்ஜை, நல்ல கெட்ட புத்தி முதலிய நானா மனோதர் மங்களை ஆத்மா ஏகமாயும் இருந்தறிகின்றது. இவ்வாத்மா உதிக்காது; ஒடுங்காது; பெருக்காது; சிறுக்காது. தன் பிரகாசத்தாலேயே சுயம் பிரகாசித்து, சாதனாந்தரா பேக்ஷையின்றி யன்யத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றது.

புத்தியு (சமஷ்டிமனமு)ம் சிற்சாயையுடன்கூடி அகங்காரம், அந்தக்கரணம் (மனம்) என இருவிதம். சிச்சாயையோடு தப்தாயப்பிண்டம்போல் ஒன்றாயிருக்கும் அகங்காரச் சேர்க்கையாலேயே தூலதேகமும் சேதனம்போற்றோற்றுகிறது. இவ்வகங்காரத்தின் தாதாத்மியம் (சேர்க்கை) சிச்சாயையோடு சஹஜமாயும், தேகத்தோடு கர்மஜமாயும் ஆத்மாவில் பிராந்திஜமாயும் இங்ஙனம் மூன்றுவிதம். புத்தியுபாதி யுள்ளவரை ஸஹஜத்திற்கு நாசமில்லை; ஆனால் ஞானத்தாற் பொய்யாம். பிராந்திஜமும் கர்மஜமும் முறையே, ஸத்ரூப ஆத்மாவில் யாதொன்றன் சம்பந்தமுமில்லை எனக்காணும் ஞானத்தாலும் பிராரப்தகர்மக்ஷயத்தாலும் நசிக்கும். தேகம் ஜடமாயிருக்கும் சுழுப்தியில், அகங்காரம் முற்றும் லயித்திருக்கும். அது பாதிவிரிந்தது சொப்பனம்; முற்றும் விரிந்தது ஜாக்கிரம். மனவிருத்திதான் பூர்வவாசனையால், சொப்பனத்தில் ஆந்தரப்பிரபஞ்சத்தையும், ஜாக்கிரத்தில் பாஹ்யப்பிரபஞ்சத்தையும் கற்பிக்கின்றது. இம்மன அகங்காரங்கட் குபாதான ஜடலிங்கதேகமே அவஸ்தாத்திரயத்தையும் ஜனனமரணாதிகளையு மடைகிறது.

காரணதேகமான மாயை, விக்ஷேபம் ஆவரணம் என்னும் இரு சக்திகளுடனிருக்கும். அதில் விக்ஷேப சக்தியே லிங்கதேகாதி பிரஹ்மாண்டாந்தமான நாமரூபப்பிரபஞ்சமனைத்தையும் சமுத்திரத்தில் நுரையாதிகளைப்போல சச்சிதானந்த வஸ்துவில் சிருஷ்டிக்கின்றது. மற்ற ஆவரண சக்தி அகத்தில் திருக்குதிருசியங்கட்கும் புறத்தில் பிரஹ்மப் பிரபஞ்சங்கட்கும் சிறிதும் பேதம் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கின்றது. இதுவே சம்சார காரணம். ஆத்மசந்நிதியிலடுத்திருக்கும் லிங்கதேகத்தோடு கூடிய சிதாபாசனாகிய ஜீவனே வியாவகாரிகன். இந்த ஜீவத்வம் ஆரோபத்தால் சாக்ஷியிற் பிரகாசிக்கின்றது. ஆவரணம் நஷ்டமாயின் பேதம் தெரிகிறது; ஆரோபம் இல்லாமற் போகிறது. அங்ஙனமே, பிரஹ்மப் பிரபஞ்சபேதம் தெரியவொட்டாது

மறைத்துள்ள ஆவரணவசத்தாலேயே பிரஹ்மம் நானா ரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. ஆவரணம் நஷ்டமானால் அவ்விரண்டிற்கும் பேதம் தெரிகிறது; பிரபஞ்சவிகாரங்களைவையும் பிரஹ்மத்தி லிருக்கிறதில்லை.

அஸ்தி, பாதி, பிரியம், நாமம், ரூபம் என்னும் ஐந்து அம்சங்களில் சச்சிதானந்தமான முந்தின மூன்றும் பிரஹ்மரூபம்; நாமரூபங்கள் பிரபஞ்சரூபம். சச்சிதானந்தங்கள் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களிலும், தேவ, திரியக், மனுஷ்யர்களிலும் அபின்னமாயிருக்கின்றன. நாமரூபங்களோ பின்னமாயிருக்கின்றன. ஆதலால், நாமரூபங்களை யுபேக்ஷித்து ஸச்சிதானந்ததற்பரனாய், ஹிருதயத்திலோ வெளியிலோ எப்போதும் சமாதி செய்யவேண்டும்.

ஸவிகற்பம், நிர்விகற்பம் என ஹிருதயத்திற் செய்யும் சமாதி இரண்டுவிதம். ஸவிகற்பசமாதியும் திருசியானுவித்தம், சப்தானுவித்தம் எனப் பின்னு மிருவகை. காமாதி திருசியசித்தவிருத்திகட்கு சாக்ஷியாய்த் தன்னைச் சிந்திப்பது ஆந்தரதிருசியானுவித்தஸவிகற்பசமாதி. 'நான் அசங்கசொப்பிரகாச ஸச்சிதானந்த அத்வைத ஸ்வரூபன்' என்றறிவது ஆந்தரசப்தானுவித்தஸவிகற்பசமாதி. இவற்றுலுண்டாகும் சுவானுபவரசாவேசத்தால் திருசியம் சப்தம் இரண்டையும் விட்டு நிவாதஸ்தலதீபம்போல நிச்சலமாயிருப்பது ஆந்தரநிர்விகற்பசமாதி. ஹிருதயத்திற்போலவே வெளியிலும் திருசியவஸ்துக்களின் நாமரூபங்களை யுபேக்ஷித்து ஸத்ரூபத்தைப் பார்ப்பது பாஹ்யதிருசியானுவித்தஸவிகற்பசமாதி. அச் சச்சிதானந்த வஸ்துவையே அகண்டைகரஸபிரஹ்மம் என விடாதறிவது பாஹ்யசப்தானுவித்தஸவிகற்பசமாதி. இவ்விரண்டனுபவத்தால் நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் அகண்டமாய் நிச்சலமாயிருப்பது பாஹ்ய நிர்விகற்பசமாதி. இந்த ஷட் சமாதிகளாலும் நிரந்தரம் காலந்தள்ளவேண்டும். இவற்றுல் தேகாபிமானம் நீங்கி ஸதா பரமாத்மாவிலேயே ஸ்திதிசெய்யும் மனம் எங்கெங்கு செல்லுமோ அங்கெல்லாம் சமாதியே.

இந்நிரந்தர சமாதிப் பழக்கத்தால் அப்பராவரமான பரமாத் மாவை சாக்ஷாத்கரித்தமாத்திரத்தில் ஹிருதயக் கிரந்தி பேதிக்கப்படும்; சகல சம்சயங்களும் நஷ்டமாம்; கர்மங்கள் நாசமுறும்.

அவச்சின்னன், சிதாபாசன் (வியாவகாரிகன்), ஸ்வப்நகல்பிதன் என்னும் மூவிதஜீவரில் அவச்சின்னன் பாரமார்த்திகன். இவனும் கற்பிதனே; அவச்சேத்தியமான சொரூபமே வாஸ்தவம். ஆரோபத்தால் இவனில் ஜீவத்வத் தைக் கற்பிப்ப தன்றி இவன் ஸ்வபாவத்தில் பிரஹ்மமே. இந்தப் பாரமார்த்திகஜீவனுக்கே பூர்ண பிரஹ்மத்தோடு ஏகத்வம் 'தத்துவமஸி' யாதி மகாவாக்கியங்களாற் சொல்லப் படுகிறதன்றி இதரஜீவர்க்கல்ல. பிரஹ்மத்தில் அநாதிகற் பிதமான ஆவரண விக்ஷேபாத்மிகையான மாயை, அவ்வ கண்ட பிரஹ்மத்தை மறைத்து ஜகத்து ஜீவர்களைக் கற்பிக் கின்றது. புத்தியிலிருக்கும் சிதாபாசனான கற்பிதஜீவனே, கர்த்தா, போக்தா. பூதபௌதிகப் பிரபஞ்சமனைத்தும் போக்கிய ரூபம். அநாதிமுதல் மோக்ஷம் வரை வியவ காரத்திருத்தலால், இந்த ஜீவஜகமிரண்டும் வியாவகாரிகம். இவ்வியாவகாரிகனிலிருக்கும் ஆவரணவிக்ஷேபரூபநித்திரா சக்தி இவனை மறைத்து, முன்பார்த்ததும் நூதனமுமான ஜீவஜகத்தை சொப்பனத்திற் கற்பிக்கின்றது. பிரதீதி காலமாத்திர மிருத்தலால் சொப்பனத்தினின்று முணர்ந்த வர்க்குப் பின் சொப்பனமின்மையால் பிராதிபாஸிக ஜீவ ஜகமிரண்டும் பிராதிபாஸிகமாம். பிராதிபாஸிகஸ்வப்நத் தைப் பிராதிபாஸிகன் சத்தியமாயும் வியாவகாரிகன் அசத்தியமாயும், வியாவகாரிக ஜகத்தை வியாவகாரிகன் மெய்யாயும் பாரமார்த்திகன் பொய்யாயு மறிகிருன். பார மார்த்திகனுக்குப் பிரஹ்மத்தோடுள்ள ஏகத்வம் பாரமார்த் திகமே. அவ்வேகத்வத்தையறிந் தொன்றையும் பார்ப்ப தில்லை. பார்க்கின் மித்தையே.

ஜலதர்மமான மாதுர்யம், திரவத்துவம், சைத்தியம் இவை அலையிலும் அதிலுள்ள நுரையிலு மிருப்பதுபோல

ஆத்மாவின் சச்சிதானந்த தர்மங்கள் தன்னிற் கற்பித சம்பந்தத்தால் வியாவகாரிகனிலும் அவன் மூலமாய்ப் பிராதிபாஸிகனிலும் கலந்திருக்கின்றன. நுரை சைத்தியாதி அதன் தர்மங்கள் அலையிலும், அலை யதன் திரவத்துவாதி தர்மங்கள் ஜலத்திலும் லயித்து முன் போல் சமுத்திரமாத்திரமே யிருப்பதுபோல, பிராதிபாஸிகன் அவனது தர்மங்கள் வியாவகாரிகனிலும், வியாவகாரிகன் அவனது தர்மங்கள் பாரமார்த்திகனிலும் லயித்துப் பூர்வம் போல் சச்சிதானந்த பிரஹ்மமாத்திரமே பிரகாசிக்கின்றது.

திருக்கு திருசிய விவேகம் சம்பூர்ணம்
ஓம் தத் ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.

அருண்மொழித் தொகுப்பு

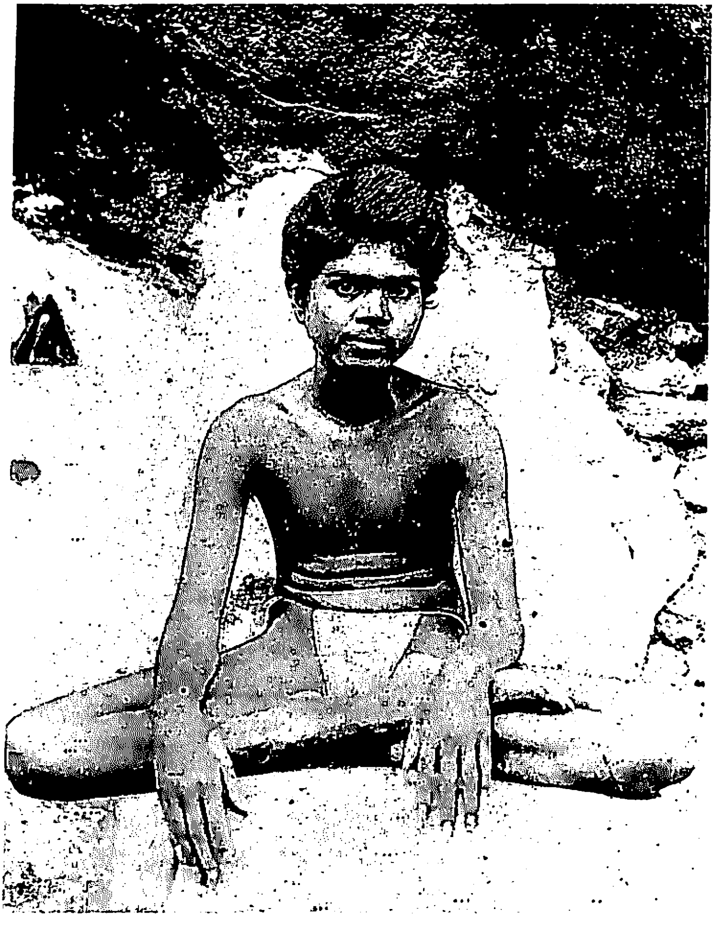

பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகள்

("நான் யார்?" எனும் ஞானவிசாரத்தை உபதேசிக்கும் இந்நூல் அருளிய 21-வது வயதில்)

நானார்?

சகல ஜீவர்களும் துக்கமென்ப தின்றி எப்போதும் சுகமாயிருக்க விரும்புவதாலும், யாவருக்கும் தன்னிடத் திலேயே பரமப் பிரிய மிருப்பதாலும், பிரியத்திற்கு சுகமே காரண மாதலாலும், மனமற்ற நித்திரையில் தினமனுப விக்கும் தன் சுபாவமான அச்சுகத்தை யடையத் தன்னைத் தானறிதல் வேண்டும். **அதற்கு நானார் என்னும் ஞான விசாரமே முக்கிய சாதனம்.**

நானார்? ஸப்த தாதுக்களா லாகிய ஸ்தூலதேகம் நானன்று. சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரஸ, கந்தமென்னும் பஞ்ச விஷயங்களையும் தனித்தனியே அறிகின்ற சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷுஸ், ஜிஹ்வை, கிராண மென்கிற ஞானேந் திரியங்க ளைந்தும் நானன்று. வசனம், கமனம், தானம், மலவிசர்ஜனம், ஆனந்தித்தல் என்னும் ஐந்து தொழில் களையும் செய்கின்ற வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ் தம் என்னும் கன்மேந்திரியங்க ளைந்தும் நானன்று. சுவா ஸாதி ஐந்தொழில்களையும் செய்கின்ற பிராணாதி பஞ்ச வாயுக்களும் நானன்று. நினைக்கின்ற மனமும் நானன்று. சர்வ விஷயங்களும் சர்வ தொழில்களு மற்று, விஷய வாசனைகளுடன் மாத்திரம் பொருந்தியிருக்கும் அஞ்ஞான மும் நானன்று. மேற்சொல்லிய யாவும் நானல்ல, நானல்ல வென்று நேதிசெய்து தனித்து நிற்கும் **அறிவே நான். அறிவின் சொரூபம் சச்சிதானந்தம்.**

சர்வ அறிவிற்கும் சர்வ தொழிற்குங் காரணமாகிய மன மடங்கினால் ஜகதிருஷ்டி நீங்கும். கற்பித ஸர்ப்ப ஞானம் போனாலொழிய அதிஷ்டான ரஜ்ஜு ஞானம் உண்டாகாதது போல, கற்பிதமான ஜகதிருஷ்டி நீங்கினா லொழிய அதிஷ்டான சொரூபதர்சன முண்டாகாது.

மனமென்பது ஆத்ம சொரூபத்திலுள்ள ஓர் அதிசய சக்தி. அது சகல நினைவுகளையும் தோற்றுவிக்கின்றது. நினைவுகளையெல்லாம் நீக்கிப் பார்க்கின்றபோது, தனியாய் மனமென்றோர் பொருளில்லை; ஆகையால் நினைவே மனதின் சொரூபம். நினைவுகளைத் தவிர்த்து ஜகமென்றோர் பொருள் அன்னியமா யில்லை. தூக்கத்தில் நினைவுகளில்லை, ஜகமுமில்லை; ஜாக்ர சொப்பனங்களில் நினைவுகளுள, ஜகமும் உண்டு. சிலந்திப்பூச்சி எப்படித் தன்னிடமிருந்து வெளியில் நூலை நூற்று மறுபடியும் தன்னுள் இழுத்துக் கொள்ளுகிறதோ அப்படியே மனமும் தன்னிடத்திலிருந்து ஜகத்தைத் தோற்றுவித்து மறுபடியும் தன்னிடமே ஒடுக்கிக்கொள்ளுகிறது. மனம் ஆத்மசொரூபத்தினின்று வெளிப்படும்போது ஜகம் தோன்றும். ஆகையால் ஜகம் தோன்றும்போது சொரூபம் தோன்றுது; சொரூபம் தோன்றும் (பிரகாசிக்கும்) போது ஜகம் தோன்றுது. மனதின் சொரூபத்தை விசாரித்துக்கொண்டே போனால் 'தானே' மனமாய் முடியும். 'தான்' என்பது ஆத்ம சொரூபமே. மனம் எப்போதும் ஒரு ஸ்தூலத்தை யனுசரித்தே நிற்கும்; தனியாய் நில்லாது. மனமே சூக்ஷ்மசரீர மென்றும் ஜீவனென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இந்தத் தேகத்தில் நான் என்று கிளம்புவதெதுவோ அதுவே மனமாம். நானென்கிற நினைவு தேகத்தில் முதலில் எந்தவிடத்திற் றோன்றுகின்றதென்று விசாரித்தால் ஹ்ருதயத்திலென்று தெரியவரும். அதுவே மனதின் பிறப்பிடம். நான், நான் என்று கருதிக்கொண்டிருந்தாலுங்கூட அவ்விடத்திற் கொண்டுபோய் விட்டுவிடும். மனதில் தோன்றும் நினைவுகளெல்லாவற்றிற்கும் **நானென்னும் நினைவே முதல் நினைவு**. இது எழுந்தபிறகே ஏனைய நினைவுகள் எழுகின்றன. தன்மை தோன்றிய பிறகே முன்னிலை படர்க்கைகள் தோன்றுகின்றன; தன்மையின்றி முன்னிலை படர்க்கைக ளிரா.

நானுர் என்னும் விசாரணையினுலேயே மனமடங்கும்; நானுர் என்னும் நினைவு மற்ற நினைவுகளையெல்லா மழித்துப் பிணஞ்சுடு தடிபோல் முடிவில் தானுமழியும். பிற வெண்ணங்க ளெழுந்தா லவற்றைப் பூர்த்திபண்ணுவதற்கு எத்தனியாமல் அவை யாருக் குண்டாயின என்று விசாரிக்க வேண்டும். எத்தனை எண்ணங்க ளெழினுமென்ன? ஜாக்கிரதையாய் ஒவ்வொரெண்ணமும் கிளம்பும் போதே இது யாருக் குண்டாயிற்று என்று விசாரித்தால் எனக்கென்று தோன்றும். நானுர் என்று விசாரித்தால் மனம் தன் பிறப்பிடத்திற்குத் திரும்பிவிடும்; எழுந்த வெண்ணமு மடங்கிவிடும். இப்படிப் பழகப் பழக மனத்திற்குத் தன் பிறப்பிடத்திற்றங்கி நிற்கும் சக்தி அதிகரிக்கின்றது. சூக்ஷ்மமான மனம், மூளை இந்திரியங்கள் வாயிலாய் வெளிப்படும் போது ஸ்தூலமான நாமரூபங்கள் தோன்றுகின்றன; ஹிருதயத்தில் தங்கும்போது நாமரூபங்கள் மறைகின்றன. மனத்தை வெளிவிடாமல் ஹிருதயத்தில் வைத்துக்கொண்டிருப்பதற்குத்தான் 'அகமுகம்' அல்லது 'அந்தர் முகம்' என்று பெயர். ஹ்ருதயத்திலிருந்து வெளிவிடுவதற்குத்தான் 'பகிர்முக'மென்று பெயர். இவ்விதமாக மனம் ஹ்ருதயத்திற் றங்கவே, எல்லா நினைவுகளுக்கும் மூலமான நான் என்பதுபோய் எப்பொழுதுமுள்ள தான் மாத்திரம் விளங்கும். நான் என்னும் நினைவு கிஞ்சித்து மில்லா விடமே சொரூபமாகும். அதுவே 'மௌன' மெனப்படும். இவ்வாறு சும்மா விருப்பதற்குத்தான் 'ஞான திருஷ்டி' யென்று பெயர். சும்மா விருப்பதாவது மனத்தை ஆன்மசொரூபத்தில் லயிக்கச் செய்வதே. அன்றி, பிறர் கருத்தறிதல், முக்கால முணர்தல், தூரதேசத்தில் நடப்பன வறிதல் ஆகிய இவை ஞான திருஷ்டி யாகமாட்டா.

யதார்த்தமாயுள்ளது ஆத்மசொரூப மொன்றே. ஜகஜீவ ஈச்வரர்கள், சிப்பியில் வெள்ளிபோ லதிற் கற்பனைகள். இவைமூன்று மேககாலத்திற் றேன்றி ஏககாலத்தில்

மறைகின்றன. சொரூபமே ஜகம்; சொரூபமே நான்; சொரூபமே ஈச்வரன்; எல்லாம் சிவ சொரூபமாம்.

மனம் அடங்குவதற்கு விசாரணையைத் தவிர வேறு தகுந்த உபாயங்களில்லை. மற்ற உபாயங்களினு லடக்கினுல் மனம் அடங்கினுற்போலிருந்து, மறுபடியும் கிளம்பிவிடும். பிராணுயாமத்தாலும் மனமடங்கும்; ஆனுல் பிராண னடங்கியிருக்கும் வரையில் மனமுமடங்கியிருந்து, பிராணன் வெளிப்படும்போது தானும் வெளிப்பட்டு வாசனைவயத்தா யலையும். மனத்திற்கும் பிராணனுக்கும் பிறப்பிடமொன்றே. நினைவே மனத்தின் சொரூபம். நானென்னும் நினைவே மனத்தின் முதல் நினைவு; அதுவே யகங்காரம். அகங்கார மெங்கிருந்து உற்பத்தியோ, அங்கிருந்துதான் மூச்சும் கிளம்புகின்றது. ஆகையால் மனமடங்கும்போது பிராணனும், பிராணனடங்கும் போது மனமு மடங்கும். ஆனுல் சுழுத்தியில் மனமடங்கி யிருந்தபோதிலும் பிராண னடங்கவில்லை. தேகத்தின் பாதுகாப்பின் நிமித்தமும் தேகமானது மரித்து விட்டதோ வென்று பிறர் ஐயுரு வண்ணமும் இவ்வாறு ஈச்வர நியதியால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஜாக்கிரத்திலும் சமாதியிலும் மன மடங்குகிறபோது பிராணனடங்குகிறது. பிராணன் மனத்தின் ஸ்தூலரூப மெனப்படும். மரணகாலம் வரையில் மனம் பிராணனை உடலில் வைத்துக் கொண்டிருந்து, உடல் மரிக்குங்காலத் தில் அதனைக் கவர்ந்துகொண்டுபோகின்றது. ஆகையால் பிராணுயாமம் மனத்தையடக்க சகாயமாகுமே யன்றி மனோநாசஞ் செய்யாது.

பிராணுயாமம் போலவே மூர்த்தித்தியானம், மந்திர ஜபம், ஆகாரநியம மென்பவைகளும் மனத்தை யடக்கும் சகாயங்களே. மூர்த்தித்தியானத்தாலும், மந்திரஜபத்தா லும் மனம் ஏகாக்கிரத்தை யடைகிறது. சதாசலித்துக் கொண்டிருக்கும் யானையின் துதிக்கையில் ஒரு சங்கிலியைக் கொடுத்தால் அவ்யானை எப்படி வேருென்றையும் பற்றும லதையே பற்றிக் கொண்டு செல்லுமோ, அப்படியே சதா

சலித்துக்கொண்டிருக்கும் மனமும், அதனை ஏதோ ஒரு நாமம் அல்லது ரூபத்திற் பழக்கினால் அதையே பற்றிக் கொண்டிருக்கும். மனம் அளவிறந்த நினைவுகளாய் விரி கின்றபடியால் ஒவ்வொரு நினைவும் அதி பலவீனமாகப் போகின்றது. நினைவுக ளடங்க வடங்க ஏகாக்கிரத்தன்மை யடைந்து, அதனாற்பலத்தை யடைந்த மனத்திற்கு ஆத்ம விசாரம் சுலபமாய் சித்திக்கும். எல்லா நியமங்களிலுஞ் சிறந்த மித ஸாத்விக ஆகார நியமத்தால் மனத்தின் ஸத்வ குணம் விருத்தியாகி, ஆத்ம விசாரத்திற்கு சகாய முண்டா கிறது.

தொன்றுதொட்டு வருகின்ற விஷயவாசனைகள் அள வற்றனவாய்க் கடலலைகள் போற் றோன்றினும் அவை யாவும் சொரூபத்யானம் கிளம்பக் கிளம்ப அழிந்துவிடும். அத்தனை வாசனைகளுமொடுங்கி, சொரூப மாத்திரமாயிருக்க முடியுமாவென்னும் சந்தேக நினைவுக்கு மிடங்கொடாமல், சொரூபத்யானத்தை விடாப்பிடியாய்ப் பிடிக்கவேண்டும். ஒருவன் எவ்வளவு பாபியாயிருந்தாலும், 'நான் பாபியா யிருக்கிறேனே! எப்படிக் கடைத்தேறப் போகிறே' னென்றேங்கி யழுது கொண்டிராமல், தான் பாபி என்னு மெண்ணத்தையு மறவே யொழித்து சொரூபத்யானத்தி லூக்கமுள்ளவனாக விருந்தால் அவன் நிச்சயமா யுருப்படு வான்.

மனத்தின்கண் எதுவரையில் விஷயவாசனைக ளிருக் கின்றனவோ, அதுவரையில் நானாரென்னும் விசாரணையும் வேண்டும். நினைவுகள் தோன்றத் தோன்ற அப்போ தைக்கப்போதே அவைகளையெல்லாம் உற்பத்திஸ்தானத்தி லேயே விசாரணையால் நசிப்பிக்க வேண்டும். அன்னியத்தை நாடாதிருத்தல் வைராக்கியம் அல்லது நிராசை; தன்னை விடாதிருத்தல் ஞானம். உண்மையி லிரண்டு மொன்றே. முத்துக்குளிப்போர் தம்மிடையிற் கல்லைக் கட்டிக்கொண்டு மூழ்கிக் கடலடியிற் கிடக்கும் முத்தை எப்படி எடுக்கிறார் களோ, அப்படியே ஒவ்வொருவனும் வைராக்கியத்துடன்

தன்னுள் ளாழ்ந்து மூழ்கி ஆத்மமுத்தை யடையலாம். ஒரு வன் தான் சொரூபத்தை யடையும் வரையில் நிரந்தர சொரூப ஸ்மரணையைக் கைப்பற்றுவானாயின் அது வொன்றே போதும். கோட்டைக்குள் எதிரிக ளுள்ளவரை யில் அதிலிருந்து வெளியே வந்துகொண்டே யிருப்பார்கள். வரவர அவர்களை யெல்லாம் வெட்டிக்கொண்டேயிருந்தால் கோட்டை கைவசப்படும்.

கடவுளும் குருவும் உண்மையில் வேறல்லர். புலிவாயிற் பட்டது எவ்வாறு திரும்பாதோ, அவ்வாறே குருவினருட் பார்வையிற் பட்டவர்கள் அவரால் ரக்ஷிக்கப்படுவரே யன்றி யொருக்காலும் கைவிடப்படார்; எனினும், குரு காட்டிய வழிப்படி தவருது நடக்கவேண்டும்.

ஆன்மசிந்தனையைத் தவிர வேறு சிந்தனை கிளம்புவ தற்குச் சற்று மிடங்கொடாமல் ஆத்மநிஷ்டாபரனாயிருப் பதே தன்னை ஈசனுக் களிப்பதாம். ஈசன்பேரில் எவ்வ ளவு பாரத்தைப் போட்டாலும், அவ்வளவையும் அவர் வகித்துக்கொள்ளுகிருர். சகல காரியங்களையும் ஒரு பர மேச்வர சக்தி நடத்திக் கொண்டிருக்கிறபடியால், நாமு மதற் கடங்கியிராமல், 'இப்படிச் செய்யவேண்டும்; அப் படிச் செய்யவேண்டு' மென்று ஸதா சிந்திப்பதேன்? புகை வண்டி சகல பாரங்களையும் தாங்கிக்கொண்டு போவது தெரிந்திருந்தும், அதி லேறிக்கொண்டு போகும் நாம் நம் முடைய சிறிய மூட்டையையு மதிற் போட்டுவிட்டு சுகமா யிராமல், அதை நமது தலையிற் ருங்கிக்கொண்டு ஏன் கஷ் டப்படவேண்டும்?

சுகமென்பது ஆத்மாவின் சொரூபமே; சுகமும் ஆத்ம சொரூபமும் வேறன்று. ஆத்மசுகம் ஒன்றேயுள்ளது; அதுவே ஸத்யம். பிரபஞ்சப்பொருள் ஒன்றிலாவது சுக மென்பது கிடையாது. அவைகளிலிருந்து சுகம் கிடைப்ப தாக நாம் நமது அவிவேகத்தால் நினைக்கின்ருேம். மனம் வெளியில் வரும்போது துக்கத்தை யனுபவிக்கிறது. உண்மையில் நமது எண்ணங்கள் பூர்த்தியாகும்போதெல்

லாம் அது தன்னுடைய யதாஸ்தானத்திற்குத் திரும்பி ஆத் மசுகத்தையே யனுபவிக்கிறது. அப்படியே தூக்கம், சமாதி, மூர்ச்சை காலங்களிலும், இச்சித்த பொருள் கிடைக்கிற போதும், வெறுத்த பொருளுக்குக் கேடுண்டா கும் போதும், மனம் அந்தர்முகமாகி ஆத்மசுகத்தையே யனுபவிக்கிறது. இப்படி மனம் ஆத்மாவை விட்டு வெளியே போவதும், உள்ளே திரும்புவதுமாக ஓய் வின்றி யலேகிறது. மரத்தடியில் நிழல் சுகமாயிருக்கிறது. வெளியில் சூரியவெப்பம் கொடுமையா யிருக்கிறது. வெளியி லலேயு மொருவன் நிழலிற் சென்று குளிர்ச்சி யடை கிருன். சிறிது நேரத்திற்குப் பின் வெளிக்கிளம்பி வெப் பத்தின் கொடுமைக் காற்ருது, மறுபடியும் மரத்தடிக்கு வரு கின்ருன். இவ்வாறு நிழலினின்று வெயிலிற் போவதும், வெயிலினின்று நிழலிற் செல்வதுமாயிருக்கிருன். இப்படிச் செய்கிறவன் அவிவேகி. ஆனால் விவேகியோ நிழலேவிட்டு நீங்கான். அப்படியே, ஞானியின் மனமும் பிரஹ்மத்தை விட்டு நீங்குவதில்லே. ஆனுல் அஞ்ஞானியின் மனமோ பிரபஞ்சத்தி லுழன்று துக்கப்படுவதும், சிறிது நேரம் பிரஹ் மத்திற்குத் திரும்பி சுகமடைவது மாயிருக்கிறது. ஜகமென் பது நினேவே. ஜகம் மறையும்போது அதாவது நினேவற்ற போது மனம் ஆனந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது; ஜகம் தோன்றும்போது அது துக்கத்தை யனுபவிக்கின்றது.

இச்சா ஸங்கல்ப யத்நமின்றி யெழுந்த ஆதித்தன் சன் னிதி மாத்திரத்தில் காந்தக்கல் அக்கினியைக் கக்குவதும், தாமரை மலர்வதும், நீர் வற்றுவதும், உலகோர் தத்தங் காரியங்களிற் பிரவிருத்தித்து இயற்றி யடங்குவதும், காந் தத்தின்முன் ஊசி சேஷ்டிப்பதும் போல ஸங்கல்ப ரகி தராயிருக்கும் ஈசன் சன்னிதான விசேஷ மாத்திரத்தால் நடக்கும் முத்தொழில் அல்லது பஞ்சகிருத்தியங்கட் குட் பட்ட ஜீவர்கள் தத்தம் கர்மானுசாரம் சேஷ்டித் தடங்கு கின்றனர். அன்றி, அவர் ஸங்கல்ப ஸஹித ரல்லர். ஒருகரு மமு மவரை யொட்டாது. அது லோககருமங்கள் சூரியனே

யொட்டாததும், ஏனைய சதுர்பூதங்களின் குணுகுணங்கள் வியாபகமான ஆகாயத்தை யொட்டாததும் போலும்.

எந்நூலிலும் முக்தி யடைவதற்கு மனத்தை யடக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட் டுள்ளபடியால் மனோநிக்ர கமே நூல்களின் முடிவான கருத்து என்றறிந்துகொண்ட பின்பு நூல்களை யளவின்றிப் படிப்பதாற் பயனில்லை. மனத்தை யடக்குவதற்குத் தன்னை யாரென்று விசாரிக்க வேண்டுமே யல்லாமல் எப்படி நூல்களில் விசாரிப்பது? தன் னைத் தன்னுடைய ஞானக்கண்ணுற்றுனே யறியவேண்டும். ராமன் தன்னை ராமனென்றறியக் கண்ணாடி வேண்டுமா? 'தான்' பஞ்ச கோசங்களுக் குள்ளிருப்பது; நூல்களோ அவற்றிற்கு வெளியிலிருப்பவை. ஆகையால் பஞ்ச கோசங் களையும் நீக்கி விசாரிக்கவேண்டிய தன்னை நூல்களில் விசா ரிப்பது வீணே. பந்தத்திலிருக்கும் தான் யாரென்று விசா ரித்து, தன் யதார்த்த சொரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்வதே முக்தி. சதாகாலமும் மனத்தை ஆத்மாவில் வைத்திருப்ப தற்குத் தான் 'ஆத்மவிசார' மென்று பெயர்; தியானமோ தன்னை ஸச்சிதானந்த பிரஹ்மமாக பாவிப்பது. கற்றவை யனைத்தையும் ஒரு காலத்தில் மறக்கவேண்டி வரும்.

குப்பையைக் கூட்டித் தள்ளவேண்டிய ஒருவன் அதை யாராய்வதா லெப்படிப் பயனில்லையோ அப்படியே தன்னை யறியவேண்டிய ஒருவன் தன்னை மறைத்துக்கொண்டி ருக்கும் தத்துவங்க ளனைத்தையும் சேர்த்துத் தள்ளிவிடா மல் அவை இத்தனையென்று கணக்கிடுவதாலும், அவற்றின் குணங்களை ஆராய்வதாலும் பயனில்லை. பிரபஞ்சத்தை ஒரு சொப்பனத்தைப்போ லெண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்.

ஜாக்ரம் தீர்க்கம், சொப்பனம் க்ஷணிக மென்பது தவிர வேறு பேதமில்லை. ஜாக்ரத்தில் நடக்கும் விவகாரங்க ளெல்லாம் எவ்வளவு உண்மையாகத் தோன்றுகின்றனவோ அவ்வளவு உண்மையாகவே சொப்பனத்தில் நடக்கும் விவ காரங்களும் அக்காலத்திற் றோன்றுகின்றன. சொப்பனத் தில் மனம் வேறொரு தேகத்தை யெடுத்துக்கொள்ளுகிறது.

ஜாக்ரம் சொப்ன மிரண்டிலும் நினைவுகளும் நாமரூபங் களும் ஏககாலத்தில் நிகழ்கின்றன.

நல்லமன மென்றும் கெட்டமன மென்று மிரண்டு மனங்களில்லை. மனமொன்றே. வாசனைகளே சுபமென் றும் அசுபமென்று மிரண்டுவிதம். மனம் சுபவாசனை வயத்ததாய் நிற்கும்போது நல்ல மனமென்றும், அசுப வாசனை வயத்ததாய் நிற்கும்போது கெட்டமனமென்றும் சொல்லப்படும். பிறர் எவ்வளவு கெட்டவர்களாய்த் தோன் றினும் அவர்களை வெறுத்தலாகாது. விருப்புவெறுப்புக ளிரண்டும் வெறுக்கத் தக்கன. பிரபஞ்சவிஷயங்களி லதிக மாய் மனத்தை விடக் கூடாது. சாத்தியமானவரையில், அன்னியர் காரியத்திற் பிரவேசிக்கக் கூடாது. பிறருக் கொருவன் கொடுப்ப தெல்லாம் தனக்கே கொடுத்துக் கொள்ளுகிருன். இவ் வுண்மையை யறிந்தால் எவன்தான் கொடாதொழிவான்?

தானெழுந்தால் சகலமுமெழும்; தானடங்கினுல் சக லமுமடங்கும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தாழ்ந்து நடக்கிருே மோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நன்மையுண்டு. மனத்தை யடக் கிக்கொண்டிருந்தால் எங்கேயிருந்தாலு மிருக்கலாம்.

முற்றிற்று

ஓம்

உ

விசாரசங்கிரகம்

I. நான் யார்?

அவதாரிகை

இதில், "நான் யார்?" என்கிற ஆத்மவிசாரம் செய்ய வேண்டிய மார்க்கம் தெளிவாகக் கூறப்படுகிறது.

1. ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் சுபாவமாய், நான் போனேன், வந்தேன், இருந்தேன், செய்தேனென, எல்லா விஷயங்களிலும் நானென்று ஒரு போதம் தோற்றுகிறதல்லவா? அது ஏதென்று விசாரிக்கில், போதல் முதலிய தொழில்கள் தேகத்தினவே யன்றி வேறின்மையால், தேகமே நானென்றன்றோ சொல்லுவதாய்த் தோற்றுகிறது. தேகமோ பிறந்ததற்கு முன் இல்லாததாலும், பஞ்ச பூதாத்மகமானதாலும், சுழுத்தியில் இல்லாமையாலும், பிணமாய்ப் போவதாலும், அதை நானென்னும் போதமாகச் சொல்லக்கூடுமா? கூடாதே. இப்படி தேகத்தைக் குறித்து அவாந்தரமாய், நானென்றெழும் போதமே தற்போதமென்றும், அகங்காரமென்றும், அவித்தையென்றும், மாயையென்றும், மலமென்றும், ஜீவனென்றும், பலவிதமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. இதைப்பற்றி விசாரியா திருக்கலாமா? விசாரிப்பதற்கல்லவா சகல சாஸ்திரங்களும் ஏற்பட்டு அத்தற்போத நாசமே முத்தி யென்று கோஷிக்கின்றன. விசாரிப்பதெப்படி? என்னில், கட்டை முதலிய போலும் ஜடமான இச்சரீரம், நானென்று ஸ்புரித்துவழங்கி வருமா? வராதே. ஆதலால், பிணமான தேகத்தைப் பிணம்

போலவே இருத்தி, வாக்காலும் நானென்று சொல்லாம லிருந்து, இப்போது நானென விளங்குவது எதுவென்று கூர்மையாய் விசாரித்தால், அப்போது ஹிருதயத்தில், நான் நான் என்று சத்தமில்லாமல், தனக்குத்தானே ஓர் வித ஸ்புரிப்பு மாத்திரம் தோன்றும். அதனை விடாது சும்மா இருந்தால், தேகம் நானென்னும் அகங்காரரூப ஜீவ போதத்தை முற்றிலும் நாசமாக்கி, கர்ப்பூரத்திற் பற்றிய நெருப்புப்போல், தானும் சாந்தமாய்விடும். இதுவே மோக்ஷமென்று பெரியோர்களாலும் சுருதிகளாலும் சொல்லப்படுகிறது.

2. ஆவரணம் ஜீவனை எக்காலத்தும் மறைக்காது; ஏன்? அஞ்ஞானிகளும் நானென்று சொல்லுவதால்.· பின் னையோவென்றால், நான் ஆத்மா என்பதை மாத்திரம் மறைத்து, நான் தேகமெனத் தோற்றுவிக்கிறது. அல்லா மல், நானென்னும் ஆத்மாவை முற்றிலும் தோற்றாமல் மறைத்துவிடாது.

3. ஆத்மா சுயம்பிரகாச சொரூபம். அதை இப்படி யென்றும் அப்படியென்றும் பாவிக்கவேண்டாம். பாவிக் கும் நினைப்பே பந்தம். ஆத்மாவோ இருட்டும் பிரகாசமு மில்லாத தேஜஸானபடியாலே, அதை இவ்விதப் பிரகாச மென்று பாவிக்கவேண்டாம். அதுவே ஒரு பந்தமாய் முடியும். ஆத்மாவோ தானே தன்மயமாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும். இந்த ஆத்மானுசந்தான பக்திரூபத் தியானத்தின் பரிபாகமான அவஸ்தையே ஸமாதியெனப் பட்டு, நிரதிசயானந்த மோக்ஷகதியைக் கொடுக்கும். மஹான்களும், சுவாத்மானுஸந்தான பக்தி ஒன்றினா லேயே மோக்ஷமடைய வேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறார் கள். நானெனும் சங்கற்பரூப தற்போதமே மாயாவிரு க்ஷத்தின் வேராகையால், அதனைக் கெடுத்தால், மாயையா னது வேரற்ற விருக்ஷம்போலக் கெடும். பக்தி யென்றும், தியானமென்றும், ஞானமென்றும், அகங்காரத்தைச் சுளுவாய்க் கெடுக்கும் இம்மார்க்கத்திற்கே கூறத்தகும்.

4. தேகம் நானென்பதில், பஞ்சகோச ரூபமான மூன்று தேகங்களும் அடங்கிவிட்டன. அது ஒன்று நீக்கப் பட்டால், எல்லாம் தானே நீங்கிவிடும். இதைப் பற்றியே மற்ற தேகங்களும் ஜீவித்திருப்பதால், பிரத்தியேகம் நீக்கத் தேவையில்லை. நினைப்புமாத்திரமே பந்தமென்று சுருதி கள் முறையிடுவதால், நானெனும் நினைப்பு ரூபமான மனதை அவரிடத்திலேயே (ஆத்மாவிடத்திலேயே) இருத்தி விட்டு, அவரை மறவாது சும்மா இருப்பதே சிரேஷ்ட சாதனமென்பது சுருதிகளின் முடிவான ஸித்தாந்தம்.

II. மனம்

அவதாரிகை

இதில், மனதின் இலக்ஷணமும், அதன் அவஸ்தைகளும், ஸ்தானமும் சுருக்கமாயும் விளக்கமாயும் கூறப்படுகின்றன.

1. நம் இந்துசாஸ்திரோக்தவிதமாய் நாம் புஜிக்கும் அன்னத்தின் ஸூக்ஷ்ம பாகத்தாற் கெட்டிப்பட்டு, ராகத் துவேஷ காமக் குரோதாதிகளால் விருத்தியடைந்து, மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்னும் அந்தக்கரணங் களின் ஸமுதாயமாய் மனம் என்னும் பன்மை யொரு மைப் பெயரையே பெற்றதாய், நினைத்தல், நிச்சயித்தல் முதலிய தர்மங்களுள்ளதாய், ஞானத்தால் அறியப்பட்ட திருசியமாய், ஜடமாய், ஜடமாயினும் ஞானத்தின் சேர்க் கையால், தப்தாயப் பிண்டம்போல், சேதனம்போலவே தோற்றுவதாய், பரிச்சின்னமாய், அநித்தியமாய், அவய வாகாரமாய், அரக்கு சுவர்ணம் மெழுகுபோல் பரிணும முறுவதாய், ஸர்வ தத்துவாத்மகமாய், சக்ஷுராதி முதலிய இந்திரியங்களுக்கு நேத்திராதி ஸ்தானம்போல, ஹிருதய கமலத்தை ஸ்தானமாக வுடையதாய், ஜீவனுக்கு உபாதி யாய், தான் ஒரு வஸ்துவை நினைத்து விருத்திரூபமாய், மூளையில் உள்ள அறிவுடன் கூடி, பஞ்சேந்திரியத்துவாரா அவ்விஷயங்களை (அறிவோடுங் கூடியுள்ள) மூளையால்

கூட்டிக் கொடுக்கப்பட்டு, அவ் விஷயங்களை நான் அறிந்தேனென்று அறிந்து, அனுபவித்து, திருப்தி யடையப் பட்டதாயுள்ள ஓர் வஸ்து உண்டு. ஓர் வஸ்துவைச் சாப்பிடலாமா என்று நினைப்பது மனோரூப ஸங்கற்பவிருத்தி; அது நல்லது, பொல்லாதது, சாப்பிடலாம், கூடாது, என்று நிச்சயிப்பது புத்திரூப நிச்சய விருத்தி. இம்மனமே எல்லாத் தத்துவாத்மக ஜீவேஸ்வரஜகத்ரூபமா யிருப்பதால், ஞானங்கொண்டு, எப்போது ஆத்மாகாரம் அடைந்ததோ, அப்போதே எல்லாம் பிரஹ்மமாய்விடும் கைவல்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது.

2. விஷயங்களை அறிய இந்திரியங்கள் சகாயமாய் வெளியில் இருப்பதால் புறக்கரணம் எனப்படும். மனம் உள்ளிலிருப்பதால் அகக்கரணம் எனப்படும். (அகம் = உள்; புறம் = வெளி; கரணம் = அறிதற்குச் சாதனமாய் இருப்பது. அகக்கரணம் = அந்தக்கரணம். நினைவு = ஸங்கற்பம். நனவு = ஜாக்ரம்.) தேகத்தைக் குறித்தே அந்தர் பஹிர் என்று சொல்லுவதன்றி, உண்மையில் உள்வெளி இல்லை. தோற்றும் ஸர்வமும் உள்ளே இருக்கிறதன்றி வெளியில் இல்லை என்பதை அறிவிக்க, எல்லாவற்றையும் ஹிருதய கமலாகாரமாக வர்ணித்து வேதம் சொன்னது. அதுவும் ஆத்மாவையன்றி இல்லை. தட்டான் மெழுகுண்டையில், நானா லோக அணுக்கள் எப்படி அடங்கி, ஒரே மெழுகாகக் காணப்படுகின்றதோ, அப்படியே சுழுத்தியில், ஸர்வ ஜீவர்களும் ஒரே இருட்டாகிற அவித்தையில், அதாவது ஸமஷ்டிமாயையில், லயித்து ஒன்றுபட்டிருப்பதால், எங்கும் ஒரே இருட்டைக் காண்கிறார்கள். சுழுத்தியில் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம தேகங்கள் இருட்டாகிற மாயையில் அடங்கி, ஆத்மாவில் லயித்திருக்கின்றன; இந்த இருட்டிலிருந்து அகங்காரம், அதாவது ஸூக்ஷ்மதேகம் உண்டாயிற்று. அகங்காரம் என்பது மனம் அல்லது ஹிருதயம். அவித்தை என்பது காரண தேகம். இம் மனமே ஆத்மாகாரமாக வேண்டும்.

3.. மனமென்பது உண்மையில் ஞான சொரூபமே; நிர்மலமாயிருப்பதால். அப்போது அதற்கு மனமென்னும் நாமமில்லை. ஒன்றை ஒன்றாக அறியும் விபரீத ஞானமே மனமாகும். அதாவது ஞானமாத்திரமாக இருந்த சுத்த ஸத்வமனதானது, தன் ஞான சொரூபத்தை மறந்து அவித்தையால் தானே தமோகுணவசத்தாய் உலக ரூபமாய்ப் பரிணமித்து ரஜோகுணவசத்தாய் அதில் தேகாதிகள் தானென்றும், உலகம் சத்தியமென்றும், இதன்மூலமாக உண்டாகும் ராகத்துவேஷாதிகளால் புண்ணிய பாபகர்மங்களைச் சம்பாதித்து, அவ்வாசனையால் ஜனனமரணங்களை அடையும்.

சுழுத்தி மூர்ச்சையாதிய காலங்களில் எவ்வித ஞானமும் அதாவது தன் ஞானமோ அன்னிய ஞானமோ அற்பமு மின்றென்பது எவர்க்கு மநுபவ மன்றோ? பின்னர் தூக்கத் தினின்றும் 'விழித்தேன்,' மயக்கத் தினின்றும் 'தெளிந்தேன்' என்ற அநுபவம் முற்கூறிய நிர்விசேஷ நிலையினின் றுதித்த தோர் விசேஷஞானத்தினது தோற்றமன்றோ? இவ்விசேஷ ஞானமே **விஞ்ஞான** மெனப் படுகிறது. இவ்விஞ்ஞானமானது ஆன்மாவையேனும் அநான்மாவையேனும் ஆச்ரயித்தே விளங்கு மல்லாது **தனியாகப் பிரகாசிக்காது**. இது ஆன்மாவை யாச்ரயிக் கும்போது **மெய்ஞ்ஞானம், ஆன்மாகார** **மனோவிருத்தி ஞானம்,** **அகண்டாகார ஞான**மென்றும், அநான்மாவை யாச்ரயிக்கும்போது அஞ்ஞானமென்றும் சொல்லப் படுகிறது. இவ்விஞ்ஞானம் ஆன்மாவை யாச்ரயித்து ஆன்மாகாரமாக விளங்கும் ஸ்திதியே **அஹம் ஸ்புரிப்பு** எனச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஸ்புரிப்பு வஸ்துவை விட்டுத் தனியாக இராது. இந்த ஸ்புரிப்பே வஸ்துவை அபரோக்ஷப் படுத்தற்கான தக்ககுறியாம். என்றாலும் இதுவே வஸ்துநிலை யாகாது. இந்த ஸ்புரிப்பானது எதனை ஆச்ரயித்து விளங்குகிறதோ அந்த மூலமே வஸ்து அல்லது **ப்ரஜ்ஞான** மெனப்படும். வேதாந்தம் **ப்ரஜ்ஞானம் ப்ரஹ்ம** என்றது இதுபற்றியேயாம். இதனை,

*நிகழ்சுயஞ் சோதி யாகி நிகிலசாட் சியுமா மான்மா
புகலும்விஞ் ஞான கோசம் பொருந்தியே விளங்கு மென்றும்
இகழ்விலா விவ்வான் மாவை யிலக்கிய மாகப் பற்றி
அகமென வனுப விப்பா யகண்டமாம் விருத்தி யாலே

என்னும் சுருதியின் தாற்பரியத்தானுந் தெளிக.

4. அவஸ்தாத்திரயம்: —

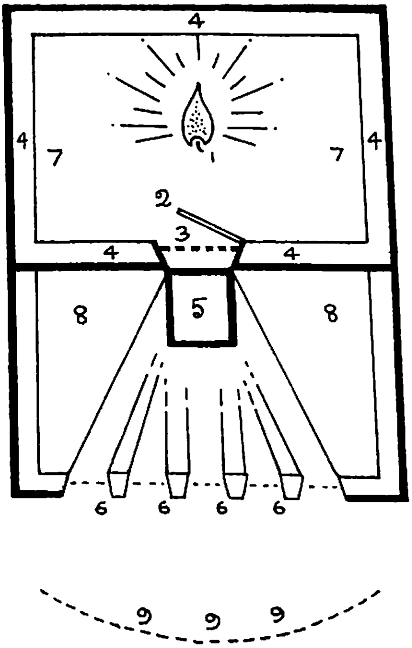

இந்துப் படத்திற் காட்டி யிருக்கும் விஷயங்களை இதனடியிற் காட்டியிருக் கும் திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந் தங்களைக் கொண்டு, நன்கு கக் கவனித்துப் பொருள் கொள்ளவும்.

(திருஷ்டாந்தம்)	(தார்ஷ்டாந்தம்)
1. தீபம்	...ஆத்மா.
2. கபாடம் (கதவு)	...நித்திரை.
3. வாயிற்படி	...மஹத்தத்துவம்.
4. உட்சுவர்	...அவித்தை (காரணதேகம்)
5. பளிங்குமணி (கண்ணாடி)	...அகங்காரம்

* விவேகசூடாமணி

6.	பலகணிகள் (ஜன்னல்கள்)	...ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள்.
7.	உள்மனை	...காரணதேகம் விளங்கும் சுழுத்தி
8.	நடுமனை	...சூட்சுமதேகம் விளங்கும் சொப்பனம்.
9.	முற்றம்	...ஸ்தூலதேகம் விளங்கும் ஜாக்கிரம்.

இப்போது சொன்ன திருஷ்டாந்தத்தால் ஆத்மாவின் அசலமான இருப்பும், அகங்காரத்துக்கும் அதற்கும் உள்ள பேதமும், நாம் அவஸ்தாத்திரயம் அடைவதும் நன்ருய் விளங்கும். ஆத்ம (1) தீபம், சுழுத்தியில், அவித்தை (4) யுட்சுவரும் நித்திரைக் (2) கதவும் கூடின காரணதேக (7) வுள்மனையில் தானே விளங்க, காலகர்மாதி பிராணனுல் உறக்கக் (2) கதவம் திறக்கவும், மஹத்தத்துவ (3) வாயிற் படிக்கடுத்த அகங்காரப் (5) பளிங்குமணி, ஆத்மப்பிரதி பலனப் பிரகாசத்துடன், சொப்பன (8) நடுமனையையும், பஞ்சேந்திரியப் (6) பலகணிவழி, ஜாக்கிர (9) முற்றத்தை யும் விளக்கி, காலகர்மாதி வாயுவால் நித்திராகபாடம் மூடவே, நனவு கனவுகளோடு நானற்று, தான் (ஆத்மா) மாத்திரம் என்றும் விளங்கும்.

5. ஜாக்கிர சொப்பன சுழுத்திகளில், நேத்திரம் கண்டம், ஹிருதய மென்னும் ஸ்தான முன்னிலையாகப் போகங்களைப் புஜிக்கினும், அஜ் ஜீவன் முக்கியஸ்தானம் ஹிருதயமாதலால், அதைவிட்டு எப்போதும் நீங்குகிறதில்லை. மனதுக்கு ஸ்தானம் கண்டம், புத்திக்கு ஸ்தானம் முகம் அல்லது ஹிருதயம், அகங்காரத்திற்கு ஹிருதயம் அல்லது ஸர்வாங்கமென்று, அனேக விதமாய்ச் சொல்லியிருந்தாலும், இவற்றின் சமஷ்டியாகிற ஒரே மனமென்னும் அந்தக்கரணத்திற்கு, ஹிருதயமே ஸ்தானமென்று முடிவாகச் சுருதி கூறுகிறது. சாஸ்திரங்களில் அனேக விதம் சொல்லும். அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்தே, சுருக்கமாயும் உண்மையாயு முள்ள மார்க்கத்தை இவ்விதம் பெரியோர்கள் கூறி

யிருக்கின்றனர். நானென்னும் அகங்காரத்தின் முக்கிய ஸ்தானம் ஹிருதயமே யென்பது அனுபவம்.

III. ஜகம்

அவதாரிகை

இதில், உலகின் மித்தியாத்தன்மையும், அது நமக்கு அன்னிய மிலாமையும் கூறப்படுகின்றன.

1. சிருஷ்டி: – சுத்தப் பொய்யான உலகத்தைப் பொய் யாக்கி, ஒன்ருன பிரஹ்மத்தை அறிவிப்பதிலேயே வேதத் தின் முக்கியக் கருத்து. இதை அறிவிப்பதற்காகவே, உல கிற்கு சிருஷ்டி அங்கீகரித்தது. அதிலும், மந்த அதிகாரி களுக்குக் கிரம சிருஷ்டியால் பிரஹ்மத்தில் பிரகிருதி, மஹத் தத்துவம், தன்மாத்திரை, பூதம், உலகம், தேகம், இவைகள் கிரமமாய் உண்டாயின வென்று சொல்லும். தீவிர அதிகாரிகளுக்கு, ஆத்மாவாகிற தன்னை அறியாத தோஷத்தால் உண்டான தன்னினைவாலேயே தன் சொப் பனம்போல் இவ்வுலகம் உண்டாயிற்றென யுகபத் சிருஷ்டி யாற் சொல்லும். எப்படியாவது ஜகம் பொய்யெனச் சாதித்து வஸ்துவை அறிவிப்பதிலேயே தாற்பரியம்.

2. திருக்குதிருசியவிவேகம்:—

திருசியம் (ஜடம்)	.... திருக்கு (பார்ப்பது).
தேககடாதி	... கண்
கண்	.... சக்ஷுரிந்திரியம்
சக்ஷு	... மனம்
மனம்	... ஜீவன்
ஜீவன்	... அறிவு

இப்படி அறிவாகிற நாமே எல்லாப் பதார்த்தங்களையும் அறிவதால் நாமே திருக்கு. மற்ற கடாந்தமாயுள்ள விஷ யங்கள் நம்மால் அறியப்படுவதால் திருசியம். இத்திருக்கு திருசியங்களிலும், ஒன்று மற்ருென்றுக்குத் திருக்காயிருப் பினும், அது வேருென்றுக்குத் திருசியமாயிருப்பதால்,

அவை உண்மையில் திருக்காகா. நாம் ஒன்றுலும் அறியப் படாததால் திருசிய மாகாவிட்டாலும், எல்லாவற்றையும் அறிவதால், திருக்கே யாயினும், அதுவும் திருசியத்தைப் பற்றியே வந்ததல்லது, உண்மையில் திருசியம் நமக்கன்னிய மில்லாததால் திருக்கும் அல்ல. ஆகவே நமக்கு உண்மை யில் இரண்டும் இல்லை. நாம் ஒருவனே திருக்கு திருசியங் கட்கு உட்படாதவன். மற்றவை உட்பட்டனவே.

IV. ஜீவன்

அவதாரிகை

இதில், ஆத்மாவே ஜீவனென்று, ஜீவனுடைய இலக்ஷணம் விவர மாகக் கூறப்படுகிறது.

நானென்பதையன்றி மனமில்லை. மனமும் அகங்கார மும் ஒன்றே. மற்ற புத்தி, சித்தமும் இதுவே. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், இவையெல்லாம் ஒரேமனந் தான்; ஒருவனுக்கு அந்த அந்த வேலையில், அந்த அந்த நாமம் வருவதுபோல, இம் மனமாகிற அகங்காரத்தை யன்றி ஜீவன் வேறில்லை. அகங்காரம் உண்டாகும் போதே, பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்புக் குண்டுபோல ஆத்மசுபாவத்தோடும் அத்தியாஸமாய்த் தோற்றுகிறது. இரும்புக்குண்டில் அக்கினி இருக்கின்றதே; அதன் தாற் பரியம் என்ன? அபேதமாயிருக்கிறதென்று அர்த்தம். பழுக்கக் காய்ந்த இரும்புக் குண்டைப் போல, ஆத்மா வுடன் தாதாத்மியமாய்க் கூடியிருக்கும் அகங்காரரூபனே ஜீவனுதலால், அங்ஙனம் சித்பிரகாசத்தோடு கூடியிருக்கும் மனமாகிற அகங்கார ரூப ஜீவனை யன்றி மேற்படி ஜீவ ஸாக்ஷி யாகிற ஆத்மா இல்லை. அவ் வாத்மாவே, முற்கூறிய குண்டில் உள்ள அக்னிபோல் தாக்கின்றி, ஹிருதயத்தில் விளங்குவதன்றி, ஆகாசம்போல், ஞானமாத்திரமாய், ஏக மாய் விளங்கும் பிரஹ்மமாகப் பிரகாசிக்கிறது. குண்டு= அகங்காரம்; நெருப்புக்குண்டு=ஜீவன்; குண்டிலிருக்கும் அக்கினிமாத்திரம் =ஸாக்ஷியாகிய ஆத்மா; ஏகமாயுள்ள

அக்னிஜ்வாலை=எங்கும் உள்ள ஸர்வஸாக்ஷியாகிய பிரஹ்மம்.

V. பரம்

அவதாரிகை

இதில், ஆத்மசொரூபமே கடவுளுடைய சொரூப மென்று, அதாவது, அஹம்சொரூபமான ஆத்மாகாரமாகவே சுவாமி யிருக்கிரு ரென்று சொல்லப்படுகிறது.

ஹிருதயமென்றும் மனமென்றும் சொல்லுவது, அந்தர் பஹிராய்த் தோன்றும் தத்துவங்களின் சேர்க்கையே. தத்துவங்கள் என்ருல் வஸ்துக்கள். (தத்துவம் என்பதற்குப் பொருள்:— 1. வஸ்து அல்லது பதார்த்தம்; 2. பிரஹ்மம்; 3. நிஜம் அல்லது உண்மை; 4. தத் = அது, த்வம் = நீ; தத்துவம் = அது நீ. இப்படி அநேக அர்த்தங்கள் உள.) ஆகையால், வெளியிற் காணும் தேகம் உலகம் முதலியவை மனேரூபமேயாம். அதாவது ஹிருதயகமலமே எல்லாரூபமாயும் விளங்குகிறது. இப்படி ஸர்வாத்மகமான (எல்லா உருவங்களுமான) ஹிருதய கமலமத்தியில், அதாவது மனுகாசத்தில், நானென்னும் ஆத்மஜோதி பிரகாசிக்கிறது. இப்படி ஒவ்வொரு தேகத்திலும் விளங்குவதால், இதற்கு ஸாக்ஷியென்றும், துரியமென்றும் பெயருரைப்பர். இந்த நானென்னும் ஜோதியின் அந்தர்க்கதமாய், ஸர்வ தேகங்களிலும் ஏகமாய், நானற்று விளங்கும் பரப்பிரஹ்ம மாகிற ஆத்மாகாசமே (ஞானுகாசமே) யதார்த்த வஸ்து. இதுவே துரியாதீதம். தீபத்தின் உள்ளில் உள்ள, அந்தக் காலியிடத்தில் உள்ள பூதாகாசமானது, அந்த ஜ்வாலையின் உள்ளும் புறம்பும் நிறைந்து, எல்லையற்று விளங்குவது போலவே, ஞானுகாசமென்னும் வஸ்து, துரியஜோதியின் உள்ளும் புறம்பும் எல்லையற்று விளங்குவதாகவே பாவிக்கட்டும். இந்த ஜ்வாலையோடு அபேதமாய், எங்கும் எல்லையற்று விளங்குவதே சொரூபமாம். ஜ்வாலையைப் பற்றிக் கவனிக்க வேண்டாம். நானற்ற இடமே

வஸ்துவென்று தெரிந்தாற் போதும். பிரஹ்மசொரூப மானது ஆத்மசொரூபமாகத் தன் ஹிருதயத்தில் நிவ ஸிப்பதற்கு, ஸர்வஜனங்களும் 'நான், நா' னென்று, மார் பைத் தொட்டுக் காட்டுவதே போதுமான ஸாக்ஷி. எல்லா ஜீவர்களின் ஹிருதயத்தில் பிரகாசிக்கிற படியால், பிரஹ் மத்திற்கு ஹிருதயமென்று ஒரு பெயருண்டு. 'அஹம், அஹ மென்று ஹிருதயத்தில் தன்மயமாய் விளங்கும் தெய் வத்தை விட்டு, அன்னியமாயிருப்பதாய்த் தேடுதல் கையி லிருக்கும் அதி அபூர்வமான கௌஸ்துப இரத்தினத்தைத் தூர எறிந்துவிட்டு, அற்பமான சங்குமணியைத் தேடுவதற் குச் சமான' மென்று வஸிஷ்டரும் சொல்லியிருக்கிருர். நம்மை சிருஷ்டித்து, இரக்ஷித்து, சங்கரிக்கும் ஒன்ருன ஆத்மாவாகிற கடவுளே, கணபதி, பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத் திரன், மகேஸ்வரன், ஸதாசிவன்' முதலிய நானுருபங்களா கப் பாவனையால் உண்டாக்கிக்கெடுப்பது மகாபாப மென்றே வேதாந்திகள் சொல்லுவார்கள்.

VI. பிரஹ்மவித்தை

அவதாரிகை

இதில், பிரஹ்மத்தை அறியும் மார்க்கம் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிரஹ்மபுரமென்னும் தேகமாகிய பட்டணத்தில், ஹிரு தயகமலாஸனத்தில் வசிக்கும் ஜீவனுகிய சிவலிங்கத்தை யறிய, தேகாதிகளை நானென்று பஹிர்முகத்தில் சஞ்சரிக் கும் அகங்காரரூப மனதை ஹிருதயத்தில் அடக்கி, தேகா திகளில் அஹம்புத்தி நீங்கி, தேகத்திலிருக்கும் நான் யார்? என்னும் விசாரத்தோடு, இருந்த படியிருந்து நிச்சலமாக விசாரிக்குங்கால், அஹம், அஹம் என்னும் ஸ்புரிப்பு ஸூக்ஷ்மமாய்த் தோற்றும். அந்த நானும் (அஹமென் னும்) ஆத்மசொரூபமே, எல்லாமாய், அல்லவுமாய், பாஹ் யாந்தர பேதமின்றி, எங்குமாய் விளங்கும் பரமாத்ம சொரூபமென்னும் நிச்சலபாவனையோடிருத்தல் வேண்டும்.

இதுவே ஸோஹம் பாவனை யெனப்படும். இதுவே துரிய மெனப்படும். இவ்வித ஸ்புரிப்பு அடங்கின ஸூக்ஷ்மமான இடமே துரியாதீத மென்றும், பின் யோகாஷ்டாங்கத்தில் கூறப்படும் ஜ்வாலா அல்லது ஜோதிரந்தர்க்கதமாய் விளங்கும் ஸர்வ பரிபூரண பரமாத்மா என்றும், ஹிருதயாகாசம் அல்லது தகராகாச மென்றும், மனாகாசம் அல்லது சித்தாகாயமே ஸ்தானமாய்க் கொண்டு எங்கும் பிரகாசிக்கும் ஞானவெளி அல்லது சிதாகாசமென்னும் சிதம்பரப் பிரஹ்ம மென்றும், சிவ மென்றும் ஆத்மா வென்றும், ஞானமென்றும் பலவாருகச் சொல்லப்படும் கடவுளாகிய பரதேவதா வஸ்து. வெகுகாலம், முற்கூறிய அஹமென்னும் ஆத்மானுஸந்தான மாகிற ஸோஹம் பாவனையால், (ஸ:=பரமாத்மா; அஹம்=நானென விளங்கும் ஆத்மா) நிரந்தரம் நிச்சலமாய்த் தியானித்து வந்தால், ஹிருதயத்தில் உள்ள அஞ்ஞான அந்தகாரமும் அஞ்ஞான தற்காரியங்களான ஸர்வப் பிரதிபந்தங்களும் நீங்கி, பரிபூர்ண ஞானமானது லப்தமாகும். இங்ஙனம், தேகாலயமாகிய பட்டணத்தில் ஹிருதயகுகையிலிருக்கும் வஸ்துவை அறிதலே, ஸர்வ பரிபூர்ணமாயிருக்கும் வஸ்துவை அறிதலாம்; தேகம் அல்லது ஹிருதயமே ஸர்வமா யிருப்பதால். “நவத் துவாரத்துடன் கூடிய தேகமாகிய புரியில் ஞானி சுகமாய் வசிப்பான்” என்னும் கீதையும், “தேகமே தேவாலயம், ஜீவனே சிவன், அவனை ஸோஹம் பாவனையாற் பூஜிக்கின் முக்தி யுண்டாகும், பஞ்சகோசாத்மகமான தேகமே குகையென்றும், ஹிருதயமே குகையென்றும், அதில் வசிக்கும் பரன் குகேசனுவான்” என்னும் சுருதியும் பிரமாணம். இங்ஙனம் பிரஹ்மத்தை அறியும் மார்க்கமே தக்ரோபாஸனை அல்லது தகரவித்தை யென்றும், பிரஹ்மவித்தை யென்றும் சொல்லப்படும்; இதைக்காட்டிலும் வேறு என்ன சொல்லக்கூடும்? ஊகித்து அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

VII. கடவுட்பூஜை

அவதாரிகை

இதில், ஸ்வாத்மபாவனையை (ஸ்வஸ்ரூபஸ்மரணையை) மறவாதிருத்தலே சிறந்த கடவுட்பூஜை யென்றும் தபஸென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அஹம் பிரஹ்ம பாவனையை விடாதிருக்கவேண்டு மென்பதே நிர்க்குணபூஜையின் தாற்பரியம்; அஹம் பிரஹ்மத்தியானமே, யஜ்ஞ, தான, தப, விரத, ஜப, யோக, பூஜை அனைத்துமாதலால், தான் செய்யும் நிஷ்டைக்குப் பிரதிபந்தமாக என்ன ரூபங்கள் தோன்றினாலும், மனதை அவ்வழியே செல்லவொட்டாமல், ஆத்மசொரூபமாகிற தன்னிடத்திலேயே நிறுத்தி, நம் முன்னே என்ன என்ன நடக்கிறது, நடப்பது நடக்கட்டும் பார்க்கலாமென்று, சாக்ஷியைப்போல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கப் பழகுவதே, அப்பிரதிபந்தம் நீங்கும் உபாயம், வேறில்லை. தன்னை மாத்திரம் விட்டுவிடக்கூடாது. இப்படி ஹ்ருதயத்திலுள்ள அஹம்சொரூபத்தில் மனதை இருத்துவதே, யோகம், தியானம், ஞானம், பக்தி, மந்திரம், ஜபம் முதலிய எல்லாமாம். அஹம்சொரூபமான ஆத்மாகாரமாகவே சுவாமி இருப்பதால், அவரிடத்தில் மனதை நிரந்தரம் லயிக்கச் செய்வதுதான், எல்லா உபசாரங்களுமாமென்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. மனமொன்று அடங்கினால், எல்லாம் கைவசப்பட்டதாகும். மனதே குண்டலி. வேறே ஒரு பாம் பெனல் ஸ்தூலதிருஷ்டிகளுக்குச் சொல்லுவதாம். (ஸ்தூல திருஷ்டிகள்=ஸ்தூலபுத்தி யுள்ளவர்கள்). ஆருதார(ஷட்சக்ர) தரிசனை முதலிய அனைத்தும் மனக்கற்பனையே, ஆரம்பயோகிகளுக்கே அது. நம்மையே விக்கிரஹாதிகளில் ஆவாஹித்துப் பூஜிக்கிறோம்; ஆந்தர பூஜை தெரியாததால். ஆகையால், அனைத்தையும் அறியும் ஞானமாகிற நம்மைத் தெரிந்தால், எல்லாம் அறிந்ததாகும். நானுபாவனையோடு கூடியிருக்கும் நாம், கடவுளாகிற ஆத்மாவைப் பாவித்துப் பாவித்து வந்தால், அந்த ஏகபாவனையால் அனேக பாவ

னைகள் நீங்கி, ஏக பாவனையும் நசிக்க அறிவதே வஸ்துவை (கடவுளை) அறிவதாம். எப்போதும், ஸர்வ பரிபூர்ணமா யுள்ள ஸ்வாத்மபாவனையை (ஸ்வஸ்வரூப ஸ்மரணையை) மறவாதிருத்தலே முடிவான யோகமும், ஞானமும், மற்று முள்ள எல்லா தபசுகளுமாம். தன்னிலையை விட்டு, பஹிர் முகமாய் வியவகாரங்களில் மனது சென்றாலும், ஓ! ஓ! தேகாதிகள் நாம் அல்லவே; நாமார்? என்னும் விசாரத் தால் மறுபடியும் தன்னிலையிலேயே நிறுத்தவேண்டும். நானார்? என்னும் விசாரமானது ஸர்வ அனர்த்த நிவிருத் திக்கும், ஆனந்தப்பிராப்திக்கும் முக்கியமான ஹேது. எத்தனைதரம் திருப்பித் திருப்பிச் சொன்னாலும் விஷயம் இவ்வளவுதான்.

VIII. முக்தி

அவதாரிகை

இதில், ஆத்மாவே நான். அதாவது, சிவோஹ மென்று பல காலம் நிரந்தரம் அனுசந்திக்கும் பிரஹ்மத்தியானமாகிற நிதித்தியாஸனத்தினா லேயே மோக்ஷ மடையக்கூடு மென்று விளக்குவதுடன், ஜீவன்முக்தன், விதேகமுக்தனுடைய இலக்ஷணங்களும் இசைக்கப்படுகின்றன.

1. மனோரூபஜீவன் தான் கேவலம் ஆத்மசொரூப மாகவே இருப்பதை மறந்த மறப்பினாலேயே, ஜீவனென் னும் நாமத்தோடு மனோரூபமாய்ப் பந்தத்தை அடைந் திருப்பதால், எப்போதும் தானாகவே இருக்கும் ஆத்மா வைத் தேடுவது, இடையன் ஆட்டைத் தோள்மேலேயே போட்டுக்கொண்டு, ஆடு எங்கே என்று தேடுவதைப் போ லவே இருக்கிறது. ஆயினும் தன்னை மறந்த ஜீவன், தன்னை ஆத்மா என்றே ஒருதரம் அறிந்ததுகொண்டு, அதுவேயாய்விடும் மோக்ஷத்தை, அதாவது, ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தை, பூர்வ ஜன்மாந்தர வாசனைப் பிரதிபந் தத்தால் அடையாமல், அடிக்கடி தான் ஆத்மாவாயிருப் பதை மறந்து, தேகாதிகள் நானென்றே பிரமிப் பன். இந்த நெடுநாள் வாசனையானது, 'தேகாதிகள்

நானல்ல; ஆத்மாவே நா'னென்னும் நெடுநாள் அனுஸந்தானத்தாலேயே நீங்கும். ஆதலால், தேகாதிகள் நானென்று பிரமிக்கும் மனமென்னும் அகங்காரரூப ஜீவன் ஸர்வ தேவாத்மகமாய், தானுயிருக்கும் ஆத்ம தேவதையே தானென்று, நெடுநாள் தன்னைத்தானே பூஜித்து, வாசனைகளையே ரூபமாய்க் கொண்டிருக்கும் மனதை ஜயித்து, ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிற பிரஹ்ம கைவல்யத்தை அடைய வேண்டும். மனோநாசம் செய்த ஆத்மானுஸந்தானமானது, பிணஞ்சுடு தடிபோல் தானும் நீங்கிவிடும். இதுவே முத்தி. ஆத்மா, ஞானம், அறிவு, பிரஹ்மம், சிவம் முதலியன ஒரு வஸ்துவே. ஒருவன் ஒரு பெரிய உத்தியோகஸ்தனைப் பார்த்தது கொண்டு, தான் உத்தியோகஸ்தன் ஆவானு? அதற்கான முயற்சி செய்து அந்த நிலையை அடைந்தால் ஆவான். அதுபோல, மனோமயமாய்ப் பந்தப்பட்டிருக்கும் ஜீவன், ஆத்மாவே தானென்று ஒருதரம் அறிந்ததுகொண்டு, ஆத்மாவாகிற தெய்வம் ஆய்விடுவானு? மனதை நாசம் செய்தாலன்றிக் கூடாதல்லவோ? தரித்திரன் இராஜாவைப் பார்த்ததாலேயே, நான் இராஜாவென்றுல் ஆவானு? அதுபோல, ஆத்மாவே நான், அதாவது சிவோஹமென்றே, பலகாலம் நிரந்தரம் அனுஸந்தித்து, மனதாகிற பாசத்தை வென்றுலல்லாமல், மனோபசமன ரூபமான பரமசீதள சிவம் அடையப்படாது. "ஜீவனே சிவன்; சிவனே ஜீவன்; அந்த ஜீவன் கேவலம் சிவனேதான்; உமியாற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறவரையில் நெல்லாயிருக்கிறது; உமி நீங்கினுல் அரிசிஆகிறது; அதுபோலக் கர்மபாசத்தாற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறவரையில் ஜீவனுயிருக்கிருன்; அஞ்ஞானபாசம் நீங்கினுல் எப்போதும் சிவனுகின்ற தேவனுய்ப் பிரகாசிக்கின்றுன்" என்று சுருதியும் கோஷிக்கின்றது. "ஹிருதயத்திலுள்ள அஞ்ஞானரூப மனமாகிற நானென்னும் சங்கற்பம் நசிக்கிற வரையில், மனமானது ஹிருதயத்தில் தடுக்கப்படவேண்டியது. இதுவே ஞானம்; இதுவே தியா

னமுமாம். மற்றவெல்லாம் வாக்கு விஸ்தாரமும் சாஸ்திர விஸ்தாரமுந்தான்" என்று சுருதியிற் சொல்லியபடி, அவனிடத்தில் மனதை நிறுத்தி, அவனை அடைவதே முடிவான தாற்பரியம்.

2. பிராமணன் என்ன வேஷம்போட் டாடினாலும், அவன் மனதில் நான் பிராமணன் என்னும் பாவம் எப்படியோ, அப்படியே எந்த வியவகாரங்களில் இருந்தாலும் தேகாதி நானெனத் தோற்றமல் ஆத்மா நானென்னும் திடபாவம் வரவேண்டும். இப்படி மனமானது தன்னிலையில் அடங்க அடங்கச் சுகம் ஆவிர்ப்பவிக்கும். அப்பால் மனதில் விஷய சுகதுக்கங்கள் தாக்கா. எல்லாம் சொப்பனம் போலப் பற்றற்றுத் தோன்றும். மனதில், இது நல்லதா? அது நல்லதா? இது செய்யலாமா? அது செய்யலாமா? இவை முதலிய நினைவுகளுக்கு இடங்கொடாமல், நினைப்பு வரும்போதே தன்னிடத்தில் அந்நினைப்பை இருத்தி விடவேண்டும். கொஞ்சம் இடங்கொடுத்தால், தலைகீழாய்த் தள்ளிவிடும்; தனக்கு ஹிதமாயிருப்பவனைப்போலிருந்து, கெடுதி செய்விக்கும் ஹிதசத்துருவைப்போல. தன்னிலையில் இருக்கிற மனது நானென்றும், எனக்கு அதிக வியவகாரங்கள் இருக்கின்றனவென்றும் ஸங்கற்பிக்குமா? இப்படிப்பட்ட ஸங்கற்பங்களன்றோ பந்தம். ஆதலால், இவ்வித நினைவுகள் வாசனையால் வந்தாலும், மனதை நினைவின் வழிவிடாமல், தன்னிலையில் இருத்த முயல்வதோடு, வியவகாரத்தில் உதாஸீன பாவத்தோடும் இருக்கவேண்டும். தன்னை மறப்பதால் அல்லவா, இவ்வித நினைவுகள் உண்டாகி மேன்மேலும் அனர்த்தம் உண்டாக்குகின்றன. விவேகத்தால், நானொன்றும் செய்கின்றேனில்லை; எல்லாம் திரிகரண சேஷ்டைகளே யென்று ஸங்கற்பிப்பது, வாசனையாகின்ற நினைவின் வழி ஓடும் மனதைத் தன்னிலையில் இருத்த உபாயமே யானாலும், நினைவின்வழி சென்றலன்றோ முற்கூறிய விவேகத்தால் அதைத் தடுக்கவேண்டும். ஆத்மதேவதையாகிற தன்

ணிடத்தில் இருத்தினதும், அதைவிட்டு நீங்காமல் வியவகாரத்தில் உதாஸீனபாவத்துடன் இருக்கிறதுமான மனது—தேகாதிகள் நானென்றும், வியவகாரங்களில் பிரவிருத்திக்கிறேனென்றும், மறுபடியும், விவேகத்தால் நானொன்றும்செய்யவில்லை, திரிகரண சேஷ்டைகளேயென்றும் — இவை முதலாகிய நினைவுகளை ஸங்கற்பிக்கக்கூடுமா? எவ்விதத்தாலும் மெல்ல மெல்லத் தன்னை (கடவுளை) மறவாதிருக்க முயற்சிக்க வேண்டும். அது கைவந்தால் எல்லாம் ஸித்தியாகும். மற்றொரு விஷயத்திலும் மனதைச் செலுத்த வேண்டாம். பித்தனைப் போல் கர்மத்தால் நேரிட்ட வியவகாரங்களைச் செய்தாலும், நான் செய்கின்றேனென்று நினைப்பு வராமல், தன்னிலையிலேயே இருக்க வேண்டும். உதாஸீன பாவத்துடன், இவ்வித பக்தியை விடாமல், எத்தனையோ தாஸர்கள் எவ்வளவோ வியவகாரங்கள் செய்திருக்கவில்லையா?

3. மனமென்பதற்கு ஸத்வகுணமே சுபாவ மாதலால், ஆகாயத்தைப்போல் ஸ்வச்சமாயிருப்பதே மனோகாசம். இது ரஜோகுணத்தின் சலனத்தோடும், தமோகுணத்தின் உலகாகார பரிணாமத்தோடும் சேர்ந்து கெட்டிப்பட்டு, ஸ்தூலமாய் விட்டதால் வஸ்துதரிசனம் கிடைக்கிறதில்லை. அதிக ஸ்தூலமான கட்டபாரையால் மெல்லிய பட்டு வஸ்திரத்தை இழையிடக்கூடாதது போலவும், காற்றினால் அதிக சலன முள்ள தீபத்தால் அதிஸூக்ஷ்மமான வஸ்துக்களின் இலக்ஷணங்களை நிர்ணயிக்கக்கூடாதது போலவும், ஸ்தூலமாயும் சஞ்சலமாயுமுள்ள, தமோகுண ரஜோகுண வசத்தான மனதால் வஸ்துவின் அனுபவம் கூடாது; வஸ்து அதிஸூக்ஷ்மமும் நிச்சலமுமானதால். அநேக ஜன்மங்களிற் செய்துவந்த நிஷ்காமிய கர்மங்களால், மலம் (பாபம்) நீங்கின மனது, சற்குரு மூலமாய்ச் சிரவணாதிகள் இயற்றி, நெடுங்காலம் பிரஹ்மத்தியானமாகிற நிதித்தியாஸனம் செய்யவே, மனதின் தமோகுண ரூபமான உலகாகாரபரிணாம மடைதலும், ரஜோகுண ரூபமான

அவற்றின் சலனங்களும் நீங்கும். நீங்கவே, மனம் ஸூக்ஷ்மமும் நிச்சலமுமாகும். தியானத்தால் ஸூக்ஷ்மமான மனதில், அந்த சொரூபானந்தம் ஆவிர்ப்பவிக்கும் (தோன்றும்) – நிரந்தர தியானத்தால் ரஜோகுணதமோகுணங்களை நீக்கவே, அந்த ஸூக்ஷ்ம மனதுக்குச் சொரூபானந்த – ஆவிர்ப்பாவம் நன்றாய்த் தெரியும். இந்த ஸூக்ஷ்ம மனதோடு சொரூபானுபவ முள்ளவனே ஜீவன்முக்தன். யோகிகள் இந்த மனாகாச மூலமே அனைத்தையும் அறிகின்றார்கள். இதனையே நிர்க்குணப் பிரஹ்ம மென்று ராம கீதையிற் சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வனுபவாதீதமாய், வாக்கு மனதுகட்கு அகோசரமாயுள்ளது நிர்க்குணாதீதப் பிரஹ்மம். அந்த அகண்டாகார ஸ்திதியை அடைந்தவனே விதேகமுக்தன். அதாவது, இந்த ஸூக்ஷ்மமனதும் லயித்து, சொரூபத்தின் அனுபவமும் இல்லாமல், ஆனந்தக் கடலின் மூழ்கி ஒன்றும் தோற்றாமல் அம்மயமாயிருப்பவனே விதேகமுக்தன். மேலொரு நிலையும் இல்லை. இதுவே முடிவு.

4. அஹம்பிரஹ்ம மென்னும் ஆத்மாகார விருத்தி ஸஹஜமாகஆக, மனச்சலனமும் உலகநினைவும் மெல்ல மெல்ல நீங்கும். அப்போது தடையில்லாததால் நாம் பிரஹ்மமா யிருப்பது நன்றாய் அனுபவமாகும். மனமின்றி அனுபவமும் கூடாதாகையால், அதிஸூக்ஷ்மமான விருத்தியோடுங்கூடின மனதால் அம்மயமாகவே அனுபவிக்கலாம். விதேகமுக்தியில் அனுபவமுமில்லை. அது கடந்தநிலை. அதீதநிலை. தேகம் நாமல்ல; நாம் பிரஹ்ம சொரூபமான ஆத்மாவே—என்னும் திடநிச்சயம் உற்றவனே ஜீவன்முக்தனானாலும், மனோலயமில்லாதவர்க்குப் பிராரப்தத்தால் தோன்றும் திருஷ்ட விஷயங்களில், ஏகதேசம் துக்கம் தோன்றவுங்கூடும்; ஆனந்தானுபவமும் இருக்காது—மனச்சலனம் நீங்காமையால். நெடுங்கால தியானத்தால், ஸூக்ஷ்மமும் நிச்சலமுமான மனதுக்கே ஜீவன்முக்தியின் ஆனந்தானுபவங்கூடும்.

IX. யோகாஷ்டாங்கம்

அவதாரிகை

இதில், பிராணபந்தனத்தால் மனதைத் தன்வசப்படுத்தி, ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் அடையும் யோகமார்க்கம் கூறப்படுகிறது.

1. முன் அத்தியாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்ட இவ்வித தியானரூப பக்தி ஸித்திப்பதற்கே, இயமநியமாதி அங்கங்களும் ஸாதனமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவை யோகாங்க, ஞானங்கபேதத்தால் இரு பிரிவா யிருக்கும். பிராணபந்தனஞ் செய்வது யோகமும், மனோநிக்கிரகஞ் செய்வது ஞானமுமாம். அவரவர் வாசனைப்படி, அந்த அந்தப் பக்குவிகட்கு, இரண்டி லொன்று சுலபமாயிருக்கும். யோகத்தின் பிராணபந்தனத் தால் மனமும், ஞானத்தின் மனோநிக்கிரகத்தால் பிராணனும் பந்தப்படுவதால், இரண்டும் ஒன்றேயாம். மனதின் அடக்கமே இரண்டின் தாற்பரியமும்.

2. இயமம், நியமம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத் தியாகாரம், தாரணை, தியானம், ஸமாதி ஆகிய இவ்வெட் டும் யோகாங்கங்களாம். இவற்றுள் பிராணாயாமமாவது, ரேசகம், பூரகம், கும்பகம் மூன்றும் சேர்ந்தது. ரேசக மாவது, பிராண வாயுவை வெளிவிடல். பூரகமாவது, பிராண வாயுவை உள்ளே இழுத்தல். கும்பகமாவது பிராண வாயுவை உள்ளே தம்பித்தல். ஸர்வசாஸ்திரங்களிலும், ரேசக, பூரக மாத்திரைகள் சமமாயும், கும்பகம் இரண்டு பங்கும் செய்யவே சொல்லியிருக்க, இராஜயோக சாஸ்திரத் தில், பூரகத்தில் நான்குபங்கு கும்பகமும் இரண்டு பங்கு ரேசகமும் செய்யச் சொல்லியிருக்கிறது. அதிலும் இதுவே உத்தமமாயிருக்கும். முற்கூறியவண்ணம் ரேசக, பூரக கும்பகங்களடங்கிய பிராணாயாமத்தை, தன்னால் இயன்ற வளவு மிருதுவாய், கிரமமாய் அப்யஸித்துவரின் சரீரத் தில் ஓர்வித இளைப்புடன், சலனமற்று, ஆனந்தமா யிருப்ப தற்கான இச்சை கிரமமாக மனதிற்குண்டாம். பின்பு

பிரத்தியாகாரத்துக்கு ஆரம்பிக்கவேண்டும். அதாவது, பாஹியத்திலுள்ள நாமரூப விஷயங்களில் மனது செல்லா மல் ஒருவழிப்படுத்துவதாம். இதுவரையில் ஓடியுழன்ற மனதானது, ஓர் நிலையில் நிற்பது அருமையானதால், இதற்கு, (1) பிரணவம் முதலிய மந்திரோச்சாரணம் (மானஸிகமாக); (2) புருவமத்திய நாட்டம்; (3) நாசிகாக் கிரத்தில் திருஷ்டி வைத்திருத்தல்; (4) செவிகளில் உண் டாகும் நாதத்தை மாற்றி மிருதுவாக அனுஸந்தித்தல்; அதாவது, இடது செவியில் உண்டாகும் சத்தத்தை வலது செவியாலும், வலது செவியில் உண்டாகும் சத் தத்தை இடது செவியாலும், மெல்லக் கேட்பது; இவை களால் மனது ஒருமைப்பட்டு, ஓரிடமே இருக்க யோக் கியமாகும். பின்பு தாரணை செய்யவேண்டும். தாரணை யாவது, மனதைத் தியான யோக்கியமான ஓர் ஸ்தா னத்தில் இருத்துவதாம். ஹிருதயமும் பிரஹ்மரந்திரமுமே சிரேஷ்டமான தியான யோக்கிய ஸ்தானங்களாம். இவ் விரு இடங்களிலுள்ள அஷ்டதள பத்மங்களின் மத்தி யில், (பிரஹ்மரந்திரத்திலுள்ளது ஸஹஸ்ரதள பத்மமானாலும், 125 சிறு தளங்க ளடங்கிய அஷ்டதள பத்மமேயாம்) தன் உபாஸ்ய தேவதையையாவது, அல்லது, அத்தேவதா சொரூபமே தீபஜ்வாலை போலப் பிரகாசித்துக் கொண் டிருப்பதாகவாவது பாவித்து, மனதை அதில் ஸ்திரமாய் நிறுத்துவதே தாரணையாம். இவ்வண்ணம் நிறுத்தியபின், தன் உபாஸ்ய தேவதையன்றித் தானில்லையென்று, அல்லது அத் தேஜோரூபமே தன் ஆத்மசொரூபமென்று அதாவது, ஸோஹம் பாவனையால் தியானிப்பதே தியானமாம். "எங்கு முள்ள பிரஹ்மசொரூபமே ஹிருதயத்தில் புத்திஸாக்ஷியா யஹமெனப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்" என்னும் சுருதியால், அங்ஙனமிருக்கும் நான் யார்? என்னும் விசாரத் தால் விசாரிக்கில், ஹிருதய கமலத்தில் ஆத்ம தேவதை யானவர் அஹம், அஹம் என்று (நான், நான் என்று) தான் தானாய் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருப்பர் (ஸ்புரித்துக் கொண்

டிருப்பர்). அவ்வனுஸந்தானத்திலிருப்பதும் தியானமே யாம். அதிலும் இதுவே சிரேஷ்டம். தன் சக்திக் கேற்றதைச் செய்யலாம். இவ்விதம் தான் செய்யும் தியானத்தின் பரி பாகத்தால், தான் இன்னுனென்பதும் இன்னது செய்கிறே மென்பதும் தெரியாமல், அதனிடத்திலேயே மனம் லயித்த, அல்லது, அவ்வஹமென்னும் ஸ்புரிப்பு அடங்கின, அதி ஸூக்ஷ்மமான ஸ்திதியே ஸமாதியாம். இதில் நித்திரை மாத்திரம் வராமல் ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாத்துவந்தால், சிரேஷ்டமான சிரேயஸைக் கொடுக்கும். இவைகளைத் தினந்தோறும், கிரமமாய் தன்னுல் இயன்ற வளவு அனு ஸந்தித்து வந்தால், மனோவிசிராந்தி ரூபமான சிரேஷ்ட கதியை சீக்கிரத்தில் ஈச்வரன் அனுக்கிரகிப்பார். அஷ் டாங்கயோகப் பிரிவுகளும், அவற்றின் விஷயங்களும் சாஸ்திரங்களில் விஸ்தாரமாய்க் கூறியிருப்பதால், வேண் டியவளவு சுருக்கி எழுதலாயிற்று. நன்ருய் விஸ்தாரமாய் அறியவேண்டில், யோகசாஸ்திரானுஷ்டானுனுபவமுள்ள பெரியவர்களைக் கேட்டு, விஸ்தாரமாய் அறிந்துகொள்ளலாம்.

3. **பிரணவம்:** — பிரணவமானது — அகார, உகார, மகார, அர்த்தமாத்திரை யென்று — மூன்றரை மாத்திரை கள் கூடிய ஓங்காரமாம். இவற்றில் அகாரம் ஜாக்கிரா வஸ்தை யென்றும், விசுவஜீவ னென்றும், ஸ்தூலதேக மென்றும், சிருஷ்டியென்றும்; உகாரம் சொப்பனு வஸ்தை யென்றும், தைஜஸஜீவ னென்றும், ஸூக்ஷ்ம தேகமென் றும், ஸ்திதியென்றும்; மகாரம் ஸுஷுப்தி யென்றும், பிராஞ்ஞ ஜீவனென்றும், காரண தேகமென்றும், சம் ஹாரமென்றும்; அர்த்தமாத்திரை துரிய மென்றும், ஆத்மசொரூப மென்றும், அஹம் சொரூப மென்றும்; இதற்கப்பாற்பட்ட ஸ்திதியே, துரியாதீதமாகிய ஆனந்த மாத்திர சொரூபமென்றும் சொல்லப்படும். முன் தியா னத்திற் கூறிய இந்நான்காவதான அஹம் சொரூ பமே, மற்ற அகார, உகார, மகாரங்களென்னும் மூன்று மாத்திரைகள் அடங்கியுள்ள அமாத்திரை சொரூபமென் றும், மௌன மந்திரமென்றும், அஜபையென்றும் (ஜபி

யாமல் ஜபித்தலென்றும்) பஞ்சாக்ஷராதி ஸர்வ மந்திரங் களின் ஸாரமான அத்வைத மந்திரமென்றும் கூறப் படும். பிரணவத்தின் இவ்வித யதார்த்த அனுபவம் ஸித் திப்பதற்கே, முந்திப் பிரத்தியாகாரத்தில் மனோமாத்திரம் ஜபிக்கக் கூறியிருக்கிறது.

4. தியானத்தில், "கைலாயம், வைகுண்டம், பரம பதம் முதலனவாய்ச் சொல்லப்பட்ட அஷ்டதளத்தோடு கூடிய, ஸர்வாத்மகமான, ஹிருதய கமலத்தின் மத்தியில் அங்குஷ்ட மாத்திர பிரமாணமாய், மின்னலைப் போல் காந்தி யுள்ளதாய், தீபஜ்வாலை போலும் பிரகாசிக்கும் அவ்வஸ்து வைத் தியானித்து, அமிருதத்துவத்தைப் புருஷன் அடை கிறான்" என்னும் சுருதி வாக்கியப்படியே தியானிக்கச் சொன்னதில், தான் வேறு அதுவேறு என்னும் பேத புத்தி யும், பின்னத்தியானமும், வஸ்துவில் பரிச்சின்ன புத்தியும், ஏகதேச புத்தியும் உண்டானதாய்த் தோற்றியபடியால், அவைகளை நீக்க, அந்த ஜ்வாலாகாரமே அஹம் அஹ மென்று ஸ்புரித்துக் கொண்டிருக்கும் நானாகிய ஆத்ம சொரூபமாதலால், அன்னியமாய் பாவித்தலின்றி, தன் மயமாய்ப் பாவிக்கவேண்டு மென்றும் சொன்னதால், வாக் கியங்களில் சமுசயம் தேவையில்லை. ஸர்வ தியானங்களி லும் கடைசியிற் சொன்ன ஆத்மத்தியானமே சிரேஷ்டம். அது ஸித்தியானால் மற்றவை தேவையில்லை; மற்ற தியா னங்களும் இதில் அந்தர்ப்பூத மானபடியாற்றான், இது ஸித்திப்பதற்காகவே மற்றவைகளும் சொல்லப்பட்டன. மனப்பரிபாகத்துக்குத் தக்க தியானத்தை அனுஷ்டிக்க லாம். தியான மார்க்கங்கள் பேதமாய்த் தோன்றினாலும் முடிவில் ஒன்றாகவே முடியும். அதைப்பற்றிச் சங்கிக்கத் தேவையில்லை. "தன்னை அறிதலே கடவுளை அறிவ தாகும். தியானிக்கும் தன்னை (தன் சொரூபத்தை) அறி யாமல், இதரமாய்த் தெய்வ மிருக்கிறதென் றெண்ணித் தியானிப்பது, தன்னிழலைக் காலால் அளப்பதற்குச் சமான மாம்; அளக்க அளக்கத் தூரமாய்ப் போய்க் கொண்டிருப் பதுபோல" என்றே சுருதிகள் சொல்லுவதால், தானா

கின்ற ஆத்மத் தியானமே சிரேஷ்டம்; ஆத்மாவே ஸர்வ தேவாத்மக வஸ்துவானபடியால்.

X. ஞானஷ்டாங்கம்

அவதாரிகை

இதில், அனைத்தையும் வஸ்துமயமாய்ப் பார்த்தலாகிய "ஏகமேவாத்வைதம் பிரஹ்மாஹம்" என்னும் பாவனையால் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரம் அடையும் ஞானமார்க்கம் சொல்லப்படுகிறது.

1. ஞானஷ்டாங்கத்தின் இயமநியமங்களைப் பற்றி இங்கு கூறின் விரிவாகும். பிராணுயாமத்தின் ரேசகமானது, தேகாதிப் பிரபஞ்சத்தின் நாமம் ரூபமென்னும் இரண்டு அமிசங்களையும் வெளிவிடுதலாம். பூரகமாவது, அவைகளில் அனுஸ்யூதமாயிருக்கிற சத்து, சித்து, ஆனந்தாமிசங்களை கிரகித்தலாம். கும்பகமாவது அங்ஙனம் கிரகித்த அமிசங்களை உள்ளிருத்தலாம். பிரத்தியாகாரமாவது, முன்னீக்கிய நாமரூபங்கள் மனதிற்கலவாமற்காத்தலும்; தாரணையாவது, பூரித்த அஸ்தி, பாதி, பிரிய, சச்சிதானந்தாமிசமேதாகிய ஆத்ம சொரூபமென்று, மனதை வெளிநாடாது ஹிருதயத்தில் இருத்தலும்; தியானமாவது, முற்கூறியபடி நாமரூபமான பஞ்சகோசாத்மக பிணதேகத்தை நாமல்லவென்று அப்படியே இருத்தி நாஞரென்று விசாரிக்க, தான் தாஞய், நான்—நான் என்று ஸ்புரித்துக் கொண்டிருக்கும் அஹம் சொரூபமாய் இடைவிடாதிருத்தலுமாம். இவ்விதப் பிராணுயாமாதிகட்கு ஆசனுதி நியமம் வேண்டுவதின்று. எங்கிருந்தாலும், எப்போதாகிலும் செய்யலாம். எவ்விதத்தாலும் மனதை ஹிருதயத்தில் ஆத்ம சொரூபமாகப் பிரகாசித் துக்கொண்டிருக்கும் தெய்வத்தினிடத்தில் நிறுத்தி, அவனை மறவாதிருக்கவேண்டியதே முக்கிய தாற்பரியம்; மறதியே ஸர்வ அனர்த்தங்கட்கும் மூலமென்றும், அதுவே முமுக்ஷுவுக்குக் காலனென்றும் பெரியோர்கள் சொல்லுவதால். முதற்சொன்ன பிராணுயாமம் அனுவசியமாவென்ருல், அவசியமே. முதலாவது அப்பியாசகாலத்திலும், இரண்டாவது எப்போதும், செய்யச் சகாயமாயிருப்

பதால். மறவாதிருத்தல், பிராணாயாமம் இவ்விரண்டின் தாற்பரியமும் மனதை ஹிருதயத்தில் நிறுத்துவதே. ஆகையால், எதுகாலபரியந்தம் மனமானது கேவல கும்ப கத்தால், அல்லது விசாரத்தால், ஹிருதயத்தில் அடங்க வில்லையோ, அதுபரியந்தமே ரேசக பூரகம் முதலியவை அவசியம்; அப்பால் அனுவசியம். கேவல கும்பகமாவது ரேசகபூரக மின்றியே பிராணனை ஹிருதயத்தில் அடக்கக் கடிய தன்மை. யோகம், ஞானமாகிய இரண்டில், தனக் குப் பிரியமாய்த் தோற்றுவதையாவது, அல்லது, இரண் டையுமாவது சமயோசிதமாய் அனுசரிக்கலாம்.

2. மனோநாசமே மோக்ஷமாதலால், ஸர்வ சாஸ்தி ரங்களின் தாற்பரியமும் மனதை அடக்குவதிலேயே. யோகம் ஞான மாகிய இரண்டும் மனோநாசத்தின் முக்கிய ஸாதனங்கள். யோகமென்பது பிராண பந்தனம். ஞான மென்பது அனைத்தையும் வஸ்துமயமாய்ப் பார்த்தல்; அதாவது, "ஏகமேவாத்வைதம்பிரஹ்மாஹம்" என்னும் பாவம். அவரவர் கர்மானுசாரம், இரண்டிலொன்று சுக மாய்த் தோன்றும். முரட்டு மாட்டுக்குப் புல்லைக் காட்டித் தடவி வசப்படுத்துவது போல ஞானமும், அடித்துக் கட்டு வதுபோல யோகமு மென்றே அறிஞர் கூறுவர். முக்கிய அதிகாரிகள் வேதாந்த விசாரத்தால் வஸ்துநிச்சய மறிந்து, தன்னையும் ஸர்வத்தையும் வஸ்துமயமாய்ப் பார்ப்பதாலும்; சில மத்திம அதிகாரிகள் கேவலகும்பகத்தோடு மனதை ஹிருதயத்திலிருத்தி, நெடுநாள், வஸ்துவைத் தியானிப்ப தாலும்; சில மந்த அதிகாரிகள் பிராணாயாமம் முதலியவை களாற் கிரமமாக மேற்படி நிலையை அடைவதாலும்; மனதை அடக்கிக் கதி பெறுவார்கள். இக்கருத்தைப் பற்றியே, மனதை அடக்கும் யோகத்தை ஞானஷ்டாங்கம், யோகாஷ்டாங்கமென இரண்டாய் வகுத்திருக்கின்றனர். பிராணாயாமம் கேவலகும்பகம் ஸித்திக்கும் வரையிற் செய் தாற்போதும். அல்லாவிட்டால் ரேசக பூரகங்கள் இல்லா மல், கேவலகும்பகத்தையே மெதுவாய் விசாரத்தோடும்

அப்பியஸித்து, மனதை ஹிருதயத்திலிருத்தி, நிரந்தரத் தியானரூப பக்தியால், ஸமாதி ஸாக்ஷாத்காரங்களை அடையலாம். ஸஹஜமாய்விட்டால், வியவகார காலம்போக, மற்றக் காலங்களெல்லாம் அனுஷ்டிக்கலாம். இடமும் தேட வேண்டியதில்லை. எது சௌகரியமாய் தோன்றுகிறதோ, அதை அனுஷ்டிக்கலாம். மனம் கிரமமாக அடங்கினால் மற்ற விஷயங்கள் இருந்தாலும் போனாலும் அக்கரையில்லை. கீதையில், பகவானும் யோகிகளைக் காட்டிலும் பக்தன் சிரேஷ்டனென்றும், மோக்ஷகாரண சாமக்கிரியானது ஸ்வஸ்வரூபமான ஆத்மானுசந்தான ரூப பக்தியே யென்றும் சொல்லியிருப்பதால், எப்படியாவது நிரந்தரமும் மனதை அவரிடத்திலேயே இருத்திவிடும் தீரம் பெற்று விட்டால், மற்ற விஷயங்களைப்பற்றிப் பயப்படுவானேன்?

XI. சந்யாசம்

அவதாரிகை

இதில் ஸங்கற்பத்தியாகமே சந்யாசமென்று சொல்லப்படுகிறது.

நானென்னும் ஸங்கற்பத் தியாகமே சந்யாசமன்றி வெளிவிஷயங்களை விடுவதல்ல. இந்த சந்யாசமுள்ளவன் ஏகாங்கியானாலும், அபார சம்சாரத்தில் இருந்தாலும், அவனுக்கு இரண்டும் ஒன்றாகவே தோன்றும். உதாரணமாக, "வேறு விஷயத்தில் மனதைச் செலுத்தியிருக்கும்போது, பக்கத்திலுள்ளது தோன்றாததுபோல, ஞானி எவ்வளவு வியவகாரங்கள் செய்யினும், நான் என்பது உண்டாகாமல், தன்னிடத்தில் மனதிருப்பதால், ஒன்றும் செய்யாதவனே யாம். தானசையாமல் படுத்திருந்தும் கனவில் தலைகீழாய் விழுவதாய்க் காண்பதுபோல, அஞ்ஞானி (நான் என்பதறாதவன்) ஏகாந்தனாய், ஸதா நிஷ்டையிலிருந்தாலும், ஸர்வ வியவகாரங்களும் செய்தவனே யாவன்" என்று வஸிஷ்ட வாக்கியம்.

XII. முடிவு

ஸாத்விக ஆகார முட்கொண்டு, திடமுயற்சியுடன் ஸர்வானர்த்தத்துக்கும் ஹேதுவான நானென்னும் மனோ வியாபாரத்தை நீக்கிவிடுவது நம்மால் இயன்ற காரியம். நான் என்பதை யன்றி நினைப்பும், நினைப்பை யன்றிப் பிரமையு முண்டாகுமா? ஆதலின்,

ஆன்மத் தியான மனவரதஞ் செய்துநீ
மேன்மையாம் வீட்டின்ப மேவு.

இதுவே யிந்நூற் கருத்து.

விசாரசங்கிரகம்

முற்றிற்று

ஓம்

ஸ்ரீரமணபரமாத்மநே நம:

உபதேசமஞ்சரி

மங்கலம்

நேரிசைவெண்பா

ஆக்கலா தித்தொழில்க ளாற்றியுமெ ளத்தனையுந்
தாக்கிலா துள்ளதனைத் தந்துயிரைக்--காக்குஞ்
சுகரமணன் வாக்கைத் தொகுத்திடற் கன்னோன்
றுகளறுநற் ருளே துணை

நூன் மகிமை

1. ஸ்ரீ அநாதி அகண்ட சச்சிதாநந்த பரப்ரஹ்மமே தாமாய் விளங்கும் பகவான் ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷிகளுடைய செவ்விய பாதாம்புயங்களைத் திரிகரணங்களாலும் பணிந்து, அன்னாருடைய திவ்யோபதேச மணிமலர்களை, வித்துவான் களால் விரும்பத்தக்க உத்தமவதிகாரிகளான முமுக்ஷுக்க ளணிந் துயர்வெய்தற்பொருட்டு, 'உபதேச மஞ்சரி' என்னும் மிந்நூலாக அணிபெறச் செய்கின்றேன்.

2. எம் மகாபுருடருடைய எவ்வுபதேச வாக்கியங் களால் அடியேனுடைய சந்தேக விபரீதங்க ளனைத்தும் ஆதித்தன் முன் அந்தகாரமென ஒருங்கொழிந்தனவோ, அம் மகாபுருடரான ஸ்ரீரமண மஹர்ஷிகளது அவ்வமுத மொழிகளின் சாரசங்கிரகமே இந்நூலின் வடிவாம்.

3. சர்வ வேதாகமங்களின் சிரமாகவும் அகமாகவும் விளங்குவ தெதுவோ அந்த நித்திய ப்ரஹ்மமே இந்நூலின் பொருளாம்.

4. எல்லா வுபநிடதங்களாலும் புகழப்படும் மேன்மை பொருந்திய ப்ரஹ்மவித்துக்களா லடையத் தகுந்த வுயர் நலனெதுவோ, ஒப்புயர்வறும் புருட சாக்ஷாத்காரமான அந்த ஆன்மசித்தியே இந்நூலின் பரமப்பிரயோசனமாம்.

நூல்

உபதேசப்பிரகரணம்

1. **சற்குருவியல் யாது?**

சொரூபத்திற் றிரநிலையுடைமை, அபேத திருஷ்டி யுடைமை, எப்போதும் எவ்விடத்தும் எக்காரணத்தாலுங் கலங்காத தீரமுடைமை யாதியவாம்.

2. **சற்சீடவியல் யாது?**

துக்கநிவிருத்தி சுகப்ராப்திகளில் அளவற்ற விருப்பும் மற்றெவ்வகைப் பேற்றினும் அத்தியந்த வெறுப்பு முடைமை.

3. **உபதேசவியல் யாது?**

* உபதேசமென்பதற்குப் பொருள் 'சமீப இடம்' என்பதாம். அதாவது சத்து சித்து ஆநந்தமென்னு மிலக்கணங்கள் எதனைப் பிரதிபாதிக்கின்றனவோ அவ்விலக்கியப் பொருளாகிய குரு, (தனது ஸ்வபாவ) நிலையி னின்றும் பிரிவுற்று சதா விடயபரிணாமங்க ளடைந்து சுகதுக்கங்களா லடிபட்டுத் தளர்வெய்தும் ஜீவனாகிய சீடனை அங்ஙன மகலவொட்டாது எப்போதுந் தன்னிலையிலபேத மாகப் பொருந்தச் செய்தல்.

மற்றும் 'சேய்மைப் பொருளை யண்மையிற் காட்டல்' என்பதும் பொருந்தும். அதாவது எது தூரமாகவும்

---

* உபதேசம் - உப + தேசம்; உப-சமீபம், தேசம் - இடம்.

15

தன்னி லன்னியமாகவும் உள்ளதெனச் சீடனுற் கருதப் படுகின்றதோ அந்த ப்ரஹ்மம் சமீபமாகவும் அனன்னிய மாகவும் உள்ள தென்பதை யுணர்த்தலாம்.

4. குருநிலையென்ப தான்மநிலையே யெனின், எத்தகைய மேலான பண்டிதனுயினும் அணிமாவாதி பெற்ற சித்தனுயினும் குருகடாக்ஷத்தாலன்றி ஆன்மசித்தி பெறக்கூடாதென்ற சித்தாந்தத்தி னிரகசியம் யாது?

பாரமார்த்திகத்தில் குருநிலையென்பது தன் (ஆன்ம) நிலையே யெனினும், அஞ்ஞானத்தால் ஜீவத்வமடைந் துள்ள ஆன்மாவுக்கு குருகடாக்ஷத்தா லன்றி ஸ்வபாவ நிலை விளங்க லரிதாகலான் அங்ஙனம் கூறப்படுகிறது.

சற்குரு சாந்நித்ய பலத்தாலேயே சகல விருத்திகளு மடங்கி நிற்றலும், கல்விக்கடலைக் கரைகண்டனமென் றிறு மாந்துள்ளா ஞெருவனையும், செயற்கரியனவுஞ் செய்ய வல்லேமென் றிறுமாந்துள்ளா ஞெருவனையும், முறையே கலையனைத்து மொருங்கு கற்ற நின்னைக் கற்றனையோ? அருஞ்செயலு மாற்றவல்ல நின்னைக் கண்டனையோ? என வினவின் தலை குனிந்து வாளாவிருத்தலுமே, முறையே குருவனுக்ரகத்தாலேயே தன்னையறிதல் கூடுமெனற்கும் வேறெத்தகைய சாமர்த்தியங்களாலும் அது கூடாதெனற் கும் போதிய சான்ருகும்.

5. குருவனுக்ரஹவியல் யாது?

அது மனவாக்குகட் கடங்கியதன்று.

6. அங்ஙனமாயின் சீடன் குருவருளாற்றன தெதார்த்த நிலையை யறிகிருனென லெங்ஙனம்?

அது யானை சிம்மசொப்பனத்தால் ஜாக்கிரம் பெறுதலை யொக்கும். எங்ஙனம் சிங்க தரிசனமாத்திரத் தாலேயே யானை உறக்கத்தினின்று விழிப்புறுகின்றதோ அங்ஙனமே குருவின் கிருபாவீக்ஷண்ய மாத்திரத்தா

லேயே சீடனும் அஞ்ஞான வுறக்கத்தினின்று மெய்ஞ் ஞான விழிப்புறுதல் நிச்சயம்.

7. சர்வேச்வர சொரூபமே சற்குரு சொரூப மென்பத னுண்மை யாது?

எந்த ஜீவன் மெய்ஞ்ஞான நிலை அல்லது ஈச்வர பதத்தை விரும்பி சர்வதா பக்தி செய்கிறதோ அந்த ஜீவனுக்கு சாக்ஷியாகவும் அனன்னியனுகவுமுள்ள சர் வேச்வரனே அந்த பக்தியின் பரிபாக நிலையில் இயல்பா கத் தனக்குள்ள சத்து சித்து ஆனந்தமென்னும் மூன்றம் சங்களோடு கருணையால் நாமரூப மென்னும் மற்றிரண்டம் சங்களுங்கொண்டு மனிதனுய் வெளிவந்து அநுக்ரஹ வாயிலாக ஜீவனைத் தன்மய மாக்கிக் கொள்ளல் சித்தாந்த மாகலான் குருவை ஈச்வரனுகக் கூறுதல் பரமார்த்தமே.

8. குருவின்றியே சிலபெரியோர்கள் அறிவறிந் தமைதற் குக் காரணம் யாது?

சில பக்குவிகளுக்கு அவ்வீசன் அறிவுக்கறி வாக நின்று தத்துவத்தை யுணர்த்தலுமுண்டு.

9. பக்தி அல்லது சித்தாந்தமார்க்கத்தின் முடிவெது?

திரிகரண சுத்தியுடன் ஆண்டானடிமையாகச் செய்து வரும் நிட்காமபக்தியின் முடிவில் தன்னுடைய செயல்க ளென்பன வெல்லாம் தலைவனுடையவை யாகவே முடிகின் றன என்ற வுண்மையை உள்ளவாறுணர்ந்து சுதந்தர (மம கார) மற்று விளங்கலாம். சைவ சித்தாந்திகள் கூறும் பர பக்தி, இறைபணி நிற்றல் என்பவற்றுக்கும் பொருளிதுவே.

10. ஞானம் அல்லது வேதாந்தமார்க்கத்தின் முடிவெது?

நானென்பது ஈச்வரனையன்றி வேருகவில்லையென்ற தத்துவ முணர்ந்து கர்த்ருத்வ (அகங்கார) மற்று விளங் கலாம்.

11. இவ்விரு மார்க்கங்களுக்கும் முடிவொன்றேயென் பது எவ்வாறு?

எவ்வாற்ருனும் அகங்கார மமகாரங்களின் அழிவே வீடாகலானும், அவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று ஆச்ர யித்து விளங்கலான் ஒன்றினழிவே மற்ருென்றி னழி வுக்கு ஏதுவாக லானும், மனோவாக்குகட் ககோசரமாகிய மோனநிலை யெய்தற்கு அகங்காரத்தைப் போக்கற்கான ஞானமார்க்கம், மமகாரத்தைப் போக்கற்கான பக்தி மார்க் கம் ஆகிய இவ்விரண்டுள் ஒன்றே போதுமாகலான் பக்தி ஞானமார்க்கங்களுக்கு முடிவொன்றே என்பதிற் சம்சய மில்லை.

குறிப்பு: தானுள்ளவரையில் தலைவனையு மேற்பதே யாவர்க்கு முடன்பாடாம். தற்போதமிழந்த சாயுச்சிய பதத்தை எளிதாகப் பெறவேண்டின், முடிவுவரை இங் ஙனம் கொள்ளலே தகுதியாம்.

12. தற்போதவியல் யாது?

நான் நானென்னு மகங்காரவடிவ ஜீவனே தற்போத மெனப்படும். சித்தாகிய ஆன்மாவிற்கும் நானென்னு மெண்ண மில்லை; ஜடமாகிய தேகத்திற்கும் நானென்னு முணர்வில்லை. சிச்சடங்களாகிய இவ்விரண்டுக்குமிடை யில் அவாந்தரமாகத் தோன்றிவிளங்குவதான இம்மாயா ஜீவனே சகல அனர்த்தங்கட்கும் மூலமானதால் எவ்வுபா யத்தாலேனும் இதை நாசமாக்கிவிட்டால், உள்ளது உள்ள படியே விளங்கும். இதுவே **மோக்ஷ** மெனப்படுகிறது.

உபதேசப்பிரகரணம்

முற்றும்

ஓஓஓ

அப்பியாசப்பிரகரணம்

1. அப்பியாசவியல் யாது?

எவன் ஆன்மசொரூபத்தை சாக்ஷாத்கரிக்க முயல்வானோ அவனிலும் அவ் வான்மவஸ்து வேருக வின்மையானும், அவனுக்கன்னியமாகவு முயர்வாகவும் அவனடையத்தக்க வஸ்து பிறிதொன்று மின்மையானும், ஆன்ம சாக்ஷாத்கார மென்பது தனது சாக்ஷாத்காரமே யாகலானும், முமுக்ஷுவானவன் நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகத்தால் தன்னெதார்த்த நிலையை சந்தேக விபரீதங்களறத் தெரிந்து எப்போதும் தனது ஸ்வபாவ ஸ்திதியினின்று மாருதிருத்தலே ஞானப்பியாச மெனப்படுவதாம். ஸ்வரூப சாக்ஷாத்காரத்துக்குக் கருவி யெனப்படும் விசார மிதுவே.

2. இந்த விசாரமார்க்கம் எல்லா அதிகாரிகளாலும் அநுஷ்டித்தற் கியலுமா?

பக்குவர்க்கே யியலும்; ஏனையோர் தத்தம் மன நிலைக் குரிய சாதனங்களிற் பழகவேண்டும்.

3. இதர சாதனங்கள் எவை?

துதி, ஜபம், தியானம், யோகம், ஞானமாதியவாம்.

1) துதி:— ஈச்வரனை யுள்ளுருகி வாயாரப் புகழ்ந்து பாடுதல்.

2) ஜபம்:— மூர்த்திகளின் நாமங்களையேனும், புநிதமான பிரணவம் முதலிய மந்திரங்களையேனும் வாயை விட்டோ, வாய்க்குள்ளேயோ உச்சரிப்பதாம்.

துதி, ஜபம் ஆகிய இவ்விரு சாதனங்களிலும், மனம் சிலசமயம் குவிந்தும், சில சமயம் விரிந்துமிருக்கும். இந் நிலையினர்க்கு மனதின் சலனம் எளிதில் விளங்காது.

3) தியானம்:— மனதையே வாயாகக் கொண்டு உச்சரிக்கும் ஜபமும் பாவனைகளுமாம். இதில் மனதின் நிலை எளிதிற் புலனுகும். எங்ஙனமெனின், மனம் ஏக காலத்தில்

குவிதலேயும் விரிதலேயு மடையாது. தியானத்தி லிருக்கும் போது விடயங்களிலும், விடயங்களிலிருக்கும்போது தியானத்திலும் பிரவிருத்திப்பதில்லே. ஆகவே இந்நிலேயிலுள்ளோர் அப்போதைக்கப்போது மனதின் சலனங்களே எளிதிலுணர்ந்து இதர சிந்தனேகளினின்று உடனுக்குடன் தடுத்து மனதைத் தியானத்தில் நிறுத்தக்கூடும். தியானத்தின் பரிபாக ஸ்திதியே **ததாகாரநிலே** யாகும்.

தியானமென்பது மனமுதிக்குமிடத்தில் அதிசூக்ஷ்மமாக நடப்பதால், அங்கு மனதின் தோற்றவொடுக்கங்கள் உடனுக்குடன் தெரிவாத லரிதன்று.

4) **யோகம்:-** சுவாஸத்திற்கும் மனத்திற்கும் உற்பத்தி ஸ்தானமொன்றே யாகலானும், இவ்விரண்டிலேதேனு மொன்றெருடுங்கின் மற்றதும் முயற்சியின்றியே யொடுங்குமாகலானும், பிராணுயாம முதலிய சாதனங்களாலுண்டாகும் பிராணலய வாயிலாக மனேலய முண்டாகச் செய்யும் பழக்கமாம்.

யோகிகள் ஸஹஸ்ராரமுதலிய லக்ஷ்யங்களில் மனதை லயிக்கச் செய்து எவ்வளவுகாலம் வேண்டுமாஞலும் தேகஸ்மரணேயின்றி யிருப்பர். உள்ள வரையில் ஓர்வித சுகத்தில் மூழ்கியிருந்ததாகவே தோன்றும். என்ருலும், லயித்த மனம் வெளிப்படும் போது வ்யவகாரத்தை யடையுமாகலான் பஹிர்முகப் படுந்தோறும் அதைத் தியானம், விசார முதலிய யாதானுமோர் சாதனத்திற் பழக்கி வந்தால் முடிவில் லயித்தலு மீளலுமில்லா நிலேயினே யடையும்.

5) **ஞானம்:-** நிரந்தரம் அப்யாசிக்கப்படும் தியானம் அல்லது விசாரத்தால் மனதை ஆன்மாகார மடையச் செய்வதான மனேநாசமாம். மனேநாசமே சர்வ முயற்சிகளும் முடிந்த நிலேயாம். இந்நிலேயினர் எச்சமயத்தும் தமது நிலேயினின்று நழுவார். **மோன** மென்பதும் **சும்மா விருத்த** லென்பதும் இந்நிலேயே.

குறிப்பு:- (i) சித்த வொருமைப்பா டடைதற் பொருட்டே சர்வ சாதனங்களும் அநுஷ்டிக்கப்படுகின்

றன. ஏனெனில், நினைத்தல், மறத்தல், விரும்பல், வெறுத்தல், பற்றல், விடல் என்பவாதிய வ்யவகாரங்களனைத்தும் மனோவிகாரங்களே யாகலான், அவையனைத்தும் தன்னிலே யாகா. கேவல நிர்விகார இருப்பு மாத்திரமே தனது ஸ்வபாவமாகும். இங்ஙனம் தனதுண்மையைத் தெரிந்து தானாயிருத்தலையே **பந்தநிவிருத்தியென்றும் கிரந்திநாச**மென்றும் சொல்லுகின்றனர். சித்தோபசாந்தி வடிவ இந்நிலை திடப்படுகிறவரையில் 'தன்னை விடாதிருத்தல்,' 'மனதை மற்ற நினைவுகளாற் கெடாதிருத்தல்' ஆகிய இவ்விரண்டுமே சாதகர்க்குரிய இன்றியமையாத சாதனங்களாம்.

(ii) மனோபல மெய்தற்குரிய சாதனங்கள் அளவற்றனவாயுள்ளன வெனினும் அவையனைத்தும் ஒரு முடிவையே யடைகின்றன. எங்ஙனமெனின், யார் யார் எந்தெந்த லக்ஷ்யங்களில் மனதை யொருமுகப்படுத்துகின்றனரோ, தியான முடிவில் மனம் சர்வகற்பனைகளும் நாசமாகப்பெற்று அந்தந்த லக்ஷ்யங்கள் மாத்திரமாகவே சேடிக்கக்காண்டலா லென்க. இதுவே **தியானசித்தியாம்**. விசாரசீலர் விசாரத்தினாற் சேடித்த மனதை ப்ரஹ்மமென்றறிகின்றனர். தியானசீலர் தியானத்தினாற் சேடித்த மனதை தியானலக்ஷ்யமா யறிகின்றனர். இரண்டுக்கும் பலமொன்றே யாகலான், எந்த சாதனை யிலேனும் முடிவு வரை இடையறுது முயல்வதே முமுக்ஷுக்களின் கடனும்.

4. சும்மாவிருக்கை யென்பது முயற்சியுள்ள நிலையா? முயற்சியற்ற நிலையா?

அது முயற்சியற்றதோர் சோம்பல் நிலை யன்று. வெளிமுகத்தில் முயற்சிகளென்று சொல்லப்படுகிற உலக வ்யவகாரங்க ளெவ்வளவும் பரிச்சின்ன மனத்தாலும் இடைவிட்டும் செய்யப்படுகின்றனவே. அகமுகத்தில் சும்மா இருக்கை யென்னும் ஆன்மவ்யவகாரமோ முழு மனத்துடனும் இடையின்றியும் செய்யப்படும் பூர்ண முயற்சியாகும்.

வேறெவ் வகையானும் நாசமாகாத மாயையானது முழுமுயற்சி யென்னும் இம்மோனத்தாற்றுன் நாசமாக்கப் படுகிறது.

5. மாயையியல் யாது?

எங்கும் எப்போதும் பரிபூர்ணமாய் நிறைந்து ஸ்வயம் ப்ரகாசமாய் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருப்பதான ஆன்மா வென்னும் உள்ள பொருளை இல்லாத பொருளாகவும், எப்போதும் எவ்விடத்தும் அபாவமென்று நிர்ணயிக்கப் படுகின்ற ஜக ஜீவ பரமென்னும் இல்லாத பொருள்களை உள்ள பொருள்களாகவும் நினைக்கச் செய்கிற தெதுவோ அதுவே மாயையாம்.

6. ஆன்மா ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகவும் பரிபூர்ணமாகவும் விளங்குவதாளுல், அது மற்ற வுலக வஸ்துக்கள் போன்று, எல்லோராலும் சாமானியமாய் அறியப் படாமலிருப்பதேன்?

எங்கெங்கே எவ்வெப் பொருள்கள் அறியப்பட்டாலும், ஆன்மா அங்கங்கும் அவ்வப் பொருள்களாகத் தன்னையே யறிந்ததாகும். ஏனென்ருல், அறிவு அல்லது விளக்க மென்பது ஆன்ம சத்தியே யாம். ஆன்மா வொன்றே சேத னப் பொருள். ஆன்மாவுக் கன்னிய மானதோர் பொருளே யில்லை. உண்டெனின், அவையாவும் அசேதனப் பொருள் களே யாகலான், அவை ஸ்வயமாகப் பிரகாசிக்கவோ, தமக்குள் பரஸ்பரம் அறியவோ அறிபடவோ இயலா. ஆன்மா தன்னெதார்த்தத்தை இப்படி யறிந்துகொள் ளாத தோஷத்தாலேயே ஜீவஸ்வரூபமாய்ப் பிறவிக்கட லில் மூழ்கித் தத்தளிக்கிறது.

7. ஈச்வரன் ஸர்வவியாபகனுயினும், 'அவனருளாலே யவன்ருள் வணங்கல்' என்பதாதிய வாக்கியங் களால், ஈச்வரனை யறிதல் அவனருளாலேயே கூடு மென்பது பெறப்படலான், ஈச்வராநுக்ரஹமின்றி ஜீவன் தன் சுய முயற்சியால் ஆன்மஸாக்ஷாத்காரம் பெறலெங்ஙனம்?

ஈச்வரன் என்பதற்கு ஆன்மாவும் அநுக்ரஹ மென் பதற்குப் பிரசன்னம் அதாவது விளக்கமும் பொருளாக லான், ஈச்வரன் விளங்காததோர் காலமேயில்லை. உலகெங் கும் தேஜோமயமாய்ப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் சூரியவிளக்கம் கூகை யென்னும் பக்ஷிக்குத் தோன்ருதது அப்பக்ஷியின் திருஷ்டிதோஷமே யன்றி சூரியனின் தோஷமாகுமா? அங்ஙனமே, ஸதோதயமாகப் பிரகாசித் துக் கொண்டிருக்கும் ஆன்மவிளக்கமும் மருளர்க்குத் தோன்ருதது அன்ஞரின் திருஷ்டிதோஷமே யன்றி ஆன் மாவின் தோஷமாகுமா? அநுக்ரஹமே ஸ்வரூபமாக யிருத்தலாற்ருன் ஈச்வரனுக்குத் திருவருள் என்றதோர் பெயரும் பிரசித்தமாய் வழங்கப்படுகிறது. ஆகவே, நிரந் தரம் அநுக்ரஹத்தையே ஸ்வரூபமாகவுடைய ஈச்வரனுக்கு, அநுக்ரஹம் செய்வது என்பதோர் வேலையுமில்லை; அநுக் ரஹித்தற்கென ஓர் காலமுமில்லை.

8. தேகத்தில் ஆன்மநிலைக்குரிய ஸ்தான மெது?

வலதுமார்பகத் துள்ள ஹ்ருதய ஸ்தானம் பொது வாகக் குறிப்பிடப்படும். இதற்கநுபவம் என்னையெனின், தமது இருப்பைப் பிறர்முன் கூறுங்கால் வலது மார்பகத் தைச் சுட்டியே 'நான்' என்றுரைப்பது எவர்க்கு மியல் பாம். ஒரு சிலர் ஸஹஸ்ராரமே ஆன்மஸ்தான மென் கின்றனர். அங்ஙனமாயின் நித்திரை மயக்கமாதிய காலங் களில் தலைசோர்தல் கூடாது.

9. ஹ்ருதயத்தின ஸ்வரூபம் யாது?

ஹ்ருதயத்தைப் பற்றி வர்ணிக்கும் சுருதிகள்,

"இருமுலை நடுமார் படிவயி றிதன்மே
லிருமுப் பொருளுள நிறம்பல விவற்று
ளொருபொரு ளாம்ப லரும்பென வுள்ளே
யிருவிரல் வலத்தே யிருப்பது மிதயம்.

அதன்முக மிகலுள தகமுள சிறுதுளை
யதனிலா சாதியொ டமர்ந்துள திருந்தம
மதனையா சிரித்துள வகிலமா நாடிக
ளதுவளி மனதொளி யவற்றின திருப்பிடம்."

(உள்ளது நாற்பது, அனுபந்தம்)

எனக்கூறினும் பரமார்த்தத்தில் ஹ்ருதயமென்ற சொற்குப் பொருள் ஆன்மாவே. அது சத்து சித்து ஆனந்தம் நித்தியம் பூரணம் என்னு மிலக்கணங்களால் வ்யவஹரிக்கப்படுவதால், அதற்கு உள்வெளி, கீழ்மேல் என்பவாதிய பேதங்கள் கிடையா. சர்வ நினைவுகளும் எவ்விடத் தொடுங்குகின்றனவோ அந் நிச்சலமான இடமே ஆன்ம நிலை யெனப்படும். அதன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளவாறு உணர்ந்துநிற்குங்கால் அது தேகத்திற்குள்ளிலோ புறம்பிலோ என்பதாதிய ஆராய்ச்சிகளுக்கு அங்கு இடமில்லை.

10. புறத்தில் விடயசங்கங்களில்லாத காலத்தும் அகத்தில் மனதின்கண் பலவிடயங்கள் தோன்றற்குக் காரணம் யாது?

அவையனைத்தும் பூர்வ ஸம்ஸ்காரங்களாம். நிச்சலமான தன் இருப்புமாத்திர ஸ்வபாவ ஸ்திதியை விட்டு எதிரிட்டறியும் ஜீவ வறிவிற்கே அவை புலனாகின்றன. எங்கெங்கே ஏதேது தோன்றினும் அங்கங்கும் 'இவற்றைக் காண்பவன் யார்' என்று விசாரித்தால், அவை யங்கங்கே நாசமுறும்.

11. சுழுத்தி, சமாதி முதலிய காலங்களிலில்லாத திரிபுடிகள் ஆன்மாவிற் கற்பனையாத லெங்ஙனம்?

ஆன்மாவினின்று, முறையே

1. சிதாபாசம், அதாவது ஓர்விதத் தெளிவு,

2. ஜீவன் (சிதாபாசன்), அதாவது காண்பான் அல்லது முதல் விருத்தி,

3. காட்சி, அதாவது உலகம், ஆகியன ஒன்றன்பின் னொன்றாய்த் தோன்றுகின்றன.

12. ஆன்மா அறிவறியாமைக ளற்றதாயிருக்க, அது உணர்வு வடிவாய்த் தேகமுழுதும் வியாபிக்கிற தென்பதும், கரணேந்திரியங்கட்குச் சேதநத்வங் கொடுக்கிற தென்பது மெவ்வாறு?

தேகமுழுமையும் பரவியுள்ள பல நுண்ணிய நாடிக ளுடைய மூலத்திற்கும் ஆன்ம நிலைக்கும் சம்பந்தமுண் டென்றும், இதுவே ஹ்ருதயக்ரந்தியென்றும், தத்துவ ஞானத்தால் இக்கிரந்தி பேதிக்கப்படும் வரையில் சிச்சட சம்பந்தங்க ளிருக்குமென்றும், அதிசூக்ஷ்மமானதும் கண் ணுக்குத் தெரியாததுமான மின்சாரசக்தி தந்திகளின் வழி யாகச் சென்று பற்பல வற்புத காரியங்களைச் செய்வது போன்று ஆன்மசக்தியும் நாடிகளின் வழியாகச் சென்று தேகமுழுமையும் வியாபித்து கரணேந்திரியங்கட்கு அறிவைக் கொடுக்கிறதென்றும், இக்கட்டு அவிழ்க் கப்பட்டால் ஆன்மா யாதொரு விசேடமுமின்றி எப்போ தும் இருந்தபடியே இருக்குமென்றும் பெரியோர் கூறு கின்றனர்.

13. சாமான்ய ஞானவடிவ ஆன்மசைதன்யத்திற்கும் விசேட ஞானவடிவதிரிபுடிகட்கும் சம்பந்தமுண் டாவ தெப்படி?

இஃதொருவாறு **சினிமா** (cinema) என்னும் விநோதக் காட்சியின் நிகழ்வினை யொக்கும். எங்ஙனமெனின்: —

திருஷ்டாந்தத்தில்	தார்ஷ்டாந்தத்தில்
1. உள்ளிருக்கும் தீபத் திற்கும்	ஆன்மாவிற்கும்,
2. தீபத்தை சமீபித்திருக் கும் பூதக்கண்ணாடிக் கும்	ஆன்மாவை சமீபித்திருக் கும் ஸத்வகுண மனத்திற் கும்,
3. சித்திரத் திரள்களின் கோவையே வடிவான நாடாவிற்கும்	சூக்கும நினைவுகளின் கோவையே வடிவான வாசனைத்தொகுதிக்கும்,

4. கண்ணாடி, அதிற் றோன்றும் பிரகாசம், தீபம் ஆகிய இம்மூன் றுஞ் சேர்ந்த கண்ணா டிப் பிரகாசத்திற்கும்	மனம், அதிற்றோன்றும் பிர காசம், ஆன்மா ஆகிய இம் மூன்றுஞ் சேர்ந்த காண்பானல்லது ஜீவ னுக்கும்,
5. கண்ணாடியினின்று வெளிப்பட்டுத் திரை யிற்றோன்றும் தீபப் பிரகாசத்திற்கும்	மனத்தினின்று வெளிப் பட்டு இந்திரிய வாயி லாகப் பிரபஞ்சத்திற் றோன்றும் ஆன்மப் பிர காசத்திற்கும்,
6. திரைவெளிச்சத்திற் றோன்றும் நாநாவிசித் திர ரூபங்கட்கும்	பிரபஞ்ச வெளிச்சத்திற் றோன்றும் நாநாவித நாம ரூப திருசிய பதார்த்தங் கட்கும்,
7. நாடாவையிழுக்கும் யந்திரத்திற்கும்	வாசனைகளைத் தோற்றுவிக் கும் ஈச்வரநியதிக்கும்

சமானங் கொள்ளப்படும்.

கண்ணாடி வழியாய்ச் சித்திரக்கோவைகள் வடிவான நாடா விளங்கும்வரை திரையிலும் தோற்றங்கள் விளங்கல் போன்று, அந்தக் கரணத்தில் வாசனைகளுள்ள வரை ஜாக்ர ஸ்வப்நங்களில் ஜீவனுக்கு திருசிய பிரபஞ்சங்களுந் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். கண்ணாடி, நாடாவிலுள்ள தினையத்தனையுருவைப் பனையத்தனையாகவும் ஒரு கணத்திற் பல வுருவங்களையும் தோற்றுவித்தல் போன்று, மனமும் அங்குரம்போன்ற வாசனைகளை விருக்ஷம் போன்றும் நொடிப்போதில் எண்ணிறந்த வுலகங்களையும் தோற்று விக்கும். நாடாவின் அபாவகாலத்தில் தோற்றங்களின்றி தீபப்பிரகாசம் மாத்திரமே விளங்கிக்கொண்டிருத்தல் போன்று, விருத்திவடிவ வாசனையின் அபாவமான சுழுப்தி மூர்ச்சை சமாதியாதிய காலங்களில் திரிபுடிகளின்றி ஆன்

மப்பிரகாசம் மாத்திரமே விளங்கிக் கொண்டிருக்கும். தீபம் கண்ணுடியாதிகளைப் பிரகாசிப்பித்தும் தான் மாத்திரம் நிர்விகாரியாகவே இருத்தல் போன்று, ஆன்மாவும் சிதாபாசனுதியவற்றைப் பிரகாசிப்பித்தும் தான் மாத்திரம் எப்போதும் நிர்விகாரியாகவே யிருக்கிறது.

14. தியானவியல் யாது?

எவ்வவத்தையினுந் தன்னிலையினின்று சற்றும் நழுவாமலும் தியானத்திலிருக்கிருே மென்ற நினைவுக்குமிடங் கொடாமலும் ததாகாரமாக நிற்றலாம். இந்நிலையில் அவஸ்தாபேதங்கள் அற்பமுந் தோன்ருமையால் இங்குள்ள வுறக்கமுந் தியான மென்றே கருதப்படும்.

15. தியானத்திற்கும் சமாதிக்குமுள்ள பேதம் யாது?

ஸ்வப்ரயத்ந மனேகற்பிதம் தியானமென்றும், அது இல்லாதது சமாதியென்றும் சொல்லப்படும்.

16. தியானத்தில் அவசியம் கவனிக்கப்படவேண்டிய அம்சங்களெவை?

ஆன்மாவிலுள்ள ஏகாக்கிர நிலையினின்று சற்றும் நழுவாதிருக்க முயற்சித்தலே ஆன்மநிஷ்டனுக்குரிய முக்கியக் கடனும். நழுவுங்கால் அங்கே தோற்றமாகும் பற்பல மனேமயக் காட்சிகளாகிய ஒளி வெளியாதிய தோற்றங்களை எதிரிட்டறிவதனுலோ, நாதங்களைக் கேட்பதனுலோ, அகத்தேனும் புறத்தேனுந் தோற்றும் மூர்த்தி தரிசனங்களைப் பொருளென்று மதித்தலாலோ ஏமாந்து தன்னை யிழந்து விடக்கூடாது. திருசியங்களை யறியும் அறிவே ஸத்ய மன்றெனின் அறிபடும் பொருள்களாய திருசியங்கள் ஸத்யமாத லெங்ஙனம்?

குறிப்பு:-

1. அநாத்ம விசாரணைகளிற் போக்கும் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் ஆன்மவிசாரணையி லுபயோகித்தால் அதிசீக்கிரத்தில் ஆன்மஸாக்ஷாத்காரம் சித்திக்கும்.

2. மனத்துக்குத் தன்னிலையிற் பிடிப்பேற்படுகிற வரையில் சாதனைக்கு ஏதேனு மொரு பாவனை அத்தியா வசியமாகும். இன்றேல், சகலாவத்தையேனும் கேவலா வத்தையேனும் அடிக்கடி வந்து தாக்கும்.

3. நிர்க்குணோபாசனை யென்று சொல்லப்படும் 'சிவோஹம்,' 'அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி' என்றல் முதலிய பாவனைகளிலேயே காலத்தைக் கழித்துவிடாமல், அவற்ரு லடையப்படும் பிரயோசனமான மனோபலம் வாய்க்கப் பெற்ற பின்னர், உள்ளபடியே தன்னைத் தேடும் பழக்க மாகிய விசாரத்தை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

4. எவ்வாற்ருலேனும் ஒரு விருத்திக்குக்கூட இடந் தராதிருத்தலே சாதனைக்குச் சிறப்பாம்.

17. சாதகன் அனுஷ்டித்தற்கான நியமங்க ளெவை?

மிதாகாரம், மித நித்திரை, மித வார்த்தைகள்.

18. எதுகாறும் சாதனை வேண்டும்?

மனம் முயற்சியின்றியே விருத்தியற்ற நிலையை ஸஹஜமாக அடையும் வரையில், அதாவது அகங்கார மமகாரங்கள் முற்றும் நசிக்கும் வரையில்.

19. ஏகாந்தவாசம் என்பதன் பொருள் யாது?

ஆன்மா வ்யாபகவஸ்து வாகலான் அதற்கு ஏகாந்த வாசமென்று தனியானதோ ரிடமில்லை; விருத்தியற்ற நிலையே ஏகாந்தவாச மெனப்படும்.

20. விவேக வியல் யாது?

ஓர்கா லுண்மை யுணர்ந்தபின் வேருென்றிலும் பிர மை கொள்ளா திருத்தலே விவேகத்திற் கழகு. பரிபூர்ண ப்ரஹ்மத்தில் அணுவேனும் பேத திருஷ்டியுள்ளவனுக்கே பீதி யுண்டாகிறது. யாவராயினும் தேகபுத்தி யுள்ளளவும் உண்மையை யுணர்ந்தவ ராகார்.

21. ப்ராரப்த வசமாகவே யாவும் நிகழுமெனின் தியானத்திற் கிடையூருக சம்பவிக்கும் தடைகளைக் கடப்பதெவ்வாறு?

ப்ராரப்த மென்பது வெளிமுகத்திற்கே யொழிய உண் முகத்திற் கன்று. உள்ளபடி தன்னைத் தேடுவோன் எவ் விதத் தடைகளுக்கு மஞ்சான். தடையென்ற நினைவே பெருந் தடையாம்.

22. சந்யாசாச்ரமம் ஆன்மநிட்டைக்குரிய இன்றியமை யாத சாதனங்களுள் ஒன்ருகுமா?

தேகப்பற்றை நீக்குவதற்குரிய முயற்சியே ஆன்ம நிட்டைக் கெனப்படுகிறது. தேகப்பற்றை நீக்குவதற்கோ, பக்குவமும் விசாரமுமே காரணமல்லால் ப்ரஹ்மசர்ய முதலிய ஆச்ரமங்கள் காரண மாகா. என்னையெனின், பற்று மனத் துள்ளது. ப்ரஹ்மசர்ய மாதிய ஆச்ரமச் சின்னங்களோ தேகசம்பந்தமாய் வெளியி லுள்ளன. மனதிலுள்ள பற்றுக்களைத் தேகத்திலுள்ள சின்னங்கள் எப்படித் தவிர்க்கும்? பக்குவ விசாரங்கள் மனதைப் பற்றிய வாகலான் மனதினிடத்தில் அவிசாரத்தால் வந்த பற்றுக்களை அம்மனதின்கட் செய்யப்படும் விசாரத்தா லன்றே தவிர்த்தல் கூடும். ஆனல் ஸந்யாச ஆச்ரம வொழுக்கங்கள் வைராக்கியத்திற்கும், வைராக்கியம் விசா ரத்திற்கும் முறையே சாதனங்களாகலான் முமுக்ஷுக்க ளாற் கொள்ளப்படும் ஸந்யாச ஆச்ரமம் வைராக்கிய வாயிலாக விசாரத்திற் கொருவாறு சாதனமா மென்று சொல்லலாம். பக்குவ மின்றி சன்யாச ஆச்ரமம் மேற் கொண்டு வாணளை வீணுக்குவதிலும் இல்லற வொழுக்கத் தால் எவ்வளவோ பலனுண்டு. மனதை ஆத்மாவாகிய தனதெதார்த்த சொரூபத்திற் பொருந்தச் செய்வதற்கு சங்கற்ப விகற்ப வடிவ வ்யாபாரங்களாகிய குடும்பத்தி னின்று அதனை விலக்குவதே, அதாவது மனதிலுள்ள சம்சாரங்களை தியாகஞ் செய்தலே, ஸன்யாசத்தின் பொரு ளாம்.

23. கர்த்ருத்வம் அணுவேனு முள்ளவரையில் ஆத்ம ஞானம் சித்திக்காதென்பதே நியமமாகலான் கிருகஸ் தனைகவுள்ள முமுக்ஷுவானவன் கர்த்ருத்வ மின்றியே தனது கடமைகளைச் செவ்வனே முடித்தல் கூடுமா?

கர்த்ருத்வத்தைப் பற்றித்தான் காரியம் நடைபெற வேண்டுமென்னும் நியமமில்லாததால், கர்த்தா அல்லது கர்த்ருத்வமின்றிக் கருமம் நடக்குமா என்று சங்கித்தற் கில்லை. கஜாஞ வுத்தியோகஸ்த னொருவன் நாள் முழுமை யும் தனது வேலையைப் பொறுப்புடனும் சிரத்தையுடனும் செய்து கொண்டிருப்பதாய்ப் பிறர் திருஷ்டிக்குத் தோன்றி னும், 'இந்தத் திரவியங்களுக்கும் நமக்கும் சம்பந்தமில்லை' என்னும் உதாசீனபாவத்துடன் கர்த்ருத்வமின்றிய மனத் தனைய்த் தன் கருமத்தைச் செவ்வனே செய்து முடித்தல் போன்று, இல்லற ஞானியும் ப்ராரப்தானுசாரமாக நிகழும் தனது குடும்ப காரியங்களில் உதாசீனபாவத்துடன் நிமித்தமாத்திரனையிருந்துகொண்டு பல காரியங்கள் செய்தல் கூடும். கருமம் ஞானத்திற்கும், ஞானம் கருமத் திற்கும் பரஸ்பரம் தடையாகா.

24. தன்னுடைய தேகபோஷணையிலேயே கருத்தின்றிய இல்லறஞானி யொருவனல் அன்னன் குடும்பத்திற் கும் குடும்பத்தால் அவனுக்கும் உள்ள பிரயோ ஜனம் யாது?

தன்னுடைய தேகபோஷணையில் அற்பமுங் கருத்தின் றியவனையினும் அப்படிப்பட்ட இல்லறஞானியின் உழைப் பால் அக் குடும்பத்தார் ஜீவிக்கவேண்டிய ப்ராரப்தம் அவ னுக்கிருக்குமேல் அவன் பரோபகாரியாயிருத்தலும் கூடும். இல்லற வொழுக்கத்தால் ஞானிக்குப் பிரயோசன முண் டோவெனின், அவன் ஏற்கெனவே அவ் வில்லற வொழுக் கங்களை சாதனமாகக் கொண்டு எல்லாவிதப் பிரயோஜனங்க ளின் கூட்டமானதும் மிக மிக மேலானதுமான ஞானப் பிரயோசனத்தால் நிரங்குசதிருப்தனைய்விட்டதால் பின்

னர் அவனுக்கு அவ்வில்லறவொழுக்கத்தால் யாதொரு பிரயோசனமும் வேண்டுவதில்லை.

25. சதா பிரவிருத்தி வடிவாகவேயுள்ள இல்லறவொழுக்கங்கட்கிடையே நிவிருத்தியும் உபசாந்தியும் வாய்க்குமா றெங்ஙனம்?

ஞானியின் பிரவிருத்திகள் பரதிருஷ்டியிலுள்ளனவே யன்றி அவன் திருஷ்டியி லின்மையால் அவன் அபார வ்யவகாரங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவனாயினும் ஒன்றும் செய்யாதவனாகவே யிருக்கிறான். ஆகவே, அப்படிப் பட்டவனுக்குப் பிரவிருத்திகளால் நிவிருத்திக்கும் சாந்திக்கும் சிறிதும் தடையில்லை. ஏனெனின் எல்லா தருமங்களும் தன்னை யாச்ரயித்திருக்கின்றனவேயொழிய தானொரு தருமத்தையும் ஆச்ரயித்திருக்கவில்லை யென்ற தத்துவத்தை யறிந்த வனாதலால் அவன், தன்னை யாதாரமாகக் கொண்டு நடக்கும் வ்யவகாரங்கள் அவ்வளவுக்கும் அமைதியுடன் சாக்ஷிமாத்திரனாகவே யிருந்துகொண்டிருப்பான்.

26. ஞானியின் வியவகாரங்களுக்கு ப்ராரப்தமே காரணமாயினும் அவனாற் செய்யப்படும் கருமங்களின் வாசனைகள் மீண்டும் அவனை யொட்டாவோ?

வாசனைகளனைத்தும் விட்டவனே ஞானியாகலான், கருமங்களிலேயே பற்றின்றிய அவனைக் கருமவாசனைகள் எப்படிப் பற்றும்?

27. ப்ரஹ்மசர்ய மென்பதன் பொருள் யாது?

ப்ரஹ்மவிசாரமே ப்ரஹ்மசர்ய மெனப்படும்.

28. ஆச்ரமமுறையில் அநுஷ்டிக்கப்படும் ப்ரஹ்மசர்ய வொழுக்கங்கள் ஞானத்துக்கு சாதனமாகுமா?

ஞானசாதனங்களாகக் கூறப்படும் இயமநியமாதிகளவ்வளவும் ப்ரஹ்மசர்ய விரதத்தி லடங்கியவே யாகலான் ப்ரஹ்மசாரிகளால் விதிப்படி யநுஷ்டிக்கத்தக்க நல்லொழுக்கங்கள் அவர்களுடைய ஆத்மார்த்த அபிவிருத்திக்கு மிகவும் சகாயமாகவே யிருக்கின்றன.

29. ப்ரஹ்மசர்ய ஆச்ரமத்திலிருந்தே ஸந்யாச ஆச்ரமம் மேற்கொள்ளலாமா?

அதிகாரிகளுக்கு ப்ரஹ்மசர்ய முதலிய ஆச்ரமக் கிரமங்கள் அவசியமில்லை. ஸ்வபாவஸ்திதி இன்னதென்றறிந்தவனுக்கு ஆச்ரமபேதங்களைப்பற்றிய திருஷ்டியின்மையால் அவனுக்கு எந்த ஆச்ரமமும் சாதகமாகவோ பாதகமாகவோ தோற்றுவதில்லை.

30. வர்ணாச்ரமதர்மங்களினின்று நழுவுவதால் சாதகனுக்குப் பழுதுண்டா?

ஞானானுஷ்டானமே மற்றெல்லா அநுஷ்டானங்களின் பரமப்பிரயோசன மாகலான், நிரந்தர ஞானானுஷ்டானமுள்ளவன் எந்த ஆச்ரமத்தி லிருந்தாலும் அதற்குரிய ஒழுக்கங்களை யநுஷ்டித்தே தீரவேண்டுமென்னும் விதி அவனுக்கில்லை. அப்படிப்பட்டவன் வர்ணாச்ரமதர்மங்களை வழுவின்றி நடத்தல் லோகோபகாரத்தின் பொருட்டாம். அவ்வொழுக்கங்களை யனுஷ்டித்தலால் நயமோ, விட்டு விடுவதால் நஷ்டமோ அவனுக்கில்லை.

அப்பியாசப்பிரகரணம்

முற்றும்

ௐ

அநுபவப்பிரகரணம்

1. சிற்சோதியியல் யாது?

காண்பானுக்குத் தோற்றமாகும்படி நாமரூப வுலகங்க ளெவ்வளவையும் உள்ளும் புறமும் பிரகாசிப்பிப்ப தெதுவோ ஸ்வயம்பிரகாச சொரூபமான அந்த சச்சித்தாம். அச்சிற்ஜோதியி னிருப்பு அதனால் விளக்கப்படுகின்ற தோற்றங்களைக் கொண்டே யூகிக்கப்படுகிறதல்லால் தனியாக விடய மாவதில்லை.

2. விஞ்ஞானவியல் யாது?

அலையற்ற கடலெனவும் அசைவற்ற வாகாய மெனவும் சகல விருத்திகளு மடங்கியுள்ள நிச்சலமான நிலை யெதுவோ சாதகனுக்கு விளங்கக்கூடிய அச் சிந்மாத்திர நிலையாம்.

3. ஆனந்தவியல் யாது?

சர்வ வ்யவகாரங்களு மற்றதும் சுழுப்தியைப் போன் றுள்ளதுமான அவ்விஞ்ஞான நிலையிலுள்ள சுகா (சாந்தா) நுபவமாம். இதனைக் **கேவல நிர்விகற்ப நிலை** யென்றுங் கூறுவர்.

4. ஆனந்தாதீதவியல் யாது?

வ்யவகாரங்களற்ற சுழுப்தியைப் போன்றுள்ள அந் நிலையினின்று நனவிற் சுழுப்தி நிலைபெற்று மாறுத சித் தோபசாந்தியுடன் விளங்கும் நிலையாம். இந்நிலையில் தேகேந்திரியகரணாதிகளின் சலன மிருந்தும், நித்ராமக்ந பாலநியாயம்* போல் அதிற் றனக் கற்பமுந் திருஷ்டி யின் மையால் இத்தகைய யோகி சர்வ வ்யவகாரங்களையுஞ் செய்

* உறங்கும் பாலர்கள் செய்யும் அருந்தலாதிய வ்யவகாரங்கள் பிறர் திருஷ்டியி லுள்ளனவே யன்றி அப் பாலர்களின் திருஷ்டியி லின்மையால் அவர்கள் அவ் வியவகாரங்களைச் செய்துஞ் செய்திலர்.

தும் செய்யாதவனுகின்றுன். இதனை ஸஹஜநிர்விகற்ப சமாதி யென்றுங் கூறுவர்.

5. சராசர ப்ரபஞ்சங்கள் யாவும் தன்னையே யாச்ரயித் துள்ளன என்பதற் கநுபவம் யாது?

தானென்பதற்குத் தேகியே பொருளாகலானும், சுழுப்தியி லடங்கிக் கிடந்த சக்தியானது நானென்ற ஞானத்துடன் வெளிப்பட்ட பின்பே சகல விடயங்களு மநுபவமாகலானும், காண்பானுகிய தான் அங்கங்கு மிருத் தலானும், தானில்லாவிடத்து அன்னியத் தோற்றங்கள் அற்பமு மின்மையானும், சர்வமும் தன்னிடத்திற்றேன்றி நின் றழிகின்றன வென்பதிற் சிறிதும் சம்சயமில்லை.

6. தேகங்களும் அவற்றை யியக்கு மான்மாக்களும் பிரத்யக்ஷத்தில் அங்கங்கு மனந்தமா யிருக்க, ஆன்மா வொன்றே யென்பதற் கநுபவம் யாது?

* **தே**கோகம்புத்தியையே ஆன்மாவாகக் கொள்ளு கிற பக்ஷத்தில் ஆன்மா பலவே. அவ்வறிவு நசிக்கு மிடமே ஆன்மாவாகலான், அங்கு இரண்டாவது பொருளற்பமு மின்மைபற்றி, அங்ஙனங் கூறப்படுகின்றது.

7. ப்ரஹ்மம் மனதிற் ககோசரமாகவும் கோசரமாகவு முள்ள தென்பதற் கநுபவம் யாது?

அது அசுத்த மனதிற் ககோசரமாகவும், சுத்த மனதிற் குக் கோசரமாகவு முள்ளது.

8. சுத்தாசுத்த மனங்களின் இயல் யாவை?

ப்ரஹ்மத்தினின்று வேறுபட்டு நாநாரூபத்தை யடை யும் ஆபாச ஸஹித அநிர்வசநீய சக்தியானது எப்போது விவேகத்தால் ஆபாசமற்ற தாகுமோ அப்போது அது

---

* தேகமே நானென்னும் பாவம்: ஹ்ருதயக்ரந்தி யென்பதிதுவே. பலவித க்ரந்திகளுள், இந்தச் சிச்சடக்ரந்திபேத மொன்றினுல்தான் பந்தம் நிவிருத்தியாகிறது.

சுத்தமன மெனவும், ப்ரஹ்மத்தோடுள்ள அத னைக்கிய ஸ்திதி கோசர மெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. ஆபாச ஸஹிதசக்தி அசுத்தமனமெனவும், ப்ரஹ்மத்தோடுள்ள அதன் அனைக்கிய ஸ்திதி அகோசர மெனவும் சொல்லப்படுகின்றன.

9. தேகாந்தம்வரை தொடருமென்ற ப்ராரப்தத்தைத் தேகமுள்ள போதே கடத்தல் கூடுமா?

கூடும். எங்ஙனமெனின், ப்ராரப்த மெந்தக் கர்த்தாவை யாச்ரயித்துள்ளதோ, தேகான்மாக்களுக்கிடையே முளைத்த அவ் வகங்காரம் தனததிஷ்டானத்திலடங்கி யுருவழியின் அதை யாச்ரயித்திருந்த ப்ராரப்த மாத்திரம் உயிர்த்திருத்த லெங்ஙனம்? ஆகவே, நானற்ற விடத்து ப்ராரப்தமின்றென்க.

10. ஆன்மா ஸத்தாகவும் சித்தாகவுமிருக்க, அது ஸத்தஸத்துகட்கும் சிச்சடங்கட்கும் விலக்ஷணப் பொருளென்பதற் கேது வென்னை?

ஆன்மா ஸத்தாக விருப்பினும் அது எல்லாமாயிருத்தலான் ஸத்து அஸத்து என்ற துவித வ்யவகாரங்கட் கிடங் கொடாதிருத்தற்பொருட்டு ஸத்தஸத்துகட்கு விலக்ஷணமானதென்றும், அங்ஙனமே அது சித்தாக விருப்பினும் தானறிதற்கும் தன்னை யறிவித்தற்கும் அன்னியமொன்றுமின்மையான் சிச்சடங்கட்கு விலக்ஷணமானதென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அநுபவப்பிரகரணம்

முற்றும்

ஓம்

ஆரூடப்பிரகரணம்

1. ஞானத்தின் ஆரூடவியல் யாது?

முயற்சியில்லாதிருந்தும் ஆன்மாவிற் கலந்த மனம் மீண்டும் எப்போதும் உயிர்த்தெழாதுள்ள திரநிலையாம். அதாவது, ஒவ்வொருவருக்கும் ஸர்வ ஸாதாரணமாகவும் ஸ்வபாவமாகவுமுள்ள "நானுடல்ல, மாடல்ல, ஏனையுயிர் களுமல்ல; ஆனல் மனிதனே" என்னும் தேகபாவ மெங் ஙனமோ அங்ஙனமாகவுள்ள "நான் தேக முதல் நாத மீருகவுள்ள தத்துவங்களல்ல; ஆனல் ஸச்சிதானந்த வடிவ ஆன்மாவே" என்னும் ஸஹஜமான ஆன்மப்ரஜ்ஞையே திடஞான மெனப் படுகிறது.

2. ஞானபூமிக ளேழனுள் எந்த பூமியி லுள்ளவன் ஞானி யாவான்?

நான்காம் பூமியி லுள்ளவன்.

3. அங்ஙனமாயின், அதற்குமேல் மற்றும் மூன்று பூமிகள் வகுக்கப்பட்டிருப்பதேன்?

நான்கு முதல் ஏழு பூமிகள் வரையுமுள்ள இலக்கணங் கள் ஜீவன்முக்தியிலுள்ள அநுபவ பேதங்களைப் பற்றி யனவே யொழிய, ஞான மோக்ஷ நிலைகளைப் பற்றி யனவல்ல. ஞானமோக்ஷ நிலைகள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அந்நான்கிலும் அற்பமும் பேதமில்லை.

4. மோக்ஷநிலை எல்லோருக்கும் பொதுவாயிருக்க சுருதிகள் வரிஷ்டனை மாத்திரம் மிகுதியும் சிறப்பித்தலேன்?

வரிஷ்டனுடைய நிரந்தர சுகாநுபவம் சம்பந்தப்பட்ட வரை அதற்கேதுவான பூர்வபுண்ய விசேடம்பற்றி அங் ஙனம் சிறப்பிக்கின்றனவே யல்லாது வேறில்லை.

5. நிரந்தர சுகாநுபவத்தை விரும்பாதார் எவருமின் மையால் எல்லா ஞானிகளும் அவ் வரிஷ்ட நிலை பெறக் கூடாமைக் கேது வென்னை?

அது கோரிக்கையாலும் முயற்சியாலும் அடையப் படுவதன்று. ப்ராரப்தமே அதற்குக் காரணம். நான் காம்.பூமியிலேயே அகங்காரம் மூலத்தோடு நாசமாவதால் அதற்கு மேல் ஒன்றை விரும்பவோ முயலவோ, கர்த்தா வாக வுள்ளவர் யார்? முயற்சியுள்ளவரையில் ஞானி களாகார். வரிஷ்டனை விசேடித்துக் கூறும் சுருதிகள் மற்ற மூவரையும் அஞ்ஞானிகள் என்கின்றனவோ?

6. சில சுருதிகள், கருவிகரணங்கள் அத்யந்தம் நாசமாகப் பெற்ற விடமே பரநிலை எனக் கூறலால், தேகேந்திரிய மாதிய ஸகலானுபவங்களு முள்ளவிடத்தில் அந்நிலை பொருந்துமா றெங்ஙனம்?

அங்ஙனமாயின் கேவல சுழுப்தியினும் அந்நிலைக் குள்ள விசேடமொன்று மில்லையே. அன்றியும் ஓர்போ திருந்து மற்றோர்போ தில்லாத அதனை ஸ்வபாவ நிலை என லெவ்வாறு? அது சிலருக்கு மேற்கூறியவாறு ப்ராரப்த வசத்தால் சிலகாலம் வரையுமோ தேகாந்தம் வரையுமோ வாய்க்கிறதேயல்லாமல் அதுதான் முடிந்த நிலையெனல் பொருந்தாது. பொருந்து மெனின், இதுகாறு மேற்பட் டுள்ள எண்ணிறந்த ஞானக்ரந்தங்கட்கும் வேதங்கட்கும் ஆசிரியர்களாகவுள்ள பெரியோர்களும் ஈச்வரனும் அஞ் ஞானிகள் என்றன்றோ பொருள்படும். கருவிகரணங்க ளற்ற விடத்துத்தான் உள்ள தென்ற அப் பரநிலை கருவி கரணங்க ளுள்ளவிடத்தி லின்றெனின், அஃது பரிபூரணப் பொருளாமா றெங்ஙனம்? ஞானிகளுடைய பிரவிருத்திக் கும் நிவிருத்திக்கும் ப்ராரப்தமே காரணமாகலான் ஸஹஜ நிர்விகற்ப நிலையையே முடிவாகப் பெரியோர் கூறு கின்றனர்.

7. கேவல சுழுப்தி நிலைக்கும் ஜாக்ர சுழுப்தி நிலைக்கும் உள்ள பேதம் யாது?

கேவலசுழுப்தி நிலையில் நினைவுகளே யன்றி நனவு (ஞெப்தியு)மில்லை. ஜாக்ரசுழுப்தி நிலையில் நனவு மாத்திரம்

உண்டு. அதனுல் தான் நனவிற்சுழுப்தி அதாவது நனவுள்ள சுழுப்தி என்று சொல்லப்படுகிறது.

8. ஆன்மாவொன்றே துரியமாகவும் அதீதமாகவும் சொல்லப்படுவதேன்?

துரியமென்பதற்கு நான்காவது பதார்த்தமென்பது பொருள். ஜாக்ர ஸ்வப்ன சுழுப்தியாகிய இம் மூன்ற வஸ்தைகளில் முறையே மாறிமாறி யுழன்றுவரும் விச்வ தைஜஸ ப்ராஜ்ஞர்களாகிய ஜீவத்ரயம் ஆன்மா வல்ல. அவற்றிற்கு விலக்ஷணமாகவும் சாக்ஷியாகவுமுள்ள வஸ்துவே ஆன்மா வென்பதை யுணர்த்தற்பொருட்டு துரியமென்றும், இவ்வுணர் வுண்டாகுங்கால் ஜீவத்ரயமபாவமாவதால் ஆன்மாவுக்கு சாக்ஷித்வமும் அதாவது நான் காமவன் என்னும் வ்யவகாரமும் அபாவமாதலைக் கொண்டு துரியாதீத மென்றும் சொல்லப்படுகின்றதே யன்றி வேறில்லை.

9. சுருதிகளால் ஞானிகளுக்குண்டாகும் பிரயோசனம் யாது?

சுருதிகள் கூறும் இலக்கணங்கட் கெல்லாம் இலக்கியப் பொருளாக விளங்கும் ஞானிகளுக்கு அவற்ருல் யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லை.

10. சித்திக்கும் முத்திக்கும் சம்பந்தமுண்டா?

விசாரஞானமே முத்திதரவல்லது. சித்திகளவ்வளவும் மாயாசக்தியின் பொய்த்தோற்றங்களே. நித்திய சித்தியாகிய ஆன்மசித்தியே சித்தி; தோன்றி மறையக் கூடிய மாயா காரியங்கள் சித்தியாகா. இவை புகழ் போகமாதியவற்றி னிச்சையால் கோரி யடையப்படுவனவாம். சிலருக்குக் கோரிகையின்றியும் ப்ராரப்தத்தா லுண்டாகிறது. ப்ரஹ்மத்தோடு தனக்குள்ள ஐக்கிய நிலையே ஸர்வசித்திகளின் ப்ராப்தி யென்றறி. ஐக்கிய முக்தியென்னும் சிரேஷ்டமான ஸாயுஜ்ய பத மிதுவே.

11. மோக்ஷசொரூப மிதுவாயின் அது சில சுருதிகளால் தேகத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டு, ஜீவன், தேகம் நழுவப்பெருத வகையிற்ருன் முக்திபெறுதல் கூடு மெனக் கூறப்படுவதேன்?

பந்தம் எதார்த்தத்தில் சொரூபமாக இருந்தன்ருே முக்தியும் அதன் ஆராய்ச்சி யநுபவங்களும் உளவாதல் வேண்டும். புருடனிடத்து பந்தமென்பது நான்கு காலத்தும் பரமார்த்தமாக இல்லை. அது வெறுஞ் சொன்மாத்திரமே யென்பது வேதாந்த சித்தாந்த முரசாகலான், பந்தத்தைப் பற்றி நிகழும் முக்தி யென்னும் வ்யவகாரம் பந்தமே யில்லையாயின் நிலைபெறுத லெங்ஙனம்? இவ் வெதார்த்த மோராது பந்தமுக்திகளைக் குறித்துப் பலபட விசாரித்தல் சொரூபமாகவில்லாத மலடிமைந்தனிடத்தும் முயற்கொம்பினிடத்தும் முறையே குணுகுணங்கள் நீள நிறங்களாதிய விலக்கணங்களை விசாரித்தற் கொப்பென்க.

12. அற்றேல், சுருதிகளில் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கும் பந்த முக்திகளின் சொரூபங்க ளவ்வளவும் அசங்கதமும் அசத்தியமு மாகாவோ?

அவை அசங்கதமும் அசத்தியமுமாகா. பின்னையோ வெனின், அவித்தையாற் கற்பிக்கப்பட்டு அநாதியாய் வழங்கிவரும் பந்தமென்னும் மயக்கம் நிவிருத்தியாதற் பொருட்டு வித்தையாற் கற்பிக்கப்பட்டுளதாகும் முக்தி யென்னும் பிரயோகம் அவாந்தரமாக ஒப்பப்பட்டிருப்பதே யன்றி வேறில்லை. முக்தியிலக்கணங்கள் பல விதங்களாகக் கூறப்படலே அது கற்பனை யென்பதற்குப் போதிய சான்ரும்.

13. அங்ஙனமாயின் சிரவண மனனுதிய முயற்சிகளனைத்தும் வியர்த்தமாமே?

வியர்த்தமாகா; பந்தமுக்திக ளின்றென்பதை சந்தேகமறத் திடமா யுணர்வதே ஸர்வப்ரயத்நங்களாலும் அடையத்தக்க மேலான பிரயோசனமாம். அநுபவ பூர்வமாக இல்லாத பந்தமோக்ஷங்களைத் துணிவாயில்லையெனக்

காண்டலாகிய இப் பிரயோசனம் முற்கூறிய சாதனங்களா லன்றிக் கூடாதாகலான் அம்முயற்சிகள் ஸபலமே யென்க.

14. பந்த மோக்ஷங்க ளில்லையென்பதற் கநுபவமுண்டோ?

அது அநுபவபூர்வமாக நிச்சயிக்கப்படுகிறதே யல்லால் கேவலம் சுருதிபலத்தா லன்று.

15. அநுபவ முளதே லெங்ஙனம்?

பந்தமுக்திகள் கேவலம் புடைபெயர்ச்சிகளேயாம். அவை தமக்கென வோர் சொரூப முடையன வாகா. ஆகவே, அவை சுபாவமாக இயங்கற்பாலன வல்ல. வேறொன்றன் பரிணாமங்களாகிய அவற்றிற் காதாரமான தோர் முதலை யொப்பல் வேண்டும். பந்தமுக்திகள் யாருக்கென அம்முதலை விசாரிப்புழி, எனக் கென்றும். நானு ரென விசாரிப்புழி, சொரூபமாக நான் என்றதோர் பொருளே யின்றெனக் காண்போம். காண்புழி, எஞ்சியபொருள் தான்றானாய் இருந்தபடி யிருந்திலகுவது அங்கைக் கனியாய் விளங்கும். இவ்வுண்மை, புறநோக்கில் கேவலம் வாசாமாத்திரத்தாற் காலம்போக்கலை ஓர் கணமேனும் விட்டு அகநோக்கில் உள்ளபடியிருந்து விசாரிப்பார் யாவர்க்குமே, அநுபவரூப மாகத் தெற்றெனத் தோன்றல் ஸஹஜமே யாகலான்—அநுபூதிமான்க ளெல்லோர்க்குமே தானாகிய ஆன்மசொரூபத்தில் பந்தமுக்திகள் ஓர்போது மின்றென்பது ஒருதலை யென்பதில் சம்சயமே யில்லை.

16. பந்தமுக்திகள் வாஸ்தவமாக இன்றேல், வாஸ்தவமான சோகமோகங்கள் தோன்றக் கணக்கின்றே?

ஸ்வபாவநிலையினின்று நழுவுங்கால்மாத்திரம் அவை உண்மைபோலத் தோற்றரவாகின்றனவே யொழிய இயற்கை நிலையில் ஓர்போதுந் தோன்றா.

17. இன்னதுதான் தனது ஸ்வபாவநிலை யென்பதை சந்தேகமில்லாமல் எல்லோராலும் அபரோக்ஷமாகத் தெரிந்து கொள்ளல் சாத்தியமா?

சாத்தியமென்பதில் சந்தேகமே வேண்டாம்.

18. எங்ஙனம்?

பிருதிவி முதல் பிரகிருதியீருகவுள்ள சராசர ப்ரபஞ்சம் யாவும் அபாவமாகும் மூர்ச்சையாதிய காலங்களிலும் தன்னபாவ மின்றென்பது யாவர்க்கு மநுபவமாகலான் எல்லோர்க்கும் பொதுவான நித்யாபரோக்ஷமாகிய கேவலம் ஸத்து (இருப்பு) மாத்திரமே தனது ஸ்வபாவ நிலையாகும். ஏனைய ஞானுநுபவங்களாகவோ அஞ்ஞானுநுபவங்களாகவோ நவநவமாகக் கூறப்படும் புடைபெயர்ச்சிகளவ்வளவும் தன் ஸ்வபாவ ஸ்திதிக்கு மாருனவையே யென்பது தீர்வை.

ஆரூடப்பிரகரணம் முற்றும்

பகவான் ஸ்ரீரமணமஹர்ஷிகளது திருவுள வெழுதாமறையினின்று வெளிவந்த ஸ்வாநுபூதி வாக்கியங்களையே வடிவாகக் கொண்ட இந்நூல் துறந்தார்தந் தூய்மைமிகு முள்ளங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் மெய்ஞ்ஞானப் பொருட்சுடரா யெஞ்ஞான்றும் விளங்குவதாம்.

வாழ்த்து

நேரிசை வெண்பா

எம்முதலிங் கெம்மையுங்கொண் டேகமாய் மிஞ்சுமோ
மும்முதற்கும் மூலமா மோனமய -- வம்முதலாய்
வீடூன்றுஞ் சீரமண வேதியன்ருண் மேதினிவாய்
நீடூழி வாழ்க நிலைத்து.

ஶுபம்

மணிமொழிகளும் தனிப்பாக்களும்*

ஸ்ரீ பகவான் பவளக் குன்றத்திலிருந்த சமயம், அவரது அன்னையும் தமையனும் 1898ஆம் வருடம் அங்கு வந்து ஸ்ரீ பகவானை இல்லத்திற்கு அழைத்ததும், ஒரு பதிலும் சொல்லாதது கண்டு அருகிலிருந்த அன்பர் பச்சையப்பப் பிள்ளை பகவானிடம் ஒருதுண்டுக் கடிதமும் எழுது கோலும் கொடுத்து அவர்களுக்கு (அன்னைக்கும் அண்ணனுக்கும்) ஆறுதலாக ஏதாவது எழுதிக்கொடுங்கள் என்று வேண்டினார். அப்பொழுது ஸ்ரீ பகவான் வரைந்து கொடுத்த அமுத மொழிகள் இவை.

"அவரவர் பிராப்தப் பிரகாரம் அதற்கானவ னுங்காங் கிருந்தாட்டு விப்பான். என்றும் நடவாததென் முயற் சிக்கினும் நடவாது; நடப்பதென்றடை செய்யினு நில்லாது. இதுவே திண்ணம், ஆதலின் மௌனமாயிருக்கை நன்று."

* * *

"நான் நான் என்பது எங்கேயிருந்து புறப்படுகிறதோ அதைக் கவனித்தால் மனம் அங்கே லீனமாகும். அதுவே தபஸ்."

"ஒரு மந்திரத்தை ஜபம் பண்ணினால் அந்த மந்திரத்வனி (சப்தம்) எங்கேயிருந்து புறப்படுகிறது என்று கவனித்தால் மனம் அங்கே லீனமாகிறது. அதுதான் தபஸ்."

---

*ஸ்ரீ பகவானது நூற்றாண்டு ஜயந்தி பதிப்பாக சிறு தனி நூலாக வெளியிடப் பட்டது; தற்போது ஸ்ரீ ரமண நூல்திரட்டில் இணைக்கப்பட்டுள்ளது.

இது விரூபாக்ஷ குகையில் 18.11.1907, கார்த்திகைத் திருவிழா நாளில் தபஸ் லக்ஷணத்தைக் கேட்ட காவிய கண்ட கணபதி முனிவருக் கருளிய ஸ்ரீபகவான் உபதேசம்.

* * *

1912 ஆம் வருடம் விரூபாக்ஷகுகையின் மாடத்தில் அமர்ந்திருந்த கணேசன்மீது, ஈசுவர சுவாமிகளின் தூண்டுதலால் ஸ்ரீ பகவான் பாடியது:

பிள்ளையாப் பெற்றவனைப் பிச்சாண்டி யாக்கியெங்கும்
பிள்ளையாப் பேழ்வயிற்றைப் பேணினீர்—பிள்ளையான்
கன்னெஞ்சோ மாடத்துப் பிள்ளையாரே கண்பாரும்
பின்வந்தான் தன்னைநீர் பெற்று.

* * *

1912 ஆம் வருடம் விரூபாக்ஷ குகையில் முதன் முதலாக ஸ்ரீ பகவானது ஜயந்தியைக் கொண்டாட அன்பர்கள் ஏற்பாடு செய்தபோது ஜயந்தியின் உட்கருத்தைக் குறித்து ஸ்ரீ பகவானருளிய பாக்கள்:

பிறந்தநா ளேதோ பெருவிழாச் செய்வீர்
பிறந்ததெவ ணுமென்று பேணிப்—பிறந்திறத்தல்
இன்றென்று மொன்று யிலகுபொரு ளிற்பிறந்த
அன்றே பிறந்தநா ளாம்.

பொருள்:- பிறந்த நாளைப் பெரிய விழாவாய்க் கொண்டாடும் அன்பர்களே! (பிறந்த நாள் என்பது எது, கேளுங்கள்). தேகாத்ம புத்தி வடிவ அகந்தையாகிய நாம் பிறந்தது எங்கிருந்து, என்று விசாரித்து, (அதன் பயனாகப்) பிறப்பிறப்பில்லாமல் என்றும் ஏகமாய் விளங்கும் மெய்ப் பொருளில் நாம் ஐக்கியப்படுகின்ற அந்த நன்னாளே (உண்மையில்) நாம் பிறந்த நாளாகும்.

பிறந்தநா ளேனும் பிறப்புக் கழாது
பிறந்தநா ளுற்சவமே பேணல்—இறந்த
பிணத்திற் கலங்கரிக்கும் பெட்பென்றே தன்னை
உணர்ந்தொடுங்க ருனே யுணர்வு.

பொருள்:- (அந்தோ! இவ்வுலகில் உடல் தாங்கிப் பிறந்தோமே என்று ஏனைய நாட்களில் வருந்த மறந்தாலும்) பிறந்தநாள் அன்றைக்காவது அதையெண்ணி அழவேண்டும். (உண்மை இதுவாக) அழவேண்டிய நாளாகிய அதைப் பிறந்ததின விழாவாகக் கொண்டாடுதல், இறந்த சவத்திற்கு (மலர்களாலும் ஆடையணிகளாலும்) அலங்கரித்து மகிழும் தன்மையே (அறிவின்மையே) யாகும் என்று கருதி, தன்னையறிந்து (ஆன்மாவில்) ஒன்றுவதுதான் அறிவுள்ள நிலை.

பின்னர் இவ்விரு செய்யுளும் தெலுங்கிலும் வெண் பாக்களாக்கப் பெற்றுள்ளன.

* * *

ஸ்ரீபகவானது அன்னையான அழகம்மையார் 1914இல் திருப்பதி வேங்கட ரமணனைத் தரிசித்துத் திரும்பும்போது அருணையில் வீற்றிருக்கும் தனது செல்வ ரமணனைப் பார்க்க, உடல் நலிவுடன் வந்தார். அப்போது கடும் காய்ச்சலால் வருந்திய தனது அன்னையைக் காக்குமாறு மலைமருந்தா யொளிரும் அருணாசலனைப் பின்வரும் நான்கு சீரிய வெண்பாக்களால் வேண்டினர் ஸ்ரீ பகவான்.

அலையா வருபிறவி யத்தனையு மாற்ற
மலையா யெழுந்த மருந்தே—தலைவாநின்
றாள்கதியாய் வாழுமென் றாய்தாப மாற்றியே
யாள்வதுவு முன்கடனே யாம்.

காலகா லாவுன் கமல பதஞ்சார்ந்த
பாலனென்னை யீன்றுள்பா லந்தக்—காலன்றான்
வாரா வகையுன்கால் வாரிசமே காட்டுவா
யாராயிற் காலனுமே யார்.

ஞானுங்கி யாயோங்கு நல்லருண வோங்கலே
ஞானுங்கி யாலன்னை நல்லுடலை—ஞானுங்க
மாகச்செய் துன்பதத்தி லைக்கியமாக் கிக்கொள்வாய்
சாகத்தீ மூட்டுவதேன் சாற்று.

மாயா மயக்கமதை மாற்றருண மாமலையென்
றுயார் மயக்ககற்றத் தாமதமேன்—றுயாகித்
தன்னையடைந் தார்வினையின் றுக்கறுத்தாள் வாருலகி
லுன்னையலா லுண்டோ வுரை.

அருணாசலேசன் பகவானது வேண்டலுக்கிரங்கி அவரன்னையின் நோயைத் தீர்த்ததுபோல் அன்னை உடல்நலம் பெற்று உடனே மானுமதுரைக்குச் சென்றார். இவ்வெண்பாக்களில் அன்னையின் வருங்கால வாழ்வும் பொதிந்துள்ளது. ''எனதன்னையை உனது ஞானக்கனலால் ஞானுங்கியாகச் செய்து உன் பதத்திலேயே ஐக்கியப்படுத்திக்கொள். சாகத்தீ மூட்டுவதேன்?'' என்னும் வாக்கு பிற்காலம் பலித்தது கண்கூடு.

*   *   *

மலையில் ஸ்ரீ பகவானும், ஈசுவரசுவாமிகளும் சந்தித்த போது பகவானது திருவவதார விவரங்களைப் பகவான் வாக்காலேயே கேட்கவிரும்பிய ஈசுவரசுவாமியின் வினவும், பகவான் விடையும்.

ஈசுவரசுவாமியின் வினு:

சிந்தித்தேன் பாயுந் திருவருணை வாழ்ரமணு
சிந்தித்தே னின்சரிதஞ் செப்பவே—முந்தித்தா

னூற்றிடமும் பெற்றோ ருறுபெயருந் தான்றெரியப்
பெற்று லுலகுபெறும் பேறு.

ஸ்ரீ பகவான் விடை:

சிந்தைதரு மெய்ஞ்ஞானி சிந்தையோ தன்னகமோ
வந்திநிறத் தானகலா தாரிடமென்—றுந்துதருச்
சூழுந் திருச்சுழியற் சுந்தரனென் றந்தைதாள்
தாழுமழ கம்மையென் றுய்.

நதி, ஈசன், ஈசுவரி பெயர் ஆகியவை குறித்த வினு விடைகள்.

ஈசுவர ஸ்வாமிகள் வினு:

ஓடுநதி யாடுமர னேடுமுமைக் கோதுபெயர்
நீடுந் திருச்சுழியி னின்மலா

ஸ்ரீ பகவான் விடை:

– ஆடுமவர்

பாவகதரி சூழ்சுழியிற் பார்தொழுநற் பூமீசன்
தேவிதுணை மாலையம்மை தேர்.

ஒட்டக்கூத்தர் சரித்திரம் படிக்குங்கால் அன்னுர் பாடிய 'இடுக்கட் புண்படும்' என்ற சந்த விருத்தத்தைப் பார்த்தவுடன் அதே சந்தத்தில் ஸ்ரீ பகவானும் ஈசுவரஸ்வாமிகளும் பாடிய பாக்கள் பின்வருவன :

ஒட்டக்கூத்தர் பாடல்:

இடுக்கட் புண்படும் நிரப்புக் கொண்டுழன்
றிரக்கச் சென்றவின் றெனக்குச் சிங்களன்
றிடுக்குற் றஞ்சுவெஞ் சினத்துச் செம்பியன்
றிருக்கைப் பங்கயஞ் சிறக்கத் தந்தன

படுக்கக் கம்பளம் பரிக்கக் குஞ்சரம்
பதக்கக் கங்கணம் பதிக்கக் குங்குமம்
கடுக்கக் குண்டலங் கலிக்கச் சங்கினங்
கவிக்கப் பஞ்சரங் கவிக்குத் தொங்கலே.

ஸ்ரீ பகவானருளிய பாடல்:

புவிக்குட் பொங்கிடும் புவிச்சொற் புங்கவன்
புரிக்குட் புண்ணியன் சுழிக்குட் சுந்தரன்
றவற்குச் சுந்தரஞ் சதிக்குற் பன்னனந்
தலத்திற் புன்புலன் சழக்கிற் றுன்புறுந்
தவிக்குத் துஞ்சிடும் படிக்குத் தன்னுளந்
தழைக்கத் தன்பத மெனக்குத் தந்தனன்
சிவக்கச் சின்மயம் செழிக்கத் தன்மயஞ்
செகத்திற் றுன்னுசெம் பொருப்புச் செம்மலே*

- ஸ்ரீஅருணசல நவமணி மாலை-8

**சிங்களராஜன் ஒட்டக்கூத்தருக்கு, படுக்கக் கம்பளமும் ஊர்ந்து செல்ல யானையும் மற்றும் பல பரிசுப்பொருள்களையும் கொடுத்ததை விளக்கும் பாடலையொட்டிய ஸ்ரீ பகவானது பாடலில் "செம்பொருப்பு செம்மலாம் அருணுசலன், தன்பதம் எனக்குத் தந்தனன்" என்று சிறப்பித்துள்ளமை ஈண்டு ஆழ்ந்து சிந்திக்கற் பாலதாம்.*

ஈசுவரஸ்வாமிகள் பாடல்:

மனைக்குட் சஞ்சலம் படக்குட் டுண்டுழன்
மனத்துக் கம்படும் வினைக்குட் டுஞ்சிடும்
மெனைச்சுட் டின்றெுடுன் னிகத்துட் டங்குவெம்
பிணிப்பற் றுங்கெடும் மிதற்குட் டங்கிடுன்
னினைப்புட் சென்றதன் னிருப்பைக் கொன்றிடென்
னிகழ்த்திற் கந்தணன் னிருப்பைக் கண்டிடுன்

றனைத்தற் கொண்டுகந் தொடுப்பட் டின்புறும்
மெனச்சொற் றந்ததெஞ் சிவப்புக் குன்றிதே.

* * *

கோ. வே. ராமச்சந்திர ஐயர் என்ற செந்தமிழ்க்கவி, ஈசுவர ஸ்வாமிகள் போன்று ஸ்ரீ பகவானை விரூபாக்ஷகுகையில் தரிசித்த அன்றுமுதல் முகில் விடுதூது, கிள்ளைவிடுதூது, உலா முதலிய நூற்றுக்கணக்கான அருமையான பாக்கள் ஸ்ரீ பகவான் மீது இயற்றியுள்ளார். அன்னார் ஒருசமயம் மலையில் ஸ்ரீ பகவானுடன் சஞ்சரிக்கும் பொழுது ஒரு வேடன் வலையில் பிடிபட்ட புறுவைக்கண்டு, அப்புறு மீது இரக்கங்கொண்டு அப்பொழுதே ஒரு குறள் பாடினார், வேடன் கைப்பட்ட புறவு விடப்படின் காடுங் கடந்து விடும் என்று.

இதைச் செவியுற்றதும் ஸ்ரீ பகவான் அக்குறளை உள்ளடக்கி ஒரு வெண்பாவாகப் பாடினார்.

வேடன்கைப் பட்ட புறவு விடப்படின்
காடுங் கடந்து விடுமென்னி—னுடியகம்
வேடன்றன் வேறகல வேறன வக்காடும்
வீடா யொடுங்கி விடும்.

பின்னொரு சமயம் ஸ்ரீ பகவானைப்பார்த்து 'ரமண முருகனே, உன் சின்னங்கள் எங்கே?' என்று வினவினார் அச்செந்தமிழ்க்கவி.

வினா: வேலெங்கே கோலஞ்சேர் வெற்பெங்கே யன்னைதரு
பாலெங்கே யீராறு பாகெங்கே—நீலெங்கு
மேய்க்கும் கலாபமயி லெங்கே யுரைரமண
தாய்க்குச்சி வாழளவிற் றன்.

ஸ்ரீ பகவான் விடை:

வேலுண்டே சோதிகுண வெற்புண்டே யன்னையருட்
பாலுண்டே பன்னிரண்டு பாகுண்டே—நீலுண்டே
யேய்க்குமன மாமயிலுண் டேயுலகி லேரமணன்
றுய்க்குச்சி வாழளவிற் றுன்.

* * *

ஸ்ரீ பகவான் விருபாக்ஷகுகையில் இருக்குங்கால் அம்ருத நாத யதீந்திரர் 'யாரோ இந்த அருணுசல ரமணன்? சிவனே விஷ்ணுவோ, குகனே? மற்றெந்தத் தேவனே! தெரிய வில்லையே' என்ற கருத்தடங்கிய ஓர் மலையாள விருத்தத்தை எழுதி ஸ்ரீபகவான் வெளியில் சென்ற சமயம் அவரது இருக்கையின்மேல் வைத்தகன்றுர். ஸ்ரீ பகவான் திரும்பித் தனது ஆசனத்தில் அமருங்கால் பாட்டடங்கிய அச்சீட்டைக் கவனித்து, அதன் பின்புறத்தில் அதே விருத்தத்தில் மலையாளத்தில் விடையருளினுர்.

அம்ருதநாதரின் வினு:

''அருணுசல சிகரோபரி விருதார்ஞெரு குகையில்
கருணுகர விருதாவலி பகவான் முனிரமணன்
ஹரியோசிவ குருவோவர ருசியோ யதிவரனே
அறிவானுரு குதுகம்மம ஹ்ருதயே குருமஹிமா''

ஸ்ரீ பகவான் விடை:

ஹரியாதிய பரஜீவ தஹர நீரஜ குகையில்
அறிவாய்ரமி பரமாத்மனெ அருணுசல ரமணன்
பரமாதர பரனய் ஹ்ருதி பரனர்னுரு குகையார்ந்
நறிவாம்விழி துறநீ நிஜமறி வாயது வெளியாம்

பிற்காலத்தில் ஸ்ரீ பகவான் இதையே தமிழ்மொழியிலும் அருளி யுள்ளார். அது பின்வருமாறு:

அரியாதியி தரஜீவர தகவாரிச குகையில்
அறிவாய்ரமி பரமாத்தும னருணாசல ரமணன்
பரிவாலுள முருகாநல பரனார்ந்திடு குகையார்ந்
தறிவாம்விழி நிறவாநிச மறிவாயது வெளியாம்.

* * *

தாம் பல்லாண்டுகள் ஸஹஜ நிலையில் வீற்றிருந்த விரூபாக்ஷ குகைக்கு ஸ்ரீ பகவான் பின்வரும் இனிய வெண்பாவால் நன்றி செலுத்துகிறார்.

அரூபாக்ஷரப் பொருளெ னண்ணா மலையாம்
விரூபாக்ஷன் மெய்யில் விளங்கும்—விரூபாக்ஷ
மாங்குகையவ் வீசனக மாங்குகைவா ழன்பரையே
தாங்குகையாற் றாயெனலாந் தான்.

* * *

பல சமயங்களில் ஸ்ரீ பகவானருளிய திருக்குறட்பாத் தொகுதி.

ஓரெழுத்துயர்வு

ஓரெழுத்தென் றுந்தானா யுள்ளத் தொளிர்வதாம்
ஆரெழுத வல்லா ரதை.

ஆதிநாளில் புத்தகாலயத்தைக் கவனித்துவந்த ஸோமசுந்தர சுவாமி என்ற அன்பர் ஸ்ரீ பகவானைத் தனது புத்தகத்தில் ஓர் அக்ஷரம் எழுதிக்கொடுக்குமாறு 30-9-1937இல் வேண்டிய போது இயற்றப்பெற்ற இக்குறளை, பின்னர் வடமொழியிலும் ஸ்ரீ பகவான் இசைத்துள்ளார்.

ஏகம் அக்ஷரம் ஹ்ருதிநிரந்தரம்
பா⁴ஸதே ஸ்வயம் லிக்யதே க⁴தம்

பிற்காலத்தில் (21-9-1940இல்) இக்குறளை பிற்பகுதியாக உள்ளடக்கிப் பகவானே இதை ஓர் வெண்பாவாகவும் பாடியருளினார்.

அக்கரம தோரெழுத் தாகுமிப் புத்தகத்தோர்
அக்கரமா மஃதெழுத வாசித்தாய்—அக்கரமாம்
ஓரெழுத்தென் றுந்தானு யுள்ளத் தொளிர்வதாம்
ஆரெழுத வல்லா ரதை.

* * *

சாதுறவா லுட்டெளிவாய்ச் சாருளவிற் சார்பதமில்
போதகனூற் புண்ணியத்தாற் போ

இக்குறளின் பொருள் உள்ளது நாற்பதின் அநுபந்தத்தில் ''சாதுறவு சாரவுளம்'' என்னும் இரண்டாம் வெண்பாவில் விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

தன்மெய் யுருவுளத்துத் தானுணரி னுதிமுடி
வின்றிநிறை வாஞ்சத்தித் தின்பு.

இக்குறளின் கருத்தை உபதேசவுந்தியார் 28வது பாடலில் ''தனுதியல் யாதென'' என்னும் செய்யுளிற் காணலாம்.

ஞானத்து ணுனருந் தானமுறுர் வாக்பரையார்
தானந்தேர் தல்சபத்திற் சால்பு

(பதச்சேதம் : ஞானத்துள் 'நான்' ஆரும் ஸ்தானம் உறுர் வாக்பரையார் ஸ்தானம் தேர்தல் ஜபத்தில் சால்பு)

இக்குறளில் விரூபாக்ஷகுகையில் கணபதி முனிவருக் கருளிய உபதேசப் பிற்பகுதிப் பொருளைக் காணலாம்.

தின்றமல மாக்குமல தேகோகர் பவ்வீதின்
பன்றியினுங் கேடாப் பகர்.

ஆன்மானு சந்தான மஃதுபர மீசபத்தி
ஆன்மாவா யீசனுள ளுல்

சாந்தியதே யுண்ணேக்கிற் சத்தி புறநோக்கால்
ஆய்ந்தறிவார்க் கொன்று மவை.

உய்ந்தான்றன் மன்னுயிர்க ளுய்விப்பா னன்னியனே
அந்தனுக்கந் தன்றுணையா மாறு.

* * *

यदृच्छालाभ संतुष्टो द्वन्द्वातीतो विमत्सरः ।
समः सिद्धावसिद्धौच कृत्वाऽपि न निबध्यते ॥

என்னும் பகவத்கீதை சுலோகத்தின் பொருள்:

எய்தலின் புற்றழுக்கா றிற்றிரட்டை யெற்றுசமன்
செய்திடினுஞ் சிக்கற்றன் றேர்.

चोद्यंवा परिहारो वा क्रियतां द्वैतभाषया ।
अद्वैतभाषया चोद्यं नास्ति नापि तदुत्तरम् ॥

என்னும் சுலோகத்தின் குறள்:

இத்துவித பாடையி லேயே வினவிடைகள்
அத்துவிதத் தின்று மவை.

न निरोधो न चोत्पत्तिर्न बद्धो नच साधकः ।
न मुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थता ॥

என்னும் மாண்டூக்ய காரிகையின் குறள்:

ஆதலழி வார்ப்பவிழ லாசைமுயல் வார்ந்தாரில்
ஈதுபர மார்த்தமென் றெண்.

* * *

அவதிபர்யந்தம் நிரந்தர விசாரணை செய்யவேண்டு மெனல்:

நனவிற் சுழுத்தி நடையென்றுந் தன்னை
வினவு முசாவால் விளையும்—நனவிற்
கனவிற் சுழுத்தி கலந்தொளிருங் காறும்
அனவரத மவ்வுசா வாற்று.

தீபாவளியின் உட்பொருளைப்பற்றி ஸ்ரீ பகவானருளிய வெண்பாக்கள்:

நரகுட னுறு நரகுல காளும்
நரகனெங் கென்றுசாஅய் ஞானத் திகிரியால்
நரகனைக் கொன்றவ னரண னன்றே
நரக சதுர்த்தசி நற்றினமாமே.

நரக வுருவா நடலை யுடல
கிரக மகமெனவே கெட்ட—நரகனும்
மாபா வியைநாடி மாய்த்துத்தா னுயொளிர்தல்
தீபா வளியாந் தெளி.

* * *

திருச்சுழியலைப்பற்றி மாணிக்கவாசகர் அருளியுள்ள ''அன்புடை'' என்னும் திருக்கோவைப் பாவைக்கண்டதும் ஸ்ரீ பகவான் அருளியது:

மாணிக்கவாசகர் பாடல்:

அன்புடை நெஞ்சத் திவள்பே துறவம் பலத்தடியா
ரென்பிடை வந்தமிழ் தூறநின் றுடி யிருஞ்சுழியற்
றன்பெடை நையத் தகவழிந் தன்னஞ் சலஞ்சலத்தின்
வன்பெடை மேற்றுயி லும்வய லூரன் வரம்பிலனே.

ஸ்ரீ பகவான்:

அன்புடை யார்த மகமக லாம லனவரதம்
இன்புடை யாட்ட மிடலென வென்று மெழிற்சுழியல்
தன்புடை நீங்கா தொளிர்பரஞ் சோதித் தனிச்சிவமே
என்புடை யன்பீந் திலகிடவென்ற னிருதயமே.

* * *

ஸ்ரீ பகவான் விரூபாக்ஷ குகையில் வசிக்குங்கால் ஒரு சமயம் அண்ணுமலையின் வடபாகத்திற் சஞ்சரிக்கையில் தற்செயலாய் ஓடையில் அகன்றதோர் ஆலிலையைக்கண்டு அதிசயித்து, நிமிர்ந்து நோக்க, தூரத்தில் புதர் நடுவில் பெரியதோர் ஆலமரத்தைக் கண்டதும், அதை நோக்கிச் செல்லுங்கால் தவறுதலாக புதரிலுள்ள ஒரு குளவிக்கூட்டை மிதித்ததும் குளவிகள் ஸ்ரீ பகவான் பாதத்தையும் அதன் மேலும் நையக்கொட்டின. அந்த சம்பவம்பற்றி முருகனுரின் வினவும் ஸ்ரீ பகவானது விடையும்:

வினு:

பச்சையிலைத் தூறு படர்ந்தபுத ரென்றெண்ணி
வைச்சிடுகால் வீங்க வரிக்கத்தண்டு கொட்டலுமே
நிச்சயமாய் வேங்கடநின் னெஞ்சொப்பிச்
செய்தாற்போல்
தற்செயலாய் நேர்ந்த தவற்றுக் கிரங்கலென்னே!

ஸ்ரீபகவான் விடை:-

பச்சிலைகட் கூடே படர்ந்ததங் கூடுலைய
வைச்சிடுகால் வீங்க வரிக்கதண்டு கொட்டிடினும்
தற்செயலாய் நேர்ந்த தவறேனுந் தானிரங்கும்
அச்செயலு மின்றே லவன்மனதின் றன்மையென்னே!

* * *

சுக்ல வருடம் சித்ரா பௌர்ணமியன்று ஆச்ரமத்தில் பெரிய விருந்து நடந்தது. அதனால் பலருக்கு வயிற்றுக் கோளாறு உண்டாக அன்பரொருவர் வயிற்றை உயிர் நொந்து கொண்ட ஔவையாரின் கீழ்கண்ட பாடலைக் கூறினார்.

ஒருநா ளுணவை ஒழியென்றால் ஒழியாய்
இருநாளைக் கேலென்றால் ஏலாய் — ஒருநாளும்
என்னோ வறியாய் இடும்பைகூர் என்வயிறே
உன்னோடு வாழ்தல் அரிது.

இவ்வெண்பாவைத் தழுவி, உயிரை வயிறு நொந்து கொண்டவாறு பின்வரும் பாடலை ஸ்ரீ பகவான் புனைந்தார்.

ஒருநா ழிகைவயிறெற் றோய்வீயாய் நாளும்
ஒருநா ழிகையுண்ப தோயாய்—ஒருநாளும்
என்னோ வறியா யிடும்பைகூ ரென்னுயிரே
உன்னோடு வாழ்த லரிது.

ஸ்ரீ பகவான் தமது இறுதிநாள் நோயுற்றகால் ஒருமுறை தமது திருமேனிக்குத் தொண்டுபுரியும் தொண்டரிடம் ''சாப்பிட்டபின் இலையை எறிந்து விடுகிறோமல்லவா? அதேபோல் உடலின் பயனாகிய தனது யதார்த்த சொரூபத்தை

உணர்ந்தவன் அதற்குப் பின் உடலில் பற்று வைப்பதில்லை,'' என்னும் கருத்தை இசைத்தருளினார்.

கண்ட வன்றனைக் காயந் தனையன
முண்ட பின்னிலே யொப்ப விடுப்பனே

* * *

ஒரு சமயம் ஒரு பொருள்மேல் மூன்றடுக்கி வந்த ''தேவபாணியில்'' திருமால் துதியை நேரிசை வெண்பாவில் முருகனார் எழுதக் கருதி இரண்டு பாக்களை இயற்றினார். அவை:

ஞால மகளை நனிகடலேழ் வெள்ளத்துக்
கோல வுருக்கொடுபோய்க் கோடுழுதாய்—மாலே
பயிற்றியநின் பண்புடைமை பாரிதம்மா கைம்மா
றியற்றுவதற் கியாமா ரினி.

ஓங்கல் விசும்பி னொழுகும் புனல்வறளத்
தேங்கும் புனலைச் செழுஞ்சிறையா—லாங்கு
புலர்த்தினை யேவஞ்சப் புள்ளாய் நின்கருணை
கிளத்துவதற் கியாமா ரினி.

இவ்விருபாக்களையும் பாடிய முருகனார் வேண்டு கோட்கிணங்க பகவான் பின்வரும் வெண்பாவைப் புனைந்து திருமால் துதியைப் பூர்த்தி செய்தருளினார்.

அறந்தாழ வாளமற மன்றெல்லாந் தோன்றி
அறம்வாழ வாழ வறவோர்—மறஞ்சாய்த்து
மண்ணுலகை வாழ்விக்கு மாயா வுனதுருவை
எண்ணுவதற் கியாமா ரினி.

* * *

ஸ்ரீ பகவான் பல்வேறு சமயங்களில் அருளிய (வடமொழி சுலோகங்களின்) தமிழநுவாதம்.

चित्रं वटतरोर्मूले वृद्धाः शिष्या गुरुर्युवा ।
गुरोस्तु मौनं व्याख्यानं शिष्यास्तुच्छिन्नसंशया ॥

என்னும் தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்துதி இருவிதமாய் அருளப் பெற்றது.

ஆலின் கீழே யார்குரு வாலன்
சால மூத்தோர் சார்தரு சீடர்
கோல வாசான் கூறுரை மோனம்
மாலற் றூரே மாணவ ரென்னே.

விந்தை யாற்கீழ் மிளிர்குரு வாலன்
வந்தார் மாணூர் வயதுமு திர்ந்தோர்
எந்தை யாசா னியம்புரை மோனம்
சிந்தை யையஞ் சிதைந்தனர் சீடர்.

* * *

அன்பர் T.K. சுந்தரேசய்யர் வேண்டுகோட் கிசைந்து,

तमो विनिघ्नन्तमकल्मषाणां गुहं गुहावासिनमप्रमेयम् ।
ज्योतिर्मयं विश्वसृजः कुमारं प्रज्ञानशक्त्यायुधवन्तमीडे ॥

என்னும் முருகன் தியானசுலோகத்தை ரமண நாமத்துடனிசைத்து அருளிய வெண்பா பின் வருவது:

அறவோ ரிருளை யழிப்போன் குகையில்
உறைவோ னளத்தற் கொணாதோன்—
நிறைவொளியோன்
ஆதிசேய் ஞான வயிலோன் குகரமண
நாதனை யேத்துவோம் நாம்.

* * *

अपारसच्चित्सुखवारिराशेः यस्योर्मिमात्रं भुवनं समस्तम् ।
गुहाहितं तं रमणं गभीरं चिन्ताविहीनं हृदि चिन्तयामि ॥

என்னும் பாரத்வாஜ விஸ்வநாத சுவாமி இயற்றிய ஸ்ரீரமண அஷ்டோத்தர சதநாம ஸ்துதியின் தியான சுலோகத்தின் தமிழநுவாதம்:

எலையிலா சச்சித் தின்பக் கடலெவன்
அலையதே யாகு மகில வுலகமும்
நிலையனுய்க் குகையாழ் நிலையன் ரமணனும்
உலைநினை விலனை யுளத்தி லுன்னுவாம்.

यःस्थाणोररुणाचलस्यपदयोः स्मृत्याजनं प्राप्य तत्
दिव्यानुग्रह सुप्रवाह विवशस्तादात्म्यभावंगतः ।

हृन्निष्ठः स्वगभीर-नित्य-तपसा लोकान्पुनास्येकराट्
तस्मै श्रीरमणाय ते नम इदं लोकोत्तरज्योतिषे ॥

என்னும் ஷை ஸ்துதியின் இறுதி சுலோகத்தின் அநுவாதம்:

எவன்றுணு வாமருண சலவடிக
ணினைவினொடு பிறவி யெய்தி
அவனன்ற திருவருளின் வெள்ளவய
னுயவனே தானே யானன்
எவனிதய நிலையொருமன் றன்னிதமாழ்
தவத்துலகத் தூய்மை யீவான்
அவனும்ஸ்ரீ ரமணவுல கங்கடந்த
வொளியுனக் கிவ்வணக்க மாமே.

* * *

மகா நிர்வாணத்திற்கு ஓராண்டு முன்பு பாகவத ஹம்ஸ கீதையிலுள்ள பின்வரும்

देहं च नश्वरमवस्थितमुत्थितं वा सिद्धो न पश्यति यतोऽध्यगमत्स्वरूपम् ।
दैवादपेत मुत देववशादुपेतं वासो यथा परिकृतं मदिरामदान्धः ॥

சுலோகப் பொருளை கலிவிருத்தத்தில் ஸ்ரீ பகவானருளியது:

தனுநிலை யிலதாந் தங்கினு மெழினும்
வினையினா லடுத்து விடுத்திடு மேனும்
புனைதுகி லினைக்கள் வெறிக்குரு டனைப்போல்
தனையுணர் சித்தன் றனுவுணர் கிலனே.

* * *

ऐन्द्रजालिककर्ताऽपि भ्रान्तान्भ्रमयति स्वयम् ।
अभ्रान्त एव सिद्धस्तु स्वभ्रान्तो भ्रमयत्यहो ॥

என்னும் ஸ்ரீராமகீதை சுலோகத்தின் வெண்பா:

இந்திர ஜாலிகனுந் தான்மயக்க மெய்தாமல்
இந்தவுல கர்க்குமய லேய்விப்பன்—மைந்தனே
சித்தனோ தான்மயங்கிச் சேர்க்குமய லிவ்வுலகர்க்
கெத்தனை விந்தை யிது. ***(26.1.1944)***

स्त्रीपुं नपुंसकादित्वाज्जगतः कार्यदर्शनात् ।
अस्ति कर्ता स हृत्वैतत्सृजत्यस्मात्प्रभुर्हरः ॥

என்னும் சிவஞானபோத முதற் சூத்திரத்தின் பொருளை இயம்பும் பகவானது வெண்பா:

பெண்ணா ணலிமுதலாம் பெற்றியாற் காரியமாம்
கண்ணோக்கா லிவ்வுலகின் காரணனைப்—பண்ணோர்

கருத்த னுளனவனிக் காசினிமாய்த் தாக்கலினக்
கருத்த னரனுக் கருது.

*　*　*

ஸ்ரீ பகவானைப்பற்றி அன்பரொருவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய 'Where Silence is an Inspired Sermon'' என்னும் தலைப்பின் கருத்தை

"மௌனமுள் ளெழுமொரு மொழியரு ணிலையே"

என்று தமிழில் அருளியுள்ளார் பகவான்.

*　*　*

மனிதர்களைப் போன்று பகுத்தறிவு பெற்ற பசு லக்ஷ்மி ஆச்ரமத்தில் பகவானது செல்வப் புதல்வியாக வளர்ந்து வந்தது. 18.6.1948இல் நல்ல பிரஜ்ஞையோடு லக்ஷ்மி தேகவியோகமுற்ருள். பசு லக்ஷ்மியின் நிர்வாணத்தை விளக்கும் பின்வரும் வெண்பாவையியற்றி சகல ஜீவரிடத்தும் தமக்குள்ள சமத்வ பாவத்தையும் கருணையையும் வெளியிட்டருளினர் ஸ்ரீ பகவான்.

சருவதா ரிப்பேர்கொள் சம்வச் சரத்து
வருமானி யைந்துசனு வாரம்—மருவுமுற்
பக்கத் துவாதசிவி சாகம் பசுவாமி
லக்குமிவி முக்தநா ளாம்.

இக்கருத்தைத் தெலுங்கிலும் மலையாளத்திலுங்கூட பகவான் அருளியுள்ளார்.

தெலுங்கு:

ஸ்ரீஸர்வ தாரிஸம் வத்ஸர ஜ்யேஷ்டாக்ய
மாஸஸித த்வாதசிம் பார்க்கவ—வாஸரமு
தாரகவி சாகஸஹி தம்மாவு லக்ஷ்மிகதி
சேரு தினமநி செப்பு.

மலையாளம்:

ஸ்ரீஸர்வ தாரிஸம் வத்ஸரம் சேர்மிதுன
மாஸமஞ் சாம்சுக்ர வாஸரம்—ஆஸித
பக்ஷத்து த்வாதசிவி சாகம் பசுவாய
லக்ஷ்மி விமுக்தநா ளாம்.

* * *

ஒரு சமயம் நாயனாவின் (கணபதி முனிவர்) வேண்டுகோட் கிசைந்து வடமொழி சுலோகம் போன்று மலையாளத்தில் அருணாசல ஸ்துதி செய்தருளினார் ஸ்ரீ பகவான்.

அருணாலசு ஸ்துதி

ஆதிதேவ தேவனே அகண்ட போத ரூபனே
வேதவேத்ய பாதனே வினம்ர பாப காதனே
மேதினீ தரப்ரபோ ம்ருகத்தொ டொத்து சத்துபோ
காதெநின் க்ருபார்த்ரமாம் கடாக்ஷ வீக்ஷணம் தரு.

அஷ்ட மூர்த்தகாய விஷ்ட ஞயசோண சைலனே
விஷ்டபத்து பெட்ட கஷ்ட மொட்டிலாதெ விட்டிடான்
துஷ்டனாகி த்ருஷ்டி கொண்டு கட்டயோடு கெட்டினே
நஷ்டமாக வெட்டுதுக்க நஷ்டனாகி துஷ்டனாம்

ஸர்வவேத ஸார பூத ஸாரமோது மேநிஜம்
சர்வராக ரோஷ மோஹ காமலோப மற்றகம்
ஸர்வ நீசஞய சோண சைலநாத பாதமே
ஸர்வதாபி சிந்தனுதஸம்சயம் விமுக்தனும்.

* * *

யதிகளை வணங்குங்கால் 'நகர்மணு' எனத் தொடங்கி ஓதப்பெறும் கீழ்வரும் உபநிடத வாக்கியங்களின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பை 10.9.1938ல் ஸ்ரீ பகவானருளினர்.

न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः । परेण नाकं निहितं गुहायां विभ्राजदेतद्यतयो विशन्ति । वेदान्त विज्ञान सुनिश्चितार्थास्संन्यास योगाद्यतयश्शुद्धसत्त्वाः। ते ब्रह्मलोकेतु परान्तकाले परामृतात्परिमुच्यन्ति सर्वे। दह्रं विपापं परमेऽश्मभूतं यत्पुण्डरीकं पुरमध्यसँस्थम् । तत्रापि दह्रं गगनं विशोकस्तस्मिन् यदन्तस्तदुपासितव्यम् । यो वेदादौ स्वरः प्रोक्तो वेदान्ते च प्रतिष्ठितः । तस्य प्रकृति लीनस्य यः परस्स महेश्वरः ॥

அம்ருதத்வமானது கர்மத்தாலும், புத்ராதி(பிரஜை) யாலும், தனத்தாலும் அடையப்படுவதன்று. (அவற்றின்) தியாகத்தால் (அந்தர்முகிகள்) சிலர் அடைகின்றனர்.

ஸ்வர்க்கத்தினு மிக்கதாய் (ஹ்ருதய) குகையிலிருந்து விசேஷமாய் விளங்கும் இந்த ஸத்தை (இந்திரியநிக்ரக) யதிகள் அடைகின்றனர்.

வேதாந்தங் கூறும் விசேஷ ஞானத்தால் உறுதிப் பொருளுணர்ந்தோரும் தியாக (ஸந்யாஸ) யோகங் (மனவொருமை)களால் சுத்த சித்தருமான யதிகள் (சாந்தர்) யாவரும் பிரஹ்மலோக (ஸாக்ஷாத்கார)த்தில், (அஞ்ஞானமற்று) தேஹாந்த காலத்தில் மூல மாயையின்று முற்றும் விடுபடுகின்றனர்.

உடல் நடுவில் அற்பமும், அமலமும் பரம்பொருளின் இருப்பிடமுமான இதய கமலத்தினுள் துன்பற்றிலங்கும் நுண்ணிய விண்ணுருவா விளங்குமதுவே (பிரஹ்மமே) வழிபடற்பாலது.

வேதாதிகளிலும் வேதாந்தத்திலு முள்ளதாய்ச் சொல்லப்படுவதும், (தியானத்தால்) பிரகிருதி ஒடுக்கத்திற்றுலங்கும் பிரணவ (ஸ்வர)த்திற்குப் பரனுயுள்ள பரமேசுவரனுவான். (பரம்பொருளாவான்).

* * *

ஸ்ரீ பகவானருளிய அத்வைத போத
தீபிகையின் விஷய சங்கிரகம்

இந்த நூலில் எட்டுப் பிரகரணங்களால் அத்வைத ஆத்ம சொரூபனுன தன்னை யறியாத அஞ்ஞான (மாயா)சக்தி தனது அசத், அபான, (இல்லை, தோன்றவில்லை) ரூப ஆவரணும்சத்தால், தன் உண்மையை மறைத்து, மனேரூப விக்ஷேபாம்சத்தால், ஜீவேசுவர ஜகத் ரூபங்களை ஆரோபி (மெய்போல் தோற்றுவி)த்தலினு லுண்டாகும் ஸம்ஸார பிராந்தி. தன்னையறியும் ஞானமாகு மபவாதத்தால்* நசிக்குமென்றும், அந்த ஞானமடைதற்குப் பூரண ஸாதன ஸம்பந்நனே அதிகாரி, சாஸ்த்ர ஞானியல்லனென்றும், ஞானத்திற்கு விசாரமே முக்கிய சாதனமென்றும், சிரவணமனன நிதித்யாஸன ஸமாதிகளே விசாரமென்றும், ஆத்மலக்ஷண சிரவணத்தாலுண்டாம் பரோக்ஷ ஞானத்தால் அஸத்தாவரணமும், நானுரென்று உள்ளே தேடும் மனனத்தாலுண்டாம் அபரோக்ஷ ஞானத்தால், அபானு வரணமும் நசிக்கு மென்றும், 'தத்வமசி' மகா வாக்யஞ் சொல்லும் இந்த 'த்வம்' பதார்த்த

ஞானமே 'தத்' பதார்த்த ஞானமென்றும், நிதித்யாஸனத்தால் நாலுவிதங்களான வாஸனுபிரதிபந்தம் க்ஷயித்து, ஜீவோபாதியான மனம் நசிக்கவுண்டாம் அப்பிரதிபந்த பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரத்தால் திரிவித கர்மபந்தரூபசம்சார விமுக்தனுவனென்றும், உண்மையில் தன்னில் பந்த முக்திகள் இன்றென்றும், அம் மனோலயத்திற்குபாய மீதென்றும் தெளிவாகத் தெரிவித்துள்ளார் நூலாசிரியர்.

(*அபவாதம் : உள்ளபடியறிதல்)

* * *

கணபதி முனிவர் முதலாயினோர்க்கு இதயதத்துவத்தை ஸ்ரீ பகவான் விளக்கியருளக் கேட்டிருந்த அருணாசலம் என்னும் இளைஞர் ஆங்கிலப்பாவாக எழுதியதை ஸ்ரீபகவான் செந்தமிழில் நேரிசை ஆசிரியப்பாவாய் அருளினார்.

இதயமும் மூளையும்

உலகி னிதயமு முலகின் மூளையு
மிலகும் பாவன வெழிலார் குகையிற்
றம்முட் டாமே சம்பா டித்தன
வம்மொழி கேட்டோ ரனைவரு மக்காற்

றம்முரை யற்றுத் தம்பமா யிருந்தன
ரிம்மகிக் கிதயமா யிருந்தொளிர் பானுவி
னொளிமதி யினைத்தன் னுயரத் தொளிர்ப்ப
வொளிதரு மம்மதி யுலகிற் கதுபோ

லிதய மிடமா யிருந்திடு முனியி
னுதட்டி னின்றெழ வுபநிட தங்கள்
மூளை யிடங்கொள் முதல்வற் காக
ஞாலம் போன்று நாங்களுங் கேட்டோம்

செவியுறுந் தூய திருவா சகத்தி
லவிர்தரு மொவ்வோ ரரும்பத வுண்மை
யதுயாத் திடுவ னலக்கண மாயினு
மெதனு லுண்மை யெனினுண்மை யானே

யம்மகா மௌனி யாகிய ரமண
னெம்மறை பொருட்கு மிரகசிய மான;
விதயமு மூளையு மெடுத்தினி துரைத்தா
னதனைப் பிதற்றுவ னறிவிலி யானும்

''சிறிதைப் பெரிதாத் தெரித்திடு மாடி
மருவு துவார வழியெந் திரத்தி
னகத்திற் புகட்டுந் தகட்டுள வோவிய
மிகப்பெரி தாச்சுவர் விளையா டிடல்போல்

இதயத் தணுவா யிருந்திடும் பற்று
மதுவு மூளையா மாடியாற் றூலமாய்க்
கண்வாய் மூக்கிவை களாற்புறம் போந்து
விண்ணில் விதவித விசித்திரங் காட்டு

மிதயந் தன்னி லிந்நாட் கழித்தனன்
இதினின் றுலகில் யான்வரு போதி
லறிந்தனன் மூளையா லகத்துறு மென்வழி
யறிந்தன னென்னெழுங் கதுவு மங்ஙனே''

யென்றவித் தூமொழி யிசைத்து முடித்தன
ரன்றவை யண்ணலு மகத்திற் குறித்தனன்
நாமனே வருநல மாமனங் கொண்டனம்
ஆமவை யானுமிவ் வமயம் விண்டனன்

ஆரணி யருணு சலனுங் கிலத்திற்
றாரணி யோர்க்குச் சாற்றுஞ்
சீரணி பாக்களின் செந்தமி ழிதுவே.

* * *

ஸ்ரீ பகவானருளிய சில தலைப்புக் கவிகள்

1. உபதேச வுந்தியார் தலைப்புக் கவி

தாரு, கன்மத்தைக், கன்ம, விருடி,
கன்மம், வினை, கருத், திட, மெண், வழு, விட்,
டனி, பா, வுதி, வளி, யுள, மில, வொடுக்க,
மன, வெளி, மனத்தி, னெண்ண, நானென்,
ஞெஞென், ஞனெனு, முட, லுள், ளிரு, தன்,
ரு, னறி, தஞ, பந்த, யா, னுற், பல், லிசை,
கற்கு, முந்தித் தலைப்புக் கவியே.

2. உள்ளது நாற்பது

(22 அனுபந்தப்பாடலுடன்)
தலைப்புக் கவி (அகவல்)

மெய்தன வுள்மரநா முலமும் முலகுமெய்
யுருவந் தானுட லுலகைம் முலகறி
வெப்பெய ரிரட்டை யறியா வறிவுறு
மறிவறி ஞானமாந் தன்மை நிகழ்வி
நாமன் றுடஞ னுலகுண் விதிகாண்
டன்னைத் தான்மதி நானென் றிச்சட
வுருப்பற் றகந்தைநா னுதியா தெழும்பு
நானென்று நானுர் தன்னை யழித்தது
வென்னை யென்றுஞ் சித்த நாமுடல்
சாதக வினைமுதல் பத்த னுருவம
வெதன்சத் சாது தாபகம் தேவொளி
யிதயமா மகக்கம தேக மிழிவிரு
வதனித யமல ரகிலவு மக்கெழு
கற்றெல் தானகி லவேயறு பத்தைந்
திவைபா யிரமங் கலமனு பந்தமோ
டுள்ளது நாற்பதி னுள்ளபாத் தலைப்பே.

3. கைவல்யத் தலைப்புக்கவி

பொன்னின் றெவரென் னந்தமும் படர்ந்த
முத்தனை நித்திய சமஞ்சிர சாதன
மிவனதி யானபின் வணங்கி யன்னதன்
தொடர்சொன் னடங்கிய வாராய் தன்னையு

மென்னைத்தா னின்னது தேகமல் நனவு
தாலத்தி னத்தியா ரோபமா ரோப
மிப்படி யதுவுத் தமவெளுப் பொருவழி
யிக்குண மீசனுக் கழுக்கொ டேமமா
தோற்றமாஞ் சத்திதன் ஞுதியி ராசத

விவ்வுடல் சூக்கும வைந்து தூலமே
சிரிய மரங்கள் கற்பனை யரவு
படமுந் தூடண தானிகர் பூன்றமா
மாதா ரஞ்சகங் கேவல தோற்றமாஞ்
சத்திதான் சுழுத்தி சுத்தியி லிம்பரி

லிந்தமா பிரமமாந் தத்துவ விசார
மிதுநினக் கறியா புண்ணிய தசவிண்
பூச்சிய பிறிவது கரண சத்தொடு
பஞ்சமுன் றூல வெல்லா மறிவு
மதுரமா மிந்தநீ பேதமா வடநூற்

கங்கைபன் தத்துவ மெனுங்கட நீரின்
தஞ்சமா மநுபவ வளிமக னையனே
சிட்டனீ நான்றடை யக்கிநி பிரமபா
தத்துவ வநுவெத் தனைஞான தீரர்
காமபே தகர்சென் றதுபின் னரிதா

பிரமஞா சீவன் பஞ்சினைப் பொறுமை
யரிய கடமெனுஞ் சொல்லிய கானல்

நரர்நற் சந்தத மௌனவுரை மந்திர
வாகம மற்றை வாக்கியந் தன்பதி
முந்திய வுன்முக முருக்கெரி விருத்தியும்

வஞ்சகங் கருது மனது களங்க
மேக மனநா சுத்தவி வகார
தேகத்த செய்கை யறுசுவை மெய்யு
மாடவர் குரவர் கிளர்மக னையா
வோய்ந்த வானுற் றெரியுத் தமகுரு

நல்லவ வீசனு மெல்லா வகமெனுஞ்
சட்டி யிவன்றட நரரின் முத்தி
சிவகாமி யனக யோக விலக்கங்
கைதவ சீவ வானபா வென்மன
மழிவில் சிறந்த திகழ்ந்த மூவரா

மீசரச் சுவத்த மிந்தச்சீ நலமனை
யொன்றிந்த ஞானம் போன பத்தியும்
வேட மின்னவா துளங்கு தர்ப்பணத்
திங்கு மனைக்குள் நன்மை தினமும்
போகங் கள்மது வுலக சொரூப

துருத்தி யருளும் விருத்தி வகுத்த
கண்ட சருவ சடபிரம ரூப
வீடிந்த நிச்சய மலமாயை யென்பது
பங்கய சொற்பனம் பொய்மாயை யென்பதே
ததனை யருவமா காரிய சத்தி

யில்லை கருப்பை யார்க்கும் வாயு
மேவும் பூரி ஞானங் காரண
மசத்திற் றுனன் றுருவங்க டாமத
சடமா விகமா நாசச் சென்மா
விருளன்ன விடய வேகின்ற தாகக்

கெடபுலி மாநம் போகத் திவ்வா
றீனந் தூங்கு முதவுநெய் யொன்று
வந்தக் கணநிச மனுவெவ னிந்தவா
குகன்குளிர் நித்திய மசல மின்னவ
நிர்க்குண மோக சத்தே வியா

சுருதி பலகலை யிதயம் வினவு
முந்த வுண்டு புலவர்துற் சங்க
தத்துவத் தின்முற் புவிதுரிய முன்னில
நாலா மிப்புவி பொல்லாத சிட்டர்
மந்தமும் பாவி யிருவகை சிஞ்ஞா

பந்த பிறந்த நானென் னிறைந்த
மனத்தினு லந்தவா வாதனு விருத்திகள்
காரண வப்படி சித்துநா னுனென
வென்ன தத்துவ ஞானம் வந்ததோர்
வித்தி யாரண வண்ண லான்ற

வென்னுமா தத்துவ விளக்கத் தாண்ட
குலவுசற் குருகை வல்லியத் தலைப்பே.

* * *

ஸ்ரீபகவான் விரூபாக்ஷ குகையில் வாசம் செய்கையில் சத்திய மங்கலம் வேங்கடரமணன் என்ற அன்பர் ஸ்ரீ ரமண ஸ்துதி பஞ்சகம் இயற்றினார். இவர் ஒரு முறைதான் ஸ்ரீ பகவானை தரிசித்தார். பிறகு வரவே இல்லை. தினமும் ஒரு துதியாக 5 நாளில் துதி பஞ்சகம் எழுதினார். இப்பாக்களின் (பொன்னொளிர் பத்து நீங்கலாக) தலைப்புக் கவிகளை ஸ்ரீ பகவான் அருளியுள்ளார்.

1. காலைப்பாட்டு தலைப்புக் கவி

அருணன் சாலைச் சங்கங் கோழி
சின்னங் காகங் கற்பனை முக்குணஞ்
சத்தின் பமிவை சாற்று காலைப்பா.

2. கும்மிப்பாட்டுத் தலைப்புக்கவி

தங்கும் விரும்பிச் சோணகிரி யெங்கும்
பஞ்சபூ தம்மூன்று பின்னுஞ் சீவன்
வீணினில் ரமண னிவை.

3. பொன்னை யொத்த தலைப்புக்கவி

பொன்னை யாதி பஞ்ச மண்ணு
மருணை கஞ்சன் வாரும் தங்கும்
எத்தி சையரும் வாழி வாழி.

4. ரமணசத்குரு தலைப்புக்கவி

புகழு மழகமல வாதருணை மூன்று
பிண்டம்பொன் பஞ்சமுக் குணவாதி தேவர்
வேதத் துரியசின் மயவப்பில் சாக்ரஞ்
சனுதன சற்குணப் பக்தியடா வங்கம்
பானு போற்றி நச்சி யெனப் பார்.

* * *

சிவப்பிரகாசம் பிள்ளையெழுதிய ஸ்ரீரமண பாதமாலையின் தலைப்புக்கவி

அருளே காண்போர் சோதிமெய் யறிந்து
மஞ்சிப் பாப மின்ஞ செயினும்

வான்போ ருரு ராசையெப் பாரங்
கடவு ளுனென் றென்று மான்ம
வூனே டானந் தம்மிறை வற்குன்
றுவி னெழுமனம் வேறு ஜெபிக்கின்
மூர்த்தம் பிராணன் சருவ வெந்நூ
லாசையாதி பெண்பிற ருக்குத் தாழதாழ
சொன்ன தாமே யாசார மெதையும்
பதிசொற் பதித்திட தன்மரி யாதை
குற்றமினன் றிருவென்னக் கூறு

* * *

ஸ்ரீபகவான், பாராயணத்திற்காக சிவானந்த லஹரியிலிருந்து பத்துப் பாக்களை எடுத்தருளி அதன் தலைப்புக் கவியையும் எழுதியருளினார்.

தலைப்புக்கவி

தருவையன் பபிறப் புத்தியி லீச
புரவரை யாழி மாணி தண்பத்தே.

* * *

ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தி தோத்திரம்
தலைப்புக் கவி

மன்னுமா மௌனமா உலகுகண் வித்துளே
எவனொளி பலதுளை உடலுயிர் இராகு
குழவிமுன் உலகையார் மண்புனல் சருவமும்

* * *

விவேகசூடாமணியிலிருந்து எடுத்தருளிய பத்துப்பாக்கள் — தலைப்புக்கவி

முத்தி, சத், பத்த, சாது, வித்தர
நித்தமு நாளு, னித்தமு நின், னிகழ்
மிக, விடை, யான, சத்-தாம் பன்னிரண்டே.

*   *   *

ஸ்ரீபகவானருளிய மருந்துப் பாக்கள்

ஸாரஸ்வத சூரணம்

சுக்கதி மதுரமிந் துப்பொடு திப்பிலி
தக்கதிசீ ரகமுமஞ் சள்மர மஞ்சளோ
டொக்கோட் டமும்வசம் போமமிப் பொடிநெயி
னக்குவார் விடியனு நாமக ணடிக்குமே.

அஷ்ட சூரணம்

பங்குநவ மாமிளகு பங்கேழு சுக்குமா
மிங்குபெருஞ் சீரகமு மிந்துப்பு திப்பிலி
பங்குமைந்து சீரகமூன் றேமமிரு பங்குதூள்
பொங்குமங்கி முற்பிடிநெய் பொடியொடன்ன முண்ணவே

அக்னிமுக சூரணம்

இங்கு வசம்பு திப்பிலியு மிஞ்சியோம மொடு கடுக்காய்
தங்கு மரத்தை கோட்டமிவை தம்மின் வரிசை முறைப்படியே
பங்கு கூட்டி வெந்நீரிற் பருக வலது மோரதனி
லங்கி முகமீ தசீர்ணம்வாய் வகற்றுங் குன்மம் கயங்காசம்

வைச்வாநர சூரணம்

இந்துப் போமஞ் சீரகமு
    மினுந்திப் பிலிசுக் கும்முறையாச்
சந்தித் ததனோர் கடுக்காயுஞ்
    சாரச் சேருஞ் சூர்ணந்தான்
மந்தம் பொரும லெரிவுடனே
    மற்றும் வயிற்று வலியெல்லாஞ்
சிந்தித் தீயா முந்துதலாற்
    சிறக்கும் வைச்வா நரமென்றே.

அசுவகந்தி சூரணம்

சீரான லவங்கமொடு சிறுநா கப்பூ
　சிறப்புள்ள வேலமிள கரிசித் திப்லி
வாரான சுக்குடனே யமுக்க ராத்தூள்
　வரிசையதா மிரட்டித்தே யெடுத்துக் கூட்டிச்
சேரான தூளெடைக்குச் சமமே சீனி
　செவ்வையாய்க் கலந்திடித்து வைத்துட் கொள்க
பேரான தசுவகந்திச் சூர்ண மப்பா
　பெருக்கமுள்ள வியாதியெல்லாம் போக்கும் பாரே.

மாணிபத்ர லேகியம்

வாயு விளங்கமா மலகமோ டுங்கடுக்
காயு நேர்பொடி கலந்திடு சிவதையும்
ஏயுஞ் சருக்கரை யிரட்டிலே கியங்கொள
மாயு மலத்தடை மாணிபத் திரமிதே.

பித்தஹரி

அஞ்சுபலம் நெய்யதனி லஞ்சுபலஞ் சீரகத்தூள்
அஞ்சுபலஞ் சீனியுமிட் டடுப்பேற்றி யதிற்பலமொன்
றிஞ்சியரைத் தேழெலுமிச் சம்பழச்சா றிசைத்திறக்கு
விஞ்சுபித்தந் துஞ்சுமிரு வேளையுமுட் கொள்கழஞ்சே.

வாயு சமனி

அரிசித்திப் பிலிவெள்ளை மிளகுமே லரிசி
கருஞ்சீர கஞ்சுக்கு வால்மிளகு வெல்லம்
பரங்கிச்சக் கைவகைக்குப் பலமொன்று சூர்ணம்
அரையெட்டுப் பலந்தேன்விட் டளவுசுண்டை யுட்கொள்

பஞ்ச தீபாக்னி லேகியம்

பஞ்சதீ பாக்னியா ரேலஞ் சுக்கு
பகர்மிளகு ஜீரகந்திப் பிலியு மாகும்
அஞ்சும்வகைக் கொருபலமா யான தூளை
யடுப்பின்மேற் படிபாலிற் பலமெட் டாகும்
எஞ்சுபனை வெல்லமிட் டெரித்த பாகி
லெடுத்திட்டுக் காற்படியா நெய்க லந்து
விஞ்சுதேன் படியரைக்கால் விட்டுக் கூட்டி
வேளைக்குக் கழஞ்சுகொள்ள விலகும் மந்தம்

ஏலாதி குளிகை

ஏலாதி குளிகையது மியம்பக் கேளா
யேலமொடு பத்திரியே பட்டை யுந்தான்
காலாகும் பலமரையா மரிசித் திப்லி
கற்கண்டு மதிமதுரங் கர்ச்சூ ரக்காய்
நாலான திராட்சைபல மொன்றே யாகு
நற்றேனு ஞற்சாம மரைத்து நெல்லி
போலாக வுருட்டியிரு போதுட் கொள்ளப்
போக்குமே கயகாச ரோக மெல்லாம்.

இஞ்சி ரசாயனம்

இஞ்சிரசா யனஞ்சோம்பு சாதிக் காயு
மேலஞ்சீ ரகம்பொடியொவ் வொருப லந்தான்
அஞ்செனுஞ்சீ ஞக்கண்டொன் றரைப்பலஞ் சேர்த்
தஞ்செலுமிச் சம்பழச்சாற் றுலரைத்தே
பஞ்சதா ரையுந்தேனும் பலமும் மூன்று
பலநான்கிஞ் சியும்பில்லை யாக்கிக் கூட்டிக்
கொஞ்சமாய்ச் சுண்டையுருக் கொள்ள வங்கி
கொல்லுமசீர் ணம்வாயு மந்த மெல்லாம்.

ஜீரக வடகம்

ஜீரகவ டகமுங்கேள் ஜீரகத்திற்
சீர்மிளகு பாதிகாற் கடுக்கா யிஞ்சி
காரிந்து வெடிவளையற் கல்லுப் போடு
கிராம்பேலந் திப்பிலிய ரைக்கா லெட்டும்
பேரிங்கு விசமிவை யெலுமிச் சத்தின்
பிழி ரசத்திற் றினமூற வைத்த ரைத்துச்
சேருண்டை சுண்டையுரு வுலர்த்தி யுண்ணச்
சிறுகுன்ம மசீர்ணமுதற் சிதறும் பாரே.

விக்கல் மருந்து

சுக்கொடு திப்பிலி கடுக்காய்ச் சூர்ணஞ்
சர்க்கரை தேனுஞ் சார்ந்த தவ்வணஞ்
சுக்குடன் வெல்லந் தோய்ந்த தாமிவை
விக்கலை நெட்டி விரட்டுவ தாமே.

சுக விரேசனம்

கொட்டைப் பாக்குங் கடுக்காய் சுக்குத்
திட்டம் நால்மூன் றிருவ ராகன்
தட்டித் தண்ணீர் படிகாற் பாதி
யட்டிந் துப்பொன் றிட்டுண் பேதி

(சூத்திரம்:“களிகடு சுக்கிந்து”)

நீர்மோர்

ஏலஞ் சுக்குப் பெலுமிச் சைரச
நாலுஞ் சேர்ந்த நல்ல நீர்மோர்
கோல வானோர் கோனுக் கேனுஞ்
சால வரிதாச் சாற்ற லாமே.

நீர் (வெண்பா)

மருந்துநீர் சீரண மந்தத்து சீர்ணத்
தருந்துநீ ராற்ற லளிக்கு—மருந்த்லின்
பின்பருகு நீரமுதாப் பேணுக வூணுக்கு
முன்பருகு நீர்விடமா முன்.

வாதஹரம் (குறள்)

துளசிரசத் தில்மிளகுத் தூள்நெய் கலந்துட்
கொளல்வாத நோயைக் கொலும்.

வாதத்திற்கு

வெள்ளை யுள்ளிக் கிரட்டி வெல்ல
மெள்ளி னெய்யை யிசைத்த ரைத்துட்
கொள்ள னெல்லி வாதங் கொல்லற்
குள்ள திதனி லொன்று மின்றே.

சொறி சிரங்கு மருந்து (வசனம்)

பாதரசம், ஜீரகம், கருஞ்சீரகம், மஞ்சள், மரமஞ்சள், மிளகு, கற்பூரம், கந்தகம், மனோசிலை—இவற்றைப் பொடித்து நெய்யிற் கலந்து மூன்று முறை தடவ, சொறி சிரங்கு நீங்கும்.

ஊமத்தவிதை, கந்தகம், ரஸம், நெய்யிவை கலந்து தடவினு மகலும்.

சொறி சிரங்கு அரிப்பு மருந்து

கருஞ்சீர கம்வசம்பு கடுக்காய்ப் பூவுங்
காட்டாத்திப் பூவுடனே கற்பூ ரத்தி;
னருஞ் சூர்ணத் தேங்காய்நெய் யதனோ டிட்டா
லரிப்பெரிப்பு ரணங்களெலா மகன்று போமே.

சுகபேதிச் சூரணம்

சுகபேதித் தூள்கேளொன் றுரைப்ப லந்தான்
சூரத்து நிலாவாரை யோமஞ் சுக்கு
தகுமிளகி னெடுவாயு விளங்கம் ரோஜா
தருமொக் கைந்தும்வகைக் கோர்பலமே கூட்டித்
தகவுலர்த்தி யிடித்துநன்கு சலித்தி ராவிற்
றுனெருமூ விரற்பிடித் தூளுக்கு நேராய்
மிகுநாட்டுச் சர்க்கரையும் வாயிலிட்டு
வெந்நீருட் கொள்ளமலம் வெளியாம் பாரே.

* * *

குருவாசகக் கோவையில் இடம் பெற்றுள்ள ஸ்ரீ பகவானது பாடல்கள்

(ஸ்ரீ பகவான் அடியார்களின் சந்தேக நிவர்த்திக்காக அருளிய அமுத மொழிகளை முருகனார் 'குருவாசகக்கோவை' என பாடல்வடிவில் தொகுத்து வந்தார். ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட இப்பாடல் தொகுதியில் ஸ்ரீ பகவான் இயற்றிய சில பாடல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை ஸ்ரீ ரமண நூல் திரட்டிலும் தகுந்த தலைப்புகளில் உள்ளன. இதுவரை வெளிவந்துள்ள ஸ்ரீ ரமண நூற்றிரட்டு பதிப்புக்களில் இடம்பெறாத பாடல்களும் குருவாசகக்கோவை பாடல் எண்களும் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.)

(ஆசிரிய விருத்தம்)

திக்குகா றேய மாதி தேடாதெங் கும்ப ரந்தே
யக்குளி ராதி போக்கு மகளங்க நித்யானந்த
மிக்கொளி ரான்ம தீர்த்தம் விளையறப் படிவன் யாவ
னக்கரன் விபுவா யெல்லா மறிந்த வனமுத னுவான்.

– பாடல் எண்: 227a
(தத்துவ ஆராய்ச்சியியல்)

(வெண்பா)

ஞானமொன் றேயுண்மை நானுவாய்க் காண்கின்ற
ஞானமன்றி யின்றுமஞ் ஞானந்தான்—ஞானமாந்
தன்னையன்றி யின்றணிக டாம்பலவும் பொய்மெய்யாம்
பொன்னையன்றி யுண்டோ புகல்.

– பாடல் எண்: 420a
(தத்துவ ஆராய்ச்சியியல்)

நாமன்றி நாளேது நாநம்மை நாடாது
நாமுடலென் றெண்ணினமை நாளுண்ணு—நாமுடம்போ
நாமின்று சென்றவரு நாளென்று மொன்றதனு
ளுமுண்டு நாளுண்ட நாம்.

– பாடல் எண்: 603c
(தத்துவ அநுசந்தானவியல்)

(குறள்)

எய்தலிலின் புற்றமுக்கா றிற்றிரட்டை யெற்றுசமன்
செய்திடினுஞ் சிக்கற்றுன் றேர்.

– பாடல் எண்: 1166a
(தத்துவ அநுபவவியல்)

விசாரமணி மாலை

பகவான் ஸ்ரீ ரமணமஹர்ஷிகள்

தொடுத்த

விசாரசாகரக் கிரந்த சங்கிரகம்*

அவதாரிகை

தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷமென்னும் புருஷார்த்தம் நான்கினுள் மோக்ஷமே பரம புருஷார்த்தமாம். துக்க நிவிருத்தி சுகப்பிராப்தி ரூபமான அம்மோக்ஷத்தை விளக்கும் வேதாந்தக் கிரந்தங்கள் ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் பிராகிருத பாஷைகளிலும் பலவுள. அவற்றுள் பிரஹ்ம நிஷ்ட பண்டித ஸாது ஸ்ரீ நிச்சலதாஸரவர்களால் ஹிந்தியிலியற்றப்பெற்றுத் தற்காலம் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வழங்கி வரும் ''விசாரசாகரம்'' என்னு மரிய கிரந்தம் விரிவாயிருத்தலின் அதிலுள்ள முக்கிய விஷயங்களாம் மணிகள் சிலவற்றைத் திருவண்ணுமலை சிவத்தொண்டர் திருக்கூட்டத்தலைவராயிருந்து சிவபதஞ் சேர்ந்த மு-ரா-அருணுசல முதலியாரவர்கள் விருப்பப்படி மஹர்ஷிகள் தொடுத்துதவ, மதபேதவாதங்களில் மனஞ் செல்லாத சாந்த சித்தரான உத்தம முமுக்ஷுக்களுக் குபயோகமாமெனக்கருதி 1909-ம் ஆண்டிலவராலச்சிடப் பெற்ற 'விசாரசாகர சாரசங்கிரகம்' என்னுஞ் சிறுநூலிப் போது பெறற்கருமை போக்க ''விசாரமணிமாலை'' யென்னும் புதுப்பெயரேந்திப் புறம் போந்தது.

---

* இவ்வவதாரிகை 1947ல் ஸ்ரீ ரமணுச்ரம பதிப்பாக வெளியிடப்பட்டபோது ஸ்ரீ ரமண பக்தரொருவரால் எழுதப்பட்டது.

விசாரமணிமாலை

மங்களாசரணம்

எதுசுக நித்திய மொளிவிபு பெயருரு வாதாரம்
அதுவக மதிமதி யாமதி மதியம லாபாரம்.

பொருள்: சுகமாய், நித்தியமாய், பிரகாசமாய், வியாபகமாய், நாமரூப வாதாரமாய், †புத்தியறியாததாய், *புத்தி யறிவதாய், சுத்தமாய், அபாரமாய், உள்ள பிரஹ்மம் எதுவோ, அதுவே நான் என்றால் அஹம் பத வாச்சியமான நான் எனும் அகங்காரரூப ஜீவத்வம் விட்டு அவ்வஹம்பத லக்ஷ்யார்த்தமான ஆத்ம சைதன்ய மாத்திரமாய்ச் சேஷித்து நின்ற தானாக விளங்குவது பிரஹ்மம் என்பது கருத்து.

இது

"யானா கியவென் னைவிழுங் கிவெறுந்
தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே"

என்னும் அருணகிரியார் அனுபூதியானும் பெறப் படும்.

---

†புத்தி அல்லது மலின புத்தி எனவும்,
*புத்தியை அல்லது நிர்மல புத்தி எனவும் இரு பொருட்படும்.

நூல்

பூர்வ ஜன்மாந்தரங்களிற் செய்த நிஷ்காம கரும உபாசனைகளால் அந்தக்கரணத்திலுள்ள மல (பாப) விக்ஷேபங்களற்று நிர்மல ஏகாக்கிர சித்தனாய் சொரூபத்தை யறியாத ஆவரண தோஷ மாத்திரத்துடன் கூடி விவேகம், விராகம், சமாதிஷட்கம், முமுக்ஷுத்வம் எனும் சாதன சதுஷ்டய சம்பந்நனாகிய உத்தம மோக்ஷாதிகாரி சம்சாரதுக்கத்துக் காற்றாது தயாளுவாய் வேதாந்தார்த்த மறிந்து பிரஹ்மநிஷ்டராயுள்ள சத்குருவைச் சந்தித்து பய பக்தியோடும் நமஸ்கரித்துக் கேட்கலுற்றனன்:–

சிஷ்யன்: ஸ்வாமின்! ஜனன மரணாதி ரூப சம்சார துக்க நிவிருத்திக்கும் பரமானந்தப் பிராப்திக்கும் உபாயம் என்ன?

குரு: சிஷ்யனே! இதென்ன பிராந்தி! நீ எப்போதும் ஆனந்த சொரூபனே. உன்னிடத்தில் சம்சாரதுக்கம் சிறிதுமில்லை; ஆதலால் ஜன்மாதி துக்கத்தை வகிக்காதே. ஜனன மரணமற்ற சேதனப் பிரஹ்மமே நீ.

சி: துக்க நிவிருத்தியும் பரமானந்தப் பிராப்தியு (அடைவு) மல்லவா மோக்ஷம். நான் ஆனந்தமாயின் எப்போது மடைந்துள்ள ஆனந்தத்தினடைவும், அங் ஙனமே எப்போதுமில்லாத துக்கத்தின் நிவிருத்தியும், எங்ஙனம் கூடும்?

கு: கையிலுள்ள கங்கணத்தை மறந்து தேடிய பின் கிடைத்ததுபோற்றோன்றுங் கங்கணப்பிராப்தியும், எப்போதுமில்லாது ரஜ்ஜுவையறியாத பிராந்தியாற் றோன்றி ரஜ்ஜு ஞானத்தால் நிவிருத்தியானதுபோற் றோன்றும் சர்ப்பநிவிருத்தியும் போல்கூடும்.

சி: ஒரே மோக்ஷ பதார்த்தத்தில் துக்கத்தின் அபாவமு (இன்மையு)ம் ஆனந்தத்தின் பாவமு(இருப்பு)ம் இருக்குமா?

கு: கற்பித சர்ப்பாபாவம் அதிஷ்டான ரஜ்ஜுவா யிருத்தல் போலக் கற்பித துக்க அபாவமே அதிஷ்டான ஆனந்தமாதலின், இருக்கும்.

சி: விஷய சம்பந்தத்தாலேயே ஆனந்த முண்டாதலால் நான் ஆனந்தம் எனல் எங்ஙனம்?

கு: ஆத்மாவை (தன்னை) யறியாதவனுக்கு விஷய இச்சையால் சலிக்கும் புத்தியில் ஆத்மானந்தம் விளங்காது, இச்சித்த அவ்விஷயம் லபித்தவுடன் க்ஷணம் ஸ்திரப்பட்டு அந்தர்முகமான புத்தியில் அவ்வாத்மா னந்தமே பிரதிபிம்பித்து விளங்குகின்றதால் விஷயத்தில் ஆனந்தமுண்டானதாய்ப் பிரமையுண்டாகிறது. ஆனால் வேறு விஷயத்தில் ஆசையுண்டாங்கால் இவ்வானந்தம் நீங்கலாலும், தேசாந்தரம் போய்வந்த புத்திரனிடத்தில் போல ஆனந்த ஹேதுவான விஷயமிருக்கும் வரை அவ்வானந்தம் நீடித்திராமையாலும், சமாதி சுழுப்திகளில் விஷயமின்றியே ஆனந்தம் விளங்கலாலும் விஷயத்திலா னந்தமில்லை. ஆத்மாவே ஆனந்தமாம். ஆத்மானந்தமே எல்லா ஜீவராலும் அனுபவிக்கப்படுகிறதென்னுங் கருத்தைப்பற்றியே ஸகல ஜீவர்களும் ஆனந்த சொரூபிகளென வேதம் கோஷிக்கின்றது.

சி: ஆனால் ஆத்மாவை யறிந்த ஞானிக்கு விஷய இச்சையும் சுகத்தின் விளக்கமும் உண்டா? இல்லையா?

கு: அஞ்ஞானியைப்போல் விஷய வாசனையும் சுகத்தின் விளக்கமும் உண்டாயினும் அச்சுகத்தை ஞானி ஆத்மசுகத்திலும் வேறாயறிவதில்லை.

சி: ஜனன மரணுதிரூப சம்சார துக்கம் பிரத்தியக்ஷ மாயிருக்க என்னிடமெப்போதுமில்லையென்ப தெப்படி?

கு: ஜன்மாதி ஜகத்து பிரஹ்மரூப உன்னுத்மாவை யறியாத அஞ்ஞானத்தால் ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம், ஆகாச நீலம், சொப்பனம் இவை போலப் பொய்யாய்த் தோன்று கிறதென்றறி.

சி: இந்த அபார ஜகத்துக்கு ஆதாரமெது?

கு: ரஜ்ஜுவையறியாததால் தோன்றும் மித்யா சர்ப்பத்திற்கு ஆதாரமும் அதிஷ்டானமும் ரஜ்ஜுவே யாதல் போல உன்னை யறியாததால் தோன்றும் ஜகத்திற்கு ஆதாரமும் அதிஷ்டானமும் நீயே.

சி: ஆதார அதிஷ்டான விவரத்தைப் பகுத்துக் கூறவேண்டும்.

கு: மித்யாசர்ப்பத்திலும் ''இது'' எனக் கலந்து தோன்றும் ரஜ்ஜுவின் ''இது'' என்னும் சாமான்ய அம்சம் போல, மித்யாஜகத்திலும் ''உள்ளது'' எனக் கலந்து தோன்றும் ஆத்மாவின் சாமான்யவடிவமாகிய சத்ரூபம் ஜகத்திற்கு ஆதாரமாம். ரஜ்ஜுவின் ''ரஜ்ஜு'' என்னும் விசேஷ அம்சம் போல பிராந்தி காலத்தில் தோற்ருது, தான் தோற்றுவதால் பிராந்தி நீங்குவதாயுள்ள அசங்க, கூடஸ்த, நித்யமுக்த, வியாபக முதலிய ஆத்மாவின் விசேஷ வடிவம் ஜகத்திற்கு அதிஷ்டானமாம்.

சி: சர்ப்பத்திற்கு ஆதாரமும், அதிஷ்டானமுமாயுள்ள ரஜ்ஜுவிற்கந்நியமாயிருக்கும் திருஷ்டாவைப்போல ஜகத்திற்கு ஆதாரமும் அதிஷ்டானமுமாயுள்ள எனக் கந்நியனை திருஷ்டா யார்?

கு: அதிஷ்டானம் ஜடமாயின் வேறு திருஷ்டா வேண்டும். அதிஷ்டானம் சேதன மாயின் அதுவே திருஷ்டாவாம். சொப்பனத்திற்கு அதிஷ்டானமான சாக்ஷிசேதனமே சொப்பன திருஷ்டாவாதல்போல ஜகத்திற்கு திருஷ்டாவும் நீயே.

சி: சொப்பனம் போல ஜாக்கிர ஜகமும் அவித்தை யால் பொய்யாயுற்பத்தியாகித்தோன்றுகிறதெனின் ஜாக்கிர சொப்பன பேதமும் ஜாக்கிரம் வியாவகாரிகம் சொப்பனம் பிராதிபாஸிகம் என சத்தாபேதமும் கூறுவானேன்?

கு: யோக்கிய தேசகால சாமக்கிரியின்றி நித்திரா தோஷசகித அவித்தையால் உண்டாய்த் தோற்றுவது சொப்பனம் பிராதிபாஸிகமென்றும், தேசகால சாமக் கிரியின்றிய பரமாத்மாவில் சாக்ஷாத் அவித்தையால் உண்டாய்த் தோற்றுவது ஜாக்கிரம் வியாவகாரிகம் என்றும் மூவித சத்தாபேதத்தை யனுசரித்துக் கூறப்பட்டது. விசார திருஷ்டியால் பார்க்கும் போது சத்தாபேதமுமில்லை. ஜாக்கிர சொப்பனங்கட்கு விலக்ஷணதையு மில்லை. சேதன மொன்றுமே பாரமார்த்திக சத்து. அதற்கு விலக்ஷணமான அனைத்தும் பிராதிபாஸிகமாம். இவற்றிற்கு அவித்தையே உபாதானமும் சேதனம் அதிஷ்டானமுமாம்.

சி: அங்ஙனமாயின் ஜாக்கிரம் போல் பிரஹ்ம ஞானத்தாலன்றி சொப்பனம் பிரஹ்ம ஞானமின்றியும் நிவிருத்தியாவானேன்?

கு: சொப்பனத்தின் அத்தியந்த நிவிருத்தி ஜாக்கிரத்தில் பிரஹ்ம ஞான மின்றிக் கூடாதெனினும் காரண நித்திரா தோஷ நிவிருத்தி, விரோதமான ஜாக்கிர உற்பத்திகளால், காரண அவித்தையில் லயரூப நிவிருத்தி ஞான மின்றிக்கூடும்.

சி: முந்தின ஜாக்கிர பதார்த்தமே சொப்பனத்தின் பின்னுண்டாகும் ஜாக்கிரத்திலுமிருக்கின்றது. ஒரு சொப்பன பதார்த்தம் பிந்தின சொப்பனத்தில் இல்லை. இவ்விரண்டும் எங்ஙனம் சமமாம்?

கு: ஸகல பதார்த்தங்களும் அவித்தையின் பரிணாமமும் சேதனத்தின் விவர்த்தமுமே. விருத்தியுண்டாகும் போது இவை கூடவே யுண்டாய் விருத்தி நஷ்டமாங்கால் கூடவே நஷ்டமாகின்றன. ஆதலால் முந்தின ஜாக்கிர பதார்த்தமே பின்னருமிருப்பதாய்ச் சொல்லக் கூடாது. ஆனால் சொப்பனம் போல் தற்காலமே யுண்டாகிறது. ஆதலா லிரண்டும் சமமே.

சி: முந்தின பதார்த்த ஞானமே விழித்தவனுக்குண்டாவதால் ஞானசம காலத்திலவை யுண்டாவதாய்ச் சொல்லக் கூடாது. ஆனால் ஞானத்திற்கு முன்னும் பின்னும் பதார்த்தங்கள் ஸ்திரமா யிருக்கின்றன.

கு: சொப்பனத்திலும் தற்கால முண்டானவற்றில் வெகுகால ஸ்திரதை தோற்றுவதுபோல தற்கால முண்டான ஜாக்கிரபதார்த்தத்திலும் அவித்யா பலத்தால் வெகுகால ஸ்திரத்தன்மை தோற்றுகிறது. அப்பதார்த்தங்களில் தோன்றும் காரண காரிய பாவங்களும் இங்ஙனமே.

சி: ஆத்மாவை யறியாத அஞ்ஞானத்தால் சம்சார பந்த முண்டாயின் அவ்வஞ்ஞானம் எப்போ துண்டாயிற்று?

கு: பிரஹ்மரூப ஆத்மாவை யாசிரயித்துள்ள அஞ்ஞானம் அனாதி கற்பிதமே.

சி: ஆதித்தனில் அந்தகாரம்போலப் பிரகாச ரூபப் பிரஹ்மத்தில் அஞ்ஞானம் எங்ஙனம் சேர்ந்திருக்கும்?

இருப்பினும் நன்ரு யறியப்பட்டதிலும் சிறிது மறியப் படாததிலு முண்டாகாது, சாமான்யமாயறியப்பட்டு விசேஷமா யறியப்படாததிலேயே அத்தியாசம் உண்டாம். பிரஹ்மத்திற்கோ சாமான்ய விசேஷ பாவங்களில்லை; நிர்விசேஷம். ஆதலால் பந்தாத்தியாசம் எவ்வாறு பொருந்தும்?

கு: பிரஹ்மம் பிரகாசமாயினும் சுழுப்தியில் சொரூப பிரகாசத்தில் அஞ்ஞானம் சேர்ந்திருத்தலால் அதன் சொரூபப்பிரகாசமாகிய ஸர்வ வியாபக சாமான்ய சேதனம், கட்டையிலுள்ள சாமான்ய அக்கினி இருட்டிற்கு விரோதமல்லாது சாதகமாதல்போல அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியன்று; சாதகமாம். கட்டையைக் கடைந்தெடுத்த விசேஷ அக்கினி இருட்டிற்கு விரோதமாதல்போல பிரஹ்மாகார அந்தக்கரண விருத்தியில் ஆரூடமான விசேஷ சைதன்யமே அஞ்ஞானத்திற்கு விரோதியாம். பிரஹ்மம் நிர்விசேஷமே யாயினும் ''நான் இருக்கிறேன்'' என்று அதன் சத்ரூபம் அஞ்ஞான காலத்திலும் அறியப்படலால் சாமான்யம் போலவும் சேதன ஆனந்தாதிகள் அப்போது அறியப்படாதது போன்றும் ஞான காலத்தில் அறியப் பட்டது போன்று மிருத்தலால் விசேஷம் போலவும் அவித்தையால் பிரதீதியுண்டானமையின் சத்ரூபத்தால் ஞாதமும் சேதன ஆனந்தாதிரூபத்தால் அஞ்ஞாதமுமாய அந்நிர் விசேஷப் பிரஹ்மத்தில் பந்த அத்தியாசம் பொருந்தும்.

சி: ஜகம் மித்தையாயினும் ஜன்மாதிதுக்க ஏதுவா யிருத்தலால் பொய்யான பயங்கர சொப்பனம் ஜபாதி களால் தோற்ருதது போல் எதனுல் தோற்ருதிருக்கும்?

கு: எதன் அஞ்ஞானத்தால் எது தோற்றுகிறதோ அது அதன் ஞானத்தாலேயே நிவிருத்தியாம். ரஜ்ஜு சுக்திகளின்

அஞ்ஞானத்தால் தோன்றும் சர்ப்பம் வெள்ளியிவை அவற்றின் ஞானத்தாலேயே போவதுபோல உன்னுத் மாவை யறியாததால் தோன்றும் ஜகத்தும் ஆத்ம ஞானத்தாலேயே நீங்கிவிடும். 'பிரஹ்மம் அகண்டமாய் ஏகரஸமாய் அசங்கமாய் ஜன்மாதியின்றி அதிருசியமாய் நாமரூப ரகிதமாயிருக்கிறது. அதில் கற்பித அஞ்ஞானமும் அதன் காரிய ஜீவேசுவரஜகத்தும் காலத்திரயத்திலும் இல்லாத மித்தையாம். திருசிய மனைத்தும் அவ்வஞ்ஞான காரிய புத்திவிலாசமே. பிரஹ்மம் நிச்சலமாய் புத்தியைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது. இப்புத்தி ஜாக்கிர சொப்பனங்களில் பொய்யான தன் விலாசத்தைக் காட்டி சுழுப்தியில் அஞ்ஞானத்தில் லயிக்கின்றது. கானல்ஜலம் மருபூமியை யீரமாக்காததுபோல இம்மித்யா பதார்த்தம் அதிஷ்டான மான எனக்கு ஹானி செய்யாது. நான் சச்சிதானந்தப் பிரஹ்ம சொரூபன்' என்னும் நிச்சயமே ஞானம். இதுவே மோக்ஷ சாதனம். இதனை முன்னமே கூறியுள்ளேன். இருட்டு ஒரு சாதனத்தாலும் நீங்காது, வெளிச்சத்தாலேயே நீங்குவதுபோலக் கர்ம உபாசனை முதலிய எதனுலும் நீங்காது, எவனது ஹிருதயத்தில் ஞானப் பிரகாச முதயமாகிறதோ அவனது ஹிருதயத்தை விட்டுக் காரிய சகித அஞ்ஞான அந்தகாரம் நீங்கிவிடுகின்றது. அவன் எப்போதும் அசங்க ஏகரசப் பிரஹ்ம ரூப ஆத்மாவா யிருக்கிறுன். முன் ஒன்றும் உண்டாகவில்லை. இப்போது மில்லை. இனியுமுண்டாகாது. அறியப்படும் திருசியம் இன்மையின் சாக்ஷி திருக்கு என்னும் நாமமும், பந்தமின்மையின் மோக்ஷமும், அஞ்ஞான மின்மையின் ஞானமும் இல்லை. இதனை யறிந்து கர்த்தவ்யம் விட்டவன் ஞானி. அவன் ஒன்றிலும் ஆசையின்றி இந்திரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களில் பிரவிருத்தித்தாலும் விட்டாலும் அசங்கனுயிருந்தலின் யாது செய்வதாகக் காணப்படினும் ஒன்றுஞ் செய்யா தவனே.

சி: நான் நான் என நானுவாய் பரிச்சின்னமாய் ராகாதிக் கிலேச சகிதமாய் இருக்கும் ஜீவனுக்கும் ஏகமாய் வியாபகமாய் ராகாதியற்ற தாயுள்ள பிரஹ்மத் துக்கும் ஏகத்துவம் எங்ஙனம் கூடும்? ஜீவப் பிரஹ்மங்கள் ஒன்ருயின் கர்மஞ் செய்வதார்? பலனைக் கொடுப்பதார்?

கு: நான் என்பதன் வாச்சியமான அந்தக்கரண விசிஷ்ட ஜீவனுக்குக் கூடாவிடினும் அவ்வகம் பத லக்ஷ்யமான சாக்ஷிக்கு பிரஹ்மத்தோ டேகத்வம் கூடும். ஜீவனிடத்துள்ள ஆபாச பாகமே கர்மஞ் செய்கிறது. தத்பத வாச்சியமான ஈசனிடத்துள்ள ஆபாச பாகமே பலனைக் கொடுக்கிறது. இவற்றின் லக்ஷ்யார்த்தமான சேதனத்தில் பேதமில்லை; இவ்விரு தன்மைகளுமில்லை.

சி: ஜீவனுர்? சாக்ஷியார்? ஜீவனை யன்றி சாக்ஷி மலடிமகன் போலன்ருே இருக்கிறது?

கு: கடாகாச சகித ஆகாசப் பிரதிபிம்பம் ஜலாகாச மாவதுபோல புத்தியதிஷ்டான சேதனமும், காம கர்ம சகித புத்தியிலுள்ள ஆபாசனும் சேர்ந்து கர்த்தா போக்தா சமுசாரியாகிய ஜீவனும், ஜீவத்தன்மையின் விசேஷண மான புத்தி அல்லது வியஷ்டி அஞ்ஞானத்தின் அதிஷ்டான சேதனம் சாக்ஷியாகிய கூடஸ்தனும். இவன் உற்பத்தி ரகிதன். நிர்விகாரி. புண்ணிய பாப, சுகதுக்க, லோகாந்தரகமனுகமன முதலிய தர்மங்கள் ஆபாசனுக்கே. ஆபாசனிலும் விசேஷணமான அந்தக்கரணத்திலேயே யுள்ளன ; விசேஷிய பாகமான சேதனத்திலில்லை. ஜீவனது விசேஷிய பாகமே சாக்ஷி. ஒரே சைதன்யத்தில் சாக்ஷி பாவத்திற்கு அந்தக்கரணம் உபாதியாயும், ஜீவ பாவத்திற்கு விசேஷணமாயு மிருக்கிறது. அதாவது ஒரே சேதனம் அந்தக்கரணத்துடன் ஜீவனுயும், அந்தக் கரணத்

தன்மைவிட்டு சாக்ஷியாயு மிருக்கிறது, என்றால் ஒரே அந்தக்கரணம் விவேகியின் திருஷ்டியால் சேதனத்திற்கு உபாதியும் அவிவேகியின் திருஷ்டியால் விசேஷண முமாம். அதனால் ஒரே சேதனம் விவேகிக்கு சாக்ஷியாயும் அவிவேகிக்கு ஜீவனாயு மிருக்கிறது.

சி: ஜீவபேதத்தால் நானாவாய் பரிச்சின்னமாயிருக்கும் சாக்ஷிக்குத்தான் ஏகமான பிரஹ்மத்தோடு ஏகத்வம் கூடுவதெப்படி?

கு: நானாவாய் பரிச்சின்னமாய் உள்ள கடாகாசம் மகாகாசத்திலும் வேறாகாது மகாகாசமாகவேயிருப்பது போல, நானாவாய் பரிச்சின்னமாயுள்ள சாக்ஷியும் பிரஹ்மத் தினும் பின்னமுறாது பிரஹ்மாகாரமாகவே யிருத்தலால் ஏகத்வம் கூடும். ஆதலால் ''அஹம் பிரஹ்மம்'' என்றறி.

சி: இந்த ஞானம் யாருக்கு? ஜீவனுக்கா? சாக்ஷிக்கா?

கு: ஞானாஞ்ஞானங்கள் ஜீவனுக்கே யன்றி சாக்ஷிக் கில்லை.

சி: பிரஹ்மத்தினும் பின்னமான ஜீவனுக்குண்டாகும் ''அஹம் பிரஹ்மம்'' என்னும் ஞானமும் பொய்யாகாதா?

கு: அஹம் சப்தத்தில் விளங்கும் கூடஸ்தனுக்கு கடாகாச மகாகாசங்கட்குப் போல எப்போதும் ஏகத்வமுள்ளதால் பிரஹ்மத்தோடு முக்கிய சாமானாதி கரண்ய முண்டு. அஹம் சப்தத்தில் விளங்கும் ஜீவனுக்கு புருஷனை பாதித்தலால் புருஷன் கட்டையென ஏகத்வம் சித்திப்பது போல பிரஹ்மத்தோடு ஜீவத்வத்தை பாதிப்பதால் ஏகத்வம் சித்தித்தலின் பாத சாமானாதி கரண்யம் உண்டு.

சி: ''நான்'' எனும் பதத்தில் விளங்கும் ஆபாச கூடஸ்த ரிருவரும் ஒரேகாலத்தில் தோற்றுகிறார்களா? வெவ்வேறு காலத்திலா?

கு: ஒரே சமயத்திலேயே தோற்றுகிறார்கள். ஆபாசன் சாக்ஷிக்கு விஷயமாயிருக்கிறான்; சாக்ஷியே சுயம்பிரகாசம். கடாதி வெளிப்பதார்த்தங்களின் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தில் கடாதி விஷயம்வரை சென்று அவற்றின் சமானா காரமடைந்த ஆபாச சகித அந்தக்கரண விருத்தியிலுள்ள விருத்திபாகம் சுபாவமாகவே அஞ்ஞானத்தால் மறைபட் டுள்ள அக்கடாதி விஷயங்களின் ஆவரணத்தைப் பங்க மாக்கியும் தாமே விளங்காத அவ்விஷயங்களை கடத்தால் மறைபட்டுள்ள அப்பிரகாச வஸ்து தடியால் கடமுடை படினும் தானாய் விளங்காததை தீபாதி பிரகாசிப்பித்தல் போல ஆபாச பாகம் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. பிரஹ்ம (ஆத்ம)ப் பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தில் சுரோத்திர சம்பந்தியான ''தத்துவமஸி''* மகாவாக்கிய ரூப சப்தத்தால் ''நீ தசமன்'' என்னும் சப்தத்தால் தோன்றும் தசம ஞானம் போலும், புறச்சாதனமின்றித் தோன்றும் சுக துக்க ஞானம் போலும், இந்திரிய சம்பந்தமின்றி அந்தக்கரணம் உள்ளிலேயே பிரஹ்மாகாரமுற, அவ்விருத்தி ஆத்மாவின் ஆவரணத் தைப் பங்கமாக்க, சவுக்காரத்தால் அழுக்குப்போல அந்தக் கரணத்திலுள்ள சொற்ப அஞ்ஞானம்சம் நிவிருத்தியாகவே விரல் முதலிய கண்ணின் சொற்ப மறைப்பு நீங்கவே தோற்றும் பிரஹ்மாண்ட சூரியப்பிரகாசம் போலப் பிரஹ்மமும் தன்தேஜஸால் சுயமே பிரகாசிக்கின்றது.

---

*வேதாந்த வாக்கியமானது அவாந்தரவாக்கியம் மகாவாக்கிய மென இரண்டாம். ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் சொரூபத்தையறிவிக்கும் வாக்கியம் அவாந்தர வாக்கியம். அதனால் பரோக்ஷ ஞான முண்டாம். ஜீவப் பிரஹ்மங்களின் அபேதத்தை யறிவிக்கும் வாக்கியம் மகாவாக்கியம். அதனால் அபரோக்ஷ ஞானமுண்டாம்.

கடத்தால் மறைபட்ட தீபமானது கடமுடையவே தன் பிரகாசத்தில் தீபாந்தரத்தை யபேக்ஷியாதது போலப் பிரஹ்மப் பிரகாசத்திலும் ஆபாசனது அபேக்ஷையில்லை.

சி: இந்த ஞானத்தின் பகிரங்க அந்தரங்க சாதனங்கள் எவை?

கு: நிஷ்காம யஜ்ஞாதி கரும உபாசனைகள் பகிரங்க சாதனங்களாம். விவேகாதி நான்கு, சிரவணாதி மூன்று, தத்துவம் பதார்த்த சோதனை ஒன்று ஆக எட்டும் அந்தரங்க சாதனங்களாம். சுரோத்திர சம்பந்தி ''தத்துவமஸி'' மகாவாக்கியமே சாக்ஷாத் அந்தரங்க சாதனமாம்.

சி: வாக்கியத்தாலேயே ஞானமுண்டாயின் சிரவணாதிகளின் பயனென்ன?

கு: ஞானம் அதிடம் திடம் (தோஷ சகிதம், தோஷ ரகிதம்) என இருவகை. சம்சய விபரீத தோஷ சகித மந்தாதிகாரிக்கு வாக்கிய உபதேசத்தால் அபரோக்ஷ ஞானமுண்டாயினும் தோஷசகித ஞானம் பலத்திற் கேதுவாகாமையின் நிரந்தரம் செய்யும் சிரவணாதிகளால் அத்தோஷம் நிவிருத்தியாவதே அச்சிரவணாதிகளின் பலன். சம்சய விபரீத தோஷங்களில்லாத அத்தியந்த நிர்மல அந்தக்கரணமுள்ள உத்தம அதிகாரிக்கு வாக்கிய சிரவணத்தாலேயே திட அபரோக்ஷஞான முண்டாதலின் தோஷ நிவிருத்தியின் பொருட்டு சிரவணாதி யபேக்ஷையில்லை. இவனே ஸ்திதப்பிரஜ்ஞனாகிய ஜீவன்முக்தன்.

சி: அஞ்ஞானிக்கும் ஞானிக்கும் அறிகுறி யாது?

கு: அஞ்ஞானிக்கு ராகமும் ஞானிக்கு விராகமும் அறிகுறியாம். அஞ்ஞானிக்கோர்கால் விராக முண்டா

யினும் விஷயத்தில் சத்திய புத்தி போகாத அவனது விராகம் மாறுந்தகைய தாகலின் மந்த விராகமே. விஷயத்தில் மித்யா புத்தியாலுதித்த ஞானியின் விராகமோ என்றும் மாருமையின் திட விராகமாம்.

சி: சிலர் உபாசனு சகித கர்மமும் ஞானமும் கூடியிருந்தாலே பலத்திற்கேது வென்கின்றனரே?

கு: தேகத்தின் வேருன ஆத்மா கர்த்தா போக்தா என்னும் ஞானமும், கர்த்தா கர்மம் பலன் இவற்றின் பேத ஞானமும் கர்மத்திற் கேது; பலனே அநித்ய சம்சாரம். ஆத்மா அசங்க பிரஹ்ம சொரூபம். கர்த்தா கர்மம் பலன் இவை ஆத்மாவினும் வேறல்ல வென்பது ஞானம்; பலன் சாசுவத மோக்ஷம். ஆதலால், இவ்விரண்டும் எங்ஙனம் சேர்ந்திருக்கும்?

சி: அந்தக்கரணம் உள்ளவரை அதன் சகஜ தர்மமான சாஞ்சல்யம் ஞானிக்கும் விடாததால் அது விதேக முக்திக்கு ஹானி யன்ருயினும் அதனுல் ஜீவன்முக்தி சுகம் விளங்காமையின் விரோதியாகலின் அதை நிவிருத்திக்க ஞானியும் உபாசனை செய்யவேண்டாமா?

கு: திடஞானிக்கு சமாதியும் விக்ஷேபமும் சமமாதலின் அவன் அந்தக்கரணத்தின் நிச்சலத்தன்மையின் பொருட்டு ஒன்றிலும் பிரவிருத்திக்கிறதில்லை. ஞானிக்கு வியவஹாரத் திற்கு ஏதுவான அஞ்ஞானமும், அதன் காரிய பேதப் பிராந்தியும், அதன் காரியமான ராகத் துவேஷங்களுமோ இல்லை. பிராரப்தம் மாத்திரமே சேஷம்; அது அவனது வியவஹாரத்திற்கேது. அதுவும் புருஷ பேதத்தால் நாளுவாதலால் பிராரப்த கர்ம ஜன்ய வியவகாரத்தில் நியமமில்லை. இதனுல் ஞானியின் பிரவிருத்தி நிவிருத்திகள் பிராரப்தாதீனமாம். ஆதலின் ஜனகாதிகள்

போல போகத்திற் கேதுவான பிராரப்தத்தால் போக இச்சையும் அதையடைதற்கான பிரயத்தனமும், சுகர் வாம தேவாதி போல நிவிருத்திக்கேதுவான பிராரப்தத்தால் ஜீவன்முக்திசுகத்தி லாசையும் போகத்தி லருவருப்பு முண்டாம். அந்தக்கரணத்தின் நிச்சலத்தன்மை மாத்திரத் தால் பிரஹ்மானந்தம் விசேஷமாய் விளங்காது. பிரஹ்மா கார விருத்தியாலேயே விளங்கு மாதலானும் அது வேதாந்த அர்த்த சிந்தனத்தாலேயே யுண்டாதலானும் இதனுலேயே சஞ்சலமும் நீங்கிவிடுதலானும் ஜீவன் முக்திசுக இச்சையுள்ளவனும் வேதாந்தார்த்த சிந்தனம் செய்யவேண்டும் மன்றி உபாசனை செய்ய வேண்டுவ தில்லை.

சி: ஞானிக்கு அதிக வியவகாரம் கூடுமா?

கு: வியவகாரத்தின் அதிகத்தால் சுகத்தின் குறைவும், வியவகாரக் குறைவால் அதிக சுகமு முண்டாம். ஆனுல் ஞானம் சமமாம். வியவகாரம் ஜீவன்முக்தியின் விலக்ஷண ஆனந்தத்திற்கு விரோதியாயினும் பிரவிருத்தி நிவிருத்திகளில் ஆத்மாவில் பந்தப்பிராந்தியின்மையின் ஜீவன் முக்திக்கு விரோதியன்று.

சி: ஞானிக்கு அனுத்ம பதார்த்தங்களில் மித்யாபுத்தி தோஷதிருஷ்டிகளால் ராகமுண்டாகாதிருக்க எங்ஙனம் பிரவிருத்தி கூடும்?

கு: தேகத்தில் மித்யாபுத்தி யிருந்தும் ஞானிக்குப் பிராரப்தத்தால் தேகத்திற்கனுகூலமான பிக்ஷாதிகளில் போலவும், இந்திர ஜால வித்தை மித்தையெனத் தெரிந்தும் ஜனங்கள் அதனைப் பார்த்தலில் போலவும், தோஷ திருஷ்டியால் பிரதிகூல மெனத் தெரிந்தும் ரோகி அபத்தியம் செய்தலில் பிராரப்தத்தால் பிரவிருத்தி கூடும்.

சி: ஞானிக்கு ஆசையில்லை யென்றதன் அபிப்ராயம் என்ன?

கு: அவன் அந்தக்கரணம் இச்சா ரூப பரிணும மடையாதென்பதல்ல. அந்தக்கரணம் கேவல சத்துவகுண காரிய மாகாது அப்பிரதான ரஜோ தமோ குணங்களுடன் கூடின பிரதான சத்துவத்தா லுண்டானமையான் குணங்கள் ஏற்றக்குறைவாயிருப்பினும் அந்தக்கரண முள்ளவரை ரஜோகுண பரிணுமமான இச்சையுமில்லாதிராது. ஆனுல் ஞானிக்கு ஆசை ஆத்ம தர்மமாகப் பிரதீதியாகிறதில்லை யென்பதே அதன் அபிப்பிராயம். அவன் அசங்கன், கர்த்தா வாயினும் அகர்த்தாவே. இதனுலேயே 'ஞானத்துக்குப்பின் இச்சரீரத்தால் செய்யப்படும் சுபாசுப கர்மங்களும் புண்ய பாபங்களும் சம்பந்திக்கிறதில்லை' எனச் சுருதியும் கூறுகின்றது.

சி: சுழுப்தியில் போல விருத்தி அஞ்ஞானத்தில் லயித்தலும் அஞ்ஞான ஆவிருத சுக விளக்கமுமின்றி தியான பலத்தால் பிரஹ்மாகார அந்தக்கரண விருத்தி பிரஹ்மப் பிரகாசத்தில் லயித்து ஆவண ரகித ஆனந்தமாத்திரம் விளங்கும் அத்வைதாவஸ்தானரூப நிர்விகற்ப சமாதியில் ஞானிக்கு நியம மில்லையா?

கு: இதனைக்கேட்டு இவனென்ன பேயன்போற் பிதற்றுகின்றுன் என்றெண்ணிச் சிரித்தனர்.

சி: ஜீவன்முக்தி சுகத்தைவிட்டுப் போகத்தில் பிரவிருத் திப்பவன் விதேகமுக்தியை விடுத்து வைகுண்டாதி லோகங்களை யிச்சித்தடையானு?

கு: ஜீவன்முக்தி சுகத்தியாகமும் போகேச்சையும் ஞானிக்குப் பிராரப்தத்தாலுண்டாதலாலும், ஞானத்தால்

எரித்த அஞ்ஞானத்தின் சேஷமும் பின்னுண்டாதலு மின்மையாலும், அவனது பிராணன் வெளியில் போகாததால் இந்த லோகத்தில் அல்லது பரலோகத்தில் அந்நிய சரீர சம்பந்தம் பிராரப்தத்தாலு முண்டாகாமை யானும், அவ்விதேகமுக்தித் தியாகமும், பரலோக இச்சையும், பரலோகப் பிராப்தியும் ஞானிக்குப் பொருந்தாது.

சி: ஜீவன்முக்தி யாது? விதேகமுக்தி யாது?

கு: தேகத்தோ டிருப்பவனுக்கு பந்தப் பிராந்தி யின்மை ஜீவன்முக்தி. பிராரப்த போகத்துக்குப்பின் ஸ்தூல சூக்ஷ்மாகாரமான அஞ்ஞானம் சேதனத்தில் லயமாதல் விதேக முக்தி.

ஸர்வ சாஸ்திரங்களின் சாரமான முக்கிய சித்தாந்த மிதுவே.

இதனைக்கேட்டு சிஷ்யன் ஸ்வரூப சாக்ஷாத்காரரூப அபரோக்ஷ ஞானமடைந்து ஜீவன் முக்தனுயிருந்து பின் விதேகமுக்தி யடைந்தனன்.

ஓம் தத் ஸத்

ஸ்ரீ ரமணார்ப்பணமஸ்து

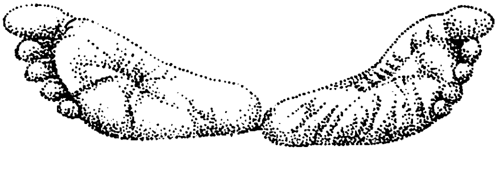

ஸ்ரீ ரமண நூற்றிரட்டு

பிழைத்திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
243	6	குடிதமும்	காகிதமும்
	9	தொழிகள்	மொழிகள்
244	6	கணேசன்	விநாயகர்
245	13	ஒன்ருவதுதான்	ஒன்றுவதுதான்
247	16	பாவகதரி	பாவகரி
249	25	தாய்க்குச்சி	தாய்க்குக்கி
250	6	தாய்க்குச்சி	தாய்க்குக்கி
251	7	நிறவாநிச	திறவாநிச
252	17	சத்தித்	சச்சித்
253	15	எய்தலின்	எய்தலிலின்
253	21	தின்ரு மவை	தின்றே யவை
254	2	லாசைமுயல்	வாசைமுயல்
255	23	வரிக்கத்தண்டு	வரிக்கதண்டு
260	15	லேய்விப்பன்	லேய்விப்பான்
261	2	தாக்கலினக்	தாக்குங்
262	15	அருணலச	அருணசல
279	8	ருனெரு	றுனெரு
289	30	யிருந்தலின்	யிருத்தலின்
296	19	ஆவண	ஆவரண

ஸ்ரீ ரமணாச்ரமம்

பகவான் ஸ்ரீ ரமணர் 1896ஆம் ஆண்டு அருணாசலத்தை (திருவண்ணாமலை) அடைந்தது முதற்கொண்டே, அன்னாரது அருளுக்கும் அருளுபதேசத்திற்கும் பாத்திரமான பாக்கியசாலிகள் பலர். அன்னாரது உபதேசங்கள், பண்டிதர் பாமரர் அனைவரும் அவரவர் சக்திக் கேற்றபடி பயன் பெறுமாறு செய்யுளாகவும், வசனமாகவும் வினா விடையாகவும் அமைந்துள்ளன.

இந்நூல் திரட்டிற்கு சுந்தரேசய்யர் எழுதிய முன்னுரையில் "பகவான் ஸ்ரீ மஹரிஷிகளின் வசனாம்ருதமாகிய இந்நூலால் உலகத்தில் ஆன்மீகம் பெருகி, ஜீவர்கள் சர்வதுக்க நிவ்ருத்தி, பரமானந்த ப்ராப்தி வடிவாகிய பரமைசுவர்யத்தை அடைவர் என்று நம்புகிறேன்" என்ற முடிவுரையைப் பார்த்த ஸ்ரீ பகவான் அவரிடம் "ஏன் நம்புகிறேன் என்கிறாய்?" என்று கேட்டுவிட்டு நம்புகிறேன் என்ற சொல்லை நீக்கிவிட்டுத் தன் திருக்கரத்தாலேயே "**திண்ணம்**" என்று எழுதினார். எனவே இந்நூல் ஓதியுணர்வோரது முக்தி நிறைவு ஸ்ரீ பகவானாலேயே ஊர்ஜிதம் செய்யப் பட்டுள்ளது.

ISBN: 81-88225-43-6